DANIELLE STEEL

Hotel Vendôme

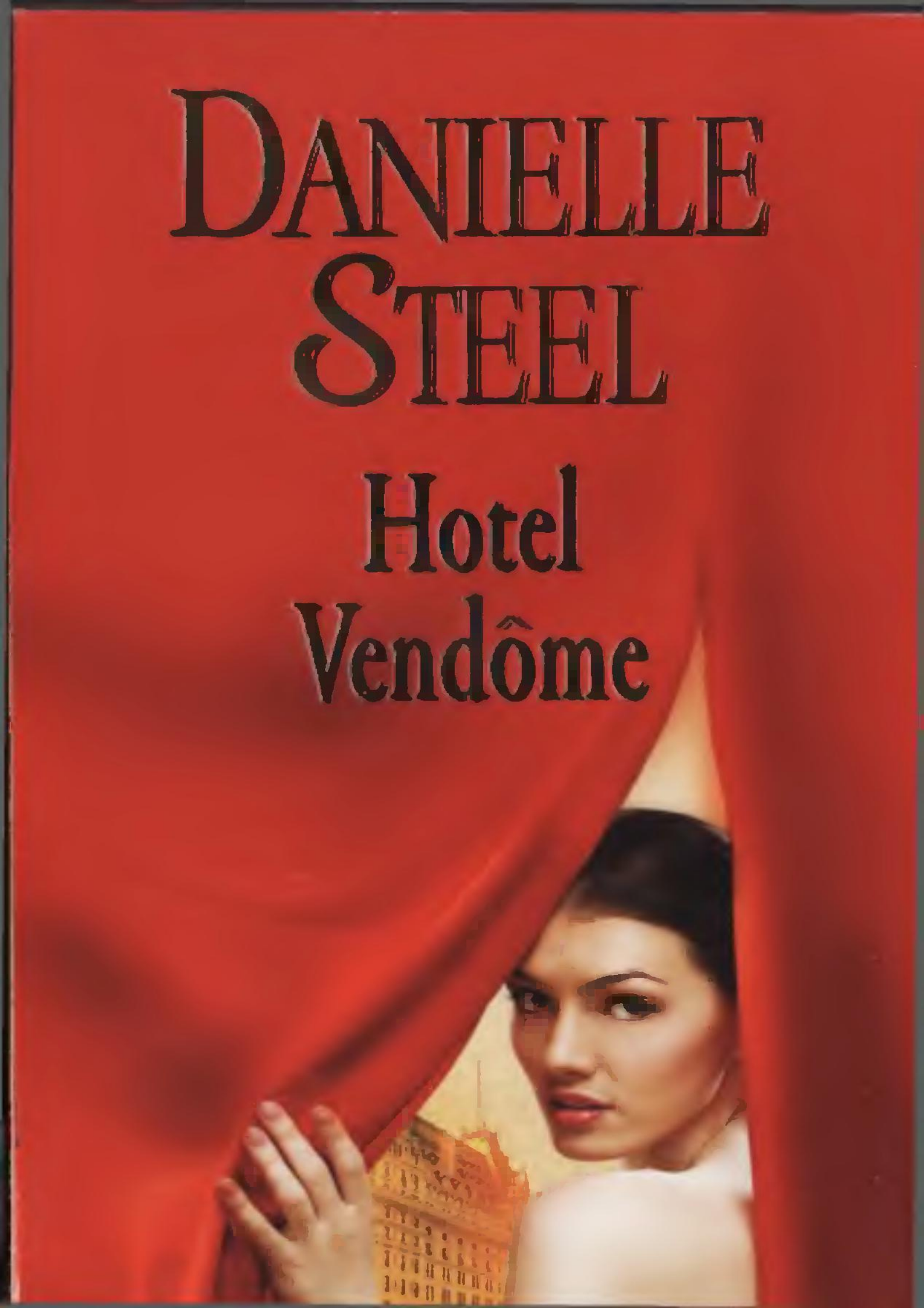

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26

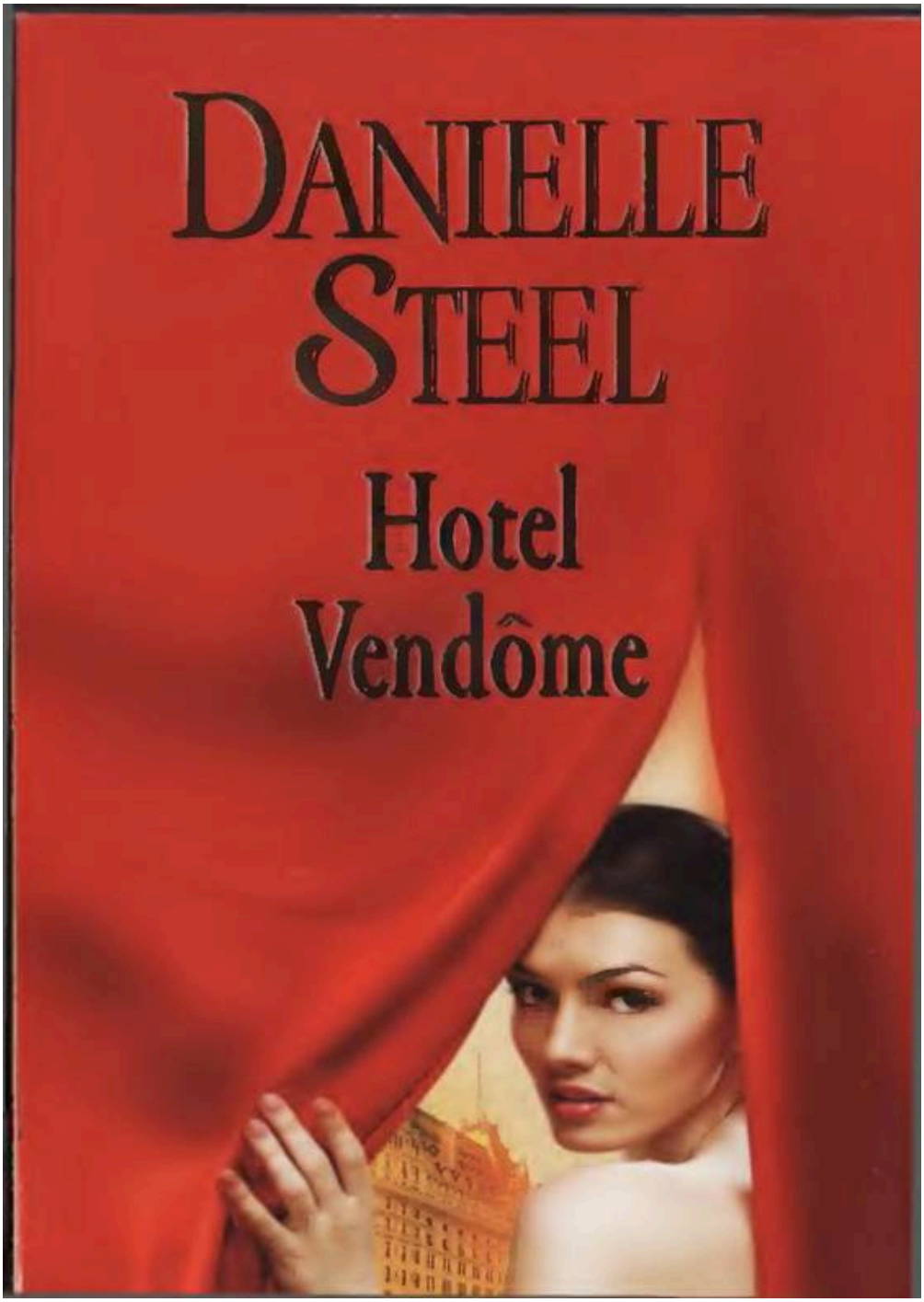
DANIELLE
STEEL
Hotel
Vendôme

Hotel Vendôme

Danielle Steel

2011

V.1.0

I

Pentru minunaţii, adorabilii mei copii – Beatie, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx şi Zara – bucuria vieţii mele, încântarea sufletului meu. Sunteţi fericirea zilelor mele! Cât de binecuvântată şi norocoasă sunt să vă am!

Cu toată dragostea,

Mama/ds

Capitolul 1

Atmosfera din holul de la intrarea în hotelul Vendôme de pe East 69th Street din New York era una în care se îmbina eleganţa ireproşabilă cu meticulozitatea detaliilor. Pardoseala de marmură în carouri albe şi negre era imaculată, traverse roşii erau aşternute imediat ce cădea afară un strop de ploaie, decoraţiile de pe pereţi erau rafinate, iar enormul candelabru de cristal din hol amintea de cele mai frumoase palate din Europa. Hotelul era mult mai mic decât clădirile din care fusese inspirat, dar călătorilor cu experienţă li se părea asemănător cu Ritz din Paris, unde proprietarul hotelului Vendôme lucrase ca secretar al directorului timp de doi ani, pe când făcea practică în cele mai bune hoteluri din Europa.

Hugues Martin, un bărbat de 40 de ani, fusese absolvent al ilustrei şi respectatei şcoli de hotelieri din Lausanne, Elveţia, iar hotelul din Upper East Side, de pe Insula Manhattan, era visul său. Nici acum nu-i venea să creadă ce noroc avusese, cum îi ieşiseră toate atât de bine cu cinci ani în urmă. Tatăl său, bancher în Elveţia, şi mama lui, amândoi ţinând la fel de mult la tradiţie, fuseseră şocaţi când îi anunţase că vrea să facă şcoala de hotelieri. Se trăgea dintr-o familie de bancheri, care credeau că a conduce un hotel sau a lucra într-unul era ceva degradant, de aceea îl dezaprobau cu atâta vehemenţă. Au făcut tot ce le-a stat în putinţă să-l descurajeze, dar în zadar. După cei patru ani de studii la şcoala din Lausanne, a făcut practică şi a ocupat posturi de o oarecare importanţă la Hotel du Cap, din Cape d'Antibes, la Ritz, din Paris, şi la Claridge's, din Londra, ba chiar a lucrat o scurtă perioadă şi la Peninsula Hotel din Hong Kong. Atunci şi-a dat seama că dacă ar fi să deţină un hotel, dorea ca acesta să fie undeva în Statele Unite.

Hugues a lucrat la Plaza din New York înainte ca acesta să se închidă pentru lucrări extinse de renovare, crezând pe atunci că se afla încă la ani-lumină distanţă de împlinirea visului său. Apoi, întâmplarea a făcut să fie scos la vânzare hotelul Mulberry, o mică unitate hotelieră demodată, neglijată de ani buni, care nu fusese niciodată considerată elegantă, în ciuda poziţiei sale perfecte. Când a auzit de acest hotel, Hugues şi-a numărat toţi banii pe care îi economisise, a luat toate împrumuturile pe care le putea obţine atât la New York, cât şi în Elveţia, adăugând modesta lui moştenire, pe care o pusese deoparte şi o investise, şi

putând astfel să achiziţioneze clădirea. Reuşise s-o facă, ipotecând-o. Şi aşa a fost Hugues în stare să cumpere Mulberry şi să realizeze lucrările de renovare necesare, care au durat doi ani. La sfârşitul acestora a luat naştere hotelul Vendôme, spre uimirea newyorkezilor, mulţi dintre ei afirmând că n-au observat până atunci să existe vreun hotel în acea zonă.

În anii 1920, clădirea fusese un mic spital privat, fiind transformată, în anii 1940, într-un hotel cu decoraţii de un prost gust înfiorător. După renovare, fiecare centimetru din Vendôme devenise superb, iar serviciile, de cea mai bună calitate. Hugues adusese maeştrii bucătari din toată lumea pentru restaurant, care şi-a câştigat repede o mare popularitate. Directorul de vânzări era un as în profesia lui, aşa că toată lumea a fost de acord că şi departamentul de room-service mergea ca pe roate. În primul an de funcţionare, hotelul s-a bucurat de un succes neaşteptat şi a primit rezervări, cu multe luni înainte, de la turiştii din întreaga lume, care vizitau metropola. Apartamentul prezidenţial era unul dintre cele mai frumoase din oraş. Hotelul Vendôme era o bijuterie de mare preţ, cu apartamente minunat decorate şi camere cu şeminee, stucatură şi tavane înalte. Clădirea era orientată spre sud, aşa că soarele intra în majoritatea camerelor, iar Hugues alesese cele mai frumoase porţelanuri, cristaluri şi draperii, dar şi toate piesele vechi pe care şi le putea permite, precum marele candelabru din holul recepţiei, cumpărat din Geneva, la licitaţia casei Christie's. Provenea dintr-un castel francez de lângă Bordeaux şi era în perfectă stare.

Hugues îşi conducea hotelul de 120 de camere cu o precizie de ceasornic elveţian, cu un zâmbet cald pe buze, dar şi cu o mână de fier. Angajaţii săi, care se remarcau prin discreţie şi profesionalism, reţineau numele tuturor clienţilor şi îşi notau doleanţele şi pretenţiile fiecărui oaspete important. În ultimii trei ani, toate acestea au făcut din Vendôme cel mai renumit hotel-boutique din New York. Din clipa în care intrai în hol, îţi dădeai seama că este un loc de excepţie. În dreptul uşii batante stătea un tânăr însărcinat cu cărarea bagajelor, îmbrăcat într-o uniformă inspirată după cele de *chasseurs*[1] purtate la Ritz: pantaloni bleumarin, un sacou scurt, câteva bentiţe aurite la guler şi o mică pălărie rotundă înclinată şic, cu un şnur care se lega sub bărbie. Pentru a satisface dorinţele clienţilor, exista o armată de astfel de băieţi şi o echipă de recepţioneri extrem de bine pregătiţi. Toţi se mişcau repede să-şi servească clienţii, şi

întregul personal era gata să le împlinească orice dorinţă, fie ea mai mare sau mai mică. Hugues era perfect conştient de importanţa serviciilor.

Secretarii directorului purtau fracuri negre şi pantaloni în dungi, această îmbrăcăminte fiind inspirată tot după cea de la Ritz. Hugues însuşi era disponibil zi şi noapte, purtând un costum bleumarin, o cămaşă albă şi o cravată Hermes de culoare închisă, şi avea o memorie extraordinară în privinţa oricărui oaspete al hotelului. De câte ori era posibil, îi întâmpina personal pe clienţii importanţi. Era un proprietar de hotel desăvârşit, căruia nu-i scăpa niciun amănunt. Şi se aştepta de la şefii de departamente să aplice standardele stabilite de el. Oaspeţii hotelului continuau să vină aici atât pentru calitatea serviciilor, cât şi pentru ambianța luxoasă.

În plus, hotelul era plin de flori exotice, iar spa-ul său era unul dintre cele mai bune din oraş. Aproape că nu exista serviciu pe care să nu-l ofere, atâta timp cât nu încălca legea şi normele bunei-cuviinţe. Şi, în pofida obiecţiilor pe care le aveau părinţii lui, Hugues simţea că ar fi fost mândri de el în adâncul sufletului lor. Le folosise banii cu chibzuinţă, iar hotelul avusese un asemenea succes în primii trei ani, că aproape scăpase de datorii. Nici nu era de mirare, din moment ce Hugues lucra zi şi noapte să-l menţină la un nivel corespunzător. În ceea ce priveşte viaţa lui personală însă, îl costase mult această reuşită: îl părăsise soţia, iar acesta era unul dintre subiectele preferate de bârfă, atât ale personalului, cât şi ale clienţilor.

Cu nouă ani în urmă, pe când lucra la Claridge's din Londra, o întâlnise pe Miriam Vale, supermodelul de faimă internaţională, o femeie de o frumuseţe fără cusur. Şi, ca toţi ceilalţi, pusese ochii pe ea, fiind vrăjit din clipa în care o cunoscuse. Avusese faţă de ea o atitudine extrem de respectuoasă, de adevărat profesionist, ca de altfel faţă de toţi clienţii hotelurilor unde lucrase, dar Miriam era o fată de 23 de ani, care îi dăduse de înţeles că îl doreşte, iar el se îndrăgostise nebuneşte de ea. Era americancă, aşa că, după un timp, o urmase la New York. Fusese o perioadă încântătoare din viaţa lui, în care acceptase un post de mai mică importanţă la Plaza, ca să fie în acelaşi oraş cu ea şi să-şi continue povestea de dragoste. Spre uimirea lui, ea îl iubea la fel de mult, aşa că s-au căsătorit peste şase luni. Nu fusese niciodată mai fericit în toată viaţa lui ca în aceşti primi ani petrecuţi cu ea.

După optsprezece luni de la căsătorie, s-a născut fiica lor, Heloise, iar Hugues îşi adora soţia şi fetiţa. Tremura când o

spunea, de teamă să nu-i mânie pe zei, dar era convins că avea o viaţă minunată. Era un bărbat devotat căminului său. În ciuda tuturor tentaţiilor întâlnite în industria hotelieră, era un soţ îndrăgostit până peste urechi de nevasta lui, căreia îi era credincios. Ea şi-a continuat cariera de model şi după naşterea lui Heloise, în timp ce tot personalul de la Plaza o iubea şi o răsfăţa pe fetiţă şi îi tachina pe părinţii ei pentru numele pe care i-l dăduseră. Hugues îi asigurase cu toată sinceritatea că o botezase după străbunica sa şi că nu va rămâne pentru totdeauna la Plaza, deci nu exista niciun motiv să nu folosească acest nume. Heloise avea doi ani când cumpărase hotelul Mulberry şi îl transformase în Vendôme. Pe atunci avea tot ce îşi dorea, o soţie şi o fetiţă pe care le iubea şi propriul său hotel. Miriam manifestase mult mai puţin entuziasm faţă de proiect şi se plânsese amarnic că îi va răpi lui Hugues prea mult timp, dar visul lui fusese întotdeauna să deţină un hotel, unul care să fie creaţia sa.

Părinţii lui fuseseră şi mai puţin încântaţi de Miriam decât de cariera lui în domeniul hotelier. Aveau mari îndoieli că o fată răsfăţată de 23 de ani, uimitor de frumoasă şi model recunoscut pe plan internaţional, putea fi o soţie potrivită pentru el, dar Hugues o iubea din tot sufletul şi nu avea niciun fel de îndoieli.

Aşa cum se şi aşteptase, lui Hugues i-au trebuit doi ani ca să renoveze hotelul. Depăşise doar un pic bugetul, iar rezultatul final corespundea pe deplin aşteptărilor.

El şi Miriam erau căsătoriţi de şase ani, Heloise avea patru ani când s-a deschis hotelul Vendôme, iar Miriam a acceptat bucuroasă să pozeze pentru câteva dintre reclamele lor. Faptul că proprietarul era însurat cu Miriam Vale îi dădea hotelului o notă aparte, şi mai ales clienţii bărbaţi sperau întotdeauna să o zărească în hol sau la bar. În schimb, o vedeau mult mai des pe fetiţa ei de patru ani, Heloise, urmându-şi tatăl, ţinută de mână de una dintre cameriste, spre încântarea tuturor. Acum nu mai era Heloise de la Plaza, *ci Heloise de* la Vendôme, şi devenise un fel de mascotă a hotelului, fiind evident că era mândria şi bucuria vieţii tatălui ei.

Greg Bones, celebrul star rock, notoriu pentru problemele sale de comportament, a fost unul dintre primii clienţi cazaţi în apartamentele de lux care s-a îndrăgostit de hotel. Hugues nu era prea încântat de asta, pentru că Bones avea obiceiul de a devasta camerele de hotel şi de a stârni agitaţie oriunde stătea, dar s-a purtat surprinzător de bine la Vendôme, spre

uşurarea proprietarului. Iar personalul era cât se poate de pregătit să satisfacă toate cerinţele şi chiar capriciile clienţilor.

În a doua zi a sejurului, după o şedinţă foto, Greg s-a întâlnit la bar cu Miriam, înconjurată de asistenţii ei, de editori de reviste, de stilişti şi de un renumit fotograf. În acea după-amiază, tocmai terminaseră un pictorial de 12 pagini pentru revista Vogue şi, imediat ce l-au recunoscut pe Greg Bones, l-au şi invitat la masa lor. Totul s-a desfăşurat repede între ei. Miriam şi-a petrecut aproape întreaga noapte ce a urmat în apartamentul lui Greg, în timp ce Hugues o credea plecată în oraş. Cameristele ştiau foarte bine unde era şi ce făcea – chelnerii de la room-service aflaseră ce se petrecea când Greg comandase şampanie şi caviar la miezul nopţii. Zvonul se răspândise printre membrii personalului cu repeziciunea cu care se întinde focul într-o pădure. Pe la sfârşitul săptămânii, a ajuns şi la urechile lui Hugues. Nu ştia dacă era mai bine să aibă o discuţie cu ea sau să spere că lucrurile vor trece de la sine.

Hugues, Miriam şi Heloise îşi aveau propriul apartament cu un etaj mai jos faţă de cele două apartamente de lux, iar personalul de pază al hotelului ştia foarte bine că Miriam se strecura pe scara de serviciu să se vadă cu Greg ori de câte ori Hugues se afla în biroul său. Era o situaţie extrem de stânjenitoare pentru Hugues, care nu voia să-i ceară celebrului star rock să părăsească hotelul. Ar fi ieşit un scandal public. În schimb, şi-a implorat nevasta să-şi vină în fire şi să se poarte decent, î-a sugerat să plece undeva pentru câteva zile, ca să pună capăt acestei nebunii, dar când Bones a părăsit hotelul, ea l-a însoţit la Los Angeles în avionul lui particular. L-a lăsat pe Hugues cu Heloise şi a promis că se întoarce în câteva săptămâni, spunând că trebuia să-şi consume relaţia cu Bones şi rugându-şi soţul s-o înţeleagă. Lui Hugues i s-a frânt inima şi s-a simţit umilit, dar nu voia să-şi piardă nevasta. Spera că dacă o lăsa în voia ei, îi va trece repede această pasiune oarbă. Miriam avea 29 de ani, iar el credea că îi va veni până la urmă mintea la cap. O iubea şi aveau un copil împreună, dar se scria deja despre relaţia lor în toate tabloidele şi în rubrica de scandal din *New York Post.* A fost o umilinţă îngrozitoare pentru Hugues atât în faţa personalului din hotelul său, cât şi în faţa întregului oraş.

Hugues i-a spus lui Heloise că mama ei trebuise să plece să lucreze, lucru pe care îl putea înţelege o fetiţă de patru ani. Dar i-a fost greu să-i îndruge aceeaşi minciună şi când

Miriam nu s-a mai întors acasă. Iar după trei luni, Miriam i-a transmis de la Londra, unde se afla cu Greg Bones, că va începe procedurile de divorţ. A fost cel mai groaznic moment din viaţa lui şi, cu toate că purtarea faţă de clienţi i-a rămas neschimbată, fiind mereu atent şi zâmbitor cu ei în acei trei ani, cei care îl cunoşteau bine şi-au dat seama că nu va mai fi niciodată acelaşi. Era mult mai detaşat, serios, părea profund afectat şi cu gândul aiurea, deşi îşi punea o mască surâzătoare în faţa personalului şi a clienţilor.

Hugues fusese de o discreţie desăvârşită de la divorţ încoace. Secretara lui şi unii dintre şefii de departamente aflaseră totuşi de aventurile pe care le avea din când în când cu cliente din hotel sau cu femei rafinate şi realizate în carieră, de prin oraş. Era unul dintre cei mai doriţi burlaci din New York, primea invitaţii peste tot, dar nu le accepta decât rareori. Prefera să rămână în umbră şi să nu se ştie nimic despre viaţa lui personală. Îşi petrecea majoritatea timpului la hotel, care era pe primul plan pentru el, cu excepţia fiicei sale, care era mai presus de acesta. Nu avusese nicio relaţie stabilă de când îl părăsise Miriam şi nici nu-şi dorea aşa ceva. Credea că trebuie să-ţi sacrifici viaţa personală dacă vrei să conduci un hotel aşa cum trebuie. Era aproape întotdeauna acolo, supraveghind totul şi muncind un număr impresionant de ore, de cele mai multe ori ţinându-se deoparte pentru a asigura cele mai bune condiţii de desfăşurare a activităţii Hôteliére.

La o lună după pronunţarea divorţului, Miriam s-a căsătorit cu Greg Bones, iar după un an şi jumătate de căsnicie a venit pe lume o fetiţă. Heloise nu-şi văzuse mama decât de câteva ori de când aceasta plecase de acasă, şi asta o întrista, iar Hugh era mânios pe Miriam. Era prea ocupată cu noua ei viaţă, prea obsedată de Greg şi, acum, de copil, pentru a se îngriji de fiica lor sau a o vizita mai des. Pentru ea, Heloise şi Hugues aparţineau trecutului. Îl lăsase pe Hugues să fie şi mamă şi tată pentru copilul lor. El nu-i suflase o vorbă despre asta lui Heloise, dar considera dureroasă situaţia în care se aflau amândoi.

La hotel, Heloise era mereu înconjurată de înlocuitoare de mamă care o adorau – la room-service, la recepţie, apoi erau cameristele, florăreasa, coafeza şi fetele care lucrau la spa. Toată *lumea* o iubea pe Heloise, dar nimeni nu-i putea înlocui mama. Cel puţin avea o viaţă fericită, îşi adora tatăl, iar la şapte ani ajunsese prinţesa de la hotelul Vendôme. Obişnuiţii hotelului o cunoşteau şi îi aduceau uneori mici daruri, pentru că, datorită atenţiei pe care o acorda tatăl

educaţiei şi manierelor fiicei sale, Heloise era atât adorabilă, cât şi politicoasă. Purta rochiţe drăguţe cu talie înaltă şi mâneci bufante, iar coafeza îi împletea părul lung şi roşcat în codiţe cu funde în fiecare zi când mergea la şcoală, la Lycée Français din apropiere. Tatăl ei o ducea la şcoală în fiecare dimineaţă înainte să înceapă lucrul. Mama ei o suna o dată sau de două ori pe lună, dacă îşi aducea aminte.

Seara, Hugues stătea la recepţie, unde se ducea adesea după ce îşi îndeplinea celelalte sarcini, şi supraveghea holul cu privirea, salutându-i discret pe clienţi. Ştia întotdeauna exact cine era cazat în hotel. Verifica zilnic registrele de rezervări, ştia cine era acolo, când venea şi când pleca. La recepţie domnea obişnuitul calm cu care erau întâmpinaţi oaspeţii la sosire. Doamna Van Damme, o bine cunoscută văduvă aristocrată, tocmai se întorsese de la plimbarea de seară cu pechinezul ei, iar Hugues o conduse încet la lift, vorbind cu ea între timp. Anul trecut se mutase într-unul dintre cele mai spaţioase apartamente ale hotelului şi îşi adusese acolo câteva din propriile piese de mobilier, precum şi unele opere de artă. Avea un fiu în Boston care o vizita rar, aşa că ţinea foarte mult la Hugues, iar Heloise devenise pentru ea nepoata de care nu avusese niciodată parte, deoarece avea doar nepoţei, dintre care unul era de aceeaşi vârstă cu Heloise. Vorbea adesea cu Heloise în franceză, pentru că fata mergea la Lycée Français, şi îi plăcea s-o însoţească în plimbările cu pechinezul.

Mergeau încet, şi doamna Van Damme îi povestea despre copilăria ei. Heloise o adora.

— Unde e Heloise? îl întrebă doamna Van Damme, zâmbindu-i prietenos în timp ce liftierul îi aştepta, iar Hugues stătea de vorbă cu ea de câteva minute.

Îşi făcea întotdeauna timp pentru oaspeţi, indiferent cât de ocupat era.

— Îşi face temele la ea în cameră, cel puţin aşa sper.

Şi dacă nu era aşa, amândoi ştiau că fetiţa probabil cutreiera prin hotel, vizitându-şi prietenii. Îi plăcea la nebunie să împingă căruciorul cameristelor şi să pună în camere loţiunile şi şampoanele, iar femeile îi dădeau întotdeauna ce rămânea.

— Dacă o vezi, spune-i să vină la ceai la mine când termină, zise doamna Van Damme, cu un zâmbet. Heloise accepta adesea invitaţia şi mâncau împreună sendvişuri cu castraveciori sau salată de ouă şi ecleruri de la room-service. Aveau un bucătar-şef din Anglia, care lucrase la Claridge's şi care se ocupa acum doar de ceaiul de la ora cinci după-

amiaza, recunoscut ca fiind cel mai bun din oraş, chiar dacă maestrul bucătar era un francez pe care Hugues îl recrutase personal. Se implica în toate aspectele hotelului, fie ele „vizibile” sau ascunse de ochii clienţilor. Acest lucru făcea din hotelul Vendôme un loc într-adevăr deosebit. Tot personalul, în frunte cu Hugues, era pregătit să ofere servicii personalizate.

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă Van Damme, spuse Hugues cu multă politeţe şi cu o faţă zâmbitoare, pe când venea liftul. După aceea, se întoarse în hol şi se gândi la fiica lui, sperând că îşi face temele, aşa cum afirmase el. Avea şi alte lucruri pe cap, deşi arăta aşa de relaxat că nimeni n-ar fi putut bănui ce agitaţie era în acel moment la subsol. Primiseră mai multe telefoane de la clienţi de când fuseseră nevoiţi să închidă apa acum o oră la majoritatea etajelor. Au explicat că se făceau nişte reparaţii de rutină, iar centralistele şi recepţionerii îi asigurau pe toţi cei care sunau că vor avea apă într-o oră. Dar adevărul era că se spărsese o ţeavă de la subsol, aşa că toţi inginerii şi instalatorii din hotel se străduiau să remedieze problema, iar cu câteva minute înainte fusese chemată şi o echipă de instalatori din oraş.

Hugues părea calm când asigura zâmbind pe toată lumea că lucrurile vor reveni în curând la normal. Văzându-l, nu puteai să te îndoieşti că nu ar fi avut situaţia sub control. Îi spunea în treacăt fiecărui oaspete care sosea că apa e temporar oprită, adăugând că defecţiunea se va remedia în foarte scurt timp. De asemenea, îl întreba dacă nu avea nevoie de ceva de la room-service. Nu-i spunea, dar nu avea de gând să-i ia vreun ban pentru asta, căci era un fel de compensaţie pentru lipsa apei şi inconvenientele ce derivau din această defecţiune. Preferase să stea el însuşi în holul de la intrare, pentru ca nou-veniţii să aibă senzaţia că totul e în regulă. Tot ce spera era ca ţeava spartă să fie găsită şi reparată cât mai repede cu putinţă. Mai sperau cu toţii şi că departamentul de room-service nu va fi obligat să închidă; în bucătăria principală, apa se ridicase deja la înălţimea de 15 centimetri, aşa că tot personalul de care nu era neapărat nevoie fusese trimis să dea o mână de ajutor în subsol. În holul de la intrare nu se vedea niciun semn de inundaţie. Hugues intenţiona să se ducă la subsol să vadă care mai era situaţia. Din câte i se spusese, nivelul apei creştea acolo. Cu toate lucrările de renovare, era totuşi un hotel vechi.

În timp ce Hugues le ura bun-venit unui aristocrat spaniol şi soţiei sale, tocmai sosiţi din Europa, în subsol situaţia se

agrava. Oricine care vedea calmul şi eleganţa ce domneau în holul de la recepţie nu putea bănui dezastrul de la nivelul inferior.

În subsol oamenii ţipau, nivelul apei se ridica şi ţâşnea în şuvoaie dintr-un perete, iar inginerii înaintau cu greu prin apă, uzi din cap până în picioare. Patru instalatori încercau să repare conducta şi toţi cei şase ingineri ai hotelului fuseseră mobilizaţi. Mike, inginerul-şef, era aproape de locul din care ţâşnea şuvoiul şi se chinuia să găsească spărtura. Avea în jurul taliei o centură cu unelte şi, pe când încerca să le folosească, o voce din spatele lui îi sugeră s-o întrebuinţeze pe cea mai mare. El se întoarse mirat la auzul acelei voci cunoscute care acoperea hărmălaia şi o văzu pe Heloise uitându-se la el cu interes. Era în apă până la genunchi, purtând un bikini roşu şi un fulgarin galben şi arătând înspre cea mai mare cheie fixă.

— Cred c-ar trebui s-o foloseşti pe cea mare, zise ea calmă, stând foarte aproape de el, cu ochii ei verzi, mari, şi cu părul roşcat şi strălucitor împletit încă în codiţe. El observă că era în apă cu picioarele goale.

— E-n regulă, admise inginerul, dar, te rog, du-te mai încolo. Nu vreau să te lovesc din greşeală.

Ea încuviinţă cu un aer foarte serios şi apoi îi zâmbi. Avea pistrui şi îi căzuseră ambii dinţi de lapte din faţă.

— Dacă va trebui, ştiu să înot, Mike, îl linişti ea.

— Sper că n-o să fie nevoie, spuse el, scoţând din centură cea mai mare cheie, pe care avusese oricum de gând s-o folosească. Orice se petrecea în hotel, Heloise voia să fie întotdeauna de faţă. Îi plăcea în mod deosebit să-şi petreacă timpul cu inginerii. Îi arătă lui Mike unde se va duce şi se îndreptă ascultătoare spre un loc mai înalt, începând să discute cu bucătăresele care veniseră să vadă cu ce pot fi de folos. Apoi au sosit instalatorii din oraş şi au trecut cu greu prin apa înaltă pentru a se alătura celorlalţi. Veniseră în subsol şi mai mulţi hamali, ca să scoată navetele cu vinuri scumpe din pivniţe, iar personalul de la bucătărie le dădea o mână de ajutor.

După o jumătate de oră de eforturi, inginerii şi instalatorii au reuşit să găsească locul din care curgea apa, au închis valvele, şi instalatorii au continuat să repare conducta. Atunci, Heloise s-a întors prin apă la Mike, l-a bătut pe umăr şi i-a spus că făcuse o treabă grozavă. El a râs, s-a uitat în jos la ea, a ridicat-o în braţe, a dus-o la bucătarii cu bonetele lor albe şi înalte pe cap, cu haine complet albe şi

pantaloni cadrilaţi, care stăteau în uşa bucătăriei, şi a pus-o jos.

— Dacă ţi se întâmplă ceva, domnişorică, mă omoară tatăl tău. Te rog să stai aici.

Ştia că degeaba îi spunea ce să facă. Heloise nu rămânea mult timp în acelaşi loc.

— N-am ce face aici, se plânse ea. La room-service toţi sunt ocupaţi. Nu trebuie să-i deranjez.

Ştia că nu trebuie să le stea în drum la orele de vârf.

Până atunci, la recepţie zbârnâiseră telefoanele. Oamenii care voiau să se îmbrace pentru cină descopereau că nu aveau apă să facă o baie sau un duş, ori, dacă sunau la room-service, li se spunea că sunt foarte aglomeraţi, aşa că trebuiau să amâne comenzile, însă hotelul le oferea gratis vin şi alte băuturi. Hugues ştia că o defecţiune ca aceasta putea să afecteze serios reputaţia hotelului, dacă nu se proceda cu tact şi inteligenţă, aşa că îi sună personal pe clienţii cei mai importanţi pentru a-şi cere scuze şi îi ceru şefului de la serviciul de aprovizionare să le mai trimită în camere încă o sticlă de şampanie Cristal, fiind, de asemenea, pregătit să aplice o reducere pentru fiecare cameră afectată în acea seară. Ştia că are să-l coste, dar l-ar fi costat, în timp, şi mai mult dacă nu o făcea. În orice hotel pot surveni probleme, dar modul în care erau rezolvate făcea diferenţa între un hotel de mâna a doua şi unul de lux ca Vendôme, care era ceea ce se numeşte un „palat” în Europa. Până acum, niciunul dintre clienţi nu se înfuriase pe cei din personal, oamenii erau doar puţin iritaţi, dar şi mulţumiţi de vinul şi şampania din partea casei. Trebuiau să procedeze cât de bine puteau în această seară, iar în zilele următoare vor trebui să facă eforturi şi mai mari să înlocuiască ţeava spartă. În momentul de faţă, tot ce le trebuia era suficientă apă în hotel, pentru ca lucrurile să revină la normal.

După trei sferturi de oră, Hugues reuşi să părăsească recepţia şi să coboare la subsol ca să vadă ce se întâmpla acolo. Se puseseră deja în funcţiune pompele pentru a se evacua apa, iar proprietarul a fost întâmpinat cu urale. Instalatorii fuseseră în stare să facă ce trebuia ca să izoleze conducta şi să dea drumul din nou la apă. Personalul de la room-service se dădea peste cap să trimită clienţilor sticle de vin şi şampanie. Heloise dansa prin apă în fulgarin şi bikini, zâmbind fericită cu gura deschisă, în care se vedea că îi lipseau doi dinţi din faţă, şi bătând din palme. În clipa când şi-a văzut tatăl, croindu-şi drum prin apă spre el, acesta a privit-o cu tristeţe. Nu era încântat s-o vadă aici, dar nici

surprins, iar bucătarii cu care stătuse ea de vorbă au pufnit toţi în râs. Heloise era mereu acolo unde se întâmpla ceva, exact ca tatăl ei. Făcea parte din hotel la fel de mult ca Hugues.

— Ce faci acolo? o întrebă tatăl ei, vrând să pară sever, dar fără prea mult succes. Arăta aşa drăguţ că îi era greu să fie supărat pe ea, ceea ce se întâmpla de altfel foarte rar, deşi se mândrea că e sever cu ea. Dar nu reuşea aproape niciodată. Doar privind-o, i se înmuia inima, iar dinţii din faţă, care îi căzuseră, o făceau de-a dreptul irezistibilă şi lui îi venea să râdă văzând-o în costumul ei de baie roşu şi cu fulgarinul galben pe ea. Se îmbrăcase potrivit împrejurărilor. Întrucât mama ei o părăsise, el era acela care o pregătea dimineaţa pentru şcoală.

— Am coborât să văd cum pot să fiu de ajutor, spuse ea, cu mult simţ practic. Mike a făcut o treabă excelentă. Mie nu mi-a mai rămas nimic de făcut.

Ridică din umeri în timp ce tatăl ei râdea. Toţi spuneau că fata lui are un aer european.

— Asta-i foarte bine, îi zise el lui Heloise, făcând eforturi să nu râdă din nou. Dacă ai fi tu inginer-şef, am da de belea.

Zicând acestea, o duse înapoi în bucătărie, apoi reveni ca să-şi felicite instalatorii şi inginerii pentru ceea ce făcuseră. Era întotdeauna abil în relaţiile cu personalul, aşa că membrilor acestuia le plăcea să lucreze cu el, deşi era dur câteodată. Aştepta multe de la ei, ca şi de la sine însuşi, şi toţi erau de acord că îşi comanda bine nava. Asta se întâmpla datorită pregătirii sale profesionale: ştia să-i mulţumească pe clienţii hotelului, cărora le oferea servicii excelente cât timp stăteau la Vendôme, hotel pe care îl conducea în aşa fel încât totul să fie perfect.

Când se întoarse în bucătărie, Heloise mânca un fursec şi discuta în franceză cu şeful raionului de patiserie. El îi făcea întotdeauna *macarons*[2] franţuzeşti, pe care şi le lua în pacheţelul pentru şcoală.

— Dar temele, domnişoară? Ce-i cu ele? o întrebă tatăl ei pe un ton serios, iar Heloise făcu ochii mari şi scutură din cap.

— N-am niciuna, tăticule.

— Oare să te cred?

Se uită îngrijorat în ochii ei mari şi verzi.

— Le-am făcut pe toate înainte să vin aici.

Îl minţea, o cunoştea foarte bine. Prefera să se învârtă prin hotel decât să stea singură în camera ei şi să-şi facă temele pentru şcoală.

— Te-am văzut la mine în birou făcând ghirlande din hârtie după ce ai venit de la şcoală. Ar fi bine să mai verifici.

— Ei bine, poate mai am un pic de făcut la matematică, recunoscu ea uşor ruşinată pe când el o lua de mână şi o conducea la liftul de serviciu.

Îşi scosese saboţii roşii când intrase în apă şi acum şi-i puse în picioare ca să urce la etaj.

Imediat ce au ajuns în apartament, Hugues îşi schimbă costumul şi pantofii. Pantofii şi manşetele pantalonilor îi erau îmbibate cu apă după vizita scurtă pe care o făcuse la subsol. Era un bărbat înalt, zvelt, cu părul aproape negru şi aceeaşi ochi verzi ca ai lui Heloise. Mama ei era o blondă de aceeaşi înălţime, cu ochi albaştri. Străbunica după care fusese botezată Heloise avusese părul roşcat, la fel ca fetiţa lui Hugues.

Tatăl ei o înfăşură într-un prosop şi îi spuse să-şi schimbe hainele, iar după câteva minute, ea apăru din nou, în jeanşi, într-un pulover roz şi cu pantofi de balet tot roz. Lua lecţii de balet de două ori pe săptămână. Hugues dorea ca ea să ducă o viaţă de copil normal, dar era conştient că nu se întâmpla aşa. Fără mamă, copilăria ei era deja neobişnuită, aşa că întreaga ei lume era hotelul. Îi plăcea tot ce se petrecea acolo.

Aruncându-i o privire tristă tatălui ei, Heloise, odată îmbrăcată, se aşeză la biroul din living şi îşi scoase manualul şi caietul de matematică.

— Ai grijă să-ţi faci toată tema. Şi sună-mă când ai terminat. O să vin aici să iau cina cu tine, dar mai întâi trebuie să mă asigur că nu mai sunt probleme.

— Bine, tăticule, spuse ea încet, în timp ce el pleca din apartament să se ducă la recepţie şi să vadă care era situaţia.

Heloise se uită visătoare timp de câteva minute la manualul de matematică, iar apoi se duse pe vârfuri la uşă. O întredeschise şi se uită pe coridor. Avea trecere liberă. Tata trebuia să fi ajuns în holul de la intrare. Şi, cu un zâmbet de spiriduş care o făcea să arate ca o mică vrăjitoare cu pistruii şi părul ei roşu, Heloise ieşi pe furiş din apartament şi coborî pe scara de serviciu în jeanşi şi pantofi de balet roz. Ştia unde sunt cameristele ei preferate din tura de noapte. Şi, după cinci minute, le şi ajuta să împingă căruciorul cu creme, loţiuni şi şampoane, pentru a se ocupa de camerele clienţilor. Lui Heloise îi plăcea această operaţiune, când puneau pentru fiecare oaspete cutii mici cu bomboane de ciocolată de la La Maison du Chocolat. Bomboanele erau delicioase, iar Ernesta şi Maria îi dădeau

întotdeauna o cutie, pe care o mânca zâmbind, după ce le mulţumea fetelor.

— Avem o groază de treabă azi în subsol, le informă ea în spaniolă, pe un ton serios. O învăţaseră această limbă încă de când începuse să vorbească. Ştia bine atât franceza, cât şi spaniola înainte să împlinească cinci ani, pe lângă engleză. Hugues ţinea mult ca fiica lui să vorbească mai multe limbi. Şi el ştia italiana şi germana, întrucât era elveţian.

— Aşa am auzit şi eu, îi spuse Ernesta, portoricana mămoasă, şi o îmbrăţişă. Lui Heloise îi plăcea să stea cu ea şi o luă de mână. Cred c-ai fost tare ocupată în după-amiaza asta, adăugă Ernesta cu o anumită sclipire în ochi, iar Maria, cealaltă cameristă din tura de noapte, o femeie tânără şi frumuşică, pufni în râs. Avea copii de aceeaşi vârstă cu Heloise, care o însoţeau cu plăcere când făcea camerele. Heloise îşi dorea mult compania femeilor şi se simţea singură în apartamentul cel mare.

— Apa îmi ajungea până aici, spuse Heloise, punându-şi o mână deasupra genunchiului. Dar acum totul e-n regulă acolo.

Ambele femei ştiau că se vor face reparaţii generale în următoarele zile. Auziseră de la ingineri.

— Dar temele? o întrebă Ernesta după aceea, însă Heloise îi evită privirea, jucându-se cu şampoanele.

Schimbaseră recent marca, acum era una de lux, iar fetiţei îi plăcea la nebunie cum miroseau. Ţi le-ai făcut?

— Bineînţeles, îi răspunse Heloise, cu un zâmbet poznaş, în timp ce împingeau împreună căruciorul spre altă cameră, iar fetiţa îi dădea încă două şampoane. Se ţinu după ele până simţi că sosise timpul să plece. Le sărută pe amândouă şi le spuse noapte bună, apoi o luă la fugă pe scara de serviciu, exact la timp ca să se aşeze din nou la birou. Tocmai terminase ultima problemă de matematică atunci când s-a întors tatăl ei să ia cina cu ea. O comandase de la room-service, dar mai târziu ca de obicei. Ea trebuia să-şi adapteze programul după al lui, însă cina luată împreună era un ritual foarte important pentru amândoi.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Hugues când intră pe uşă. E multă agitaţie în seara asta la subsol, dar cel puţin toată lumea are din nou apă.

Se ruga să nu se mai descopere vreo scurgere, dar treaba mergea acum, cu condiţia să facă repede reparaţiile necesare.

— Ce avem la cină? întrebă Heloise, închizând manualul de matematică.

— Pui, piure, sparanghel şi îngheţată, la desert. Îţi convine? o întrebă tatăl ei, privind-o cu afecţiune.

— De minune, îi răspunse fetiţa cu un zâmbet şi îi înconjură gâtul cu braţele. Ea era singura femeie din viaţa lui de trei ani încoace, după ce îl părăsise Miriam. Cât timp o ţinea în braţe şi o drăgălea, sosi cina. Bucătarul-şef mai pusese şi nişte melci pentru Heloise, căci ştia că fetiţa se dădea în vânt după ei, şi profiterol la desert. Nu prea era o cină pentru un copil de vârsta ei, dar acestea erau beneficiile traiului într-un hotel. Hugues apela pentru ea la bonele din hotel şi amândoi aveau la dispoziţie toate serviciile oferite şi clienţilor, inclusiv mâncare gourmet.

S-au aşezat la masa din sufrageria apartamentului şi au vorbit despre hotel, ca de obicei. Heloise l-a întrebat ce oaspeţi de marcă au mai venit şi dacă starurile de cinema urmau să sosească în curând, iar el i-a spus pe scurt ce făcuse în acea zi, în timp ce ea îl privea admirativ. Lui îi plăcea s-o înveţe de toate despre hotel. Astfel, având-o pe scumpa lui Heloise şi hotelul de care să se ocupe, Hugues nu mai simţea nevoia de nimic altceva în viaţă; şi nici Heloise. Amândoi trăiau într-o lume ferită de griji, care li se potrivea de minune. Ea îşi pierduse mama, şi el, soţia, dar erau împreună, ceea ce părea să fie acum mai mult decât suficient. Când se gândea la viitor, lui Hugues îi plăcea să creadă că, după ce va mai creşte fiica sa, vor conduce hotelul împreună. Până atunci, se mulţumeau să-şi ducă viaţa în hotelul pe care îl visase el.

Capitolul 2

Hugues organizase hotelul în mod tradiţional, aşa cum învăţase la École Hôteliére şi în toate hotelurile de lux unde lucrase. În plus, îşi punea personalul la treabă. Avea birouri unde lucrau oameni care se ocupau de toate aspectele comerciale ale administrării unui hotel: rezervări, vânzări, marketing şi contabilitate, tot ce era necesar unei bune funcţionări a unităţii. Cei de la departamentul de resurse umane făceau parte tot din acel personal al hotelului nevăzut de clienţi şi se ocupau de angajaţi, colaborând în acelaşi timp cu sindicatele, ceea ce avea o mare însemnătate. O grevă ar fi putut să afecteze serios hotelul. Hugues îşi alesese personalul cu cea mai mare grijă, ştiind foarte bine ce importanţă avea acest aspect. Dacă rezervările nu erau făcute cu pricepere şi acurateţe şi mereu verificate, iar dacă nu se ţineau registrele contabile în perfectă ordine, hotelul ar fi putut ieşi de pe piaţă. Aşa că Hugues urmărea continuu aspectele administrative ale unităţii Hôteliére. Avea un profund respect pentru toţi cei care lucrau în birouri, nevăzuţi vreodată de clienţi, fiind conştient că bunul mers al afacerii depindea de competenţa personalului administrativ pe care îl alesese aşa de bine.

Recepţionerii şi portarii colaborau perfect şi erau cei pe care îi vedeau mereu clienţii. Dacă nu ar fi avut o recepţie condusă cum trebuie, şi portari, şi hamali competenţi, clienţii s-ar fi orientat spre alte hoteluri. Printre multele lor sarcini de serviciu, mai trebuiau să satisfacă uneori şi exigenţele ieşite din comun ale VlP-urilor sau celebrităţilor care veneau la hotel. Erau obişnuiţi cu starurile de cinema care cereau să li se schimbe apartamentul de trei, patru ori până găseau unul pe placul lor, punându-şi asistenţii să trimită la hotel cu mult timp înainte de sosire liste lungi cu preferinţele lor culinare şi pretinzând de toate, de la aşternut din mătase, la saltele ortopedice, jucării extravagante pentru copiii lor, filtre de aer, perne hipoalergenice şi maseuri care să le stea la dispoziţie zi şi noapte. Personalul era obişnuit şi cu pretenţiile cele mai ieşite din comun şi se mândrea că îi putea mulţumi chiar şi pe cei mai năzuroşi clienţi. Se obişnuiseră şi cu cele mai recalcitrante comportamente ale VIP-urilor, care le acuzau frecvent pe cameriste că le-au furat lucruri de preţ pe care ei înşişi le pierdeau sau uitau unde le-au pus. În ultimii trei ani, nu existase nici un singur caz autentic de furt, iar angajaţii reuşiseră să-i liniştească pe

clienţii isterici care acuzau personalul pe nedrept, de fiecare dată dovedindu-se că făcuseră o greşeală. Recepţionerii învăţaseră cum să se poarte cu clienţii dificili şi să rezolve acest gen de plângeri cu mult tact. Hugues le cerea la angajare cazierul, ceea ce constituia o garanţie pentru ceilalţi angajaţi şi pentru clienţi.

Supraveghetoare era o altă absolventă de la École Hôteliére care îşi conducea „trupa" de cameriste şi valeţi cu multă pricepere, ocupându-se şi de spălătoria şi curăţătoria chimică de la subsol. Aceştia răspundeau de curăţenia perfectă din camere şi coridoare, precum şi de întreţinerea stării de satisfacţie a clienţilor, care le adresau deseori şi lor solicitări bizare. Tot personalul care intra în contact nemijlocit cu oaspeţii hotelului trebuia să fie eficient şi plin de tact. În camere se făceau inspecţii asemănătoare cu acelea din armată. Membrii acestui departament erau concediaţi dacă nu îşi îndeplineau atribuţiile la standardele impuse de hotel.

Departamentul lucrătorilor în uniformă era supravegheat îndeaproape şi cuprindea hamali, portari, liftieri, oameni pentru parcare şi şoferi, ultimii fiind adesea solicitaţi de la o firmă de limuzine cu care colabora hotelul. Aveau misiunea de a-i plimba pe clienţi prin oraş şi de a-i aduce înapoi la hotel cu rapiditate şi în siguranţă, de a se ocupa de bagajele lor, de a ţine evidenţa coletelor care soseau. Mai trebuiau să-i ducă pe oaspeţii hotelului la destinaţiile dorite de aceştia, la aeroport, într-un tur al oraşului sau prin împrejurimi.

Departamentul care se ocupa de mâncare, băuturi şi aprovizionare era unul dintre cele mai mari şi răspundea nu numai de room-service şi de restaurantul hotelului, de acum renumit, la care veneau oameni din tot oraşul, ci furniza şi tot ce era necesar pentru evenimentele care aveau loc acolo: nunţi, dineuri şi prânzuri oferite de persoane particulare, conferinţe şi diverse întruniri. Angajaţii acestui departament cu sarcini multiple aveau grijă ca totul să meargă ca pe roate în domeniul lor.

Corpul de pază, oarecum ascuns de privirile clienţilor, era un alt departament de importanţă vitală, pe care Hugues se baza mult în rezolvarea eventualelor incidente apărute în rândul personalului sau al clienţilor. Furtul de bijuterii era ceva la ordinea zilei în multe hoteluri de lux, aşa că Hugues avea marea mulţumire că în hotelul lui nu se întâmplase nimic de acest gen până în prezent. Paza era foarte vigilentă în privinţa siguranţei oaspeţilor.

Aveau şi un centru de afaceri, cu secretare şi personal IT disponibil 24 de ore din 24. Spa-ul şi sala de sport erau printre cele mai bune din oraş. Inginerii şi cei de la întreţinere menţineau hotelul într-o excelentă stare de funcţionare, deşi se mai produceau defecţiuni, cum fusese spargerea conductei din subsol sau altele mai minore, precum o toaletă înfundată sau un televizor care nu funcţiona. Toate trebuiau remediate de ingineri. Un alt departament vital era centrala telefonică, ce asigura comunicarea cu interiorul şi exteriorul hotelului, fetele care lucrau acolo preluând mesajele cu acurateţe pentru ca apoi să le transmită unde trebuia şi făcând legăturile cu rapiditate, precizie şi discreţie.

Una peste alta, un mare număr de angajaţi contribuiau la buna funcţionare a hotelului, iar Hugues supraveghea personal toate activităţile desfăşurate.

Se mândrea că îşi ştia pe nume toţi salariaţii şi că prezenţa lui continuă în hotel îi ţinea pe toţi în priză.

Nu era deloc o treabă uşoară să conduci un hotel, pentru că fiecare piesă a acestei maşinării, oricât de neînsemnată putea să pară, era, de fapt, una vitală, fără de care unitatea nu ar fi funcţionat în bune condiţii.

Nu numai Hugues îi cunoştea pe toţi angajaţii, ci şi Heloise, care cutreiera hotelul în voie.

Hotelul Vendôme nu era doar visul împlinit al lui Hugues, ci şi pasiunea sa: în afară de fiica lui, era lucrul pe care îl iubea cel mai mult. Avea atâtea de făcut acolo, că îi era greu să se mai gândească şi la altceva. Cum Miriam îl părăsise, hotelul îi devenise ca o soţie. Spunea adesea că e căsătorit cu hotelul. Mânca, dormea, respira aerul de acolo şi iubea fiecare lucru din el. Nici nu se vedea recăsătorindu-se; nu avea timpul necesar. Şi fiecare femeie cu care avusese o relaţie îşi dădea seama că era pe locul doi în viaţa lui, în cel mai bun caz. Trebuia să facă o mulţime de alte lucruri – toate legate de bunul mers al hotelului şi de prevenirea situaţiilor de criză sau rezolvarea rapidă a acestora atunci când apăreau – aşa că nu avea timp decât să ia micul dejun şi cina cu Heloise şi, poate, să îmbrăţişeze în fugă vreo femeie. Toată activitatea lui zilnică se concentra asupra hotelului şi îi răpea marea majoritate a timpului de care dispunea.

Când se ducea la dineuri, întârzia întotdeauna. Când mergea la teatru, la operă sau la vreun balet, când scotea o femeie în oraş, îi vibra toată seara telefonul de la curea şi deseori era nevoit să plece la jumătatea spectacolului ca să

se ocupe de siguranţa vreunui preşedinte sau director al serviciilor secrete. Trebuia să-i mute pe toţi clienţii de la etajul de deasupra şi de dedesubtul aceluia unde era cazat şeful de stat. Era o sarcină extrem de grea, căci trebuia să se asigure că ceilalţi oaspeţi ai hotelului nu vor avea cu nimic de suferit în timpul sejurului lor.

Aşa că femeile cu care avea Hugues relaţii de scurtă durată se enervau şi se simţeau frustrate că nu puteau petrece nici măcar o seară cu el fără să intervină ceva urgent. Doar din an în Paşte putea să se bucure de o seară tihnită în compania unei prietene, dar de cele mai multe ori nici nu încerca să-şi facă timp pentru aşa ceva. Femeile care stăteau în hotel se ţineau adesea după el, când îl vedeau aşa singur şi arătos, dar el era mereu sincer cu ele de la bun început, spunându-le că era prea ocupat ca să aibă o relaţie stabilă cu cineva şi că o să le displacă faptul că avea aşa puţin timp să le consacre. Acesta era totodată şi un mod inteligent de a le ascunde cât de mult îl durea încă eşecul suferit în căsnicie, când Miriam îl înşelase şi apoi îl părăsise pentru Greg. Nu voia câtuşi de puţin să mai treacă prin aşa ceva, cu toate că îi plăcea să fie cu o femeie, după ce se lecuise de Miriam, aşa că adesea nu reuşea să reziste farmecului unei femei drăguţe, dar legătura nu dura prea mult. Timpul lui era preţios, iar Heloise îi satisfăcea foamea de iubire mai bine decât orice aventuri romantice.

— Nu pot concura cu fiica ta şi hotelul, i se plânsese o celebră actriţă de film cu care se vedea de câteva luni, de câte ori venea ea la New York. Se îndrăgostise nebuneşte de Hugues şi îi trimitea cadouri scumpe, pe care el i le înapoia fără niciun comentariu. Nu putea fi cumpărat şi ştia că nu avea prea multe de oferit în schimb. Tot ce voia era să petreacă din când în când o seară plăcută sau să plece undeva într-un weekend, şi asta doar dacă Heloise stătea la una dintre prietenele ei. Şi nu accepta ideea de a-i face cunoştinţă cu femeile cu care ieşea. Niciuna dintre ele nu era destul de importantă pentru el ca să i-o prezinte fiicei sale, iar relaţiile lui cu cliente sau angajate ale hotelului fuseseră rare şi foarte discrete. Învăţase această lecţie înainte de a se căsători şi ştia câte complicaţii se puteau ivi dacă avea o relaţie cu o persoană care lucra pentru el. Avusese în tinereţe câteva astfel de legături şi toate se terminaseră prost, aşa că le evita acum, cu rare excepţii. Nu voia să se pună în situaţii dificile.

Tot ce îşi dorea cu adevărat era să fie un tată foarte bun şi să conducă un hotel de renume, iar până acum se descurcase

bine în ambele privinţe. Avea prea puţin timp pentru o relaţie serioasă. Îi era imposibil să se pună la dispoziţia unei femei aşa cum doreau cele mai multe dintre ele, aşa că, decât să le dezamăgească, prefera să aibă aventuri trecătoare sau să se le pună capăt dacă deveneau prea solicitante şi serioase.

Câteva dintre femeile cu care avusese o relaţie de scurtă durată încercaseră fără succes să o transforme în altceva. Tot ce reuşiseră fusese să-l facă pe Hugues să fugă cât mai departe de ele. Îşi amintea perfect ce chin îndurase când îl părăsise Miriam. Refuza să mai sufere atât de mult. Nu se considera în stare să aibă o relaţie stabilă şi afirma cu sinceritate că nu ştia dacă va mai fi vreodată capabil de aşa ceva. Unele femei îi luau spusele drept o provocare şi mai mare, dar descopereau până la urmă că vorbise serios. Nu le minţise niciodată pe femeile cu care ieşise. Era extrem de sincer de la începutul relaţiei, fie că ele îl credeau sau nu. Cât despre Heloise, ea credea cu tărie că era singura femeie din viaţa lui, ceea ce îi convenea de minune.

Până să împlinească opt ani, Heloise era mica regină şi mascota hotelului Vendôme. Începuse să o intereseze lucruri mai serioase şi să aibă preocupări asemănătoare cu cele ale adulţilor. Cu toate că ţinea încă foarte mult la Ernesta şi o ajuta să împingă căruciorul în tura de noapte, legase o puternică prietenie cu patroana florăriei, Jan Livermore, ale cărei flori superbe împodobeau hotelul. Imensul aranjament floral din hol, la realizarea căruia o lăsa uneori şi pe Heloise să contribuie, atrăgea privirile tuturor. Heloise petrecea acum mai mult timp cu Jan decât cu Mike, inginerul, şi devenea din ce în ce mai mult o tânără domnişoară. Îi plăcea enorm să se uite la Jan şi la ajutoarele ei când făceau buchete de mireasă şi aranjamente pentru nunţi.

O convinsese pe Xenia, coafeza, să-i taie câţiva centimetri din părul pe care şi-l purta acum legat într-o lungă coadă de cal, în loc de codiţe. Îi crescuseră dinţii definitivi şi purta aparat dentar, care o făcea să pară o mică diavoliţă când zâmbea. Se ducea adesea pe la doamna Van Damme şi pe la Julius, pechinezul ei, pe care îi plăcea să-l scoată la plimbare, lucru pentru care văduva o răsplătea cu un dolar.

Heloise mergea şi pe la telefoniste şi îi plăcea încă să împingă căruciorul cameristelor şi să încerce noile loţiuni, creme şi şampoane. Jennifer, noua secretară a tatălui ei, îi atrăsese acestuia atenţia că Heloise avea o nevoie disperată de compania femeilor, deoarece căuta societatea tuturor

angajatelor şi se împrietenea cu ele. Şi el era conştient de asta şi îi părea rău că mama ei nu se mai interesa de ea. Miriam promitea mereu că va trimite după ea, dar nu o făcea niciodată. Tocmai îi născuse lui Greg alt copil, de această dată un băieţel, aşa că se îngrijea din ce în ce mai puţin de Heloise şi o suna foarte rar. Fata nu se plângea niciodată de indiferenţa mamei sale, dar Hugues ştia cât o durea. Când maică-sa uitase că împlinea opt ani, fusese abătută toată ziua, iar pe Hugues îl duruse inima pentru ea doar privind-o. Încercase să-i fie şi mamă, şi tată, dar era greu să compenseze toate defectele mamei.

În weekendurile în care tatăl ei lucra, distracţia preferată a lui Heloise era să se strecoare în tăcere la petrecerile de nuntă din sala de bal a hotelului şi să stea printre invitaţi. Îi plăcea enorm să le privească îndelung pe mirese şi să le urmărească în momentul când tăiau tortul festiv. Pe când trecea prin sala de bal, Hugues o văzuse o dată în șirul de fete care aşteptau să prindă buchetul miresei. Îi făcuse imediat semn şi o scosese din încăpere.

— Ce faci aici? o dojenise el. Nu te-a invitat nimeni! Ea păruse foarte jignită de vorbele lui.

— Au fost foarte drăguţi cu mine. Mi-au dat şi o felie de tort. Îşi pusese cea mai frumoasă rochie, cu o eşarfă de mătase albastru-deschis, şi pantofii ei de lac Mary Janes, şi fusese foarte tristă când tatăl ei o luase de acolo. Am ajutat şi eu la buchet.

Hugues dăduse din cap şi o dusese în biroul lui, ca să nu se mai poată întoarce la petrecere, iar Jennifer îi captase după aceea atenţia, arătându-i cum să folosească copiatorul. Heloise ţinea mult la Jennifer, aproape ca la o mătuşă.

Jennifer era cu câţiva ani mai mare ca Hugues. Era văduvă şi avea doi copii la facultate; se purta foarte frumos cu Heloise şi îi aducea din când în când mici cadouri: bentiţe pentru păr, câte un joc, mănuşi nostime cu feţe haioase pe ele sau acoperitoare pufoase pentru urechi, care îi arătau fetiţei că se gândise la ea. I se rupea inima pentru ea, căci Hugues îi spunea uneori cât de mult suferea Heloise că mama ei nu o mai băga în seamă. Părinţii lui avuseseră dreptate, Miriam nu fusese o soţie bună, iar ca mamă era şi mai rea, cel puţin faţă de Heloise. O interesau mult mai mult copiii ei cu Greg Bones şi noua ei viaţă alături de starul rock. Apărea mereu în presă, pentru că îl însoţea peste tot. Pusese capăt carierei de model şi mergea cu el în toate turneele, dar, deşi îi promisese lui Heloise s-o ia la Londra

în acel an de Crăciun, după ce aveau să se întoarcă din turneul făcut în Japonia, nu se ţinuse de cuvânt.

Până de ziua Recunoştinţei, Heloise nu mai avusese veşti de la ea. Perioada aceasta era întotdeauna aglomerată la hotel, care era ocupat mai ales de familii. Aveau sala de bal rezervată pentru două nunţi. Mai era cazată în hotel şi o actriţă celebră, împreună cu secretara, coafeza, bodyguardul, iubitul ei actual, cei doi copii ai ei şi dădaca Jor, care ocupau mai multe apartamente la etajul 10. În timp ce ajuta cameristele să facă ordine în camere, Heloise s-a emoţionat când a zărit-o pe actriţă, Eva Adams, gândindu-se că e chiar mai frumoasă decât în poze. Avea cu ea doi căţeluşi chihuahua şi a fost foarte amabilă când Heloise a rugat-o s-o lase să-i mângâie. Fetiţa ar fi vrut să-i ceară şi un autograf, dar ştia că e împotriva regulamentului, fiind o regulă pe care tatăl ei nu îngăduia să fie încălcată. Nimeni din hotel nu avea voie să ceară autografe celebrităţilor – Hugues era foarte intransigent în această privinţă. Dorea ca oaspeţii să se simtă ca acasă, să nu fie deranjaţi de angajaţi care tabără pe ei să le ceară autografe sau fotografii, aşa că nimeni nu îndrăznea să încalce regulile impuse de conducere. Acesta era unul dintre motivele pentru care celebrităţile se simţeau atât de bine în hotelul unde le era respectată intimitatea, în urma ordinelor date de Hugues.

— E foarte drăguţă, spuse Heloise fericită, pe când stătea de vorbă cu Ernesta în timpul turei acesteia.

— Da, este, şi e mult mai scundă decât pare pe ecran.

Steaua de cinema despre care vorbeau era minionă şi delicată, avea nişte ochi albaştri imenşi şi un surâs cuceritor. Se odihnea în apartament având tot personalul în jurul ei când au intrat cameristele, cu care s-a purtat foarte frumos şi le-a mulţumit pentru ce făcuseră, ceea ce nu se prea întâmpla în cazul starurilor. Heloise auzise multe poveşti despre purtarea urâtă şi grosolănia lor, dar această femeie avusese o atitudine plăcută, prietenoasă şi amabilă.

Heloise tot mai vorbea despre ea şi când a coborât cu Ernesta la spălătorie, cu un coş pe rotile plin de prosoape murdare de la etajul 10. Când Ernesta a predat coşul, Heloise a observat un obiect strălucitor în grămada de prosoape şi l-a luat înainte ca Ernesta să arunce coşul în containerul cel mare. Spre uimirea tuturor, Heloise ţinea în mână o brăţară cu diamante. Scânteia ispititor şi părea foarte scumpă. Era lată cam de doi centimetri şi bătută cu diamante mari de jur împrejur.

— Uau! exclamă Heloise în timp ce toată lumea se zgâia la obiectul găsit de ea.

— Sună-i pe cei de la pază, îi spuse şefa spălătoriei Ernestei, iar aceasta dădu din cap şi se îndreptă spre telefon, dar Heloise scutură din cap, ţinând încă brăţara în mână.

— Cred c-ar trebui să-l chemăm pe tata.

Chiar şi ei i se părea o brăţară foarte frumoasă, iar Ernesta nu o contrazicea. Voia să o dea pe mâini bune cât mai repede cu putinţă. Cineva are s-o declare în curând pierdută sau furată. Clienţii uitau adesea unde îşi puneau obiectele de preţ şi cameristele erau primele acuzate. Ernesta n-avea nevoie de aşa ceva. Heloise formă numărul din biroul tatălui ei şi îi răspunse Jennifer, care, de îndată ce auzi despre ce e vorba, îi spuse să vină sus. Până acum nu exista nicio reclamaţie.

Hugues era la birou, semnând nişte documente, când au apărut Ernesta şi Heloise, iar fiica lui scoase brăţara, la care el făcu ochii mari.

— Unde ai găsit-o?

— Printre prosoapele murdare, zise Heloise şi i-o întinse peste birou, ca să se uite mai bine la ea.

Nu era un fals, ci o bijuterie de mare valoare.

— O s-o pun în seif. Cineva o să întrebe de ea în curând.

Îi zâmbi Ernestei şi îi mulţumi pentru modul onest în care procedase, iar ea se uită la Heloise.

— N-am găsit-o eu, domnule, ci fiica dumneavoastră. A scos-o dintre prosoape. Eu nici n-am observat-o.

— Mă bucur că s-a întâmplat aşa, spuse el şi îi dădu brăţara lui Jennifer ca s-o pună în seif. Să vedem cine o s-o reclame, adăugă el încet.

Şi, spre mirarea tuturor, n-a sunt nimeni în următoarele două zile. Hugues a verificat lista de clienţi de la etajul 10, dar niciunul dintre ei nu anunţase dispariţia brăţării, aşa că a trebuit să aştepte un telefon de la posesoarea ei, pentru ca bijuteria să nu intre pe mâinile altcuiva. Se tot întreba dacă nu era a unei persoane care fusese în vizită la vreun client.

În cele din urmă, a sunat Eva Adams, vedeta de cinema cu un anturaj aşa numeros, dar, spre deosebire de alte celebrităţi, nu a reclamat furtul brăţării, ci a spus că o pierduse pe undeva în ultimele două zile şi nu ştia dacă pe stradă sau în hotel, însă voia să-l anunţe pe Hugues, în caz că o găsea cineva. El i-a zis că brăţara fusese găsită şi s-a oferit să vină la ea în apartament. O rugă să i-o descrie şi se convinse că era aceea găsită de Heloise printre prosoape. I-a adus-o imediat în cameră, iar ea a fost încântată. Nu o

întrebă cât a costat, dar ghici că făcea jumătate de milion sau chiar mai mult. Poate un milion. Diamantele erau mari, şi brăţara, lată; nu era o bijuterie pe care s-o pierzi, deşi bănuia că e asigurată. Aşa că Eva a fost în culmea fericirii s-o primească înapoi.

— Unde aţi găsit-o? îl întrebă pe când şi-o punea la încheietură, uitându-se la el uşurată şi recunoscătoare.

El îi zâmbi, conştient de frumuseţea Evei. Avea o slăbiciune pentru femeile care arătau ca ea şi mai ales pentru actriţe şi modele, ceea ce îi adusese atâta nefericire în trecut.

— Fiica mea a zărit-o printre prosoape, la spălătorie. Ne-am dat seama că e a cuiva de pe acest etaj, dar a trebuit să aşteptăm să ne sune posesoarea.

— Nu ştiam unde am pierdut-o. Am sunat în toate locurile pe unde am fost în ultimele două zile. Nu voiam să acuz pe nimeni de furt. Eram aproape sigură că îmi căzuse de pe mână. Cum aş putea s-o răsplătesc pe fiica dumneavoastră?

Presupunând că Heloise era mai în vârstă decât în realitate, nu făcea nicio legătură între persoana care îi găsise brăţara şi fetiţa cu aparat dentar care venise în apartament odată cu cameristele acum două zile şi o rugase s-o lase să-i mângâie căţeluşii chihuahua. Atunci crezuse că este fata uneia dintre cameriste, care stătea cu mama ei la serviciu în weekendul de ziua Recunoştinţei. Eva nu-i dăduse multă atenţie, deşi impresia lui Heloise era că fusese foarte drăguţă cu ea.

— Aş vrea să-i dau ceva în semn de recunoştinţă, zise Eva aproape imediat.

— Nu e necesar, îi răspunse Hugues, zâmbindu-i. Este o fetiţă de opt ani şi n-am s-o las să accepte vreo răsplată. Era cu una dintre cameriste, căreia puteţi să-i daţi ceva dacă vreţi. Fiicei mele îi place să cutreiere prin hotel, să-i cunoască pe clienţi şi să „mă scoată din încurcături”.

Pufni în râs. Era un bărbat foarte arătos, aşa că Eva flirtă puţin cu el, doar de complezenţă, nimic serios.

Eva se duse la biroul din cameră şi îi făcu semn secretarei, care aduse imediat un carnet de cecuri. Eva se aşeză şi completă un cec de o mie de dolari pentru Ernesta, pe care i-l dădu lui Hugues. El îl acceptă, fiindu-i recunoscător în numele cameristei.

— Cum o cheamă pe fiica dumitale? îl întrebă ea vădit interesată.

— Heloise, spuse el încet, întrebându-se la ce se gândea ea, poate la un autograf.

Eva Adams râse.

— Ca pe Eloise de la Plaza?

— Nu, zise el, zâmbindu-i. Femeia nu-şi dădea aere şi era foarte politicoasă, lucru pe care i-l spuseseră toţi angajaţii care avuseseră de-a face cu ea. Era o persoană foarte simpatică şi nu dăduse câtuşi de puţin bătăi de cap personalului. Heloise cu H. Poartă numele străbunicii mele şi s-a născut înainte să cumpăr hotelul, iar acum e Heloise de la Vendôme.

— Ce drăguţ! Aş vrea s-o văd înainte de plecare ca să-i mulţumesc personal.

— I-ar plăcea foarte mult şi va fi bucuroasă că v-aţi primit înapoi brăţara. Îşi făcea griji în privinţa asta, ca noi toţi, de altfel. E frumoasă, o bijuterie de mare preţ.

— E o creaţie Van Cleef[3] şi am fost foarte necăjită, crezând că am pierdut-o. Heloise e o faţă de toată isprava că mi-a găsit-o. Vreau să stau de vorbă cu ea înainte să mă întorc mâine în L.A., dacă nu vă deranjează.

— Mă bucur că vreţi s-o vedeţi, zise el cu discreţie şi plecă din apartament după câteva minute.

Îi spuse lui Heloise în acea după-amiază că domnişoara Adams voia s-o vadă a doua zi. Fetiţa a fost încântată şi a alergat la Ernesta să-i spună că se găsise posesoarea brăţării. Camerista primise deja cecul şi era extrem de mulţumită de răsplată.

— Ar trebui să ţi-i dau ţie, zise Ernesta din corectitudine, dar Heloise zâmbi şi scutură din cap.

— Tata chiar nu m-ar lăsa să-i iau. Nu-mi dă voie să iau bani de la clienţi, în afară de cei ai doamnei Van Damme, care îmi dă ceva pentru că-l scot pe Julius la plimbare. În cazul ei, a făcut o excepţie. Aşa că bucură-te de răsplată.

Ernesta avea o mie de moduri de a folosi acei bani, fiind toată numai zâmbet când s-a întors la treaba din camere. Domnişoara Adams şi anturajul ei erau plecaţi, altfel i-ar fi mulţumit personal actriţei. Neputând s-o facă, îi lăsă pe pernă un bilet şi o cutie cu bomboane de ciocolată din partea ei.

A doua zi dimineaţă, Hugues îi aminti lui Heloise să-şi pună pe ea o rochie frumoasă şi pantofii de lac, deoarece domnişoara Adams voia să-i mulţumească personal înainte să plece. Toţi oaspeţii hotelului trebuiau să elibereze camerele la ora unu după-amiază.

Eva Adams l-a sunat pe Hugues la birou şi l-a rugat să o trimită pe Heloise la ea în apartament. El îi dădu telefon lui Heloise şi îi spuse să se pregătească, dar fetiţa era deja gata când a venit el s-o ia. Purta o rochiţă largă cu talia sus, cu

mâneci bufante, de un albastru pal, pe care o îmbrăcase de mai multe ori la nunţi, şosete albe şi pantofii ei Mary Janes. Era foarte drăgălaşă. Îşi legase părul cu o fundă şi era emoţionată că se întâlnea din nou cu o vedetă de cinema.

Eva Adams în persoană le deschise uşa şi o întâmpină pe Heloise cu un zâmbet larg pe faţă, se aplecă s-o sărute, aruncându-i tatălui ei o privire rapidă. Heloise roşi puternic, obrajii devenindu-i aproape de culoarea părului, şi se uită la ea cu evidentă adoraţie.

— Eşti o dulceaţă, nu ştiai? Mi-ai găsit brăţara, Heloise. Credeam că am pierdut-o pentru totdeauna.

Zâmbindu-i, îi întinse o cutie foarte mare şi una mică, iar Heloise o privi uluită.

— Mulţumesc, spuse ea, dar nu deschise niciuna dintre cutii. Toţi cei din apartamentul domnişoarei Adams se pregăteau de plecare, câinii lătrau şi unul dintre copiii ei plângea. Nu părea a fi nici momentul, nici locul potrivit să desfaci cadouri, iar actriţa nici nu se aştepta la asta, aşa că Heloise îi mulţumi şi o sărută pe obraz, plecând cu tatăl ei în apartamentul lor, ca să poate deschide cadourile pe care i le dăduse Eva Adams. Era un pic copleşită de întâlnirea cu vedeta şi de faptul că aceasta îi mulţumise cu atâta căldură. Heloise desfăcu mai întâi pachetul cel mare, în timp ce tatăl ei îi urmărea gesturile cu privirea. Se simţea uşurat că se găsise brăţara. Nu aveau nevoie de scandal în hotel, nimeni nu trebuia să spună că o bijuterie atât de scumpă dispăruse la Vendôme. Heloise nu-i făcuse un mare serviciu doar Evei Adams, ci şi tatălui ei, iar Ernesta primise o răsplată generoasă.

Heloise rupse hârtia şi deschise cutia. Când scoase şi hârtia pânzată de dinăuntru, ieşi la iveală cea mai frumoasă păpuşă pe care o văzuse în viaţa ei. Avea un chip cu trăsături delicate şi semăna un pic cu Heloise. Domnişoara Adams se interesase la recepţie, de unde aflase că Heloise avea părul roşu, aşa că alesese o păpuşă cu aceeaşi culoare de păr. Era foarte frumos îmbrăcată şi avea mai multe rânduri de haine, dar şi păr natural ca mătasea, pe care Heloise îl putea pieptăna. Scoase păpuşa din cutie şi se uită la ea cu luare-aminte şi admiraţie, apoi o strânse în braţe şi îşi privi tatăl, care îi zâmbea.

— E foarte frumoasă. Ce nume vrei să-i dai?

— Eva. O s-o iau cu mine când mă duc în vizită la mama.

Era cea mai frumoasă păpuşă pe care o avusese vreodată. Murea de nerăbdare să le-o arate prietenelor ei din hotel. Era o răsplată tare nimerită pentru o fetiţă de opt ani. Apoi îşi

aminti de cutia cea mică. Era din catifea şi, când o deschise, văzu înăuntru o inimă micuţă de diamant, pusă pe un lănţişor, şi în inimioară litera H, iniţiala numelui ei. Era chiar mai uimită decât de păpuşă. Tatăl ei îi prinse la gât lănţişorul. Era destul de fin ca să nu fie ostentativ la o fetiţă de vârsta ei, dar era totuşi un dar frumos şi, categoric, de preţ.

— Uau, tăticule! exclamă ea, nemaigăsind cuvinte să-şi exprime bucuria, apoi se uită în oglindă, încă ţinând păpuşa în braţe.

— Ce-ar fi să coborâm în hol şi să ne luăm la revedere de la domnişoara Adams? Ai să-i poţi mulţumi pentru cadouri şi apoi să-i scrii când ajunge acasă.

Heloise încuviinţă din cap şi ieşi după el din apartament, cu păpuşa în braţe şi cu lănţişorul la gât, iar la câteva minute după ce au ajuns în hol, şi-au făcut apariţia Eva Adams şi anturajul ei şi, când Heloise s-a dus la ea sfioasă să-i mulţumească, actriţa s-a aplecat şi a sărutat-o din nou. Purta brăţara recuperată, un mantou larg din blană de samur şi avea cercei cu diamante în urechi. Arăta ca o mare stea de cinema când şi-a făcut ieşirea în stradă. Paparazzi care o pândiseră acolo toată săptămâna parcă înnebuniseră acum, aşa că oamenii de la pază au trebuit s-o ajute pe Eva şi pe suita ei să urce în două limuzine cât mai repede cu putinţă. Heloise şi tatăl ei au rămas pe trotuar, făcându-le semn cu mâna până la plecare, după care el şi-a luat fiica de umeri şi au intrat aşa în hotel. Heloise radia de fericire când a ajuns în biroul tatălui ei, fiind convinsă că nu avea s-o uite niciodată pe Eva Adams. Jennifer îi zâmbea.

— A fost foarte emoţionant. Ce mai ai de gând să faci azi? o întrebă secretara cu o voce caldă, după ce îi admiră lănţişorul.

— Eu şi Eva ne ducem la ora trei la nunta din sala de bal.

De la birou, tatăl ei îşi ridică privirea spre ea, cu o expresie serioasă pe faţă.

— Să nu cumva să cereţi tort sau să prindeţi buchetul! S-a înţeles?

— Da, tăticule, îi spuse Heloise cu un zâmbet larg pe faţă. O să ne purtăm aşa cum trebuie, îţi promit.

Zicând acestea, ieşi din birou cu păpuşa în braţe ca să se ducă prin hotel şi să le arate tuturor prietenilor cele două cadouri primite de la Eva Adams.

— A fost un gest minunat din partea ei, îi spuse Hugues lui Jennifer după plecarea fiicei sale, gândindu-se cât de frumoasă era actriţa şi ce drăguţă fusese cu Heloise.

— S-a purtat doar corect, i-o întoarse Jennifer. Pierduse o bijuterie de mare preţ, chiar dacă era asigurată.

O bucura însă gândul că Heloise primise nişte cadouri atât de frumoase.

— Nu mai trebuie s-o las să se ducă la nunţi, zise Hugues cu îngrijorare în glas. Într-una din zile o să mă trezesc cu o plângere.

— Nu cred că e o problemă, îl asigură secretara. Ştie cum să se poarte şi se îmbracă întotdeauna frumos pentru asemenea ocazii. Şi e atât de drăgălaşă!

El nu o contrazise.

Miriam luase legătura cu Hugues în ultima clipă ca să i-o trimită pe Heloise la Londra de Crăciun. Fetiţa fusese îngrijorată că mama ei n-are s-o sune, dar o făcuse, în cele din urmă. Îşi luase cu ea păpuşa în avionul în care o urcase Hugues în Ajunul Crăciunului. Era prima dată după patru ani când petrecea Crăciunul cu mama ei.

Hugues avea emoţii, dar se gândea că era bine să stea un timp cu mama ei. Era totuşi mama ei, deşi Miriam nu se prea ocupa de ea. Detesta gândul că Miriam ar putea s-o supere cu ceva sau s-o dezamăgească pe fiica ei. Devenise nepăsătoare şi egoistă, dar nu făcea nimic rău înadins. Dacă totul mergea bine, aşa cum şi spera, Heloise va sta cu ea două săptămâni.

Nu se mai văzuse cu fosta lui soţie de la divorţ şi nici nu dorea. Adevărul era, trebuia să admită, că nu-i ceruse niciun ban, deoarece ea câştiga bine pe atunci din meseria ei şi se măritase cu Greg la foarte scurt timp după divorţ. Nici nu solicitase custodia fetiţei. Numai pe Greg îl dorea. Făcuse o obsesie pentru el şi, din câte citea Hugues în presă, era încă înnebunită după el, iar acum îi făcuse şi doi copii.

Biata Heloise fusese părăsită de mama ei şi îndepărtată din viaţa acesteia. Orice ar fi făcut Hugues pentru ea, copilul tot suferea din această cauză, dar era oarecum egoist, căci prefera s-o aibă pe Heloise doar pentru el. Din punct de vedere legal, lui i se dăduse în grijă fetiţa, dar, în realitate, era ca şi cum nu ar fi avut deloc mamă. În ochii lui Heloise se citea durerea ori de câte ori vorbeau despre Miriam şi lui Hugues i se rupea inima pentru ea.

La aterizarea avionului în Londra, pe Heloise o aştepta un şofer cu un Bentley. S-a ocupat de bagajul fetiţei şi a stat de vorbă cu ea pe drumul spre reşedinţa din Holland Park. Heloise dormise în timpul zborului şi acum îşi ţinea păpuşa în braţe. O liniştea şi îi mai alina din durere.

Şoferul a condus-o până la intrarea în casă, unde i-a întâmpinat majordomul, care a zâmbit de îndată ce a văzut-o pe fetiţă conducând-o la etaj, într-o încăpere însorită, unde îşi alăpta Miriam bebeluşul. Fetiţa ei de un an şi şase luni se tot învârtea printr-o mare de jucării.

Heloise nu-şi văzuse mama de un an, dar se obişnuise cu noua ei înfăţişare din pozele revistelor. Miriam apărea mereu în *People,* iar Heloise păstra toate numerele.

De când îl părăsise pe Hugues, îşi tăiase scurt părul, pe care şi-l făcuse platinat. Avea mai multe găuri în urechi, cu diamante în ele, şi tatuaje pe ambele braţe. Purta un tricou şi pantaloni strâmţi de piele. Îi întinse o mână lui Heloise, ţinându-şi la piept bebeluşul pe care Heloise nu-l mai văzuse până acum. Îşi întâlnise anul trecut sora vitregă, pe Arielle, care ţipă de încântare la vederea păpuşii.

— Ce păpuşă frumoasă ai!

Miriam îi zâmbi de parcă era fiica altei femei.

— Mi-a dăruit-o Eva Adams. I-am găsit brăţara cu diamante, care îi căzuse printre prosoape, îi explică Heloise aproape cu sfială. De câte ori o vedea, mama ei i se părea şi mai străină. Miriam o înlocuise în sufletul ei cu cei doi copii pe care îi avea cu bărbatul de care era încă foarte îndrăgostită. Heloise îi amintea de o căsnicie şi de un bărbat pe care voia să le uite, dar Heloise nu avea cu cine să-şi înlocuiască mama, cu excepţia prietenelor ei de la hotel. Singurul părinte adevărat pe care îl avea acum era tatăl ei. Şi ducea dorul unei mame la pieptul căreia să se cuibărească, chiar dacă îşi iubea tatăl din toată inima.

Miriam se aplecă peste capul copilaşului şi o sărută. Acesta o privi pe Heloise cu interes, apoi îşi văzu de supt. Era un bebeluş grăsuţ, care arăta fericit. Pe urmă, sora ei, Arielle, se sui şi ea pe genunchii lui Miriam, luându-şi în braţe mama şi frăţiorul. Pentru Heloise nu mai era loc la pieptul mamei sale şi nici în viaţa ei. După câteva minute, intră şi Greg în cameră, îi aruncă o privire soţiei lui şi se miră s-o vadă pe Heloise acolo.

— Am uitat că vii, îi spuse el lui Heloise, cu un pronunţat accent cockney. Avea mult mai multe tatuaje decât Miriam, care îi acopereau ambele braţe ca nişte mâneci, şi purta jeanşi, un tricou şi cizme negre de cowboy. Erau cu toţii total diferiţi de cei din lumea lui Heloise, mai cu seamă de tatăl ei, deşi mai văzuse staruri rock prin hotel. Nici nu şi-o putea închipui acum pe mama alături de tatăl ei. Nu-şi mai amintea nimic de perioada în care fuseseră căsătoriţi şi pentru că acum se deosebeau foarte mult unul de altul.

Miriam îi semăna aproape leit lui Greg şi părea să se înţeleagă de minune cu el.

Greg era drăguţ cu Heloise, dar ea nu se simţea în largul ei cu el. Fuma mult, spunea porcării şi avea un pahar în mână aproape tot timpul. Hugues o atenţionase pe Miriam că fetiţa nu trebuia să-i vadă consumând droguri cât stătea la ei, iar ea îi promisese că n-are să se întâmple aşa ceva, dar Greg fuma acasă iarbă în văzul tuturor. Ea îi ceruse să se abţină în timp ce era Heloise la ei şi el îi zisese că va încerca, dar avea un joint în mână mai mereu.

Au sărbătorit împreună în seara următoare Ajunul Crăciunului, iar mama ei i-a dăruit lui Heloise o geacă din piele neagră, care îi era prea mare, şi un ceas Channel tot negru, cu diamante pe cadran, care nu era potrivit pentru un copil de vârsta ei, arătând cât de puţin îşi cunoştea Miriam fiica. Chiar şi o străină ca Eva Adams alesese cadouri mai nimerite pentru ea. Greg i-a dat în dar o chitară mică, la care ea nu ştia să cânte, iar apoi s-au dus cu toţii să le facă o vizită părinţilor lui, la Wimbledon, în prima zi de Crăciun.

După aceea, Heloise nu i-a mai văzut decât rar pe soţii Bones. Greg era ocupat cu înregistrările, iar Miriam îl însoţea în studio, luându-şi şi bebeluşul să-l alăpteze şi lăsând-o pe Heloise acasă, cu Arielle şi cu bona. După înregistrări, Greg şi Miriam ieşeau în oraş cu formaţia aproape în fiecare seară. Miriam nu o plimba pe Heloise nicăieri şi, când a sunat-o Hugues s-o întrebe cum se simte, fetiţa i-a spus politicoasă că se distra cât se poate de bine. Nu ştia ce altceva să-i zică şi nu voia s-o dea de gol pe maică-sa, pe care o vedea atât de rar, fiindu-i teamă să nu o piardă cu totul.

Aşa că şi-a petrecut majoritatea timpului jucându-se cu Arielle şi cu Joey, când bebeluşul era acasă. În plus, bona se purta frumos cu ea. A dus-o la Harrods să-şi ia nişte haine, şi în Hyde Park, apoi la grajdurile de la Palatul Buckingham şi la schimbarea gărzii.

Heloise stătea totuşi în casă în majoritatea timpului, dorindu-şi să fie la ea acasă. Se simţea acolo ca un musafir, nu ca un membru al familiei. Nici mama ei, nici Greg nu făceau vreun efort ca ea să se simtă ca făcând parte din familie, ba chiar uitau uneori că se afla acolo, până le amintea bona. În ziua de Anul Nou, Heloise a avut o neînţelegere cu mama ei, care îi spunea lui Greg cât de mult detestase să locuiască în hotel şi ce plictiseală fusese acolo, mai ales în timpul celor doi ani interminabili în care îl

renovase Hugues, adăugând ce greu îi fusese să-şi trăiască viaţa în hotel şi alături de Hugues.

— În hotel nu te plictiseşti, şi nici cu tata, a strigat Heloise pe neaşteptate, iar Miriam s-a uitat la ea uluită. Fetiţa era, de obicei, aşa docilă, că o uimea vehemenţa cu care vorbise. Hotelul e frumos, iar acum arată şi mai bine, pentru că tăticu' face o treabă minunată, îl apărase Heloise cu înflăcărare.

Muncea atât de mult pentru ca totul să fie perfect, căci aşa şi era, după părerea fiicei sale. Hotelul era căminul ei şi nu suporta ca Miriam să-l critice în faţa lui Greg nici pe acesta, nici pe tatăl ei.

— Mie nu mi-a plăcut să stau acolo, i-a spus Miriam. Erau tot timpul prea mulţi oameni în jurul meu, iar tatăl tău era prea ocupat, aşa că n-avea timp de mine. Nu ca Greg, adăugă ea.

Heloise a început să plângă. Nu-i plăcea deloc să audă critici la adresa tatălui ei şi nici să fie comparat cu Greg. Avusese o săptămână grea, se simţise străină în casa şi în viaţa lor, mai ales că cei doi copii mici îi ocupaseră locul din inima mamei sale. Miriam nu făcea niciun secret din asta, aşa că era clar pentru toţi, inclusiv pentru Heloise. Îi auzise pe majordom şi pe bonă vorbind încet despre faptul că Heloise nu era niciodată băgată în seamă, dar lui Greg şi Miriam nu părea să le pese. Tuturor servitorilor le părea rău pentru fetiţă, pe care o considerau un copil adorabil. Le spunea tot felul de povestioare amuzante despre hotelul tatălui ei.

— Mie îmi place să locuiesc în hotel, a ripostat Heloise, ca răspuns la ce îi zisese mama ei lui Greg. Toată lumea e drăguţă cu mine şi avem în hotel clienţi de seamă. Ca Eva Adams, de exemplu, şi alte staruri sau senatori, ba chiar şi preşedintele a stat o dată la noi. Şi preşedintele Franţei.

Voia să-i impresioneze, deşi ştia sigur că n-avea cum. Nu le păsa deloc de ea sau de tatăl ei. Nu-i interesa decât iubirea lor, copiii pe care îi aveau şi propriile lor persoane.

După această scenă, fugise plângând în camera ei, unde a venit bona s-o consoleze şi să-i dea o ciocolată caldă ca s-o facă să se simtă mai bine. Heloise i-a vorbit despre ceaiul englezesc care se servea la hotel, iar bona a părut foarte plăcut impresionată, zicându-i că ea este convinsă că hotelul e foarte frumos. Îi părea rău pentru fetiţă.

Heloise stătea în Anglia de zece zile când Hugues a sunat-o din nou. Deşi îi era tare dor de ea, se abţinuse să-i dea telefon, ca s-o lase să se obişnuiască acolo, însă a fost

neplăcut surprins de felul reţinut de a vorbi al lui Heloise. A întrebat-o dacă se distra bine, iar pe ea au podidit-o lacrimile şi i-a spus că vrea acasă. Se simţea singură în casa mamei sale. El i-a promis că va vorbi cu Miriam şi chiar a sunat-o în aceeaşi seară. Ea i-a spus că e o idee bună ca Heloise să plece acasă, căci ea nu avea timp să se ocupe de fetiţă, pentru că Greg înregistra un nou album şi voia să-l însoţească peste tot. Hugues i-a zis cu amabilitate că în mod sigur Heloise înţelege situaţia şi, în plus, trebuie să se pregătească pentru şcoală. Nu era adevărat, scuza era însăilată, dar Miriam a fost repede de acord şi i-a promis s-o trimită pe Heloise la New York cu primul avion de a doua zi.

Era clar că vizita fusese un eşec, iar Hugues se întristase pentru fiica lui şi de-abia aştepta s-o ţină iar în braţe şi s-o consoleze. Pentru el, care o iubea din tot sufletul, ea era totul în viaţă, dar pentru mama ei nu mai însemna mare lucru, iar Heloise era conştientă de asta. Fiind copil, nu vedea în purtarea mamei sale nicio deficienţă şi nici vreo hibă în caracterul acesteia, simţea doar că e respinsă şi tot ce-şi dorea era să se întoarcă acasă. Nu era locul ei acolo, i se dăduse foarte clar de înţeles.

Miriam o sărută a doua zi dimineaţă, după micul dejun, şi îi ură călătorie plăcută, apoi plecă la studio cu Bentley-ul, avându-l în braţe pe micuţul Joey. Greg uită însă să-şi ia la revedere de la ea înainte să iasă din casă.

Majordomul şi bona au condus-o pe Heloise la aeroport şi amândoi au îmbrăţişat-o cu multă afecţiune la despărţire. Majordomul i-a dăruit un pulover pe măsura ei, cu steagul britanic făcut din şţrasuri colorate, care îi plăcu la nebunie, iar bona, un hanorac roz. I-au făcut semn cu mâna când a trecut prin punctul de control, iar ea le-a zâmbit, apoi şi-a continuat drumul spre îmbarcare, însoţită de un angajat al aeroportului.

Hugues îi luase acum bilet la clasa business, ca să călătorească în cele mai bune condiţii. Heloise se uită la două filme în timpul zborului şi dormi o vreme, iar apoi aterizâ la New York, unde a fost însoţită prin vamă şi predată tatălui ei, care o aştepta cu nerăbdare. Înainte să rostească el un cuvânt, ea i se şi aruncă în braţe. Hugues avea lacrimi în ochi când a văzut-o, iar ea a scâncit de fericire şi l-a strâns aşa tare, mai să-l sufoce.

Pe drumul de la aeroport la hotel, ea nu-i spuse nimic despre mama ei. Nu voia s-o dea de gol sau s-o condamne. Ştia că n-ar fi frumos din partea ei, dar în clipa când au

ajuns la hotel, intră în fugă pe uşile batante şi se opri să se uite în jur. Îşi ridică privirea spre tatăl ei, de parcă s-ar fi întors de pe altă planetă, şi simţi cum inima îi bătea aşa tare de bucurie, că le zâmbea tuturor celor pe care îi revedea, oameni pe care îi cunoştea şi îi îndrăgea, şi care o iubeau, la rândul lor. Se întorsese acasă.

Capitolul 3

În următorii patru ani, Hugues a continuat să extindă şi să îmbunătăţească serviciile hotelului, consolidându-i reputaţia. Devenise locul preferat pentru nunţile elegante şi o destinaţie aleasă de mulţi turişti experimentaţi din Europa, de politicieni şi şefi de state. Preşedintele Franţei era unul dintre cei mai fideli clienţi, ca şi prim-ministrul Marii Britanii, vicepreşedintele Statelor Unite şi numeroşi senatori şi membri ai Congresului american. Personalul lui Hugues se ocupa cu cea mai mare atenţie de problemele de siguranţă ale clienţilor de rang înalt, în aşa fel încât să le asigure un sejur plăcut. La zece ani după ce cumpărase clădirea şi la opt după deschiderea hotelului, Vendôme se bucura de un succes de necontestat, care îi atrăgea ca un magnet pe cei din elita întregii lumi.

Viaţa lui personală nu se schimbase în tot acest timp, în afară de cele câteva relaţii de scurtă durată pentru care îşi făcea puţin timp, între şedinţele de la asociaţia hotelierilor, negocierile cu sindicatele şi supravegherea îmbunătăţirilor aduse hotelului. Heloise rămânea însă bucuria vieţii lui.

La 12 ani, Heloise era încă prinţesa hotelului Vendôme. Începuse să lucreze cu Jennifer în biroul tatălui ei, făcând diverse treburi mărunte şi punându-i la dispoziţie lucrurile care îi trebuiau, şi îi mai plăcea să-i dea o mână de ajutor lui Jan, patroana florăriei, dar şi să caute unele chestii pentru cei de la recepţie când erau foarte aglomeraţi, cum ar fi adresele micilor restaurante sau magazine pe care le solicitau clienţii. Bucuria ei era să-şi petreacă majoritatea timpului în hotel. Atinsese acea vârstă incertă, între copilărie şi adolescenţă, când dădea mai multă importanţă lumii de acasă decât celei exterioare sau băieţilor. În cazul ei, acest „acasă” era un loc interesant. Stătea uneori alături de tatăl ei în holul de la intrare când acesta primea oaspeţi de vază, iar atunci când l-a întâlnit pe preşedintele Franţei, a fost vedetă la Lycée Français pentru mai multe zile.

Din când în când, îşi invita câteva colege de şcoală să stea peste noapte la ea în apartament, iar prietenelor ei le plăcea să umble prin hotel şi să vadă ce mai era pe la bucătărie şi la room-service, să-şi facă părul când era liberă coafeza sau să meargă la spa, unde primeau întotdeauna mostre de produse de îngrijire a pielii sau părului şi li se făcea uneori şi câte un masaj de cinci minute. O noapte la Vendôme în compania lui Heloise era un dar de preţ pentru prietenele ei, care erau

câteodată chiar trimise de tatăl ei în centru, la cumpărături, cu Rollsul lui, ceea ce le încânta peste măsură. Uneori, mai şi trăgeau cu ochiul la nunţi şi la petreceri cu numeroşi invitaţi.

Heloise scăpase de aparatul dentar, şi acum era frumoasă şi creştea repede. Mai avea încă un corp de copil, dar părul lung nu îi mai era aşa cârlionţat şi arăta ca un mânz când străbătea coridoarele în galop. Tot se simţea apropiată de Jennifer, secretara tatălui ei, pe care o considera un fel de mătuşă şi o prietenă veche şi căreia îi destăinuia lucrurile importante din viaţa ei, aşa aflând şi Hugues ce preocupări avea fiica lui şi ce se petrecea în mintea ei. Se simţea uşurat că nu manifesta încă interes pentru băieţi şi că se mai bucura de jocurile copilăriei, deşi frumoasa păpuşă de la Eva Adams fusese pusă cu grijă pe un raft din camera ei în urmă cu doi ani.

De la ultima vizită nereuşită, Heloise nu mai fusese la mama ei la Londra, dar ori de câte ori venea Miriam cu Greg la New York pentru o zi sau două, o invita pe fiica ei să petreacă o noapte cu ei la hotelul unde erau cazaţi. Îşi văzuse mama de trei ori în patru ani. Se gândea cum ar fi fost viaţa cu ea dacă părinţii ei ar fi rămas împreună. Nu şi-o putea închipui, cu toate că ar fi fost minunat s-o aibă pe mama ei lângă ea. Miriam era obsedată de soţul ei, starul rock, şi nu părea să-i pese de Heloise şi de ce făcea ea. Doar Greg şi copiii lor contau pentru ea. Cei doi copii ai lor erau foarte drăgălaşi, dar de câte ori se vedea cu ei, Heloise gândea că erau neastâmpăraţi şi prost crescuţi. I-o spunea lui Jennifer, dar niciodată tatălui ei. Ştia destule ca să nu vorbească de Miriam în faţa lui. Numai dacă îi auzea numele, în ochii lui Hugues se ivea o expresie de suferinţă. Şi fata era conştientă că el tot o mai condamna şi era furios pe ea pentru că îi făcuse atâta rău. Dar Heloise le era loială amândurora, mai ales tatălui ei. Mama ei se îndepărta de ea tot mai mult, cu fiecare an ce trecea.

În viaţa lui Heloise nu exista decât tatăl ei, un hotel plin de oameni care o îndrăgeau şi o mamă care părea să n-o iubească şi care îşi făcea apariţia foarte rar, ca o stea căzătoare pe cerul unei nopţi de vară. Hugues ştia că Heloise se simţea mai legată de Ernesta, camerista, de Jan, patroana florăriei, şi de Jennifer, secretara tatălui ei, care o tratau cu multă bunăvoinţă; toate aceste femei erau pentru ea modele demne de urmat, mai degrabă decât mama ei. Se scrisese în tabloide că Miriam avusese o aventură cu un tânăr recepţioner de la un hotel din Mexico şi că Greg fusese

arestat de două ori anul acesta, o dată pentru posesie de marijuana, în timpul unui turneu în Statele Unite, şi a doua oară pentru ultraj şi abuz fizic, într-o bătaie dintr-un bar unde se îmbătase. Filmuleţe cu bătaia şi arestarea lui ulterioară apăruseră pe YouTube, iar Heloise îi destăinuise lui Jennifer că le văzuse şi ea. O zărise pe mama ei în mulţimea adunată la bar, părând îngrozită când Greg era scos de acolo cu cătuşe la mâini. Lui Heloise îi păruse rău pentru mama ei, dar nu şi pentru Greg. Îi spusese lui Jennifer că felul în care arăta starul rock îi făcuse greaţă, mai ales că, probabil, îl rănise pe cel în care aruncase cu o sticlă de votcă. Dar omul acela era chiar bateristul lui, aşa că acuzaţiile au fost retrase după aceea. Lui Hugues îi displăcea faptul că Miriam trăia într-un mediu dubios, dar nu vorbea niciodată despre asta cu fiica lui. Credea că ar fi fost o greşeală din partea lui, aşa că nu-i spunea nimic. Jennifer ştia cât de mult îl necăjea încă purtarea lui Miriam faţă de el, precum şi faptul că o credea o mamă denaturată, dar nu-i spusese niciodată lui Heloise. Îi respecta prea mult pe Hugues şi pe fiica lui ca s-o facă.

Hugues voia ca fata lui să aibă principii sănătoase şi să ducă o viaţă ordonată şi fericită. Se bucura că nu o interesau încă băieţii, drogurile sau alcoolul. Şi, cu toate că trăia în mediul complex al unui hotel, avea grijă să fie bine protejată şi să-şi petreacă timpul doar cu persoanele despre care credea că au o influenţă benefică asupra ei. Era tot timpul cu ochii pe ea, deşi nu dădea această impresie, ci părea mai calm şi mai degajat decât era de obicei. Voia să-i dea o educaţie elveţiană copilului său, în spiritul valorilor tradiţionale şi chiar un pic demodate, cu toate că uneori se abătea el însuşi de la ele, dar întotdeauna cu multă discreţie.

Heloise habar nu avea de flirturile lui, ceea ce era bine. El avea multă grijă să nu apară nimic din viaţa lui personală în revistele de scandal, indiferent cu cine ieşea. Jennifer îl tachina, spunându-i că este omul misterios de la Vendôme. Şi, datorită discreţiei lui, Heloise avea impresia că este singura femeie din viaţa lui. Tatăl ei îi convenea, deoarece niciuna dintre femeile care treceau prin viaţa lui nu însemna mare lucru pentru el, şi ştia că aceste relaţii n-aveau să dureze. Singura care conta era Heloise. Şi considera că avusese destul de pătimit de pe urma lui Miriam ca să nu-şi facă griji în privinţa femeilor cu care ieşea din când în când.

Avea o slăbiciune pentru femeile puţin trecute de 20 sau 30 de ani, frumoase şi epatante ca modelele, actriţele, vedetele de cinema sau moştenitoarele bogate pe care le

întâlnea în hotelul său. Dar niciuna dintre ele nu i-ar fi fost o bună parteneră într-o relaţie de lungă durată, iar el o ştia foarte bine, însă putea să se distreze cu ele o noapte sau două. În schimb, Heloise credea că el nu mai avusese nicio femeie după mama ei. Era o credinţă pe care el voia să i-o păstreze intactă, deşi Jennifer îl avertizase că s-ar putea să regrete într-o zi, când va întâlni o femeie pe care s-o iubească, iar Heloise îi va opune multă rezistenţă, pentru că nu era obişnuită ca el să iasă cu femei şi se considera singura din viaţa lui. Hugues nu băga în seamă sfaturile bine intenţionate ale lui Jennifer şi susţinea că nu se va întâmpla nimic de acest fel, întrucât nu se vedea îndrăgostindu-se din nou sau având o relaţie stabilă cu cineva.

— Văd eu ce fac atunci, îi răspundea Hugues cu nepăsare, nu trebuie să-ţi faci griji.

— Nici nu-mi fac, îi spunea Jennifer, zâmbind mâhnită. Îl cunoştea foarte bine. Se apăra cu îndârjire de orice femeie care voia să-i străpungă platoşa şi să ajungă la inima lui.

Printre alte principii sănătoase, Hugues încerca să-i insufle fiicei sale sentimentul datoriei faţă de semenii ei, cu toate că ea şi tatăl ei duceau un trai îndestulat. Nu voia ca ea să creadă că viaţa însemna doar lux şi oameni bogaţi. Şi îi spunea mereu că cei înstăriţi au obligaţia de a-i ajuta pe cei mai puţin norocoşi ca ei. De când se deschisese hotelul, dona o parte din produsele culinare care nu se consumau unei cantine pentru oameni nevoiaşi, iar Heloise era mândră că tatăl ei făcea acest lucru.

Hugues dorea ca ea să-şi dea seama ce noroc avea şi să conştientizeze că mai existau şi alte lucruri în viaţă, în afară de traiul într-un hotel exclusivist. Ea trăia într-o lume privilegiată, dar avea simţul dreptăţii sociale. În şcoală, făcuse voluntariat la o cantină pentru săraci şi strânsese din proprie iniţiativă jucării de Crăciun pentru copiii pompierilor, cerându-le şi celor din personalul hotelului să doneze jucării vechi care nu le mai trebuiau propriilor lor copii. Era pe deplin conştientă de norocul ei şi recunoscătoare tatălui pentru stilul de viaţă pe care o ducea. Din banii ei de buzunar îi ajuta mereu pe alţii, iar la şcoală strângea fonduri pentru UNICEF. Catastrofele din lume, mai ales cele care îi afectau şi pe copii, o făceau să sufere. Oricât ar fi fost de greu în mediul lor, Hugues dorea mai presus de orice ca Heloise să ducă o viaţă echilibrată şi să rămână conştientă că mulţi oameni aveau nevoie de ajutor, pentru că exista multă suferinţă pe lume. Era o fată bună şi mai sensibilă şi mai generoasă decât mulţi copii de vârsta ei.

Heloise lucrase toată după-amiaza la florărie, ajutând-o pe Jan să taie florile şi să le cureţe tulpinile de spini, iar în cele din urmă urcă la ea în apartament să-şi facă temele. Avea multe. A doua zi era planificată o nuntă mare în sala de bal, la care voia neapărat să meargă. Ca de obicei, Heloise se gândea să „pice" acolo ca din întâmplare şi să plece în scurt timp. Când a întârziat la cină, tatăl ei a bănuit că doar se uitase cum era aranjată sala. Toată lumea vorbea de acea nuntă, cu care avea să se cheltuiască un milion de dolari pe flori, mâncare, decoraţii şi pe rochia de mireasă de la Chanel.

— Unde ai fost? o întrebă el în treacăt în timp ce chelnerul de la room-service le aducea cina. Lui Hugues i-ar fi plăcut să gătească pentru ea, dar nu avea niciodată timp. Se ivea mereu ceva urgent de care trebuia să se ocupe şi, oricum, avea de supravegheat toate activităţile care se desfăşurau în hotel. Vendôme se bucura de un succes enorm pentru că el era mereu prezent, ocupându-se de toate detaliile, iar angajaţii ştiau că şeful vede tot, că ştie ce se întâmplă în fiecare clipă şi cum îşi fac ei datoria. Îi ţinea mereu în priză.

— Am stat cu Jan toată după-amiaza şi am lucrat pentru nuntă. Are o mulţime de treabă. A angajat patru ajutoare, dar tot se teme că nu va termina la timp. I-am dat şi eu o mână de ajutor, spuse Heloise fără să-i dea amănunte, în timp ce chelnerul le servea cotlete de miel cu fasole verde.

Hugues era foarte atent la ce mâncau şi îşi petrecea o oră la sala de sport în fiecare dimineaţă, înainte să înceapă lucrul. La 45 de ani, arăta mai tânăr decât vârsta pe care o avea şi era într-o formă de invidiat.

— Am trecut pe acolo, dar nu te-am văzut, remarcă el.

— Cred că urcasem deja în apartament şi îmi făceam temele, îi spuse ea cu inocenţă.

— E posibil, o tachină, zâmbindu-i. Avea note bune, chiar dacă nu excepţionale, dar şcoala la care mergea era exigentă. Era foarte bună la engleză şi franceză, iar spaniola o ştia la nivel conversaţional, datorită lungilor discuţii cu personalul din hotel. Ce vrei să faci în weekend? Îţi inviţi nişte prietene? o întrebă pe un ton afectuos. În acest weekend ne vin patru VIP-uri, iar sâmbătă, un şef de stat, aşa că paza va fi sporită în holul de la intrare, şi în tot hotelul vor fi mulţi agenţi ai serviciilor secrete.

Demnitarul străin rezervase un etaj întreg, în afară de apartamentul lui Hugues de la acel nivel, aşa că trebuiau să închidă etajele de deasupra şi de sub el, ceea ce era

supărător, pentru că nu vor putea folosi apartamentele de lux de la etajul superior, nici apartamentul prezidenţial de la cel inferior. Iar aceste trei apartamente erau o sursă importantă de venit pentru hotel. Apartamentul prezidenţial costa 1 400 de dolari pe noapte, iar celelalte două de lux, 1 200 de dolari fiecare. În acest weekend vor avea două etaje goale, deşi luau o avere de la guvernanţii străini, dar paza hotelului costa mult, căci agenţii trebuiau să lucreze peste program tot weekendul.

— Da, mă gândesc să invit o prietenă, poate două, zise Heloise cu privirea în farfurie. Hugues se gândi că era ciudat de tăcută, dar fusese răcită, iar acum bănuia că e obosită. Amândoi avuseseră nişte săptămâni grele.

Erau în luna ianuarie şi era un ger năprasnic, aşa că aproape toţi se îmbolnăviseră. În acest sezon, mulţi angajaţi ai hotelului făceau gripă, contaminându-se unul de la altul. Peste tot erau afişe care le aminteau să se spele pe mâini cât mai des. Cred că Marie Louise o să vină diseară, poate şi Josephine. O să dormim la etajul de jos. Era un privilegiu pe care i-l acorda Hugues în această perioadă a anului, când hotelul nu era plin. La etajul doi se afla o cămăruţă folosită de secretarele sau gărzile de corp ale clienţilor.

— Dar să nu-i înnebuneşti pe cei de la room-service cu prea multe solicitări. Să nu comandaţi sendvişuri cu pâine prăjită la patru dimineaţa sau banane umplute cu îngheţată. Daţi comandă înainte de miezul nopţii, vă rog. Avem prea puţini oameni acum la room-service ca să mai aibă grijă şi de voi, fetele.

— Da, tăticule, spuse ea cu falsă modestie şi îi zâmbi, iar el se întrebă o fracţiune de secundă ce mai punea la cale fiica lui. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, poate s-ar fi gândit că e vorba de un băiat, deşi Jennifer îl asigurase că lui Heloise nu-i stătea încă mintea la aşa ceva. El ştia însă că va veni şi ziua aceea când îi va părea rău că fata lui nu mai e un copil care îl adoră. Era foarte fericit să fie pentru ea buricul lumii, aşa cum era şi ea pentru el.

Şi-au terminat repede cina, pentru că el trebuia să se ducă la parter să participe la o şedinţă cu personalul de pază, în vederea sosirii şefului de stat străin de a doua zi. Heloise s-a dus la doamna Van Damme şi s-a oferit să-i scoată câinele la plimbare. Bătrâna văduvă a fost încântată. Făcuse de curând o operaţie de înlocuire a şoldului, aşa că nu-l mai putea scoate pe Julius, acceptând cu plăcere să i-l încredinţeze lui Heloise. Ea îl plimba mult timp şi se întorcea cu obrajii îmbujoraţi de frig, iar Julius se simţea mai bine cu ea decât

cu hamalii, care nu-l duceau decât un pic prin jurul hotelului.

Heloise părăsi hotelul după câteva minute într-un hanorac gros şi jeanşi, cu o căciuliţă de lână pe cap, un lung fular tricotat la gât şi mănuşi în mâini. Era groaznic de frig, aşa că nu-l plimbă prea mult pe bătrânul pechinez, ci doar până după colţ. Se opri în faţa unei porţi unde stătea întins un om într-un sac de dormit, cu o cutie în chip de adăpost. Ea bătu uşor în cutie, de parcă ar fi fost o uşă, din care apăru o faţă de bătrân care îi zâmbi imediat ce o văzu. Părea cam abţiguit şi avea o pătură murdară peste sacul de dormit, care arăta ca nou. Heloise i-l cumpărase săptămâna trecută din banii ei de buzunar. Venea la el să vadă ce face de vreo câteva săptămâni şi îi aducea din mâncarea care rămânea la bucătărie. Nimeni n-o întrebase pentru ce avea nevoie de resturile acelea. Bănuiau că are multă poftă de mâncare sau că le ducea în apartament pentru vreo prietenă.

— Eşti gata, Billy? îl întrebă ea pe omul întins pe trotuar, iar el dădu din cap că da.

Fetiţa i se părea un înger venit din cer. Îi promisese o cameră pentru noaptea aceea. Nu o prea credea, dar o ascultase oricum şi era mirat că îşi făcuse apariţia. Se ridică încet în picioare, iar ea îl ajută să-şi împăturească pledul şi sacul de dormit. Se îndreptară împreună spre uşa din spatele hotelului, pe care nu scria nimic. Ea o descuie repede şi îi spuse că trebuie să urce două rânduri de scări.

Camera pe care o blocase ieri pe computere se afla la etajul doi. Ştia că treaba cameristelor se terminase deja, aşa că aveau trecere liberă, cu excepţia camerei de supraveghere, la imaginile căreia spera că nimeni nu se uita prea atent. Numără palierele până a ajuns la etajul doi, cu Billy în urma ei şi cu pechinezul care gâfâia de la urcuş. Îl cunoscuse pe Billy cu două săptămâni în urmă, când se oprise să stea de vorbă cu el într-o după-amiază. Îi spusese că fusese bolnav, dar nu putuse obţine un loc într-un adăpost, iar Heloise voia să-l ia din frigul de pe stradă. Acesta era singurul mod la care se putea gândi şi îşi făcuse planurile de două săptămâni. Aceasta era noaptea cea mai potrivită. Hotelul nu se ocupase în întregime, unii oameni de pază rămăseseră acasă, bolnavi, aşa că era sigură că-l putea strecura pe Billy într-o cameră, măcar pentru o noapte. Cum avea să-l scoată din hotel a doua zi reprezenta o altă problemă, dar era convinsă că va găsi o modalitate în aşa fel încât să nu ştie nimeni că a fost acolo. Se gândise să pună pe uşă plăcuţa cu „Nu deranjaţi!” şi să cureţe ea însăşi camera

după plecarea lui, dar mai întâi voia să-l vadă la căldură, hrănit şi în siguranţă în acea noapte. Acesta era cadoul ei pentru el.

— Eşti bine? Heloise se întoarse spre el să-i zâmbească, înainte să deschidă uşa de la holul etajului doi.

Julius se tot uita la ei cu atenţie, dând din cap.

— Sunt bine, o linişti Billy. Îmi place câinele tău, îi zise el politicos, iar fetiţa îi zâmbi din nou.

— Nu e câinele meu. E al unei prietene, pentru care îl plimb. Îşi puse un deget pe buze şi deschise uşa, conducându-l pe Billy spre o cameră aflată la câţiva paşi distanţă. Avea cheia în mână şi o descuie imediat, poftindu-l înăuntru.

Omul străzii se uită prin jur şi începu să plângă.

— Ce vrei să faci? o întrebă el, uitându-se la ea îngrozit. Nu pot să stau aici. O să mă bage la închisoare.

— Nu, n-are să fie aşa. N-am să-i las. Hotelul este al tatălui meu.

— O să te strângă de gât pentru asta, spuse Billy, părând îngrijorat şi pentru ea.

— Nu, nici vorbă, este un om bun. Heloise aprinse lumina în cameră. Era una din cele mici, de aceea fetiţa ştia că va scăpa nepedepsită, fiind printre ultimele camere pe care o dădeau, iar în extrasezon, ca de exemplu în luna ianuarie, nu aveau nevoie de una cu asemenea dimensiuni. Billy se uita uimit la confortul şi luxul în care îl adusese ea. I se părea raiul pe pământ. Avea un pat dublu, un televizor enorm, obiecte de preţ peste tot şi o baie imaculată. I se măriseră ochii pe faţa devastată de necazuri în timp ce o privea pe fetiţa care îl adusese acolo.

— Dar mama ta? N-o să se supere rău pe tine?

Părea cu adevărat îngrijorat pentru ea.

— E măritată cu altcineva. Omul rămăsese în continuare în picioare, uitându-se în jurul lui, aşa că Heloise i-a sugerat cu blândeţe să se aşeze.

— Trebuie să duc câinele înapoi la stăpâna lui. Ce-ar fi să te uiţi la televizor? Mă întorc în câteva minute şi comand ceva de mâncare. El dădu din cap, holbându-se la ea şi nefiind în stare să scoată o vorbă. Heloise plecă din cameră cu Julius, fără să mai spună nimic, apoi duse câinele sus la doamna Van Damme.

— Ce plimbare lungă aţi făcut!

N-avea de unde să ştie că Heloise doar trecuse cu el de colţ şi că pechinezul fusese în hotel în restul timpului. Stăpâna îi scoase hăinuţa de caşmir, iar Heloise o sărută pe

obraz şi plecă în grabă la etajul doi. Se afla din nou în cameră la Billy după mai puţin de cinci minute, unde intrase deschizând cu cheia.

El şedea pe marginea patului cu o expresie de uimire pe faţă, fiindu-i teamă să se întindă. Părea îngrozit şi fericit în acelaşi timp, dar şi extrem de uşurat s-o vadă înapoi în cameră. Ea îşi închipuise deja cum va fi să ascundă pe cineva noaptea aceea în hotel şi ştia că nu se poate duce la ea în apartament dacă pretindea că stă cu Marie Louise. Era clar însă că nu putea nici să rămână cu Billy, deşi era sigură că nu prezenta vreo primejdie. Vorbise de mai multe ori cu el în ultimele săptămâni. Nu părea decât să-i fie frig şi să fie bătrân şi obosit de viaţa în stradă. Îi spusese că are 62 de ani, iar ea voise să facă ceva deosebit pentru el, să-i arate că îi păsa cuiva de viaţa lui.

— Ce-ai vrea să mănânci? îl întrebă, oferindu-i un meniu, iar el păru nedumerit. Ea se întrebă dacă nu-i trebuiau ochelari, dar nu avea. Ce ai prefera?

— Friptură, zise el, zâmbind larg, deşi îi lipseau o mulţime de dinţi. Friptură cu piure şi budincă de ciocolată la desert. Heloise ridică receptorul şi comandă la room-service ce-i spusese el, plus o salată, şi schimbă budinca în cremă de ciocolată, la care adăugă un pahar mare cu lapte. Apoi, se aşeză lângă el în timp ce aprindea televizorul cu telecomanda, după care puse pe uşă plăcuţa cu „Nu deranjaţi!”. N-am văzut în viaţa mea o cameră ca asta. Pe vremuri eram tâmplar. Am lucrat la o fabrică de mobilă când eram puşti, dar nu se făcea acolo nimic asemănător cu ce văd aici.

Heloise se întreba ce i se întâmplase după aceea, dar nu îndrăzni să-l întrebe aşa ceva.

După aproape o jumătate de oră, a venit chelnerul de la room-service şi a bătut la uşă. Ea a răspuns imediat prin uşă, iar el i-a recunoscut vocea.

— Mersi, Derek. Nu suntem îmbrăcate cum trebuie. Lasă totul în dreptul uşii. Îţi mulţumesc.

— E-n regulă. Petrecere plăcută.

Ea aşteptă să audă închizându-se uşa de la lift, apoi împinse înăuntru măsuţa pe rotile, iar Billy făcu ochii mari. Mâncarea mirosea grozav, iar ea îi trase un scaun în faţa mesei.

— Poftă bună! îi spuse cu blândeţe. Îi notă pe ceva numărul ei de mobil şi îi zise să o sune dacă avea vreo problemă sau mai voia ceva de mâncare. Mâine-dimineaţă

îţi comand micul dejun. Va trebui să pleci devreme, înainte să fie prea multă lume în hotel. Te voi scoate pe aceeaşi uşă.

— Mulţumesc, spuse el, cu ochii din nou plini de lacrimi, pe când începea să se servească din cina cea delicioasă. Trebuie să fii un înger din cer, deghizat în fetiţă.

— E-n regulă, zise ea. Stai cu uşa încuiată, pune lanţul şi nu ieşi pe hol. Nu-i trecuse niciodată prin minte că el s-ar putea să nu vrea să plece a doua zi dimineaţă. Şi nu răspunde la telefon. El încuviinţă din cap şi îşi înfulecă friptura în timp ce ea ieşi încet din cameră şi coborî scările, încântată de cum merseseră lucrurile. Expresia de pe faţa lui Billy merita totul.

Se uită prin sala de bal să vadă dacă totul era în ordine; decoraţiile şi florile erau aranjate pentru nunta de a doua zi. Mai zăbovi un pic acolo, apoi se duse la subsol să inspecteze pivniţa cu vinuri. Se opri în camera pentru uniforme, unde toate erau atârnate în sacii de plastic de la curăţătoria chimică. Ştia că avea să fie o noapte lungă şi că tot ce trebuia să facă era să-l evite pe tatăl ei. Nimeni nu se mira că o vedea învârtindu-se de colo-colo. Intră la punctul de prim-ajutor, unde ştia că e o masă de consultaţii; cu puţin noroc, s-ar putea întinde acolo restul nopţii. Trecuse de miezul nopţii când o bucătăreasă de la room-service, care căuta o alifie pentru arsuri, a fost surprinsă s-o găsească acolo.

— Ce faci aici? o întrebă ea, mirată s-o vadă pe Heloise întinsă pe masa de consultaţii, moţăind. Asculta muzică la iPod în întuneric, amândouă speriindu-se când fetiţa a sărit în picioare.

— Mă joc de-a v-aţi ascunselea cu o prietenă, zise Heloise zâmbind nervos. N-o să mă găsească niciodată aici.

— Vrei să faci vreo poznă? o întrebă bucătăreasa, aruncându-i o privire bănuitoare.

— Nici gând, dar te rog să nu mă spui lui tata.

— Ai face mai bine să urci la tine.

Bucătăreasa de la room-service nu se număra printre prietenele ei apropiate şi nu lucra la hotel de mult timp. Heloise se întoarse în sala de bal, dar nu mai era nimeni acolo. La geamuri erau draperii de mătase umflate de vânt, iar fetiţa se ascunse după ele şi rămase acolo tot restul nopţii. Tot ce avea de făcut era să se trezească la timp ca să-l scoată pe Billy din hotel. Printr-un noroc nesperat, echipa care făcea curăţenie dimineaţa a început să dea cu aspiratorul la ora şase şi a trezit-o. Ieşi din spatele perdelelor şi se întoarse la etajul doi, unde bătu la uşa lui Billy. Auzea

televizorul pornit, aşa că îi spuse prin uşă cine e. El o întrebă în şoaptă:

— Tu eşti?

— Da, îi răspunse ea tot în şoaptă, iar el îi deschise. Arăta de parcă făcuse baie, şi era proaspăt bărbierit. Părul îi era frumos pieptănat şi părea fericit s-o vadă. Ai dormit bine?

— Da, a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea. Lângă pat era o sticlă de vin de la minibarul din cameră, dar Billy nu părea beat, dimpotrivă, era perfect treaz. Se obişnuise să se scoale devreme pentru a curăţa locul de lângă poarta unde dormise.

— Îţi comand micul dejun. Ce ai prefera?

— Ochiuri? întrebă el cu prudenţă, iar ea le comandă, împreună cu brioşe, un coşuleţ cu pateuri, şuncă, suc de portocale şi cafea. Au ajuns în faţa uşii în douăzeci de minute, pentru că Billy înfulecase totul în zece. Apoi, ea îi spuse că trebuie să plece. El se uită la Heloise cu recunoştinţă în timp ce îşi punea haina zdrenţuită, dar arăta mult mai bine decât în noaptea de dinainte, când intrase în hotel. În plus, noaptea trecuse fără să se întâmple nimic ieşit din comun. Tot ce trebuia ea să facă acum era să-l scoată de acolo.

După ce Heloise a încuiat camera, au coborât scările în tăcere. N-aveau mult de mers, aşa că nu prea aveau timp camerele de supraveghere să ia imagini cu ei, ceea ce fetiţa spera din tot sufletul. Urma să se întoarcă să cureţe camera după plecarea lui. Înainte să ajungă la mezanin, ea îşi trase gluga şi îşi întoarse capul, în caz că oamenii de la pază urmăreau imaginile luate de camerele video. Nu voia să fie recunoscută. Deschise uşa din spate şi ieşi cu Billy. Ajunseseră pe strada din spatele hotelului. Era încă întuneric, iar el o privea cu atâta recunoştinţă, că lui Heloise i se umplură ochii de lacrimi.

— N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine noaptea trecută. Ai să mergi în rai pentru asta, zise el, atingând-o uşor pe braţ. Am să-mi amintesc întotdeauna. Apoi, înfăşurându-se în palton, cu sacul de dormit şi pledul sub braţ, plecă târşâindu-şi picioarele. Trecu de colţ într-un minut; Heloise îl urmări cu privirea, după care se întoarse în cameră să o aranjeze. Ştia unde îşi ţin cameristele cărucioarele, doar le ajutase de mii de ori. După o jumătate de oră, schimbase deja aşternutul şi curăţase în baie, aşa că nimeni n-ar fi putut bănui că stătuse cineva în acea cameră. Duse căruciorul la loc şi urcă în apartamentul ei. Era aproape opt când îşi făcu apariţia acolo. Tatăl ei citea ziarul

în timp ce îşi lua micul dejun, şi arăta la patru ace în costumul său de culoare închisă.

— V-aţi trezit devreme, fetelor, spuse el, părând mirat. Unde e Marie Louise?

— Sâmbătă dimineaţa are lecţie de balet, aşa că a trebuit să plece devreme. Am făcut eu curat în cameră. Josephine n-a venit, e bolnavă, spuse ea pe un ton nonşalant, luând o brioşă cu afine, exact ca acelea pe care i le comandase lui Billy cu două ore înainte.

— Nu trebuia să faci aşa ceva, dar este frumos din partea ta.

Tatăl ei îi zâmbi. Se aştepta să fie foarte ocupat în acea zi – veneau mai multe VIP-uri, plus preşedintele ţării aceleia străine.

De îndată ce intră în birou, Bruce Johnson, şeful corpului de pază, veni să discute cu el. Hugues credea că e vorba despre modul în care aveau să-şi coordoneze acţiunile cu agenţii poliţiei secrete a demnitarului străin. Bruce era un om cât un munte şi lucra pentru Hugues de la deschiderea hotelului. Avea în mână o casetă de la una dintre camerele de supraveghere şi părea foarte serios.

— Vreau să vă arăt ceva, zise el încet.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Hugues. Bruce avea un aer mai serios ca de obicei când puse caseta în aparatul din biroul lui Hugues. Se uitaseră de mai multe ori împreună pe casete atunci când un angajat era suspectat că fura, bea sau consuma droguri la serviciu, sau că avusese un comportament nepotrivit.

— Nu sunt sigur. Să-mi ziceţi dumneavoastră. Uşa din spate, noaptea trecută. N-am văzut-o până azi-dimineaţă. Am venit devreme şi am pus casetele de ieri-noapte. Cred că imaginile de pe asta sunt luate după şapte seara. A ieşit cu puţin înainte de şapte, azi-dimineaţă. Cred că am avut un musafir nepoftit ieri-noapte. Le-am verificat pe toate după ce am văzut asta, dar habar n-am de unde să-l iau. Cine l-a băgat înăuntru şi l-a scos cunoaşte foarte bine hotelul.

În timp ce Bruce îi spunea toate acestea, lui Hugues îi îngheţă sângele în vine, întrebându-se dacă Heloise nu cumva strecurase în hotel vreun băiat, în loc să stea cu inofensiva Marie Louise. Dacă era aşa, însemna că lucrurile se schimbaseră, şi nu îi plăcea deloc. Hugues se îmbărbătă pentru ce urma să vadă.

Bruce Johnson puse caseta şi amândoi văzură un om al străzii zdrenţăros şi murdar intrând pe uşa din spate. Era însoţit de o siluetă mai mică, într-un hanorac, care îşi

întorcea capul, şi împreună au dispărut repede pe scări. Nu mai apăreau pe alte casete. Apoi, aceiaşi doi coborau scările dimineaţa. Vagabondul arăta oarecum mai bine decât în seara trecută. Avea pasul mai iute; zâmbea, părea mai curat şi îşi pieptănase părul, iar persoana care era cu el se ferea iar de cameră. Acea persoană s-a întors în hotel după câteva minute şi a urcat din nou scările.

— Ce e asta? întrebă Hugues. Cine-i ăsta? Ce naiba se întâmplă? Oare sunt directorul unui adăpost pentru oamenii străzii? Crezi că i-a dat drumul unul dintre cei de la bucătărie?

— Mai uitaţi-vă o dată, îl îndemnă Bruce calm şi zâmbitor. Era unul dintre cei mai mari admiratori ai lui Heloise şi o dusese în braţe peste tot prin hotel când avea doi ani, ca să nu se rănească în timpul renovării. Nu vi se pare nimic cunoscut?

Hugues se uită la ecran cu ochii cât cepele. Se simţea uşurat că Heloise nu adusese pe furiş un băiat în locul prietenei sale, dar era convins că făcuse ceva mult mai rău, care o pusese în primejdie. Se cutremură uitându-se la acel om.

— O, Doamne! zise Hugues, arătând îngrozit. Vrei să-mi spui că a adus un vagabond în hotel? Unde a dormit?

— Probabil că într-una din camere. Bruce ridică receptorul şi sună la departamentul de curăţenie, dar nimeni nu ştia dacă Heloise folosise una dintre camere. Apoi telefonă la room-service şi acolo află că Heloise comandase cina şi micul dejun pentru camera 202, dar pe uşă era pus „Nu deranjaţi!”, aşa că i se lăsase totul afară. Pe urmă, se întoarse cu faţa la directorul său şi îi dădu veştile. La cină a comandat friptură, piure, cremă de ciocolată, iar dimineaţa, la şase şi un sfert, un mic dejun copios: ouă cu şuncă, un coşuleţ cu pateuri.

— Nu pot să cred că a făcut aşa ceva, spuse tatăl ei, uluit.

O sună pe mobil şi îi ceru să vină la parter. Heloise intră în biroul lui după cinci minute, încercând să pară nonşalantă când îl văzu pe Bruce, căruia îi zâmbi cu gura până la urechi.

— E o chestie foarte serioasă, spuse tatăl ei fără zăbavă, cu o expresie sumbră pe faţă. Ai adus pe cineva în hotel ieri-noapte? Un om al străzii?

Văzu şi ea imaginile de pe ecran. Ezită o clipă, apoi dădu din cap şi îşi scoase bărbia în afară.

— Da, eu l-am adus aici. E bătrân şi bolnav, moare de foame şi afară e prea frig. N-a reuşit să obţină un loc într-un

adăpost, spuse ea, de parcă l-ar fi cunoscut foarte bine.

— Aşadar, e adevărat? Ea înclină din cap fără să mai spună nimic, pe când tatăl ei arăta speriat de-a binelea. Dacă îţi făcea ceva rău, ţie sau unuia dintre clienţi? Putea să te atace… sau mai rău. Ai idee ce nesăbuită ai fost şi în ce primejdie te-ai pus? Unde ai fost toată noaptea? În cameră cu el? Părea de-a dreptul îngrozit de această posibilitate. Dacă te viola?

— Am dormit la punctul de prim-ajutor până la miezul nopţii. Apoi am moţăit după draperiile din sala de bal până la şase dimineaţa. E un om bun, tăticule. N-a făcut deranj în cameră. Oricum, am aranjat-o puţin după ce a plecat. Ascultând-o, Bruce Johnson încerca să-şi reţină un zâmbet. Arăta aşa serioasă şi gravă. Era perfect conştient că fetiţa îşi asumase un risc foarte mare, dar cel puţin nu păţise nimic. Era sigur că serviciile secrete nu se vor bucura că intrau şi ieşeau vagabonzi din camerele de hotel.

— Nu te mai las să inviţi prieteni aici dacă mă minţi şi faci chestii din astea, îi spuse tatăl ei cu asprime.

— Îmi spui mereu că avem obligaţii faţă de cei săraci şi că trebuie să-mi amintesc întotdeauna că nu toţi au atâta noroc ca noi. Putea să moară pe stradă ieri-noapte, tăticule.

Nu se scuza pentru ce făcuse, ci era încântată că totul mersese strună. Chiar dacă va fi pedepsită, o merita şi nu-i păsa.

— Ne putem face datoria şi în alte feluri, spuse tatăl ei pe un ton aspru. Dăm mâncare la o cantină. Nu vreau să mai faci niciodată aşa ceva. Putea să-ţi facă rău ţie sau vreunui client, ori cuiva care lucrează aici.

— N-ar face aşa ceva, îl cunosc, zise ea încetişor. Cea mai bună dovadă este că nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta.

— N-ai cum să-l cunoşti. Poate are vreo boală mintală. Hugues făcea eforturi să nu ţipe la ea, din teama că ar fi putut păţi ceva. Ai fi putut fi omorâtă în cameră şi nimeni n-ar fi ştiut.

— Tăticule, faptul că l-am lăsat să petreacă o noapte aici poate i-a schimbat viaţa sau i-a dat măcar o rază de speranţă. Trebuie să trăiască mereu ca o fiinţă umană, nu doar o noapte. Nu cer prea mult.

— E o chestie prea periculoasă, insistă tatăl ei. Îţi interzic să mai vorbeşti despre asta. Şi vreau să te duci în apartament şi să te gândeşti toată ziua la ce-ai făcut. Poţi pleca acum, zise el pe un ton solemn, iar ea ieşi din încăpere, după care cei doi bărbaţi se uitară unul la altul şi dădură din cap uimiţi.

— Ai aici o mică maică Teresa. Mă întreb dacă n-a mai făcut-o şi înainte, îl atenţionă şeful corpului de pază.

— N-am idee dacă a mai făcut aşa ceva, zise Hugues, părând uluit.

— Şi eu mă îndoiesc. Aş fi văzut-o pe casetele video. Dar s-a descurcat foarte bine ieri-noapte. Măcar i-a oferit un loc ca lumea unde să doarmă şi două mese pe cinste. Poate că Heloise are dreptate şi experienţa asta îi va schimba viaţa amărâtului ăluia, spuse Bruce încet, mişcat de ce făcuse fetiţa.

— Nu începe cu chestii din astea, îl avertiză Hugues. N-am de gând să transform hotelul într-un adăpost pentru oamenii străzii.

Apoi, îi veni o idee pe care voia s-o discute cu Heloise mai târziu, nu chiar acum.

Bruce scoase caseta din aparat.

— E o fată pe cinste, mica noastră prinţesă. O să-ţi dea de furcă, nu glumă, peste câţiva ani. Hugues încuviinţă din cap, apoi, rămas singur în birou, se gândi la ce făcuse fata lui, la cât de curajoasă şi de miloasă fusese, iar în cele din urmă, urcă în apartament să o vadă. Stătea întinsă pe pat în camera ei, cu căştile de la iPod pe urechi, dar se ridică în capul oaselor când intră el.

— Îmi pare rău, tati, zise ea încet.

— Doar voiam să-ţi spun ceva, îi zise el cu ochii în lacrimi. Ai făcut ceva periculos şi greşit în multe privinţe, dar vreau să ştii că te iubesc şi te admir pentru fapta asta. Sunt foarte mândru de tine, ai fost tare curajoasă, dar vreau totuşi să-mi promiţi că n-ai să mai faci aşa ceva. Trebuie să ştii că te şi respect pentru asta. Eu n-aş fi avut curajul să fac aşa ceva.

— Mulţumesc, tati, zise ea, radioasă, şi se agăţă de gâtul lui. Te iubesc atât de mult.

El dădu din cap aprobator, înăbuşindu-şi emoţia care îl copleşea.

— Şi eu te iubesc, îi şopti el, ţinând-o în braţe, cu lacrimile scurgându-i-se pe obraji. Mai presus de toate însă, îi mulţumea lui Dumnezeu că fiica lui nu păţise nimic. Apoi o privi, zâmbindu-i.

— Am o treabă pentru tine, spuse el cu o expresie serioasă. Vreau să lucrezi la bucătărie, cu oamenii care se ocupă de donaţiile de alimente. Vreau să înveţi totul despre asta şi, când vei fi mai mare, o să-ţi dau ţie pe mână această treabă. Deci, asta vreau de la tine. Ea se lumină la faţă şi îl strânse iar în braţe, dar mai avea o idee. Dacă vrei să faci

ceva mai practic, ai putea să lucrezi ca voluntar la un adăpost familial, însă nu mai aduci pe nimeni în hotel!

— Promit, tăticule, zise ea pe un ton solemn. Bruce venise şi el în apartament să-i facă morală.

Hugues îşi dădea seama că ea simţea nevoia de a face acte de caritate, şi era dispus s-o ajute. Era încă uluit de ceea ce făcuse în inocenţa ei şi cu gândul să aducă alinare. Era o fată pe cinste, iar el era un tată foarte mândru de fiica lui.

Capitolul 4

Zvonul despre isprava lui Heloise cu Billy, omul străzii, se răspândise printre angajaţi, care totuşi vorbeau doar în şoaptă. Nimeni nu discuta cu ea despre asta. Fata începuse să lucreze la bucătărie, la donaţiile de alimente, iar după câteva zile, toată lumea aflase de Billy şi credea că fusese un act de curaj din partea ei, deşi nebunesc. Heloise era neobosită, ducea chiar şi lăzile cu mâncare la camionul care le lua, iar tatăl ei îi găsise de lucru la un adăpost familial din centru, unde se ducea de două ori pe săptămână.

Îl căutase din nou pe Billy când îl plimba pe Julius, dar dispăruse din locul său de pe stradă. Spera că ajunsese la un adăpost. Continua să fie mulţumită că-l adusese în hotel pentru o noapte. Se întreba dacă avea să-l vadă în bucătăria din care se servea supă, unde lucra uneori, şi spera că aşa va fi.

După două săptămâni, în perioada în care erau programate patru nunţi, Saily Biend, şefa aprovizionării, a căzut de pe o scară mobilă pusă în sala de bal şi şi-a rupt un picior. Vroise să se uite mai îndeaproape la candelabru, să vadă dacă nu trebuia curăţat înainte de nunta din săptămâna următoare. Toată lumea a răsuflat uşurată că nu era vorba decât de picior.

Heloise a vizitat-o la spital. Era una din preferatele fetei, deoarece o lăsa să se furişeze la nunţi. Secretara ei era în concediu de maternitate, aşa că au fost să contacteze o agenţie pentru a-i găsi imediat un înlocuitor, dar niciunul dintre candidaţii trimişi nu corespunsese, până a apărut ultima persoană, care arăta ca un înger şi avea referinţe excelente de la un hotel din Boston. Parcă fusese trimisă de Dumnezeu. Au angajat-o temporar pentru trei luni, până se întorcea Saily – sperau că în iunie, când aveau programate o mulţime de nunţi.

Hillary Cartwright fusese directoare a departamentului de aprovizionare la mai multe hoteluri înainte de cel din Boston şi părea să-şi cunoască meseria. Arăta mai mult a model, spre deosebire de alte angajate din hotel, cu părul ei blond şi drept, picioarele lungi şi ochii ei albaştri imenşi. Şi avea referinţe excelente. Era atrăgătoare, vorbea frumos, avusese o performanţă foarte bună la interviu şi afirmase că este perfect capabilă să se descurce cu nunţile programate. Chiar îi spusese şefului de la resurse umane că spera să obţină o

slujbă permanentă după un timp. Nu aveau posturi libere acum, dar oameni competenţi erau greu de găsit.

Heloise a văzut-o cu o zi înainte de nunta pe care o organiza şi i-a spus patroanei florăriei că o considera frumoasă pe Hillary. Jan nu a făcut niciun comentariu, ceea ce nu-i stătea în obicei. Heloise, care o privea cu atenţie, a tresărit când Jan, aşa blândă de felul ei, s-a întors spre ea cu o expresie încordată pe faţă.

— Domnişorica asta nevinovată cu chip de înger este o nemernică dementă!

Heloise nu o auzise niciodată spunând aşa ceva.

— Chiar aşa? îngăimă Heloise, peste măsură de surprinsă.

— Nu este de acord să decorez până mâine. A trimis toate lucrurile înapoi şi a încuiat sala de bal. Mi-a zis că aranjamentele sunt jalnice şi i-a sugerat tatălui tău că umflu notele de plată şi că probabil îl trag pe sfoară şi pe el, şi pe client, dar că poate să ia flori mai bune, la un preţ mai mic, de la o prietenă a ei. Tatăl tău m-a sunat în legătură cu asta, adăugă Jan cu lacrimi în ochi.

Nu avusese absolut nicio problemă în cei opt ani de când era la Vendôme. Până acum. Din cauza lui Hillary Cartwright. Începu să plângă şi îşi suflă nasul.

Heloise o îmbrăţişă şi încercă s-o consoleze.

— Poate că tata e doar prost dispus. L-am văzut cu un munte de facturi pe birou. E întotdeauna arţăgos în situaţia asta.

— Nu, a crezut-o, spuse Jan, plângând din nou, căci avea una dintre cele mai bune florării din New York şi câştigase mai multe premii pentru munca depusă în hotel.

Lucrurile s-au înrăutăţit a doua zi. Înainte de nuntă, Hillary i-a declarat lui Jan un război pe viaţă şi pe moarte. Ţipa la chelneri şi îi punea să aranjeze din nou mesele. Conducea „operaţiunile” din sala de bal cu o mână de fier. A obţinut rezultate bune, dar avea un comportament agresiv şi autoritar, cu totul diferit de cel al angajaţilor de la Vendôme. Sally se purta frumos cu toţi subordonaţii ei, care lucrau cu drag pentru ea. Hillary era ca muma-pădurii, indiferent cât de bine arăta, şi îi hingherea pe toţi, făcându-i chiar să plângă pe unii.

Nimic din ce făcea sau spunea nu era agreabil.

Însă când a venit Hugues în inspecţie, s-a transformai într-o mieluşea şi l-a privit cu ochi nevinovaţi, iar oamenii pe care îi bruscase se zgâiau la ea neîncrezători. Heloise nu credea că tatăl ei putea să fie atât de înnebunit după ea şi să se topească la picioarele ei. Nu-l văzuse niciodată aşa de

subjugat de cineva şi era şocată. Părea vrăjit când a părăsit sala.

— Ai văzut? îi şopti Heloise lui Jan. Este complet dus. Crede tot ce-i spune.

Fata era îngrozită.

— O să avem trei luni grele până se întoarce Sally, zise Jan cu tristeţe în glas.

Şeful ei părea să fi căzut în mrejele unei femei blonde, cu ochi albaştri, care arăta ca un înger şi se purta ca un taur furios.

După plecarea lui Hugues, Hillary îşi îndreptă atenţia spre Heloise, pe care o întrebă ce caută acolo.

— Doar treceam pe aici, îi spuse Heloise cu politeţe.

Acesta era fieful ei, nu al lui Hillary, şi n-avea de gând să se lase alungată de femeia aceea, indiferent cât de dură era.

— N-avem nevoie de musafiri nepoftiţi la nuntă, nu? îi spuse cu subînţeles lui Heloise, care îşi pusese o rochie nouă pentru această ocazie.

Avea o fustă de catifea verde-închis şi un corsaj tot de catifea, cu un guler alb de dantelă. În picioare purta pantofi negri de lac, fără toc, şi ciorapi albi. Părea o reclamă pentru felul în care trebuia să arate o fată de vârsta ei, dar Hillary nu era deloc impresionată. Îi spuse să plece din sala de bal înainte să înceapă petrecerea de nuntă. Heloise îi răspunse pe un ton sec că nu are de gând să facă aşa ceva şi că asistase la toate nunţile din hotel de când avea şase ani. Apoi se aşternu între ele o tăcere stânjenitoare, iar în cele din urmă, Hillary dădu din cap aprobator.

Hillary hotărâse să nu se ia încă de Heloise. O lăsă să stea la nuntă, dar mai retrasă, şi se uită la ea tot timpul cu ochi de şoim, de-abia aşteptând să facă ceva nelalocul lui. Atunci când Heloise îi ceru unui chelner o coca-cola, Hillary anulă imediat comanda şi îi aminti fetiţei că nu era unul dintre invitaţi. Dar aceasta era lumea lui Heloise, nu a ei, şi lucrurile decurgeau altfel aici. Fiica proprietarului nu putea face nimic greşit; doar crescuse sub ochii lor, ai angajaţilor. În schimb, Hillary n-o plăcea deloc, nefiind interesată decât de Hugues.

— N-ai voie să comanzi băuturi aici, îi spuse ea cu fermitate lui Heloise. Dacă vrei să vezi mireasa, e-n regulă, dar dacă vrei să bei sau să mănânci, du-te la tine în apartament.

Tonul vocii îi era aspru şi privirea ochilor ei albaştri, de gheaţă, iar ceilalţi angajaţi se uitau cu atenţie la ea.

— Vreau să vorbesc cu invitaţii, spuse Heloise cu hotărâre în glas, fără să se clintească. N-avea să se lase călcată în picioare de o străină. Asta era casa ei. Îl reprezint pe tatăl meu aici, zise ea cu mai mult curaj decât simţea că are.

Hillary era înfricoşătoare.

— Iar eu răspund de nunta asta. Nu eşti invitată aici şi sunt sigură că tatăl tău ar fi de acord cu mine în această privinţă.

Heloise nu era sigură că el ar fi contrazis-o pe Hillary, aşa că nu întinse coarda, dar doi chelneri care auziseră schimbul de cuvinte s-au dus la bucătărie şi i-au spus şefului lor că erau necazuri în sală, pentru că noua directoare de la aprovizionare nu-i dădea voie fiicei patronului să comande o cola.

— N-are să facă mulţi purici aici dacă se poartă aşa. Bucătăreasa îşi dădu ochii peste cap şi pufni în râs. Cu toţii au fost de acord că Hillary nu o să reziste nici trei luni dacă e rea cu Heloise. Tatăl ei n-are să îngăduie aşa ceva.

Nunta a ieşit perfect. Heloise a stat mult timp la petrecere, plecând totuşi înainte să se taie tortul, ceea ce nu-i stătea în obicei. Nu se simţea însă în largul ei după ce o admonestase Hillary, care stătea mereu cu ochii pe ea. Fetiţa se duse la ea în apartament şi se uită la un film, apoi coborî după ce se terminase petrecerea şi intră în biroul tatălui ei să-i spună noapte bună. Se cutremură când o văzu acolo pe Hillary stând într-un fotoliu, ca un înger, şi râzând în timp ce Hugues turna şampanie pentru amândoi. Cristal, cea mai bună pe care o aveau în hotel.

— Ce caută aici? izbucni Heloise când Hillary se întoarse cu faţa la ea, aruncându-i o privire triumfătoare.

— Vorbeam despre următoarele câteva nunţi, ca s-o pun în priză pe Hillary, spuse el calm, părând nepăsător.

Îl amuza chiar că, de câte ori voia să aibă puţină intimitate, îşi făcea întotdeauna apariţia fiica lui. Nu ştia care e motivul, dar simţea tensiunea dintre Heloise şi şefa de la aprovizionare, angajată temporar. N-avea niciun sens. După ce se terminase nunta, o invitase pe Hillary la el în birou să bea ceva. Făcuse treabă bună şi îi spusese că vrea să discute ceva cu el, iar el voise ca ea să se simtă în largul ei. În plus, era o femeie tânără şi frumoasă. Nu făcea nimic rău dacă ciocnea o cupă de şampanie cu ea.

— De ce nu te duci sus, Heloise? o îndemnă el. Vin şi eu la cină.

Era clar că voia să rămână singur cu Hillary. Heloise părea mâhnită când a părăsit camera şi s-a dus la ea în apartament.

— E foarte posesivă cu tine şi nu vrea să lase pe nimeni pe teritoriul ei, comentă Hillary, cu un zâmbet inocent pe faţă, iar el se uită trist la ea şi dădu din cap.

— Ea a fost singura femeie din viaţa mea de când avea patru ani, asta însemnând aproape toată viaţa ei. S-a obişnuit să mă aibă numai pentru ea.

Zâmbi în chip de scuză.

— Peste câţiva ani o să plece de lângă tine, zise Hillary gânditoare, şi ai să rămâi singur. Părea să-i fie milă de el. Nu te poţi lăsa condus de ea în viaţă. E doar o fetiţă, în vreme ce Hillary era o fată în toată puterea cuvântului, care mirosise o mare oportunitate, de care voia să profite din plin cât timp era aici. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să devină iubita sau mai degrabă soţia patronului acelui hotel. Citise ani de zile despre viaţa lui Hugues în publicaţiile Hôteliére. Slujba temporară de la Vendôme era visul ei şi nu numai: spera să pună mâna şi pe directorul hotelului. O vedea ca pe o ocazie unică de a-şi schimba viaţa, aşa că nu o lăsase să-i scape când agenţia îi propusese s-o trimită acolo. Ştia cum să procedeze şi planul ei era să-l seducă pe Hugues Martin, aşa că n-avea s-o lase pe răsfăţata aceea de 12 ani să-i stea în cale.

Au băut împreună jumătate de sticlă de şampanie, iar Hugues s-a dus după aceea sus, în apartamentul său. Se simţea atras de Hillary, dar raţiunea îi spunea să nu se încurce cu o angajată. Era foarte seducătoare şi îl tenta. Poate va ieşi cu ea după ce nu va mai lucra pentru el. Îl atrăgea foarte mult; iar Hillary flirta cu el.

Când a ajuns în apartament, Heloise se uita la un film, părând nefericită. Abia scoase o vorbă la cină şi ignoră eforturile lui Hugues de a înfiripa o conversaţie cu ea, până când se întoarse în cele din urmă cu faţa la el, având lacrimi în ochi.

— Femeia asta vrea să pună mâna pe tine, tăticule. E o mincinoasă şi e rea cu toată lumea. A ţipat la Jan şi a făcut-o să plângă.

— Are rezultate bune, o apără el pe Hillary. N-am avut niciodată o nuntă aşa frumoasă. Totul a mers azi ca pe roate. Îi conduce pe toţi cu o mână de fier. Şi nu se ţine după mine, o linişti el. Era invers. El se ţinea după ea. N-ai de ce să-ţi faci griji. Tu eşti singura femeie din viaţa mea. Se aplecă şi o sărută pe obraz, iar Heloise se uită la el un pic

neîncrezătoare, dorindu-şi să fie mereu aşa cum îi spusese el.

— Bine, îmi pare rău, zise ea, mai înmuiată, şi au stat la taclale până au terminat cina. Cu toate acestea, Heloise o ura pe Hillary mai mult ca oricând. Simţea că femeia vrea să pună mâna pe Hugues. Era ceva nesincer la ea, deşi Heloise nu-şi dădea seama ce.

În următoarele câteva săptămâni, Hillary şi-a făcut mulţi duşmani în rândul angajaţilor şi şi-a folosit toată energia pentru a-l fermeca pe Hugues. Acesta era scopul ei. Intra mereu la el în birou, se folosea de orice pretext şi îi cerea mereu sfatul în privinţa felului în care „se făceau lucrurile la Vendôme". Era cam insistentă, deşi pe el nu părea să-l supere, ba chiar îl flata, dar Jennifer observase. De fapt, toată lumea. Femeia lucra de o lună acolo, dar le era tuturor clar că era ferm hotărâtă să-l ducă pe patronul hotelului la altar sau măcar în patul ei. Îl ruga să vină la toate nunţile, flirta cu el fără pic de ruşine, dar Hugues rămânea corect şi discret, deşi toţi vedeau că era atras de ea. Jennifer chiar îi prinsese o dată sărutându-se la el în birou. Hillary era neobosită în lupta pentru a-şi atinge scopul.

Jennifer simţea că ceva nu era în regulă cu Hillary: îi era clar că femeia urmărea un scop, dar era aşa de convingătoare şi părea atât de inocentă, că Hugues căzuse în mrejele ei şi i se aprinseseră călcâiele după ea, ceea ce nu-i stătea în obicei. În general, era mai deştept în privinţa femeilor, dar ea ştia cum să ducă de nas un bărbat. Avea 27 de ani, cu 18 mai puţin decât el, iar lui Jennifer i se părea o femeie primejdioasă. Şi Heloise îşi dăduse seama de asta. De fapt, în afară de Hugues, toată lumea simţea că Hillary nu era sinceră şi că îl învârtea pe Hugues pe degete.

Hillary părea să aibă din ce în ce mai multă influenţă asupra lui. Arăta ca vrăjit de câte ori o vedea. Heloise o detesta şi vorbea mereu despre ea cu Jan şi Jennifer. Voia să-şi apere tatăl de ea, dar nu ştia cum, însă la un moment dat, soarta a ajutat-o.

În a zecea săptămână de când lucra Hillary în hotel, urâtă de toată lumea, dar avându-l pe patron la degetul mic, providenţa a fost de partea lui Heloise. Lucra la un proiect ştiinţific pentru şcoală, aşa că nu avea timp să ia prânzul, şi îi era o foame de lup când ajungea acasă. Într-o zi, în loc să comande ceva la room-service, aşa cum făcea de obicei, coborî la bucătărie să-şi ia de mâncare. Intră în camera cea rece, neştiind exact ce voia, şi o găsi acolo pe Hillary, încolăcindu-l cu braţele, ca o şerpoaică, pe unul dintre

bucătari, cu fusta suflecată până-n talie şi cu mâna lui între picioare.

Heloise nu mai văzuse niciodată un gest ca acela, dar înţelese despre ce era vorba. A rămas mută de uimire când l-a văzut rezemând-o pe Hillary de perete şi băgându-şi mâna în pantalonii cadrilaţi. Heloise nu scoase o vorbă, dar, perfect de stăpână pe ea, îşi luă telefonul şi le făcu o poză. Bucătarul era un italian în jur de 24 de ani, incredibil de frumos. Până şi lui Heloise îi era clar ce urma să se întâmple între ei.

Fugi din încăpere înainte să o poată ei prinde şi să-i ia mobilul. Era deja la jumătatea scărilor când au ieşit ei de acolo, părând stânjeniţi. Hillary încerca să pară demnă, dar arăta ca o proastă, iar tânărul italian râmjea. Toţi cei de la bucătărie ştiau de mai multe săptămâni ce se întâmpla între ei atunci când ea nu se ţinea după Hugues. Era doar un flirt. Cu Hugues îşi făcea planuri pe termen lung, era o şansă pentru viitor, toţi îşi dădeau seama de asta. Era o intrigantă.

Abia răsuflând, cu părul răvăşit, Heloise intră în biroul tatălui ei şi se uită lung la el.

— Unde ai fost? Arăţi de parcă ai fi alergat cel puţin un kilometru.

Îi zâmbi.

Ea nu spuse nimic, doar scoase mobilul cu poza pe care le-o făcuse lui Hillary şi italianului şi îl puse pe birou, chiar în faţa lui, apoi ieşi din încăpere. Nu făcuse decât să adeverească vechiul proverb potrivit căruia o imagine face cât o mie de cuvinte.

*

Nimeni n-a aflat ce se petrecuse între ei după aceea. Hugues i-a dat înapoi telefonul lui Heloise în acea seară, fără să-i spună nimic. Fotografia cu Hillary şi ajutorul de bucătar nu mai era pe el. Hugues n-a vorbit cu nimeni despre incident. Sally s-a întors la serviciu după două zile, sprijinindu-se într-un baston, dar încântată că a putut reveni mai repede, iar Hillary a dispărut fără urmă din ziua de după ce i s-a făcut poza cu tânărul italian. Nimeni n-a îndrăznit să mai pomenească de ea, iar bucătarul a fost destul de deştept să nu aducă vorba de cele întâmplate. Pentru el fusese doar o aventură.

Hugues păruse un pic jenat când dăduse ochii cu Jennifer a doua zi după incident, dar se aşezase la birou, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Fusese cât pe ce să cadă în cursa întinsă de acea femeie. Fusese foarte aproape să se lase cucerit de ea. Iar Hillary avea planuri mari cu el. Chiar şi el

înţelegea acum. Hillary nu era aşa de nevinovată pe cât părea. Din pur noroc, fiica lui îl ferise de soarta cumplită care i se pregătea.

— Cred că nu-i niciodată prea târziu să fii naiv, îi spuse el lui Jennifer, cu un zâmbet timid, în timp ce ea îi punea cafeaua pe birou.

— Era foarte pricepută la chestii din astea, zise Jennifer încet şi plecă din cameră.

Cu toţii îi erau recunoscători lui Heloise că reuşise să-i deschidă ochii tatălui ei în privinţa lui Hillary. Heloise îi salvase.

Capitolul 5

Şi la 17 ani, hotelul Vendôme era întreaga lume a lui Heloise. Terminase primul an de liceu şi apoi îşi dăduse primele examene de bacalaureat la Lycée, iar tatăl ei îi aranjase să lucreze pe timpul vacanţei de vară. Lucra la recepţie, într-un frumos taior bleumarin, uniforma pe care o purtau şi celelalte femei. Totuşi, tatăl ei intenţiona s-o trimită la practică şi la un mic hotel din Bordeaux, care era condus acum de un vechi prieten de-al lui din şcoala de hotelieri, aşa că Hugues se gândise că pentru fiica lui această slujbă sezonieră va fi o experienţă inedită. Nu se aştepta ca ea să intre în industria hotelieră, nu credea că aceasta era dorinţa ei, dar voia ca Heloise să facă mai mult decât să se învârtă prin hotelul lui. În plus, ea avea să-şi petreacă o parte din vacanţă, luna august, cu mama ei şi cu Greg la Saint-Tropez. Hugues credea cu tărie că toată lumea trebuia să facă ceva în viaţă. La toamnă, voia s-o vadă la facultate, de preferinţă la Barnard sau NYU[4], ca să poată rămâne în New York, şi se gândise că două perioade de practică, una în hotelul lui şi cealaltă la Bordeaux, vor da bine pe cererea ei de înscriere. Şi lui Heloise îi surâdea ideea. Era la fel ca tatăl ei, nu-i plăcea să trândăvească.

La aproape 18 ani, cea mai mare schimbare pentru ea, în afară de înfăţişare, a fost apariţia băieţilor în viaţa ei. La şcoală flirtase cu unii colegi, iar doamna Van Damme i-l prezentase pe nepotul ei, Clayton, cu câteva luni în urmă, când acesta venise în vizită la ea de la St. Paul. Se întâlniseră prima dată când ea avea 13 ani, dar nu păstraseră legătura. Fusese la o şcoală cu internat în timpul celor patru ani de liceu, pe care tocmai îl absolvise, când Heloise îşi începuse practica la hotel. Bunica lui îl invitase să stea cu ea la hotel în New York, iar el era încântat de idee, mai ales că o plăcea pe Heloise. S-au dus la cinema, au luat de câteva ori cina în oraş, au fost şi la un concert în Central Park. El mergea la Yale în toamnă, aşa că s-au bucurat să-şi petreacă împreună timpul rămas până la plecarea ei în Franţa. Nu era ceva serios între ei, aşa că amândoi şi-au dat repede seama că nu doreau decât să fie prieteni. Nu se simţeau atraşi unul de altul, ci doar legaţi printr-o puternică prietenie. El era cu un an mai mare ca ea şi amândoi erau emoţionaţi că vor merge la facultate, despre care vorbeau mult. Era un băiat drăguţ, iar bunicii lui îi plăcea să-i vadă împreună. Îi iubea pe amândoi.

Heloise era o fată frumoasă. Îşi strângea părul roşcat într-un coc cât timp lucra la recepţie, şi lui Clayton îi plăcea s-o tachineze când ieşea în oraş, iar ea muncea. Ceilalţi angajaţi făceau glume pe seama relaţiei lor, dar ei nu-i păsa. Toţi o întrebau dacă nu are un iubit, dar ea nu avea.

Hugues împlinise 50 de ani şi muncea neobosit, chiar mai mult decât înainte. Îi apăruseră câteva fire albe la tâmple. Era mai mândru de Heloise ca oricând. Se bucura că-şi dăduse o parte din examenele de bacalaureat, pe care îl va termina în ultimul an de liceu. Şi o îndemna să se gândească la cariera pe care voia s-o facă. Nu mai visa ca ea să lucreze în hotelul lui. Îşi dorea mai mult pentru ea şi o încuraja să urmeze dreptul, dar ea nu se simţea atrasă de această facultate. El credea că o carieră în avocatură avea să-i deschidă multe uşi, pe când hotelul o să-i limiteze orizonturile. Singurul lucru pe care nu-l voia – şi i-l spunea adesea – era ca ea să plece undeva departe la facultate; i-ar fi fost prea dor de ea. Nici Heloise nu dorea câtuşi de puţin să părăsească mediul protejat din hotel, aşa că nu i se opunea. Viaţa ei era încă acolo.

A fost foarte încântată când a venit să lucreze la recepţie un tânăr practicant din Europa. Era un băiat binecrescut şi inteligent din Milano, care făcuse şcoala de hotelieri şi avea să stea la Vendôme cele trei luni de vară. Au fost imediat atraşi unul de celălalt şi lucrau deseori împreună la recepţie. Îl chema Roberto, avea 21 de ani, iar Hugues s-a enervat foarte tare când i-a văzut şuşotind într-o noapte, în timpul serviciului. A vorbit cu Jennifer despre asta a doua zi. Ea îi dădea întotdeauna cele mai bune sfaturi, fiind mamă şi având totodată intuiţia caracteristică femeilor.

— Nu vreau să se încurce cu băiatul acela, îi spuse lui Jennifer pe un ton trist, dar ea pufni în râs.

— Nu cred că ai ceva de spus în privinţa asta, oricum nu pentru mult timp. Într-una din zile, se va îndrăgosti lulea de un băiat şi n-ai să poţi face nimic altceva decât să te rogi să fie un tip ca lumea. Amândoi copiii ei se căsătoriseră, şi era bunică acum.

Ceea ce o îngrijora cel mai mult în privinţa lui Hugues era că Heloise îl va găsi într-o zi pe bărbatul visurilor ei şi va pleca de lângă el, iar lui i se va frânge inima. Ea era parte integrantă din viaţa lui zilnică, ba chiar mai mult, căci pe mama ei o vedea din an în Paşte şi vorbeau foarte rar unul cu celălalt. Şi Jennifer ştia că amândoi vor suferi când se va rupe legătura strânsă dintre ei.

Hugues începea să fie îngrijorat că se ţineau băieţii după ea.

— Îmi fac griji în privinţa lui Roberto. Are să-i frângă inima.

Tipul era mai mare cu aproape patru ani ca Heloise, mult mai sofisticat decât ea, şi flirta cu toate recepţionerele. Heloise era vrăjită de el şi îi spusese lui Jennifer că e arătos şi sexy, ceea ce era greu de negat.

— Va pleca în câteva săptămâni, îi aminti Jennifer lui Hugues ca să-l liniştească în privinţa lui Roberto, dar mai devreme sau mai târziu, va întâlni alt băiat. Ar trebui să te obişnuieşti de pe acum cu ideea, îl avertiză.

— Ştiu, ştiu, zise el, părând îngrijorat. Jennifer îl aducea întotdeauna cu picioarele pe pământ. Stai însă cu ochii pe ei şi spune-mi ce mai afli. E prea mare pentru ea şi prea sclifosit după gustul meu.

*

În următoarele săptămâni, amândoi au aflat că Heloise era îndrăgostită până peste cap de Roberto, iar el părea s-o placă, dar nu era prost. Dorea să obţină o recomandare de la Hugues şi nu voia să-l enerveze alergând după fata lui. Aşa că avea grijă să o respecte. A scos-o la cină de câteva ori, ea i-a arătat New Yorkul, în zilele lor libere, şi s-au plimbat prin parc în pauzele de prânz. Din câte îşi dădea seama Hugues, Heloise nu se culcase cu Roberto, şi nu avea de ce să-şi mai facă griji, pentru că pleca tocmai la timp să facă practică la Bordeaux. Nu i-ar fi plăcut să-i lase împreună toată vara. Roberto era prea arătos şi atrăgător. Jennifer îi spusese lui Hugues că Heloise îi povestise că era încă virgină când plecase băiatul. Se sărutaseră şi se giugiuliseră în camera din spatele recepţiei, dar nimic mai mult, iar la sfârşitul lui august, când Heloise avea să se întoarcă de la Saint-Tropez, Roberto urma să fie deja plecat. Hugues răsuflă uşurat.

*

Pe 1 iulie, Heloise a plecat la Paris, de unde avea să ia trenul de Bordeaux. Prietenul lui Hugues de la *château*[5], unde urma Heloise să facă practică, îi promisese acestuia că o să aibă grijă de ea. Avea o fată de vârsta ei. Heloise urma să lucreze la recepţie şi unde mai era nevoie în hotel. Era un mic hotel de familie, foarte bine administrat, unde oamenii rareori se opreau mai mult de câteva zile, în turul lor prin regiune. Heloise aşteptase cu nerăbdare să plece în această călătorie şi să-şi ia slujba în primire, însă a fost un pic dezamăgită când a ajuns acolo. Era un hotel fără prea multă

activitate, unde avea mult mai puţine de făcut decât la hotelul tatălui ei din New York. Château de Bastagne era mic şi liniştit, dar Heloise o plăcea pe fiica gazdelor ei, care o ducea cu maşina prin împrejurimi şi o prezentase prietenilor ei. Toate cunoştinţele lor se ocupau cu viticultura, aşa că Heloise învăţa despre vinuri şi tot ce presupunea acest domeniu. Totul era natural aici, nu se făceau irigaţii, spre deosebire de California; unul dintre viticultori chiar i-a spus că viţa trebuie „să sufere" ca să dea vinuri de calitate. A avut o mulţime să-i spună tatălui ei la telefon, iar el a fost încântat.

— O să dea bine în cererea ta de înscriere la facultate, a precizat el.

În plus, îi plăcea de tinerii francezi de vârsta ei, cu care se întâlnea la Bordeaux. I-a părut rău când a trebuit să plece la Saint-Tropez pe 1 august, mai ales că nu ştia niciodată la ce să se aştepte când se ducea la mama ei. La plecarea din Bordeaux, a simţit că-şi făcuse prieteni adevăraţi acolo şi a promis că se va întoarce într-o zi.

Miriam şi Greg cumpăraseră o vilă în Saint-Tropez, iar Heloise nu-şi mai văzuse mama de un an. A ajuns la ei la ora zece noaptea. Miriam s-a purtat de parcă era încântată de revedere şi s-a mirat cât de frumoasă se făcuse Heloise, dar dădea impresia că vorbeşte despre copilul altcuiva. Fratele şi sora ei alergau de colo-colo prin casă. Arielle avea acum zece ani, iar Joey nouă, dar erau la fel de indisciplinaţi ca înainte, iar bona englezoaică încerca în zadar să-i strunească.

Miriam purta o rochie de dantelă străvezie, cu nimic sub ea, când i-a deschis uşa, dar era la fel de frumoasă şi la 42 de ani. Erau acolo mai multe staruri rock cu partenerele lor. Greg a salutat-o cu mâna de la tobele la care cânta, iar Miriam i-a arătat unde e camera pregătită pentru ea, cu un pahar în mână. Când a deschis uşa, a văzut o pereche făcând amor dezlănţuit în patul dublu.

— Scuze, am greşit camera, zise ea, chicotind. Ce proastă sunt! Avem atâţia musafiri că nu mai ştiu în ce cameră e fiecare. Cred că asta-i camera ta, adăugă ea, când ajunse în dreptul următoarei încăperi.

Era o cameră mică, decorată cu dantelă albă şi funde albastre, având în mijloc un pat cu baldachin. Nu era nimeni acolo, aşa că Heloise s-a simţit liniştită când a rămas singură, după ce a închis uşa şi Miriam s-a dus înapoi la musafirii ei. Părea o noapte agitată. Era o casă frumoasă, cu vedere la ocean şi cu o piscină în care toată lumea înota în

pielea goală. Când s-a dus Heloise în mijlocul musafirilor, toţi beau şi consumau droguri. Era multă cocaină la vedere şi toţi îşi treceau jointurile de la unul la altul sau prizau linii de cocaină. Heloise nu se simţea în largul ei, aşa că îi lăsă în plata Domnului şi se refugie în camera ei, dorindu-şi să fie în Bordeaux, cu prietenii ei de acolo. Era o atmosferă neplăcută în casa mamei sale, cu Greg şi prietenii lui, şi nu avea nevoie de aşa ceva. Mediul în care trăia mama ei la Saint-Tropez o speria, dar încerca să reziste măcar un timp. O vedea aşa de rar, dar voia să-i dea o şansă, în speranţa că lucrurile se vor aranja.

Heloise îl sună pe tatăl ei a doua zi. El nu avusese concediu de doi ani şi îi spuse că o invidia pentru luna pe care urma s-o petreacă la Saint-Tropez, deşi acesta nu era locul lui preferat. Majoritatea invitaţilor lui Miriam şi Greg erau englezi din lumea rockului, ale căror principale preocupări păreau să fie sexul şi drogurile, dar Heloise nu i-a zis tatălui ei nimic. Nu voia să-l necăjească. Până în prânz, cu toţii se îmbătau din nou.

Când a întrebat-o Hugues ce fel de viaţă se ducea acolo, a făcut-o în treacăt, fără să pară îngrijorat, iar ea i-a răspuns la fel de relaxată, ca să-l liniştească. El nu voia s-o împiedice să-şi vadă mama, la care se ducea oricum foarte rar, dar ştia că stilul ei de viaţă nu era ireproşabil.

— E un pic ciudat, recunoscu Heloise, dar nu voia să-i spună că toată lumea, în afară de copii, consuma droguri. O văzuse pe mama ei prizând cocaină seara trecută. E un stil de viaţă foarte relaxat.

Aşa ajunsese Miriam de ani buni, sau poate că fusese întotdeauna aşa.

— Eşti bine? Nu te supără nimeni?

Nu voia ca vreunul dintre prietenii lui Greg, staruri rock şi ei, să se dea la ea, deşi credea că Heloise se poate descurca, dar era îngrijorat că nu o proteja nimeni acolo. Acasă fusese întotdeauna ocrotită. Toţi angajaţii hotelului vegheau asupra ei.

— Mă simt foarte bine. Sunt aici aproape toate starurile rock. Încercase să stea de vorbă cu Arielle şi Joey în acea dimineaţă, dar nu se putea înţelege cu niciunul din ei, deşi făcea eforturi. Erau prea dezbinaţi şi obişnuiţi cu o viaţă cu totul diferită de a ei. Ea era foarte rigidă în comparaţie cu ei toţi.

— Şi consumă droguri?

În vocea lui Hugues se simţea îngrijorarea. N-avea încredere în fosta soţie şi nici în bărbatul ei.

— Nu ştiu, îl minţi Heloise. Bine, nu i-am văzut de mult timp şi am fost oarecum şocată după perioada petrecută la Bordeaux.

Fusese atât de plăcut şi distractiv acolo, chiar mai mult decât sperase.

— Dacă se comportă ciudat, pleacă de la ei. Spune-i mamei tale că a intervenit ceva urgent aici şi că trebuie să te întorci acasă. Poţi lua avionul de la Nisa.

— Nu-ţi face griji, tati. Sunt mare acum, îl linişti ea. O să văd cum evoluează lucrurile. Pot oricând să mă opresc câteva zile la Paris şi apoi să vin acasă.

Două dintre prietenele ei de la şcoală stăteau acolo în acea vară, la nişte rude.

— Nu vreau să mergi la Paris singură. Poate o să fie bine la Saint-Tropez. Dă-le o şansă! zise el, vrând să fie corect, dar fără să ştie ce se întâmpla în jurul lui Heloise, pentru că fata nu-i spusese, nevrând ca el să-şi facă griji şi fiind convinsă că şi-ar fi făcut dacă afla.

Până în acea noapte, Heloise se simţise mai stânjenită ca oricând. Toţi erau beţi, prizau cocaină şi făceau sex în orice cameră liberă, inclusiv Greg şi mama ei împreună cu alt cuplu, lucru pe care l-au anunţat în gura mare înainte să urce pentru partida în patru. Era prea mult pentru ea, nu voia să ştie asemenea lucruri despre mama ei, aşa că se simţea foarte jenată că era acolo. Se simţea copleşită de situaţie, deşi nimeni nu încerca s-o seducă. Unii dintre prietenii lui Greg încercaseră să se dea la ea, dar îşi dăduseră seama că e prea rigidă. Şi nu simţea niciun pic de bunăvoinţă din partea fratelui şi surorii vitrege, care erau obraznici şi prost crescuţi, şi, din păcate, nici mama ei nu-i dădea atenţie, fiind parcă de pe altă lume. Era chiar mai copilăroasă decât Heloise şi singura persoană de care părea să-i pese era Greg. Se părea că-şi pierduse interesul şi pentru cei doi copii, de care nu se mai îngrijea.

Heloise a mai stat două zile, după care a hotărât să pună capăt şederii ei la Saint-Tropez. Era prea stingheră, iar mama ei nu avea timp de ea. Era descurajant să rămână acolo, cu toţi oamenii aceia care se drogau, îi părea rău pentru fratele şi sora ei, care trăiau într-un mediu ca acela. Heloise nu i-a dat telefon tatălui ei să-i spună că pleacă, pentru că nu voia să-l îngrijoreze sau s-o cheme acasă. Voia să meargă la Paris mai întâi. I-a zis mamei sale că trebuia să se întoarcă mai repede acasă, iar Miriam nu s-a opus, nici măcar n-a întrebat-o de ce.

Vedea ce nefericită era Heloise şi, în ochii lui Miriam, fata ei nu era o persoană prea amuzantă.

Heloise a plecat a doua zi dimineaţă, când toţi dormeau încă, lăsându-le un bilet în care le mulţumea pentru găzduire. A mers până la Nisa cu un taxi care a costat-o 200 de dolari, apoi a luat avionul de Paris. La patru după-amiaza ajunsese în oraş şi căuta pensiunea dintr-o veche mănăstire, aflată în cartierul Marais, în al patrulea arondisment. A luat un taxi s-o ducă acolo. Nu era un loc elegant, dar era curat, şi părea în regulă, cu tineri sănătoşi care se învârteau prin faţa pensiunii cu rucsacuri în spate. Unii dintre ei erau americani care au salutat-o când a intrat. Mai erau câţiva englezi şi australieni, nişte italieni şi doi băieţi din Japonia, lui Heloise i s-a dat un pat într-o cameră dublă, pe mai nimica.

Încăperea era de dimensiunile unei debarale, dar se simţea foarte uşurată că se afla acolo. Până să plece din Saint-Tropez, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să se înţeleagă cu mama ei, dar Miriam o dezamăgise. Se obişnuise însă şi acum era încântată că ajunsese la Paris, aşa că se pregătea să descopere oraşul de una singură. Fusese acolo cu tatăl ei când era mică, dar de această dată voia să-l exploreze fără el, să meargă la muzee, să intre în cafenele, să mănânce la bistrouri şi să viziteze hotelurile din care se inspirase tatăl ei când îşi concepuse propriul hotel.

Prima destinaţie era hotelul Ritz din Place Vendôme. Fusese avertizată să nu poarte jeanşi, că n-ar fi fost lăsată să intre dacă nu era cazată acolo, aşa că purta o pereche de pantaloni negri largi şi o bluză albă, şi îşi strânsese părul roşu şi lung într-un coc, aşa cum proceda şi la hotel, ceea ce o făcea să pară mai matură decât era. A fost impresionată de interiorul elegant din clipa în care a intrat pe uşă: holuri cu oglinzi de sus şi până jos, lambriuri de lemn. Aşa-zişii *chasseurs* erau de vârsta ei şi purtau uniforme aproape la fel ca acelea ale hamalilor de la hotelul lor. S-a plimbat de jur împrejurul holului de la intrare şi s-a uitat la barul cel luxos. Fiecare centimetru pătrat din hotel era frumos, de la flori până la candelabre; acum îşi dădea seama de ce voise tatăl ei ca hotelul său să aibă acelaşi stil.

După aceea, folosindu-se de harta oraşului, s-a dus la Crillon, un alt hotel vechi şi elegant din Place de la Concorde. Citise în ghidul de călătorie pe care şi-l cumpărase că, acum mulţi ani, în faţa hotelului se înălţase ghilotina. Şi Crillon era frumos. De acolo, a luat-o spre Meurice, de pe rue Royale. Aici, în acest mare hotel, fusese

odată cartierul general german, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Lăsase pe a doua zi hotelurile Plaza Athenee şi George V, care era acum un Four Seasons, dar a fost la fel de impresionată şi de acestea, pentru eleganţa şi frumuseţea lor. Hotelul care îi furase însă inima era Ritz, aşa că s-a dus de mai multe ori acolo. Îşi lua ceaiul în grădină şi micul dejun copios de duminică dimineaţă în salonul Cesar, să vadă dacă nu putea să găsească nişte idei noi pentru Vendôme.

De asemenea, a fotografiat cu mobilul florile de la George V, ca să i le arate acasă lui Jan. Stilistul american Jeff Leatham crease un nou tip de aranjamente florale, diferite de orice văzuse până acum, cu tulpini lungi ieşind în unghiuri ciudate din vaze înalte şi transparente, realizând astfel adevărate opere de artă. Voia şi ea să încerce să imite acest gen de aranjament în holul hotelului lor. Pentru prima dată simţea că este într-un parteneriat cu tatăl ei şi era chiar mai mândră de bijuteria pe care o crease acesta din Vendôme. Parisul era un fel de Mecca pentru industria hotelieră, aşa că vizită mai multe hoteluri mici, dar luxoase, ca St. James, din arondismentul 16, care combina eleganţa franceză cu atmosfera cluburilor pentru bărbaţi din Anglia, având portrete din vechime, lambriuri de lemn şi canapele confortabile la bar.

A stat o săptămână la Paris, descoperind toate hotelurile de care auzise vreodată, chiar şi pe unele foarte mici, situate pe malul stâng al Senei, iar noaptea se întorcea la pensiune şi îşi făcea planul cu obiectivele la care urma să meargă a doua zi. După câteva zile, a trebuit să se mute la alt hotel, deoarece depăşise numărul de zile de şedere permise la primul. A găsit unul în apropiere, tot în Marais.

Nu o interesau monumentele din oraş în aceeaşi măsură ca hotelurile. Îşi notase impresii despre toate locurile vizitate şi făcuse fotografii de câte ori vedea ceva pe care credea că îl poate imita la hotelul de acasă.

Când a sunat-o în sfârşit tatăl ei, era foarte supărat, încercase de câteva ori să dea de ea la vila din Saint-Tropez, dar nu răspundea nimeni, iar în cele din urmă, Miriam îi spusese că Heloise plecase la New York de o săptămână. O sunase pe mobil timp de două zile până îi răspunsese. Le telefonase şi prietenilor lui din Bordeaux, a căror fiică ştia că Heloise se dusese la Paris, pentru că fata o sunase să-i spună ce făcea acolo.

— Unde stai? o întrebă, enervat că nu se întorsese la New York. Devenise mult prea independentă în acea vară, lucru

care nu-i plăcea deloc, dar ea urmărea ceva pe cont propriu şi nu voia ca el s-o forţeze să vină acasă, aşa că îşi ţinuse telefonul închis cât de mult timp putuse.

— Sunt la Paris, vizitez toate hotelurile de care am auzit şi stau la o pensiune foarte drăguţă din Marais. Tati, mai că-mi vine să plâng când văd hotelurile astea, sunt aşa de frumoase. Vorbea despre ele ca despre nişte lăcaşuri de cult. Ritz e cel mai frumos hotel pe care l-am văzut în viaţa mea, după al nostru, firește. Deşi se speriase că nu primise veşti de la ea de atâta timp, Hugues pufni în râs când auzi ce spunea.

— Ştiu totul despre hotelurile acelea. Am lucrat acolo. De ce nu m-ai sunat când ai plecat de la mama ta din Saint-Tropez? Aşa rău a fost?

— N-a fost grozav, zise ea fără să dea amănunte. El ştia oricum că fusese foarte rău. N-am vrut să insişti să mă întorc acasă, spuse cu sinceritate. Oricum, voiam să văd Parisul singură. Mă bucur că am venit aici.

I se clarificaseră multe lucruri în minte de când stătea acolo, aşa că ştia acum ce voia să facă. Avea să discute cu el despre asta când se întorcea acasă, nu la telefon.

— Ei bine, acum te rog să vii acasă. Urcă-ţi fundul într-un avion. Nu vreau să hoinăreşti singură prin Paris. Ai stat destul pe-acolo.

Ea voia însă să rămână acolo pentru totdeauna.

— Mi-e foarte bine, tati. Nu pot să mai rămân câteva zile? N-aş vrea să plec încă. El bombăni ceva când auzi ce vrea, dar apoi o lăsă, cu condiţia să vorbească la telefon de două ori pe zi. E-n regulă, îţi promit.

Deşi nu o spunea, tatăl ei era impresionat de cât de bine se descurca singură. Se maturizase, fără îndoială.

— Şi nu lua metroul noaptea târziu. Ia un taxi. Ai nevoie de bani?

— Nu, am destui.

Îl şoca faptul că devenise aşa sigură pe sine. Plecase din casa mamei sale, pesemne dintr-un motiv întemeiat, se dusese la Paris şi părea să se simtă foarte bine de una singură. Fusese o vară interesantă pentru ea şi îi plăcuse la nebunie. Heloise îi mulţumi din toată inima că o lăsase să mai stea în Paris. Îi promise să vină acasă peste o săptămână. După aceea, începea ultimul ei an la Lycée. Planificarea călătoriei fusese perfectă pentru ea, chiar mai mult decât ştia tatăl ei.

S-a întors, cum promisese, peste opt zile, după mai multe vizite la Ritz, iar în ultima ei noapte în Paris, băuse ceva la

barul Hemingway. Se întâlnise cu prietenele ei de la şcoală o dată sau de două ori. Mai mulţi bărbaţi încercaseră s-o acosteze în bistrouri sau baruri, dar ştiuse să-şi poarte de grijă. Când a plecat de la Ritz, a luat un taxi până la pensiune, iar a doua zi, dimineaţă în zori, a plecat acasă cu avionul. Şederea ei la Paris fusese un succes.

În timpul zborului de întoarcere la New York, a stat liniştită şi visătoare pe locul ei şi apoi a trecut repede prin vamă. Îl sunase pe tatăl ei înainte să plece ca să-i spună cu ce avion vine, aşa că Hugues o aştepta la aeroport, cu Rollsul şi şoferul. I s-a aruncat în braţe cu un zâmbet fericit pe faţă, iar el a strâns-o tare, mulţumit s-o vadă din nou acasă. Îi fusese mai dor de ea decât o recunoştea faţă de ea sau de altcineva.

— Ar fi foarte bine să studiezi la Barnard sau NYU, îi spuse el pe drumul spre oraş. Nu te mai las să pleci pentru aşa mult timp.

Ea nu-i zise nimic timp de câteva minute, uitându-se în tăcere pe fereastră, apoi îi aruncă o privire serioasă şi hotărâtă, pe care el o vedea prima oară la fata lui. Heloise se uită în ochii tatălui ei, iar acesta îşi dădu seama că nu mai era copil, ci devenise femeie.

— Nu mă duc la Barnard şi nici la NYU, tati. Am să mă înscriu la Şcoala de Hotelieri din Lausanne, îi spuse ea pe un ton calm. Era aceeaşi şcoală la care fusese şi el, dar ultimul lucru pe care îl dorea Hugues pentru ea era o carieră în industria hotelieră. Ar fi trebuit să renunţe la prea multe şi n-ar mai fi avut viaţă personală. M-am uitat pe internet şi am văzut că au nişte cursuri de doi ani pentru care am pregătirea necesară, iar într-unul din aceşti doi ani se face practică la un hotel. Vreau să conduc cu tine hotelul nostru într-o zi şi am o mulţime de idei pe care am putea să le punem în practică chiar acum.

— Întotdeauna am visat să conducem împreună hotelul, spuse el cu tristeţe, dar aş vrea ca tu să ai o viaţă mai bună. Dacă faci asta, n-o să mai ai viaţă personală, n-o să mai ai timp pentru un soţ şi copii. Uită-te la mine, lucrez optsprezece ore pe zi. Vreau mai mult pentru tine.

— Asta-i tot ce vreau să fac şi ce-mi place, zise Heloise apăsat, părând foarte hotărâtă când îşi privi tatăl în ochi. Vreau să lucrez cu tine, nu doar să mă învârt pe aici, ca atunci când eram copil. Şi aş putea să preiau afacerea când tu vei îmbătrâni.

Se gândise la toate şi era foarte sigură că vrea să lucreze în hotel, după toate cele văzute în vara aceea în Europa.

— Mersi, dar nu sunt încă bătrân, zise el, deşi era mişcat de vorbele ei. Aş vrea totuşi o viaţă mai bună pentru tine, decât să lucrezi optsprezece ore pe zi tot restul zilelor tale. Îţi doreşti asta acum, pentru că e tot ce ştii.

Hotelul nu mai avea niciun secret pentru ea, dar el îi dorea o viaţă mai normală decât a lui.

— Nu, îmi doresc asta pentru că am văzut toate marile hoteluri din Paris şi îmi place mult ce ai făcut tu la Vendôme. Poate că împreună vom realiza mai mult. Îmi place să trăiesc şi să muncesc în hotel. E singurul gen de viaţă pe care mi l-am dorit vreodată.

Pe când spunea acestea, el se simţi foarte vinovat că nu o scosese mai mult din hotel. Nu voia ca ea să-şi limiteze viaţa la un mic hotel din Upper East Side, New York. Tot restul drumului spre oraş încercă s-o convingă să renunţe la această idee.

— De ce zici asta, tati? îl întrebă ea, în cele din urmă. Ţie nu-ţi place ce faci, tati?

— Îmi place pentru mine, dar nu şi pentru tine. Vreau ca tu să ai parte de mai multe în viaţă. După aceea, se trezi spunându-i aceleaşi lucruri pe care i le ziseseră şi părinţii lui cu treizeci de ani în urmă.

Îi dădu aceleaşi argumente ca şi ei, care doriseră ca fiul lor să ajungă bancher, doctor sau avocat. Făcuseră tot posibilul să-l convingă să nu se ducă la École Hôteliére, aşa cum încerca şi el acum cu fiica lui. Rămase deodată tăcut, privind-o lung şi dându-şi seama că ea era aceea care trebuia să-şi aleagă drumul în viaţă, iar dacă îi plăcea şi îşi dorea asta, nu avea niciun drept să-i stea în cale.

— Nu vreau să-ţi strici viaţa pentru un hotel, spuse el pe un ton trist. Vreau să ai un soţ, şi copii, şi o viaţă mai fericită decât a mea.

— Eşti nefericit că te ocupi de hotel? îl întrebă Heloise, privindu-l în ochi, iar el scutură din cap.

— Nu, îmi place mult, zise cu sinceritate.

Îşi găsise vocaţia cu mult timp înainte, indiferent de împotrivirea părinţilor.

— Atunci de ce nu vrei să mă laşi să fac ce-mi place? Vreau să-mi petrec toată viaţa în acest hotel. Nu există nimic care să-mi placă mai mult. Asta m-ai învăţat şi vreau să-i învăţ şi eu pe copiii mei, ca să continue tradiţia.

Când o auzi, Hugues râse încetişor.

— Probabil c-or să vrea să se facă doctori sau avocaţi.

Ea îi zâmbi.

— Ei bine, aş vrea să lucrez cu tine până îmbătrânim amândoi.

— Dar acum vrei să mă părăseşti şi să te duci la şcoală în Elveţia, spuse cu tristeţe în glas.

— Poţi să vii să mă vezi. O să mă întorc acasă în vacanţele de Crăciun şi de Paşte.

— Ar fi bine, mormăi şi o luă de umeri. Viaţa ei se schimbase de când fusese la Paris, şi o ştiau amândoi. Ieşise din copilărie, se maturizase şi voia să-şi petreacă viaţa de adult alături de el, ocupându-se de Hotelul Vendôme. Nu trebuia cu niciun preţ să te trimit vara asta în Europa, bombăni cu blândeţe, uitându-se la ea şi observând ce serioasă devenise în două luni.

Arăta grozav şi părea, mai mult decât înainte, foarte sigură pe ea şi pe viitorul pe care şi-l dorea.

— Oricum s-ar fi întâmplat asta. Nu vreau să mă duc la Barnard sau NYU. Vreau la şcoala de hotelieri. Sunt mândră de ce facem aici şi vreau să învăţ să fac lucrurile mai bine ca să te pot ajuta.

— E-n regulă, oftă când maşina se opri în faţa hotelului. Se întoarse spre fiica lui cu o expresie resemnată pe faţă. Ai învins. Bine ai venit acasă!

Hugues coborî din maşină şi intră în hol cu ea, iar toţi hamalii, recepţionerii şi portarii le ieşiră în întâmpinare, urându-i bun venit lui Heloise. Tatăl vedea că fiica lui nu mai e o copilă, ci devenise o femeie în toată puterea cuvântului. Pe undeva, între Paris, Bordeaux şi Saint-Tropez, fluturele ieşise din crisalidă.

Capitolul 6

Heloise şi-a început ultimul an de la Lycée cu mai multă siguranţă de sine ca niciodată. Ştia acum ce voia să facă şi îşi stabilise obiectivele. În octombrie şi-a trimis cererea de înscriere la École Hôteliére din Lausanne.

I-a spus şi doamnei Van Damme ce făcuse. Julius, bătrânul pechinez, murise cu câţiva ani înainte şi ea îşi luase o femelă de aceeaşi rasă, pe nume Maude. Doamna Van Damme a fost cât se poate de acord cu ideea lui Heloise de a merge la şcoala de hotelieri, dacă asta îi plăcea să facă. Nepotul ei, Clayton, era la Yale şi se hotărâse să studieze arta fotografică, lucru ştiut de Heloise din vară, de când vorbise cu el, iar bunica lui îl încuraja să-şi urmeze visul. Spunea că, până la urmă, asta e tot ce are cineva şi că singura cale demnă de urmat în viaţă este aceea prin care să ne împlinim visurile. Heloise se bucura să aibă veşti de la Clayton, pe care nu-l mai văzuse de câteva luni. De când se întorsese acasă, era foarte ocupată, iar el la fel în primul său an de facultate, venind rar la New York, dar o suna din când în când pe Heloise şi îi spunea că îi place la Yale. Se gândea să se transfere însă la Brown, unde putea să studieze fotografia.

Starea de sănătate a bătrânei văduve părea să se fi deteriorat în ultimul an. Heloise îşi făcea griji în privinţa ei şi ar fi vrut să treacă mai des pe la ea, dar era foarte ocupată cu diverse activităţi legate de şcoală, fiind ultimul an pe care îl petrecea acasă, în caz că era admisă la şcoala de hotelieri din Lausanne, aşa cum spera.

De ziua Recunoştinţei, doamna Van Damme a căzut la pat. Făcuse o răceală gravă, urmată de o bronşită şi apoi de pneumonie. Hugues trecea pe la ea în fiecare zi, să vadă cum se mai simte. Şi Heloise venea la ea zi de zi după şcoală, aducându-i vaze mici cu flori, aranjate de Jan special pentru ea. Fiul ei a sosit de la Boston s-o vadă şi, după ce s-a consultat cu doctorul, a internat-o. Bătrâna a părăsit hotelul cu o ambulanţă. Heloise a sărutat-o la despărţire şi i-a promis că o să aibă grijă de câine. Hugues şi Heloise s-au dus s-o viziteze la spital, cu un buchet mare de flori, dar pe măsură ce treceau zilele, doamna Van Damme devenea din ce în ce mai apatică şi, cu o săptămână înainte de Crăciun, şi-a dat senină ultima suflare, într-o noapte. Avea 89 de ani şi fusese singura bunică de care avusese parte Heloise. Toţi bunicii ei muriseră înainte să se nască ea. A jelito din tot

sufletul pe bătrâna doamnă, care fusese întotdeauna drăguţă cu ea. Şi i-a fost foarte recunoscătoare fiului ei, care a lăsato s-o păstreze pe Maude.

Tatăl şi fiica, împreună cu mulţi dintre angajaţii hotelului, au mers la slujba de înmormântare de la St. Thomas. Hugues a rugat-o pe Jennifer să facă rost de o furgonetă în care să încapă toţi, aşa mulţi erau. A venit şi Mike, inginerul, care purta un costum închis la culoare. Tot în haine de doliu erau şi Ernesta, Bruce, Jan, mai multe cameriste, liftierul, doi hamali, Jennifer, Heloise şi Hugues.

Heloise l-a întâlnit acolo pe Clayton, cu părinţii săi, dar abia au avut timp să se salute, că au şi plecat de la biserică. El era la fel de îndurerat ca ea. Locuind în acelaşi hotel cu ea, fata avusese ocazia s-o vadă mai des şi poate s-o cunoască mai bine decât nepotul ei, care venea rareori la New York. A fost o zi tristă pentru Hugues şi Heloise, care le-a umbrit Crăciunul.

La hotel era multă treabă, căci Heloise încercase deja să implementeze unele lucruri pe care le văzuse la Paris. Jan se străduia acum să aranjeze florile pentru holul de recepţie la fel ca Jeff Leatham la George V, după fotografiile făcute acolo de Heloise. Apoi adăugase în meniul de mic dejun mai multe preparate pe care le remarcase ea la Ritz. Oamenii deja vorbeau despre splendidele aranjamente florale şi brunch-ul delicios. Hugues era mândru de ea, iar fata era încântată, punând în practică cunoştinţele dobândite la Bordeaux despre vinuri, pe care le alegea din pivniţa lor. De îndată ce se întorsese din vacanţa de vară, reîncepuse să se ocupe de donaţiile de alimente din hotel şi îşi reluase munca la cantina pentru săraci şi la adăpostul familial, unde se ducea o dată sau de două ori pe săptămână. Hugues era foarte impresionat de eforturile ei.

Bucuria cea mare avea să vină însă pentru Heloise în ianuarie, când École Hôteliére din Lausanne a acceptat-o să înceapă cursurile în toamnă. Nu mai făcuse cerere de înscriere la alt colegiu, aşa că a fost în culmea fericirii când a primit scrisoarea. Era exact ce îşi dorea, era visul ei. Le-a spus vestea cea bună tuturor colegelor ei de şcoală, care nu ştiau încă la ce facultate să se ducă, urmând să se decidă abia în martie. Dar ea era cât se poate de hotărâtă.

După aceea, lunile au trecut în zbor, cu activitatea obişnuită din hotel, cu oaspeţi de vază, VIP-uri, demnitari străini, vedete de cinema şi politicieni. Tatăl ei evitase în ultima clipă greva personalului de la bucătărie. O parte din angajaţi şi-au dat demisia ori s-au pensionat, aşa că a trebuit

să angajeze alţii. Rareori mai avea timp să arunce o privire la petrecerile de nuntă. Heloise lucra în fiecare weekend la recepţie, ca să facă practică şi să câştige experienţă. Văzând-o că face atâtea, Hugues era şi trist, şi bucuros, deoarece ştia că fata lui urma să plece departe de casă peste câteva luni, chiar dacă doar un an sau doi. Spera ca ea să facă la hotelul lor anul de practică în vederea obţinerii diplomei de absolvire, dar Heloise nu se hotărâse încă. Se gândea să-şi încerce puterile la alt hotel, poate din Europa, înainte să revină a Vendôme pentru totdeauna.

Hugues era trist că pleca Heloise şi i-o spusese şi lui Jennifer, care credea totuşi că o să-i facă bine şi lui. Sosise pentru amândoi timpul să se despartă pentru o oarecare perioadă, dar ştia că le va fi greu, întrucât legătura dintre ei era foarte strânsă.

În primăvară, Heloise a ieşit cu nişte băieţi din clasa ei, dar nu era nimic serios. Nu se gândea decât la plecare şi la şcoala din Lausanne. Nu vorbea decât despre asta, iar Hugues avea de gând să facă o călătorie cu ea prin mai multe ţări din Europa în luna de dinainte s-o lase la şcoală, în Lausanne. Avea să fie primul concediu adevărat pe care şi-l lua de ani buni. Jennifer i-a făcut toate aranjamentele necesare. Urmau să stea câteva zile la Hotel du Cap sau la Eden Rock în staţiunea Cap d'Antibes. De acolo aveau să meargă cu maşina la Splendido, în Portofino, apoi să ia avionul până în Sardinia şi de acolo la Roma. Pe urmă, trebuiau să se îndrepte spre nord, să viziteze Florenţa şi Veneţia, şi să ajungă, în cele din urmă, la Lausanne. Amândoi aşteptau cu nerăbdare această călătorie.

Jennifer îşi închipuia cât de singur o să se simtă Hugues când se va întoarce fără fiica lui. Trecuse şi ea prin aşa ceva când îi plecaseră copiii la facultate, i-a sugerat cu înţelepciune să înceapă un alt proiect în toamnă. Heloise a sprijinit această idee şi şi-a convins tatăl să renoveze unele dintre apartamentele mai mari pentru a le conferi un aspect mai modern, mai ales celui prezidenţial şi celor de lux. Hotelul se deschisese de 14 ani, deci era timpul. Se mai făcuseră mici reparaţii aproape tot timpul ca să-l menţină într-o stare satisfăcătoare. Acum, Heloise propunea alte culori, noi materiale şi un decor inedit pentru apartamentele mai mari. Au fost de acord că aveau nevoie de un decorator, iar Jennifer a întocmit o listă cu nume. Erau patru, trei femei şi un bărbat, cu care Hugues urma să se întâlnească după ce se întorcea singur la New York, la sfârşitul lunii august. Heloise şi Jennifer au considerat că era exact ceea ce avea

nevoie Hugues ca să-l ţină ocupat şi să-i alunge gândul că rămăsese fără fata lui.

Călătoria în Italia şi Franţa a fost cea mai frumoasă din viaţa lui Heloise şi amândoi s-au simţit minunat. Au stat peste tot la cele mai bune hoteluri, au luat mese extraordinare, au admirat detaliile şi punctele forte ale fiecărui hotel şi au hotărât să se inspire din câteva. A fost o călătorie minunată pentru amândoi, dar Hugues avea inima grea când au ajuns în Lausanne şi s-au cazat la Beau Rivage Palace, hotelul unde făcuse el practică în tinereţe. Era pentru el o călătorie înapoi în timp să se afle din nou acolo. Îi amintea de părinţii săi, care se opuseseră cu atâta vehemenţă ca el să urmeze renumita şcoală pe care o începea ea acum. Şi, oricât era de trist că se despărţea de fata lui, tot îi venea să zâmbească văzând-o aşa fericită şi emoţionată că începea cursurile şi că va învăţa cât de mult putea înainte să se întoarcă şi să lucreze la hotel cu el. Era profund impresionat.

Şcoala era la fel de frumoasă precum şi-o amintea, cu clădiri moderne, alei îngrijite, copaci falnici şi peluze bine întreţinute. Studenţii aveau la dispoziţie servicii de curăţenie şi telefoane în aproape fiecare cameră, precum şi acces la internet de oriunde. Şcoala era condusă impecabil. Tuturor studenţilor li se dădea câte un computer, pe care îl luau cu ei când terminau şcoala.

Heloise a fost rugată să-şi aleagă două dintre cele optsprezece sporturi care se practicau acolo, iar ea a ales înotul şi dansul modern. Cei de la şcoala de hotelieri mergeau pe principiul „o minte sănătoasă într-un corp sănătos” şi le cereau studenţilor să muncească din greu.

Aveau o bibliotecă excelentă, o bucătărie modernă şi mai multe restaurante în campus, la care le plăcea şi localnicilor să vină. Se ofereau cursuri de oenologie, pentru ca tinerii să înveţe cât mai multe despre vinuri, la care s-a înscris şi Heloise, interesată fiind de acest domeniu după vizita la Bordeaux. Mai erau şi două baruri în care lucrau numai studenţi şi care erau pline în fiecare noapte.

Heloise s-a înscris în programul de management hotelier şi avea să facă şi cursuri de engleză şi franceză. Erau cincizeci de studenţi în această grupă şi 130 într-un program mai lung, în care activau 85 de naţionalităţi, atât bărbaţi, cât şi femei, în număr egal. Nici Hugues şi nici Heloise nu se gândeau că ea nu se va simţi foarte bine aici, învăţând tot ce avea nevoie, dar pe tată tot îl durea inima s-o lase aici.

La sfârşitul lunii august deja se simţea în aer răcoarea toamnei, iar munţii din jurul şcolii erau superbi. Totul îi

amintea lui Hugues de tinereţea lui. A dus-o pe Heloise şi la Geneva, care se afla la un ceas de mers faţă de campus, unde i-a arătat casa în care locuiseră părinţii lui când era el copil. Această călătorie fusese pentru el un fel de pelerinaj.

Amândoi au plâns la despărţire. Heloise era tot aşa de tristă ca tatăl ei, dar după o oră a început să-şi despacheteze lucrurile, iar câţiva studenţi au invitat-o să ia cina în oraş cu ei, aşa că până seara îşi şi făcuse o mulţime de noi prieteni. Hugues era deja în avionul de New York, uitându-se pe fereastră şi întrebându-se ce avea să se facă fără ea. Ajuns acasă, i s-a făcut şi mai dor de ea când a văzut câinele, care se uita la el parcă întrebându-l unde era Heloise. Şi-a desfăcut bagajele în acea seară, iar a doua zi, la şase dimineaţa, lucra deja în biroul său. Când a venit şi ea, pe la opt, Jennifer a fost surprinsă să-l vadă acolo, cu un vraf de hârtii completate lângă el.

— Ce faci aici la ora asta? E din cauza diferenţei de fus orar? îl întrebă, turnându-i o ceaşcă de cafea şi punându-i-o pe birou.

— Probabil, încuviinţă el. Apartamentul e aşa pustiu fără ea, încât n-am putut suporta şi am venit aici să lucrez, că tot mă trezisem.

— Ţi-aminteşti ce i-am promis lui Heloise c-o să facem astăzi? îl întrebă ea pe un ton matern. El suferea mult din cauză că îi plecase fata de acasă. Fiind şi mamă, şi tată pentru unicul său copil, era pentru el o încercare grea s-o ştie la trei mii de mile distanţă, la o şcoală exigentă, aşa cum ştiau amândoi că va fi.

— Ce trebuia să fac astăzi?

Părea confuz.

— Să angajezi un decorator, ca să poţi începe renovarea apartamentelor de la etajele 9 şi 10.

Îi mai arătă o dată lista, dar el nu manifestă interes.

— Chiar trebuie? Nu am timp să mă gândesc la asta. Sindicatul ne ameninţă cu greva.

— De aceea ai nevoie de un decorator, ca să te poţi ocupa de chestiile astea.

— Pot să aleg materialele când se întoarce şi Heloise acasă. Dacă tot s-a amânat atâta, mai poate aştepta câteva luni.

Încerca să evite un răspuns direct.

— Nu, nu mai poate, i-am promis fiicei tale că o să am grijă să alegi un decorator şi să începi lucrările până vine ea acasă. El mormăi ceva, dar se uită la mai multe fotografii de apartamente şi hoteluri pe care i le dăduse secretara. Unul

era prea modern şi scorţos; camerele decorate de omul acela erau prea încărcate. Toţi cei patru decoratori din care trebuia să aleagă erau cei mai de succes din New York. Ultimii doi păreau să facă nişte lucruri în aceeaşi notă cu hotelul său, elegante şi sofisticate, dar fără să fie prea încărcate. Pot să-ţi aranjez întâlniri cu fiecare din ei, ca să vezi care e pe gustul tău. După aceea, vor putea să înainteze proiecte şi planuri pentru apartamente, precum şi un deviz orientativ.

— Bine, spuse Hugues, părând iritat, dar Jennifer nu se arăta impresionată. Ea şi Heloise conveniseră să-şi îndeplinească planurile, fie că era el de acord sau nu. Ultimul lucru pe care îl dorea era un decorator care să se ţină după el, fluturându-i prin faţă schiţe şi nuanţe de culori. Întregul proiect i se părea o pacoste, dar trebuia să-l ducă la bun sfârşit ca să menţină hotelul elegant şi modern.

Jennifer plecă din birou cu fotografiile, iar el începu din nou să lucreze şi uită de asta. În după-amiaza aceea, Heloise îi dăduse un mesaj pe mobil. Îi scrisese că se grăbea de la un curs la altul şi nu avea timp să vorbească, dar că totul era minunat. Bucuria ce reieşea din mesaj îl deprimase şi mai mult. Ştia că-şi face griji degeaba, dar dacă îşi găsea o slujbă la alt hotel, cum ar fi Ritz? Şi nu se mai întorcea niciodată? Îl chinuiau mii de temeri. Îi era tare dor de ea.

Această proastă dispoziţie îl cuprinsese de câteva zile şi a fost uimit când i-a spus Jennifer după o săptămână că avea fixate întâlniri una după alta în acea după-amiază, cu doi dintre decoratori.

— N-am timp, bombăni el, ceea ce nu-i stătea în obicei.

Îi repezea pe toţi de când plecase fiica lui. Suferea. Jennifer ştia cum e, pentru că trecuse şi ea prin asta când îi plecaseră cei doi copii la facultate, la un an diferenţă. Munca de la hotel îi mai abătuse gândurile şi o făcuse să suporte mai uşor acea perioadă dificilă. Şi era hotărâtă să-l ajute pe Hugues să treacă prin această încercare. Îi fusese un şef şi un prieten bun de-a lungul anilor şi, dacă era în stare să-l facă să nu se mai necăjească la gândul că Heloise era la şcoală în Elveţia, atunci se bucura să-i poată da o mână de ajutor. Iar renovarea despre care discutase cu fiica lui era acum cel mai bun prilej.

În ciuda faptului că bombănise şi se văicărise o groază, Hugues şi-a făcut apariţia la el în birou cu cinci minute înainte de ora la care trebuia să vină primul decorator, şi i-a aruncat secretarei o privire chiorâşă. Ea îl forţase să accepte cele două întrevederi.

— Nu te uita aşa la mine, îi zise ea, zâmbind. Apartamentele de la etajele 9 şi 10 vor fi şi mai frumoase după renovare şi vei putea cere un tarif mai mare pentru ele. Şi dacă nu angajezi pe cineva să facă treaba asta, Heloise ne va omorî pe amândoi când se va întoarce.

— Ştiu, ştiu, spuse el, părând foarte obosit, iar după trei minute sosi primul din cei doi decoratori. Avea referinţe excelente. Era femeie şi decorase unele dintre cele mai mari case din New York. Un hotel în San Francisco, două în Chicago şi unul în New York, toate de acelaşi tip şi dimensiuni ca Vendôme. Hugues discută cu ea despre proiect doar câteva minute şi se plictisi brusc, îi vorbea despre materiale, texturi, draperii şi nuanţe de vopsele într-un fel care îl făcea să adoarmă. Avea între 55 şi 60 de ani şi o echipă numeroasă, aşa că ar fi putut să termine repede treaba, dar nimic din ce-i spunea nu-i stârnea interesul. O rugă pe Jennifer s-o conducă sus să vadă cele patru apartamente, iar când se întoarse, îi spuse că trebuie să arunce tot ce e acolo. Erau lucruri învechite şi demodate. Voia să confere apartamentelor un aspect cu totul nou. Lui i se părea exagerat ce intenţiona ea să facă şi bănuia că şi nota de plată avea să fie tot aşa. Îi ceru o estimare a costurilor, în ideea că preţul materialelor alese de el poate varia între anumite limite, dar voia totuşi o cifră aproximativă, şi îi spuse că o va contacta după aceea. I se citea însă plictiseala pe faţă când s-a întors Jennifer în birou.

— Am impresia că te va costa o avere, afirmă Jennifer, iar Hugues încuviinţă.

— M-a plictisit şi s-o ascult. Dacă stilul ei e la fel de plicticos ca ea, apartamentele vor arăta mai rău decât acum, când au un aspect mulţumitor.

Jennifer a fost de acord cu el şi, după douăzeci de minute, a introdus-o pe cea de-a doua femeie în birou. Era mai tânără decât prima, părea calmă şi sobră şi avea la ea o servietă cu schiţe, mostre de culori şi planuri pe care să i le sugereze. Se uitase deja pe internet la unele dintre apartamente şi avea nişte idei interesante, care, spre surprinderea lui, chiar i-au plăcut. Manifesta entuziasm faţă de proiect.

O chema Natalie Peterson şi era cunoscută pentru decorarea unor reşedinţe importante din Southampton şi Palm Beach, precum şi pentru câteva din New York, dar mai restaurase şi un hotel mic şi elegant din Washington, D.C. Avea 39 de ani, aşa că lista cu realizările ei nu era aşa de lungă ca aceea a femeii de dinainte, dar primise câteva

premii pentru activitatea ei de decoratoare. Făcea impresie prin felul în care îşi prezenta ideile, iar lui îi plăcea entuziasmul ei. Părea plină de viaţă şi avea o sclipire jucăuşă în ochi.

— Ce te-a făcut să-ţi doreşti realizarea acestui proiect? îi adresă ea această întrebare ieşită din comun. Ce scop urmăreşti? Să modernizezi hotelul, să-i sporeşti reputaţia sau să măreşti tarifele practicate acum?

— Să-mi fac fiica fericită, pentru că a fost ideea ei şi, dacă nu încep lucrările înainte de Crăciun, când vine ea acasă, o să-mi sară în cap.

Natalie râse la auzul acestui răspuns sincer şi îi zâmbi, privindu-l în ochi.

— Se pare că această domnişoară are multă influenţă asupra tatălui ei, răspunse ea cu înţelepciune.

— Bineînţeles. E singura femeie din viaţa mea de când avea patru ani.

Din cele spuse de el, Natalie nu-şi dădea seama dacă era văduv sau divorţat.

— E plecată la facultate?

El înclină din cap, cu o expresie de mândrie pe faţă.

— E la École Hôteliére, şcoala de hotelieri din Lausanne. A început cursurile de numai o săptămână. Eu m-am opus, cu toate că şi eu am învăţat acolo.

— Nu-ţi place şcoala? îl întrebă Natalie.

Era curioasă în privinţa lui. Părea un om serios, de succes şi vizibil înnebunit după fata lui.

— Nu-mi place s-o ştiu atât de departe de mine. N-am vrut să lucreze în industria hotelieră, dar e foarte hotărâtă. Vor trece greu aceşti doi ani în care am s-o aştept să se întoarcă acasă, spuse cu sinceritate şi cu o expresie tristă pe faţă, care o mişcă foarte mult pe Natalie. Părea tare vulnerabil când spusese acestea. Citise despre viaţa lui, ştia prin ce trecuse şi că avea acum 52 de ani. Părea mai tânăr şi era într-o formă de invidiat.

— Dumneata ai copii? o întrebă după un timp, iar ea zâmbi.

— Nu. N-am fost niciodată căsătorită. Am fost prea ocupată să-mi fac o carieră şi o firmă, iar acum e cam târziu pentru asta. Şi nici nu vreau să stau acasă şi să am grijă de copii bolnavi sau în plină criză a adolescenţei, în loc să-mi fac meseria. El râse auzind-o, dar ea părea să se simtă bine aşa cum era. Fata dumitale pare să fie o persoană care merită să o faci fericită. Ce-ar fi să începem lucrul la unul dintre apartamente şi să vedem cum merge? Poate îl şi

terminăm până-n Crăciun, când vine ea acasă, dacă ni se livrează materialele la timp. Îmi place mobila care e acum în apartament. Aş vrea să realizez noile decoraţii fără s-o schimb.

Lui Hugues îi surâdea ideea. Era mai puţin costisitoare decât ceea ce îi sugerase cealaltă decoratoare, care voia să arunce totul. Aveau lucruri frumoase în camere, care trebuiau doar renovate şi un pic modernizate, îi plăcea cum gândea femeia asta. Şi agrea în aceeaşi măsură şi planul ei de a începe cu un singur apartament, nu cu toate deodată. În ciuda reputaţiei sale, pentru că era mult mai tânără decât prima cu care discutase, accepta să mai reducă din costuri şi onorariu; pe lângă aceasta, avea mai mult timp, deşi echipa ei era mai redusă ca număr de persoane şi trebuia să facă majoritatea treburilor singură. Îi spusese că avea doi lucrători şi un proiectant în design, aşa că nu se dădea mare. Cealaltă femeie avea o firmă cu doisprezece angajaţi şi trei tineri proiectanţi, plus un consultant în privinţa culorilor. Când o întrebă Hugues despre toate acestea, Natalie îi răspunse că se ocupa personal de culori, şi clienţii ei fuseseră mulţumiţi până acum. Auzise şi el lucruri bune despre hotelul din Washington pe care îl decorase ea, aşa că o rugă să-i dea un preţ estimativ pentru primul apartament, ca să ştie dacă începe lucrările. Ea îi promise să i-l pună pe birou într-o săptămână. Părea foarte dornică să preia proiectul, iar lui îi plăcea şi asta la ea. Era cu picioarele pe pământ, pragmatică şi nu-şi dădea aere. Apoi, femeia se ridică şi îi mulţumi pentru întrevedere, adăugând că nu vrea să-i răpească prea mult timp. Au stabilit ca Jennifer să-i arate apartamentul înainte de plecare.

— O să încerc să estimez costurile în această săptămână şi, dacă te decizi să realizezi proiectul cu firma mea, am ceva timp liber acum, cât îşi construieşte altă clientă casa, şi cred că am putea să ne apucăm repede de treabă, întrucât nu e vorba despre lucrări de construcţie. Dar să ştii că lucrez împreună cu un mare arhitect, dacă ai de gând să construieşti ceva.

Îi plăcuse întrevederea şi îi zâmbi, înclinând din cap, apoi o conduse spre ieşire, unde o aştepta Jennifer s-o ducă la etaj. Secretara se întoarse după douăzeci de minute, părând plăcut impresionată.

— Îmi place de ea, îi spuse Jennifer înainte s-o întrebe. Pare energică, raţională şi e o femeie tânără.

Natalie era destul de în vârstă ca să aibă experienţă, dar şi destul de tânără ca să fie maleabilă.

— Şi mie, recunoscu Hugues. Cred că lui Heloise o să-i placă la nebunie ideile ei şi are să fie încântată să colaboreze cu ea. Ştii că vrea să folosească mobila pe care o avem? Asta-i un mare avantaj.

— O angajezi? Jennifer era fericită să-l vadă mai binedispus şi din nou cu zâmbetul pe buze. Era nerăbdător să facă un lucru care s-o mulţumească pe fiica lui, la întoarcerea acasă.

— Nu încă. A zis că-mi trimite săptămâna asta un deviz estimativ, dar să ştii că a venit foarte bine pregătită.

Fusese plăcut impresionat, era clar.

Ţinându-se de cuvânt, Natalie i-a trimis devizul după trei zile. Preţul ei era rezonabil, în acesta intrând decorarea propriu-zisă şi supravegherea desfăşurării lucrărilor, şi întrucât ea sugerase să folosească zugravii hotelului, acestea aveau să-i coste şi mai puţin.

— Ce zici? îl întrebă Jennifer după ce îl parcurse cu atenţie, zâmbind din nou.

— Dacă reuşeşte să se încadreze în acest preţ, mi se pare grozav.

Era cât pe ce să-i spună lui Jennifer s-o sune, dar hotărî s-o facă el însuşi. Natalie răspunse repede la telefon. Părea veselă, chiar fericită, lucru care îi plăcea la ea.

— E-n regulă, zise el, concis. Îmi convine devizul tău. Când poţi să începi?

— Ce zici de săptămâna viitoare?

Avea să fie un mare efort pentru ea, dar voia să-l impresioneze, ca să-i dea de făcut şi celelalte trei apartamente. Începem treaba. Mă ocup de culori şi materiale săptămâna aceasta. Sugerase pentru dormitor nuanţe pale de galben şi pentru living tonuri calde de gri şi bej, care îi plăcuseră lui Hugues. Era încântat şi că-i propusese să se vadă luni dimineaţă, în caz că nu avea timp în cursul săptămânii.

— Nu mai există weekenduri pentru mine, o lămuri, mai ales acum că a plecat Heloise.

Când era acasă, îşi mai lua liber din când în când să-şi petreacă timpul cu ea, dar acum lucra şapte zile din şapte. Avea întotdeauna ceva de făcut în hotel.

— Nici eu nu mai am, îi răspunse Natalie. Asta-i avantajul când n-ai copii. „Sau un soţ”, îi veni ei să adauge, dar se răzgândi. Nu se măritase niciodată, dar trăise opt ani cu un bărbat, până când acesta fugise cu cea mai bună prietenă a ei, în urmă cu trei ani. De atunci, nu făcuse altceva decât să muncească, dar nu regreta. Afacerea îi

devenise înfloritoare şi credea că decorarea unui apartament la renumitul Hotel Vendôme era o mare lovitură. Ce-ai zice atunci de duminică după-amiază? Nu vreau să vin seara, ca să-ţi pot arăta la lumina zilei cum se potrivesc mostrele în apartament. Trebuie să meargă şi la lumină electrică, fără să pară decolorate, dar ai să-ţi dai mai bine seama cum sunt în lumină naturală.

Se purta ca o profesionistă.

— De ce n-ai veni la prânz? Servim unul destul de bun aici, mai ales de când a schimbat fiica mea meniul. Putem urca în apartament după ce mâncăm, să ne uităm la mostre.

I se părea o idee bună, deoarece îi plăcea să stea de vorbă cu ea, iar duminicile nu era niciodată nebunie în hotel, ca în restul săptămânii.

— Sună grozav. Mersi mult. La ce oră?

— La 11, în hol. Nu vreau să-ţi răpesc toată după-amiaza, spuse Hugues pe un ton plăcut.

— Mulţumesc din nou. Amândoi au închis telefonul, iar Natalie a scos apoi un chiot de bucurie şi le-a spus vestea cea bună celor din echipa ei. „Avem de lucru!” le strigă ea, iar ei îi manifestară acelaşi entuziasm. Va trebui să ne dăm de ceasul morţii să terminăm cât mai repede. Vreau să mi se dea şi celelalte trei apartamente şi, după aceea, poate şi apartamentul prezidenţial. Să nu o lălăim cu ăsta. Am să-i arăt patronului materiale de care putem face rost imediat. N-o să facem comenzi care pot dura şi 14 săptămâni până la livrare, nici materiale ţesute special pentru noi, şi nu trebuie să ne întrerupem din treabă.

— Am înţeles, zise Pam, principala ei asistentă, iar Natalie spuse că o să meargă ea prin magazine în următoarele două zile. Voia să vadă dacă găseşte şi nişte vopsele noi pentru camere, fără să pună în primejdie bugetul. Avea însă mult talent artistic, şi o rugă pe a doua asistentă, Ingrid, să-şi dea şi ea cu părerea. Voia să-i arate cât mai mult lui Hugues duminică. Şi voia să înceapă treaba cât se poate de repede.

Restul săptămânii a fost extrem de ocupată. Mai aveau şi multe alte proiecte în lucru, aşa că l-a pus pe Jim, asistentul ei în design, să se îngrijească de acestea, iar ea s-a dus să caute materiale şi idei pentru Hugues.

*

Duminică dimineaţă, la ora 11, Natalie a venit la hotel cu două genţi mari de pânză, pline cu mostre de materiale, şi cu mai multe cartoane cu vopsele pe care le amestecase pentru a i le arăta lui Hugues. Acesta ieşi din birou şi îi sugeră să

lase totul la recepţie, întrucât urmau să ia masa. Un hamal îi luă ambele genţi. Natalie purta un sacou alb Chanel şi jeanşi, şi era încălţată cu pantofi frumoşi cu toc înalt. Întreaga ei ţinută era „respectabilă” şi „atrăgătoare”. Cu părul ei blond lung strâns la spate, arăta ca Grace Kelly când era tânără. Hugues mai observă că avea un colier şi cercei din perle, la fel ca actriţa. Nu purta nimic prin care să atragă intenţionat privirile. Arăta ca o femeie cu bun-gust şi multă competenţă. Avea o poşetă Kelly de culoarea mahonului, de mânerul căreia legase o eşarfă Hermes. I-a plăcut să-şi facă apariţia în restaurant cu ea, iar Natalie îl felicită pentru aspectul frumos al sălii, care era atât intimă, cât şi elegantă. Ajunsese de mult unul dintre cele mai renumite restaurante din New York, apreciat pentru mâncarea delicioasă, vinurile excelente şi atmosfera degajată şi, totuşi, luxoasă.

La masă, de care Natalie a fost încântată, au vorbit despre munca lor şi despre călătorii. Ea i-a spus că stătuse în Londra patru ani, după care se întorsese la New York.

— Nu ţi-e dor de Europa? îl întrebă.

El era încă foarte european prin îmbrăcăminte şi maniere, iar hotelul purta, fără îndoială, amprenta bătrânului continent, atât ca atmosferă, cât şi ca management. Era unul dintre lucrurile care îi atrăgea cel mai mult pe clienţi.

— Nu prea. Aici mă simt acasă acum. Trăiesc în New York de aproape douăzeci de ani. Sper ca fata mea să nu se stabilească în Europa după ce termină şcoala din Lausanne.

— Mă îndoiesc. I-ar fi greu să renunţe la toate astea şi la un tată care o adoră. Sunt sigură că se va întoarce aici.

Natalie îi zâmbi cu multă căldură.

— Nu poţi ştii niciodată. Are doar 19 ani. Eu m-am distrat la vârsta ei.

Deja Heloise abia aştepta să meargă la schi în Alpi; îi dăduse un e-mail în care îi spunea asta.

Apoi, Natalie i-a vorbit despre ideile ei pentru camere şi a vrut cu tot dinadinsul să-i arate ce adusese.

De îndată ce şi-au terminat prânzul, au luat genţile de la recepţie, iar el a înşfăcat o cheie şi a condus-o pe Natalie la etaj. Acesteia i-a plăcut cum arăta apartamentul. Era chiar mai frumos decât şi-l amintea, iar primul lucru pe care l-a propus Natalie a fost să mute mobilele ca să creeze impresia de mai mult spaţiu. A dus una din piese în dormitor şi i-a sugerat să cumpere lămpi noi. Lui Hugues nu-i plăcuseră niciodată cele pe care le aveau, aşa că a fost încântat de idee. Apoi, ea a sprijinit de perete cartoanele vopsite şi a

întins în jur materialele pe categorii, explicându-i cum avea de gând să le folosească.

Doar uitându-te la ele, camera parcă prindea viaţă. Erau acolo nuanţe calde de mahon şi tonuri de gri şi albastru-pal, precum şi un alb ca fildeşul. S-au înţeles de minune, renunţând pe rând la materialele care nu-i prea plăceau lui. Ea se gândise şi să cumpere alt covor, iar el a fost de acord; i-au plăcut şi draperiile pe care i le-a propus şi au găsit imediat culoarea potrivită. Ea voia să zugrăvească porţiuni din living în acaju, iar el era încântat de toate sugestiile oferite.

Natalie a pus toate materiale alese într-o geantă, iar pe cele respinse într-un maldăr pe canapea, iar apoi s-au dus în dormitor şi au luat totul de la început. Tonurile de galben alese de ea se potriveau de minune în acea cameră. În mai puţin de două ore, hotărâseră ce să facă, şi ea a promis să comande totul săptămâna următoare. Apoi s-au aşezat în living, şi i-a arătat nişte fotografii cu tablourile care îi plăceau. Cu două din ele, Hugues a fost imediat de acord, fiind impresionat de cât de reuşite erau. S-a gândit atunci că femeia aceea era un geniu în meseria ei.

La ora 3, s-au întors în holul de la recepţie, amândoi mulţumiţi de câte făcuseră în aşa scurt timp. Una din genţi era acum burduşită cu mostrele care urmau să fie comandate, iar cealaltă, cu acelea pe care nu le dorise el, deşi unele îi plăcuseră, dar nu atât de mult ca restul. Datorită lui Natalie, avusese de unde alege, agreând şi preţul materialelor pe care voia să le folosească. Nu se gândise la brocarturi şi catifele scumpe, ci se oprise la materiale rezistente, cele mai nimerite într-o cameră de hotel prin care treceau atâţia.

— A fost grozav, îi zise, zâmbindu-i. Şi amuzant, mulţumită ţie. Mi-aş fi dorit să fie şi fiica mea aici.

— O s-o dăm pe spate cu apartamentul ăsta când va veni acasă, îi promise Natalie, care de-abia aştepta să se apuce de treabă. Voia să-l uimească şi pe el, deoarece el plătea nota.

Hugues îi mulţumi încă o dată şi o conduse afară. Portarul îi opri un taxi şi îi puse genţile în portbagaj, iar Natalie îi strânse mâna lui Hugues şi îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc pentru prânz şi pentru după-amiaza asta minunată, îi spuse ea pe un ton cald.

— Eu îţi mulţumesc pentru un nou apartament frumos.

Îi zâmbi pe când urca în taxi şi îi făcu semn cu mâna după ce porni maşina, apoi se întoarse în hotel cu pasul vioi şi cu o expresie de om fericit pe faţă. Nu se mai simţise atât de

bine de când plecase Heloise la Lausanne. Portarul înclină din cap când trecu Hugues pe lângă el, întrebându-se cine era femeia aceea frumoasă. Nu-şi mai văzuse şeful arătând atât de calm şi relaxat de ani buni.

Capitolul 7

Până vineri, Natalie comandase deja totul – materiale, vopsele, decoraţii, cele două tablouri care îi plăcuseră lui Hugues – şi găsise lămpi şi aplice care se potriveau de minune în apartament. A trecut pe la hotel joi ca să-i arate mostrele de covoare, iar el a fost foarte impresionat de cât de cât de implicată era. Când a vorbit cu Heloise, nu i-a spus nimic despre apartament. Dorea să fie o surpriză pentru când se întorcea acasă.

Îi explicase lui Natalie că apartamentul trebuia dat în folosinţă cât mai curând posibil. De aceea nu o lăsa încă să se ocupe de apartamentul prezidenţial şi de celelalte, care aduceau un venit important. Ar fi vrut să vadă mai întâi cât de repede lucra. Natalie era sigură că, dacă începeau lucrul la sfârşitul lunii octombrie şi aveau toate materialele necesare, îl va termina şi îi va da în folosinţă până de ziua Recunoştinţei. Au convenit să lase baia aşa cum era, pentru că arăta bine, şi trebuia doar zugrăvită ca să fie ca nouă. Ea l-a asigurat că ştia ce face, iar el i-a promis că, dacă rezultatul final va fi aşa cum trebuie, lucru de care era încredinţat, avea să-i dea pe mână şi celelalte trei apartamente mari, iar pe cel prezidenţial mai târziu. Natalie era încântată, ca şi Hugues, de altfel. Avea nevoie acum de sfaturile ei în privinţa celorlalte camere, pe care nu voia să le renoveze în totalitate.

S-au întâlnit în weekendul următor ca să se uite la celelalte camere, la care el sugeră doar mici îmbunătăţiri care să nu coste mult, dar să le dea un aspect modern. Au luat din nou prânzul în restaurant, dar găseau mereu motive să vorbească la telefon aproape în fiecare zi. Jennifer zâmbea acum de câte ori suna Natalie sau îi pomenea Hugues numele. Părea să-i placă foarte mult de noua lui decoratoare. Jennifer era fericită să-l vadă iar relaxat şi interesat de o femeie cu care dorea să-şi petreacă mai mult timp; nu părea să fie doar o aventură de o noapte, aşa cum avusese ani de zile. Faptul că stătea mai mult timp cu Natalie îi făcea bine.

— Nu te uita aşa la mine, îi spuse el lui Jennifer într-o zi, când îl anunţase că e Natalie la telefon. Îl sunase de trei ori în acea zi, iar el îi telefona la fel de des. Este vorba doar de afaceri. Face o treabă excelentă. Heloise va fi încântată.

Jennifer nu era la fel de sigură. Dacă Heloise îşi dădea seama că pe tatăl ei îl interesează Natalie nu doar ca

decoratoare, Jennifer se temea că fata se va simţi ameninţată pe teritoriul ei. Heloise habar n-avea că tatăl ei avusese o mulţime de aventuri discrete în ultimii cincisprezece ani, fiind convinsă că nu-l împărţise niciodată cu vreo femeie. Ar fi fost ceva cu totul nou pentru ea.

Hugues a vorbit cu Natalie pentru a doua oară despre Heloise când au luat din nou prânzul împreună, şi apoi s-au dus să se plimbe prin Central Park. Era o după-amiază însorită de septembrie. Hugues i-a spus ce loc important ocupa Heloise în viaţa lui şi ce fată deosebită era.

— De-abia aştept s-o întâlnesc, zise Natalie în timp ce se plimbau umăr la umăr, bucurându-se de vremea caldă. El îşi lăsase sacoul la birou, iar ea purta un tricou şi jeanşi. Din câte mi-a povestit toată lumea, ea este o parte din forţa vitală a acestui hotel.

— Am cumpărat hotelul când Heloise avea doi ani. Mama ei ne-a părăsit cu doi ani mai târziu, când a făcut ea patru ani. De atunci a avut acces liber în tot hotelul, pe care îl iubeşte la fel de mult ca mine.

— Cred că v-a fost greu amândurora după ce a plecat soţia ta, spuse Natalie cu blândeţe, iar el încuviinţă, gândindu-se la Miriam, ceea ce nu i se întâmpla decât rareori.

De ani buni nu-i mai păsa de ea. Heloise umpluse golul lăsat de ea. Nu avea nicio relaţie stabilă cu o femeie, dar o avea pe fiica lui, pe care o adora.

— Din păcate, Heloise nu şi-a prea văzut mama, care duce acum o altfel de viaţă. S-a măritat cu Greg Bones. Natalie nu şi-l putea imagina pe arătosul proprietar de hotel căsătorit cu o femeie care se măritase după aceea cu Bones. Asta a fost cu mult timp în urmă. Sunt aproape cincisprezece ani de atunci. Şi are acum doi copii cu starul rock. Ea şi Heloise nu au să-şi spună prea multe când se văd. Cred că fata îmi seamănă enorm.

Îi zâmbi lui Natalie. Îi plăcea să stea de vorbă cu ea.

— Mi se pare că asta e bine, zise Natalie, surâzându-i.

Greg Bones era notoriu pentru dependenţa sa de cocaină şi heroină, precum şi pentru multele perioade petrecute în clinicile de dezintoxicare, astfel încât casa lui nu i se părea un mediu potrivit pentru Heloise, nici măcar pentru o scurtă vizită.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că n-a încercat s-o ia pe fetiţă cu ea. Cred că e fericită cu mine aici, în hotel. Toată lumea o iubeşte şi trăieşte într-un mediu protejat. E ca şi cum cineva ar creşte pe o corabie.

Era nostim cum o spunea el, dar Natalie înţelegea la ce se referea. Hotelul era un spaţiu închis, ca un oraş cu viaţă proprie.

— Cred că i-e dor de hotel, spuse Natalie pe un ton compătimitor.

Hugues oftă când se aşezară amândoi pe o bancă din parc.

— Nu prea mult, aşa mă tem. A şi început să iasă cu un tânăr francez de la şcoala de hotelieri, de care se pare că s-a îndrăgostit. Cea mai mare temere a mea e să nu rămână acolo.

— Nu va fi aşa, îi spuse Natalie, încrezătoare, pentru că are de ce să se întoarcă acasă. Cred că va conduce într-o zi hotelul cu tine.

— Nu vreau să facă asta. Mă gândeam că va îmbrăţişa altă carieră, dar, odată ce a hotărât să se ducă la şcoala de hotelieri, n-am mai avut cum s-o opresc. Am vrut să-i scot asta din cap, dar s-a luptat cu mine ca o tigroaică. Nu mi-am dorit pentru ea o astfel de viaţă, în care să nu mai aibă timp pentru altceva. Îşi dădea şi Natalie seama că era adevărat ce spunea el: de câte ori îl suna, era la muncă.

— N-ai fost tentat niciodată să te recăsătoreşti?

Devenise curioasă în privinţa lui. Era foarte rezervat şi un pic aerian, dar nu şi cu ea. Natalie îl făcea să se simtă în largul lui, aşa cum se simţea şi ea cu el.

— Nu prea. Sunt mulţumit aşa. Sunt prea ocupat ca să mă însor şi am avut-o pe Heloise în toţi aceşti ani. Mi-a fost suficient. Dar tu?

Se întoarse spre Natalie ca s-o privească în ochi. Era o femeie frumoasă, care nu se căsătorise niciodată. Trăia pentru munca ei, ca şi el, şi nu avea copii. În unele privinţe, i se părea că duce o viaţă tristă, mai ales fără un copil.

— Am trăit cu cineva opt ani. A mers bine mult timp, apoi s-a stricat căruţa. El n-a vrut niciodată să se căsătorească, îi convenea doar să fim împreună. În cele din urmă, am ajuns să trăim vieţi separate, deşi locuiam în aceeaşi casă.

— Şi, pe urmă, ce s-a întâmplat?

Hugues simţea că povestea nu se terminase aşa, iar ea îi întâlni privirea.

— M-a părăsit pentru cea mai bună prietenă a mea. Acum trei ani. Câteodată, aşa se întâmplă lucrurile, ca între tine şi nevasta ta.

— Ce mă amuză e că, dacă am fi rămas împreună, tot nu cred că ne-am fi înţeles. M-a vrăjit de cum am văzut-o şi m-am îndrăgostit nebuneşte de ea, dar eram tânăr şi nu ştiam că, într-o căsnicie, nu contează doar frumuseţea.

Ea zâmbi la auzul acestor cuvinte. Îi era clar că el nu se gândea la căsătorie şi nici măcar la o relaţie stabilă. Părea mulţumit de viaţa lui aşa cum era. Se întreba, de asemenea, dacă faptul că fusese înşelat şi părăsit, de Miriam nu-i făcuse prea mult rău ca să mai aibă vreodată încredere într-o femeie. Nu i-a mai pus întrebări despre viaţa lui după divorţ, şi nici nu credea că are dreptul.

— Ai dreptate. Şi pentru mine a trecut timpul când putea să mă vrăjească un bărbat, spuse ea în vreme ce el o lua de umeri, stând apoi mai mult timp pe bancă, unul lângă altul, fără să mai spună nimic.

Îi plăcea să fie cu ea. Era o persoană drăguţă, plăcută şi sinceră, care muncea mult, vorbea deschis despre sine şi despre ceilalţi şi părea să ia viaţa aşa cum era. Natalie simţea acelaşi lucru în privinţa lui. Aveau senzaţia că erau vechi prieteni şi lucrau bine împreună. Luaseră decizii rapide şi păreau să aibă cam aceleaşi gusturi şi păreri asupra multor lucruri.

— Ce-ai zice de o îngheţată înainte să mă întorc la lucru? îi propuse el când văzu un vânzător stradal împingându-şi căruciorul, iar ei îi surâse ideea. Cumpără aşadar două batoane Eskimo, apoi se mai plimbară un timp, uitându-se la familiile cu copii şi la îndrăgostiţii care se sărutau. Cu cât stătea mai mult cu ea, cu atât mai puţin îşi dorea să se întoarcă la hotel. N-ai vrea să luăm cina împreună într-o seară? o întrebă, pe când mergeau încet pe drumul de întoarcere, iar ea dădu din cap că da.

— Desigur, dar hai să mergem în altă parte. Lumea a şi început să vorbească la hotel. Îi mai spuse că hotelul era un viespar de bârfe. Niciunul dintre noi n-are nevoie de dureri de cap.

El îi aprecie discreţia. Nu era sigur de sentimentele lui pentru Natalie, dar o plăcea, chiar dacă erau doar prieteni. Avea să-i fie o prietenă de nădejde. Fără să mai spună nimic, s-au întors la hotel, iar ea l-a lăsat acolo, după ce i-a mulţumit din nou pentru prânz.

*

A doua zi dimineaţă, a sunat-o la firmă ca s-o invite la cină. I-a spus că vine s-o ia de acasă şi i-a propus să meargă la un restaurant din West Village. Şi ei i se părea o idee minunată şi arăta binedispusă când a venit s-o ia joi seara. Au petrecut de minune şi au fost ultimii care au părăsit restaurantul. Era o noapte caldă, aşa că s-au mai plimbat puţin, braţ la braţ, până au oprit un taxi.

— M-am simţit minunat cu tine, Natalie, zise el, zâmbindu-i.

— Şi eu. Trecuse mult timp de când petrecuse aşa o seară plăcută cu un bărbat pe care abia îl cunoştea, dar cu care se simţea ca şi când ar fi fost prieteni vechi. Făceau schimb de idei şi vorbeau despre lucrurile pe care vroiseră să le facă, dar nu avuseseră timp, din cauza vieţii lor agitate. Seara fusese în mare parte o relaxare. Le făcea bine amândurora să scape pentru un timp de munca lor extenuantă. Şi ea conducea o firmă cu multe proiecte în afară de al lui şi, cu toate că îi plăcea să lucreze pentru el la hotel, trebuia să se ocupe şi de alţi clienţi importanţi.

— Când te mai văd? o întrebă, stând cu faţa spre ea.

Simţea o dorinţă arzătoare s-o sărute, dar se gândea că e prea devreme, nu voia s-o sperie şi să-l părăsească. Natalie îi spusese că nu mai ieşise cu nimeni de mult timp. Dacă nu se putea şi altceva, Hugues voia măcar să-i fie prieten.

— Mâine după-amiază, zise ea, râzând. Vreau să mai revăd cu tine eşantioanele de vopsele ce vor fi aplicate.

El începea să se gândească să-i dea întreg hotelul pe mână pentru renovare, doar ca s-o ţină aproape. Îi plăcea să-şi petreacă timpul împreună. Putea să-i inspire parfumul delicat şi s-o atingă pe păr, când se apropia de ea. Se întreba dacă nu îl credea prea bătrân; avea cu treisprezece ani mai mult şi îl frământa gândul că poate era prea mare diferenţa de vârstă dintre ei. Deodată, îl interesa foarte mult ce gândea Natalie.

— Poate ne facem un program pentru weekend. Ce-ai zice de un film? o întrebă cu prudenţă.

— Sună bine, zise ea pe un ton blând, în timp ce Hugues o trăgea spre el, privind-o în ochi.

— Cu tine mă simt întotdeauna minunat, îi şopti el şi li se uniră buzele, atingându-se uşor. Sărutul care a urmat i-a pus pe amândoi pe jar. După aceea, ea îl privi surprinsă, întrebându-se dacă nu fusese o greşeală. La urma urmei, era clientul ei, dar uitase asta timp de o clipă minunată, iar când o sărută din nou, uită şi de această dată.

— Nu te deranjează, nu? o întrebă, iar ea înclină din cap şi se sărutară încă o dată. Le era greu să se oprească; totuşi, după aceea, el nu mai făcu niciun gest, ţinând-o doar în braţe şi zâmbindu-i. Uitase ce e fericirea, nu mai ştia cum e să ţii la o femeie care să ocupe un loc important în viaţa ta. Mai bine te duc acasă, zise el în cele din urmă şi ridică braţul să oprească un taxi.

Aveau amândoi multă treabă a doua zi şi se făcuse târziu.

Au urcat în taxi, iar el o mai sărută tandru o dată la despărţire.

— Îţi mulţumesc, zise ea, privindu-l zâmbitoare. M-am simţit minunat.

— Şi eu, spuse el, apoi Natalie se întoarse cu spatele şi intră în clădirea în care locuia, după ce portarul îi ţinu uşa deschisă.

Îi mai făcu un semn cu mâna, iar el închise ochii şi se gândi la ea tot drumul până în zona rezidenţială. Era deja ora două dimineaţa, dar Hugues nu se simţea deloc obosit când ajunse la el în apartament şi se dezbrăcă. De-abia aştepta s-o vadă din nou.

Capitolul 8

În octombrie, Natalie îi dădea zor să termine decorarea apartamentului. A descoperit că personalul din hotel era eficient şi, sub îndrumarea ei, zugravii au amestecat culorile în aşa fel încât să obţină nuanţele dorite. Ea supraveghea totul îndeaproape, aşa că trebuia să fie zi de zi prezentă în hotel. Câteodată venea şi Hugues la etaj să vadă cum merge treaba, sau se ducea ea la el în birou cu mostre sau să-l întrebe câte ceva. Nu voia să-l deranjeze, dar se foloseau amândoi de orice pretext ca să se cunoască mai bine şi să stea cât mai mult împreună, deşi erau atât de ocupaţi. El a invitat-o de câteva ori să ia prânzul la el în apartament şi a comandat pentru amândoi sendvişuri de la room-service. Lui Hugues îi plăcea la nebunie să fie cu ea, şi ei la fel.

— Ar trebui să te rog să faci şi aici nişte schimbări, îi spuse el într-o zi, uitându-se prin apartamentul lui, care nu mai fusese renovat de când se mutaseră aici. Iar Heloise mai dormea încă în camera ei de copil, plină cu suvenire de când era mică. Păpuşa de la Eva Adams tot mai stătea pe un raft.

— Nici n-aş şti de unde să încep, recunoscu el, dar cred că asta ar trebui să fie ultimul lucru de pe lista mea. Acum, atât el, cât şi ea se concentrau pe apartamentul în lucru, care era unul dintre cele mai mari şi mai bune din hotel. Era foarte mulţumit de micile modificări pe care le făcuse ea în mai multe camere, doar adăugând sau scoţând unele lucruri, sau mutând mobila dintr-o încăpere în alta. Fiecare cameră ce intra pe mâna ei căpăta un aspect cu totul nou. Sugerase să schimbe lămpile şi alte sisteme de iluminat, pentru a conferi hotelului un aer mai modern, fără a diminua amprenta de eleganţă a acestuia. Era foarte pricepută la detalii.

— Trebuie doar să zugrăveşti într-o culoare mai deschisă şi, poate, să pui alte perdele şi draperii. O să văd ce ne rămâne după ce e gata apartamentul. Lui Hugues îi plăcea ideea, aşa că îi zâmbi pe deasupra mormanului de sendvişuri. Era o femeie pragmatică, cu picioarele pe pământ, care muncea ca o sclavă şi avea un gust desăvârşit. Toate aceste trăsături se combinau perfect în personalitatea ei, iar filosofia sa de viaţă şi vederile ei asupra muncii erau identice cu ale lui. Însă unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea era caracterul ei integru. Era o femeie sinceră, deşi niciodată dură sau nepoliticoasă, trăsătură pe care o aprecia şi ea la el. Pe deasupra, exista o atracţie între

ei, de care încă nu-şi dădeau prea bine seama, indiferent de poziţie socială sau vârstă. Natalie se simţea atrasă de el, cum era şi el de ea, şi îi plăcea senzaţia de bine pe care o avea în compania lui. După ce au terminat prânzul, ea şi-a întins picioarele lungi şi i-a zâmbit. Părul blond, lung şi drept îi era strâns la spate, iar lui îi plăcea enorm cum arăta; reuşea să pară atât distinsă, cât şi sexy, la fel ca el, în costumele sale închise la culoare, cămăşile albe şi cravatele frumoase.

Se întâlniseră şi în weekenduri, cu discreţia necesară, să ia o pizza sau un hamburger în restaurantele din centru şi să vadă un film. Niciunul dintre ei nu ştia sigur dacă acestea erau întâlniri între îndrăgostiţi, dar petreceau câtva timp împreună şi se simţeau întotdeauna bine, iar el începuse s-o sune înainte să meargă la culcare. Şi ea lucra până târziu, la fel ca el, aşa că munceau împreună până după miezul nopţii. Pentru ea, ziua se termina într-un chip fericit când îi telefona el să-i spună „noapte bună”. Şi apoi, aveau oricum să se vadă a doua zi, fie din întâmplare, fie intenţionat. Acum le era deja greu să-şi închipuie cum fusese înainte, când nu făceau parte unul din viaţa zilnică a celuilalt.

— Deci, după ce terminăm de zugrăvit, ce facem? o întrebă Hugues.

Le luase mai mult timp decât se aşteptaseră, deşi zugravii lucrau repede sub directa ei îndrumare, şi aveau de dat doar câteva pensule până să termine. Apartamentul arăta chiar mai bine decât speraseră, baia fusese zugrăvită în alte culori şi frumosul candelabru pe care ea îl găsise în magazia de la subsolul hotelului fusese deja instalat. Folosea cât mai multe dintre lucrurile pe care le aveau, ca să nu cheltuiască prea mult, ceea ce pe el îl mulţumea.

— Ne vom ocupa de tapiţerie. Am dus şi unele dintre tablouri la înrămat. Electricienii vor instala noile sisteme de iluminat săptămâna viitoare. Punem şi covoarele în două săptămâni şi apoi vom fi gata să ne ocupăm de decoraţii. Ţi-am promis că apartamentul va fi gata să-l dai în folosinţă până de ziua Recunoştinţei şi cred că termenul se apropie.

Părea mulţumită, ca şi el, de altfel. Au fost de acord că cele două tablouri noi vor da personalitate camerei.

Ea de-abia aştepta să audă părerile clienţilor care vor sta acolo, în privinţa lucrurilor pe care le făcuse, mai ales pe ale celor care mai locuiseră în apartament. Aveau aşa de mulţi oaspeţi care se întorceau în hotel, că majoritatea celor fideli cunoşteau foarte bine apartamentul şi erau necăjiţi că nu puteau încă beneficia de el. Toţi spuneau că le plăcuse cum fusese înainte, iar managerul de la rezervări i-a asigurat că

va fi şi mai mult pe gustul lor după renovare. Atât Hugues, cât şi Natalie sperau să fie aşa.

— E o expoziţie de artă la Armory în weekend, îi spuse Hugues după ce şi-au terminat prânzul. Ca de obicei, fusese delicios, chiar dacă se compunea doar din sendvişuri, pentru că personalul de la bucătărie şi din restaurant le ornase şi le prezentase într-un stil care îi făcuse faimoşi. N-ai vrea să mergem? o întrebă.

Căuta orice pretext de a fi cu ea, chiar dacă asta ar fi însemnat să redecoreze întregul hotel. Era complet subjugat de ea.

— Sună grozav. Ea îi zâmbi pe când îşi termina ultimul sendviş. Aş vrea să-ţi găsesc un alt tablou pentru holul de la intrare, ceva impresionant, spuse ea gânditoare, şi îi explică unde avea să-l pună, în timp ce el o privea plăcut surprins.

Avea senzaţia că ea se îndrăgostea de hotel, la fel ca el. Aşa şi era, dar se îndrăgostea şi de proprietarul acestuia.

— De-abia aştept să vadă Heloise apartamentul, zise el, cu o expresie de încântare pe faţă.

— Iar eu de-abia aştept s-o cunosc, adăugă Natalie, deşi recunosc că sunt un pic emoţionată. Este o legendă a acestui hotel, chiar mai mult decât a fost Eloise la Plaza.

— Toată lumea o iubeşte aici, admise Hugues. Au văzut-o crescând de când era de-o şchioapă şi s-au purtat minunat cu ea de când era mică. Obişnuia să împingă cărucioarele împreună cu toate cameristele şi se ducea mereu la subsol, pe la bucătărie sau să stea de vorbă cu inginerii. Îmi făceam griji că are să ajungă instalator când va fi mare. Trebuie să te pricepi la toate în meseria asta de hotelier şi să ştii cum să te porţi cu toţi angajaţii.

Natalie ştia că aşa era el.

— Cum crezi că va reacţiona când va afla că ne vedem aşa de des în afara serviciului? Ideea aceasta îi trecuse de mai multe ori prin minte lui Natalie în ultima lună, de când începuse s-o invite în oraş. Nu merseseră până acum mai departe de câteva săruturi pasionale, dar fiica lui ocupa un loc atât de important în viaţa lui, fiind de fapt în centrul tuturor preocupărilor lui, încât nu ştia cât va conta pentru el dacă Heloise o plăcea sau nu. Iar fata îl avusese prea mult timp pe tatăl ei numai pentru ea.

— Cred că trebuie să-i lăsăm timp să se obişnuiască cu ideea. E mare acum, are viaţa ei şi pe tânărul acela francez, de care îmi fac griji. Cred că e gata să mă lase şi pe mine să am viaţa mea. Heloise nu-l oprise niciodată. Doar că nu ştiuse nimic despre femeile cu care ieşea. Dar va fi altfel

când i-o va prezenta pe Natalie. Era o mare încercare pentru el.

— Nu cred că ai de ce să-ţi faci griji, zise Natalie, aplecându-se spre Hugues, care o sărută. Apoi, ea i se cuibări în braţe şi se sărutară mult timp. Legătura dintre ei era din ce în ce mai strânsă, iar atracţia devenea tot mai puternică, dar amândoi voiau să lase lucrurile să decurgă de la sine. Niciunul dintre ei nu se grăbea, pentru că se arseseră înainte, aşa că amândoi erau prudenţi. Dar ea era o femeie diferită de cele cu care ieşise el ani de zile. Ocupa un loc din ce în ce mai important în viaţa lui. Nici Natalie nu se grăbea, voia să lase relaţia în voia sorţii, ceea ce îi convenea şi lui Hugues. Aşa stând lucrurile, amândoi simţeau că, dacă relaţia lor avea să se transforme în iubire, asta se va întâmpla la timpul potrivit. Ea ştia că el nu voia să se însoare şi că munca îi ocupa aproape tot timpul. Se simţeau foarte bine împreună şi descopereau în fiecare zi lucruri noi unul despre celălalt. Natalie nu cerea mai mult, ceea ce îi plăcea lui Hugues.

— Cred că-i mai bine să mă-ntorc la muncă, spuse Hugues cu regret în glas, în timp ce lucrurile începuseră să se înfierbânte între ei. Am nişte probleme cu somelierul-şef şi nu vreau să-l pierd. I-am promis că discut cu el. Ca să nu mai vorbim de îndemnizaţia de invaliditate pe care mi-o solicită unul dintre ingineri, care mă ameninţă cu un proces. Părea supărat din cauza asta. În ultimii paisprezece ani, fusese dat o singură dată în judecată de una dintre cliente, care căzuse în cadă şi se tăiase rău. Era băută şi fusese vina ei, dar Hugues ajunsese la o înţelegere cu ea, ca să evite publicitatea negativă pentru hotel, deoarece femeia respectivă era o personalitate.

Era un risc pe care şi-l asuma zilnic atât cu clienţii, cât şi cu angajaţii, în afară de eventualele probleme cu sindicatele şi administrarea hotelului, cu fluxul continuu de rezervări şi de clienţi dificili. Uneori, povara apăsa greu pe umerii lui, de aceea nu suporta încă gândul că într-o zi va apăsa pe umerii lui Heloise. Îi plăcea munca lui, dar nu-i fusese uşor să facă din acest hotel unul de succes şi cu o bună reputaţie, care trebuia apărată şi menţinută. Natalie îşi dădea din ce în ce mai mult seama de toate acestea, cu cât îl cunoştea mai bine. Nu era o treabă uşoară, dar o făcea foarte bine şi ştia cum să se poarte cu oamenii, mai ales cu aceia care i-ar fi putut da bătăi de cap. Detensiona orice situaţie şi se ocupa de fiecare detaliu.

Şi se purta frumos cu ea. Era convinsă că e un om minunat şi, desigur, un tată devotat. Se gândea că fosta lui soţie fusese nebună să-l părăsească, mai ales pentru bărbatul cu care se măritase după aceea. Greg Bones nu era un sfânt, iar Natalie nu şi-ar fi dorit niciodată un asemenea bărbat lângă ea.

Au plecat împreună din apartament după ce s-au mai sărutat o dată în prag, iar când au luat liftul, arătau ca doi oameni de afaceri profesionişti. Ea a coborât la etajul unde se afla apartamentul la care lucra, şi el, la parter, după care s-a întors în biroul său. La câteva minute după ce Natalie a verificat ce făceau zugravii, fiind mulţumită de munca lor, a urcat şi Jennifer să vadă cum merge treaba. Hugues îi vorbise atât de mult de nota originală a zugrăvelii, că voia s-o vadă şi ea cu ochii ei, rămânând impresionată de ceea ce scosese Natalie de la zugravii hotelului. I se părea o adevărată operă de artă şi, el ca toţi ceilalţi, murea de nerăbdare s-o vadă terminată.

— Lumina de aici e foarte bună, aşa că mi-a fost de mare ajutor, spuse Natalie cu modestie, trăsătură pe care Jennifer o aprecia la ea. Nu-şi dădea aere de divă. În ciuda talentului ei evident, era o persoană la locul ei. Jennifer îi adusese una dintre cutiile de bomboane de ciocolată ale hotelului şi au gustat amândouă din ele, încântate de cât de delicioase erau.

— Dacă aş lucra aici, m-aş face de o sută de kilograme, spuse Natalie în timp ce mai lua o bomboană.

— Nu-mi mai aminti, zise Jennifer cu o expresie tristă pe faţă.

Acum, că erau singure, Natalie se hotărî s-o întrebe ceva care o frământa din ce în ce mai mult.

— Cum e Heloise cu adevărat? Toată lumea de aici se referă la ea de parcă ar fi o fetiţă de cinci ani, cu codiţe, iar tatăl ei e aşa înnebunit după ea, că e greu să-mi fac o impresie clară. Natalie se întreba dacă nu era peste măsură de răsfăţată sau o fată foarte drăguţă.

— Seamănă mult cu tatăl ei, spuse Jennifer, gânditoare. E foarte inteligentă şi iubeşte hotelul la fel de mult ca el. E singurul cămin pe care l-a avut vreodată, iar oamenii care lucrează aici sunt singura ei familie. Nu mai are pe nimeni în afară de tatăl ei, care o adoră.

— Ştiu. Natalie îi zâmbi şi mai luă o bomboană de ciocolată. Era imposibil să le rezişti. Aveau pe ele mici picăţele aurii ca ornamente şi un „V” de ciocolată. Erau făcute special pentru hotel, unul din multele amănunte asupra cărora insistase Hugues de la bun început, chiar dacă

pe atunci nu şi le putea permite. Oamenii le cumpărau şi le trimiteau ca daruri de la magazinul aflat la parter, care aducea un profit deloc neglijabil.

— Se pare că au o relaţie cu totul deosebită, ceea ce e de înţeles, deoarece ea a crescut fără mamă. Cred că este foarte posesivă, mai ales că nu a existat nicio femeie în viaţa lui de foarte mult timp. O iscodea, iar Jennifer ştia, dar nu o deranja. Şi ea ar fi făcut la fel. Îi era clar că se înfiripa un sentiment gingaş între şeful ei şi decoratoarea de interioare pe care o angajase. Îi plăcea mult de Natalie şi credea că era exact genul de femeie de care avea nevoie Hugues. Iar Natalie nu voia să concureze cu locul ocupat de hotel în inima lui, deoarece ajunsese şi ea să îndrăgească acel hotel, ceea ce Jennifer ştia că e important pentru el. Mult mai important i se părea însă să fie acceptată de Heloise, căci ea va tranşa lucrurile. Natalie intuise corect.

— Posesivă? repetă Jennifer, râzând.

— Este cu totul *al ei.* Îl are la degetul mic din ziua în care s-a născut. Şi era o copilă atât de drăgălaşă, cu părul roşcat, ochi verzi imenşi şi pistrui. Acum e o tânără frumoasă, iar tatăl ei şi acest hotel sunt toată viaţa ei. La fel se întâmplă şi în cazul lui. În locul tău, aş avea mare grijă cum mă port cu ea. Dacă simte că vrei să i-l răpeşti, îţi va fi întotdeauna împotrivă.

— Nu i-aş face niciodată aşa ceva, zise Natalie încet, fiind încredinţată de ce spunea. Respect relaţia lor deosebită, dar mă întreb cum s-ar simţi dacă ar şti că există cineva în viaţa lui, chiar dacă nu s-ar băga între ei doi.

— E greu de spus, îi zise Jennifer cu sinceritate. Nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. Natalie începea să fie convinsă că apăruse la momentul potrivit în viaţa lui Hugues. Am crezut întotdeauna că ar fi fost mai bine pentru fetiţă dacă Hugues ar fi avut pe cineva când era mică. Ar fi avut nevoie de un surogat de mamă, dar este prea târziu acum. Are 19 ani şi e aproape femeie. Ideea e că n-a trebuit să-l împartă cu nimeni niciodată. Nu cred că se aşteaptă ca el să-şi găsească pe cineva acum şi cred că nici el nu se gândea la aşa ceva. E ceva nou pentru amândoi.

Jennifer părea gânditoare când a spus asta.

— Probabil că pentru Heloise ar fi o mare schimbare, dacă el ar avea o relaţie serioasă cu o femeie, dar ar fi bine atât pentru tată, cât şi pentru fiică. Însă Heloise trebuie să se adapteze la noua realitate, ceea ce necesită ceva timp şi mult tact. Era un sfat bun, cu toate că şi Natalie se gândise la asta. Are inimă bună, la fel ca tatăl ei, o asigură Jennifer, doar că

a fost întotdeauna fetiţa lui tăticu', ceea ce reprezintă totul pentru ea. O femeie care se îndrăgosteşte de el nu trebuie să uite asta.

Era evident un avertisment, iar Natalie îi era recunoscătoare pentru blândeţea şi înţelepciunea de care dădea dovadă. Ştiuse de mult timp ce actori jucau în această piesă.

— Mulţumesc. M-ai ajutat mult, spuse Natalie, zâmbindu-i în timp ce se gândeau dacă să mai mănânce şi a treia bomboană. Jennifer hotărî să-şi facă pofta, dar Natalie rezistă ispitei de această dată, ceea ce explica diferenţa de treizeci de kilograme dintre ele. Jennifer avea întotdeauna o cutie de bomboane într-un sertar al biroului.

— Cam aşa m-am gândit şi eu. Pun pariu că şi pentru el va fi o mare schimbare în viaţă când va avea Heloise un iubit, ceea ce, probabil, se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu. Trebuie să-i fie greu s-o vadă devenind femeie.

— Înfiorător de greu, spuse Jennifer cu toată sinceritatea. Credea că va rămâne întotdeauna copil, aşa că tânărul francez cu care se vede la şcoală îl supără îngrozitor. Tot ce vrea este ca ea să se întoarcă acasă cât mai curând posibil şi să nu se stabilească acolo. Din păcate nu putem să ne ţinem mereu după copiii noştri, indiferent cât de mult îi iubim. Eu îl am pe unul în Florida şi pe celălalt în Texas, iar ei sunt tot ce am pe lume. Şi slujba asta. Mi-e un dor nebun de ei.

Avea peste 50 de ani, era devotată trup şi suflet serviciului şi nici ea nu mai avusese pe nimeni de ani buni.

I se aprinseseră călcâiele după Hugues când începuse să lucreze acolo, dar îi trecuse repede când văzuse ce corect se comporta cu angajaţii. Acesta îi spunea mereu că era cea mai bună secretară pe care o avusese vreodată, iar ei îi era suficient acum. Se mândrea cu activitatea pe care o desfăşura şi vorbea cu multă afecţiune despre el şi fiica lui, ceea ce se vedea în tot ce spunea despre ei.

— Încearcă să nu-ţi faci griji în privinţa lui Heloise, îi spuse lui Natalie şi o bătu uşurel pe umăr înainte să părăsească apartamentul şi să se ducă înapoi la ea în birou. E un copil bun şi îşi iubeşte tatăl. Are să te îndrăgească şi pe tine. Până la urmă, va dori ce e mai bine pentru el. Dă-i şansa să ajungă la această concluzie. Poate că o să-i ia mai mult timp decât altora. Au trecut prin multe împreună. Câteodată e greu să accepţi pe altcineva în viaţa ta, dar amândoi au nevoie de aşa ceva.

Natalie încuviinţă din cap, apoi, după plecarea lui Jennifer, se duse să mai discute cu zugravii. Înţeleapta

femeie care îi cunoştea aşa de bine pe amândoi o pusese pe gânduri, căci Natalie era destul de deşteaptă ca să acorde atenţie vorbelor acesteia. Toţi aveau acum nevoie de timp. Nu era genul care se aruncă cu capul înainte, şi nici Hugues. Natalie îşi calcula paşii. Şi înţelesese foarte bine avertismentele lui Jennifer în privinţa lui Heloise.

Capitolul 9

Exact aşa cum promisese Natalie, apartamentul la care lucrase aproape două luni a fost gata cu o săptămână înainte de ziua Recunoştinţei şi era desăvârşit în toate privinţele. Fusese atât de sigură că va termina la termenul stabilit, încât îi spusese lui Hugues că poate să facă în deplină siguranţă o rezervare pentru weekendul de ziua Recunoştinţei, ceea ce îi convenea şi lui de minune. Unul dintre clienţii lui fideli, un senator din Illinois, dorise să-l rezerve, pe lângă alte câteva camere, pentru a petrece sărbătoarea cu copiii şi nepoţii, iar acum erau în stare să confirme rezervarea.

Hugues se dusese cu Natalie în apartament în lunea de dinainte de ziua Recunoştinţei, urmărind la fiecare detaliu cu respect şi admiraţie. Ea crease o atmosferă intimă şi elegantă, asemănătoare mai degrabă cu aceea de acasă decât cu cea dintr-un hotel. De fapt, amândoi doriseră să ajungă la acest rezultat, iar noile tablouri arătau minunat în cameră. Natalie se străduise tot weekendul să le aranjeze şi îl invitase să vadă interiorul luni după-amiază, după ce agăţase şi ultimul tablou. Făcuse aproape singură toată treaba, ca de obicei, aşa cum se ocupase cu multă pricepere şi de draperii, care erau frumos cusute de o franţuzoaică la care apela de ani de zile. Apartamentul era superb. Mai pusese şi câteva glastre cu orhidee prin camere, exact la locul potrivit. Hugues a privit totul cu o încântare evidentă, apoi a luat-o pe Natalie în braţe şi a sărutat-o. Relaţia lor evoluase de când lucra pentru el, oferindu-le amândurora un motiv de bucurie neaşteptată. Hugues nu se aşteptase la aşa ceva când o angajase să-i decoreze apartamentul.

— Îţi place? îl întrebă fericită, arătând ca o puştoaică şi dorindu-şi să bată din palme de bucurie când îl văzu aşa încântat.

— La nebunie! Acum că era gata, apartamentul arăta chiar mai bine decât se aşteptase el sau sperase ea. Se plimbă de jur împrejurul lui, examinând fiecare detaliu, apoi se întoarse spre ea şi o luă de mână. Ceea ce contează însă e că te iubesc… indiferent dacă-mi place sau nu ce-ai făcut aici. Dar cum îmi place… Ai un talent extraordinar. Şi nici nu cheltuise mult, chiar sub suma stabilită, pentru că folosise multe din lucrurile existente în hotel. Ultimele două luni au fost cele mai fericite din viaţa mea, îi spuse şi o trase pe canapea, lângă el. Am fost încântat să te pot vedea în fiecare zi.

— Şi eu, spuse ea, temându-se puţin de vorbele lui.

Şi ea se îndrăgostise de el. El o sărută din nou, apoi comandă la room-service o sticlă de şampanie.

Deschise sticla de Cristal când i-a fost adusă de chelnerul care se făcu iute nevăzut, după ce îşi exprimă admiraţia pentru apartament. Hugues îşi făcuse deja un plan şi îi vorbi cu blândeţe lui Natalie, după ce gustară din şampanie:

— Directorul general pentru care am lucrat la Ritz mi-a spus odată că nu poţi şti cât de confortabilă e o cameră până nu dormi în ea. Mă gândeam că poate… Dacă vrei… am putea să facem împreună proba apartamentului la noapte. Aş vrea ca noi să fim primii care să doarmă aici, când totul e nou-nouţ… Cum ţi se pare ideea mea? o întrebă el şi o sărută, iar ea îi zâmbi şi îl luă de gât.

Nu mai fusese niciodată atât de fericită cu un bărbat. Era atent, drăguţ, blând şi iubitor.

— Îmi place mult ideea, îi spuse ea pe când se sărutau, apoi se uită la el cu îngrijorare. Dar ce vor zice cei din hotel?

Îi păsa întotdeauna de ce se vorbea despre ea.

— Nu văd de ce să nu luăm cina aici, ca doi parteneri de afaceri. Ce se întâmplă după aceea ne priveşte doar pe noi. Sunt proprietarul acestui hotel şi am tot dreptul să dorm aici, dacă asta doresc. Şi te pot scoate dimineaţa pe scara de serviciu, ca să-ţi salvez reputaţia. Fiica mea a reuşit să facă odată aşa ceva pentru un om al străzii, aşa că putem şi noi.

Natalie zâmbi când auzi tărăşenia.

— Cred c-a făcut ceva grozav.

— Da, aşa e. Este o fată foarte miloasă şi a vrut să arate că actele de caritate trebuie să înceapă de acasă. L-a adăpostit o noapte de frigul de afară şi i-a dat două mese ca lumea înainte să-l scoată pe furiş din hotel. A apărut cu el în imaginile luate de camerele de supraveghere, dar şeful corpului de pază a fost foarte discret în această privinţă. Am încredere necondiţionată în Bruce. Ei, ce zici?

Când a întrebat-o, arăta ca un băiat plin de speranţă. Se vedeau şi ieşeau împreună de două luni, amândoi fiind gata să meargă mai departe.

— Cred că te iubesc, Hugues, zise ea încetişor.

De fapt, o ştia foarte bine, ca şi el.

În seara aceea au comandat cina în apartament şi au sărbătorit. Hugues a pus muzică, s-au relaxat amândoi şi au stat de vorbă până aproape de miezul nopţii. Chelnerul care le-a adus cina şi apoi a debarasat nu a văzut nimic neobişnuit în faptul că luau cina în apartamentul renovat şi

sărbătoreau terminarea acestuia, aşa că n-a făcut niciun comentariu la bucătărie. După aceea, cameristele au pus plăcuţa cu „Nu deranjaţi!” pe uşă şi i-au lăsat singuri; camera fiind, chipurile, liberă, nu aveau niciun motiv să mai intre acolo. El nu şi-a închis mobilul, în caz că se ivea o situaţie de urgenţă în hotel, pentru că aşa îl contacta personalul de obicei, căci nu se ştia exact unde era în fiecare clipă. Şi, dacă proprietarul voia să facă o probă apartamentului redecorat nu era nimic surprinzător în asta. După ce se încredinţa că poate fi găsit, Hugues a făcut în cele din urmă lumina mai mică, a sărutat-o şi a condus-o în dormitor, când au fost amândoi pregătiţi.

Trase cuvertura cea nouă de pe pat şi o puseră împreună pe un scaun, apoi ea se aruncă în braţele lui şi se pierdu în mângâierile şi sărutările cu care o acoperea. Patul îi învălui ca un nor, şi tot dorul arzător din ultimele luni şi ani, de o viaţă întreagă petrecută unul fără celălalt, îi purtă pe aripile sale într-un loc în care nu visaseră şi nici măcar nu speraseră să ajungă. Ea se simţea de parcă ar fi fost a lui dintotdeauna, acum când stătea în braţele lui după ce au făcut dragoste, iar el se uita la ea cu tandreţea unui bărbat care nu mai iubise o femeie de peste douăzeci de ani. Nu-şi putea lua ochii de la ea, şi nici mâinile şi buzele de pe trupul ei. Pe la patru dimineaţa, s-au dus în cele din urmă în baia cea spaţioasă, şi, când s-au întors în pat, au adormit imediat unul în braţele celuilalt, ca nişte copii fericiţi.

Soarele îşi trimitea razele în dormitor când s-au trezit a doua zi, dar el n-a rezistat ispitei de a face încă o dată dragoste cu ea, deşi era mai târziu decât stabiliseră, dar Hugues încă mai spera că poate s-o scoată din hotel fără să fie văzută de nimeni, ca să nu dea motiv de bârfă. Amândoi au uitat însă de asta când au făcut din nou dragoste şi s-au dus apoi la duş împreună. El nu-şi putea lua ochii de la ea când se îmbrăca. Îi iubea mintea, inima şi trupul în aceeaşi măsură.

— Oare ţi-am spus azi-dimineaţă cât de mult te iubesc? Îi şopti cu gura în părul ei şi o mai sărută o dată când erau îmbrăcaţi, supărat că trebuia s-o lase ca să meargă la birou. Ar fi vrut să stea mereu cu ea.

— Şi eu te iubesc, îi zise şi ea în şoaptă. Abia se puteau dezlipi unul de celălalt când s-au sărutat pentru ultima oară, iar apoi au ieşit din apartament. El întoarse plăcuţa de pe uşă, ca să vină cameristele să cureţe camera, apoi coborî cu ea pe scara de incendiu, exact cum făcuse şi Heloise cu Billy. Ştia că vor apărea în imaginile de pe camerele de

supraveghere, dar mai ştia şi că Bruce nu va sufla o vorbă dacă le vedea; şi nici alţi colegi ai lui. Corpul de pază se lovea deseori de indiscreţiile comise de clienţi în decursul aventurilor lor clandestine, dar personalul păstra o tăcere mormântală asupra acestora. El deschise uşa spre exterior şi o conduse pe Natalie în frigul din acea dimineaţă de noiembrie.

— N-ai vrea să vii la mine diseară? îl întrebă ea, iar el dădu din cap. Amândoi ştiau că nu vor uita niciodată prima lor noapte din apartamentul nou-nouţ. Avuseseră tot dreptul să fie primii care să-şi petreacă noaptea acolo şi li se părea că au dreptul şi la povestea de iubire care începuse între ei după două luni de aşteptare.

— Te iubesc, îi şopti ea când el o sărută, iar apoi îi opri un taxi la colţul străzii.

— Ne vedem diseară, îi promise el, făcându-i cu mâna pe când se îndepărta maşina şi simţind că o parte din el pleca odată cu ea, cea mai bună parte, inima. În ea era loc, o ştia acum, atât pentru Natalie, cât şi pentru fiica lui. Nu se excludeau una pe alta. Le iubea pe amândouă, deci totul era cât se poate de simplu.

*

— Bună dimineaţa, Jennifer, spuse pe când intra în biroul său.

Ea ridică imediat receptorul şi îi comandă obişnuitul cappuccino, pe care i-l aduse după cinci minute.

— Ai dormit bine?

Era o întrebare pe care i-o punea deseori la începutul unei zile.

— Foarte bine. Am făcut proba noului apartament noaptea trecută, doar ca să mă asigur că totul e-n regulă acolo pentru senatorul care soseşte miercuri.

— Şi cum a fost? întrebă Jennifer, vădit interesată.

— Minunat. Ar trebui să te duci sus să-l vezi. Ştia că Jennifer nu avusese timp în ziua precedentă, după ultimele retuşuri. Natalie a făcut o treabă excelentă. Apropo, aş vrea să înceapă lucrul imediat după Crăciun şi la celelalte trei apartamente despre care am vorbit. Dar mai întâi, să aşteptăm să-l vadă Heloise pe ăsta.

Avea un aspect mai modern decât înainte, deşi se făcuseră puţine modificări, şi acelea deloc frapante. Pe Jennifer nu a surprins-o decizia lui de a-i încredinţa lui Natalie şi celelalte apartamente. Se aşteptase la asta dintr-o mie de motive. Şi, pentru o fracţiune de secundă, i-a trecut prin cap că Hugues fie petrecuse noaptea singur, fie alături de femeia care îi

decorase apartamentul. Aproape că spera ca acesta din urmă să fie adevărul, dar, la urma urmei, nu era treaba ei. Tot ce dorea era să-l vadă fericit, şi chiar părea, mult mai binedispus decât era de obicei într-o dimineaţă de marţi.

O sună pe Natalie după ce îşi verifică mesajele şi îşi bău cafeaua. Stătea la birou, gândindu-se la ea, şi se hotărâse să-i dea telefon. Când îi răspunse, părea la fel de fericită ca el, după ce îi văzuse numărul pe ecran.

— Sunt nebun după tine, Natalie, îi spuse el, dar lucrul cel mai bun era că nu făcea o nebunie iubind-o. Era ceva perfect logic pentru amândoi.

— Şi eu după tine. De-abia aştept să te văd diseară.

— Ne-am putea strecura până sus şi după-amiază, dacă vrei. Senatorul nu vine până mâine.

Au râs amândoi de sugestie, dar ştiau că acum era mai bine să se întâlnească la ea acasă, măcar până aveau să dea în vileag relaţia lor. Hugues voia să vorbească mai întâi cu Heloise. Era o dovadă de respect pe care i-o datora, iar Natalie nu avea nicio obiecţie. Vorbiseră despre asta noaptea trecută, când erau în cadă. Hugues îi spusese că are să-i zică despre ei în timpul Crăciunului, ceea ce i se părea şi ei corect; nu era un lucru pe care să-l discuţi la telefon. Fata venea acasă peste patru săptămâni, iar ei puteau păstra discreţia până atunci. Într-un fel, era amuzant să facă un secret din relaţia lor.

— Apropo, aş vrea să te ocupi şi de celelalte trei apartamente mari. Putem vorbi despre asta când ai ceva timp.

— Mulţumesc, spuse ea zâmbind.

Era încântată să renoveze şi celelalte camere, dar mai încântată era de el şi de ce se întâmplase noaptea trecută.

— Ne vedem mai târziu.

După aceea, Hugues şi-a început activitatea zilnică. A fost ocupat până la ora nouă seara în acea zi şi, cât de repede a putut să plece, a luat un taxi spre centru, până la Natalie acasă.

Ea purta jeanşi şi un pulover drăguţ; şi, înainte să deschidă şampania, ajunseseră deja în pat, explorând tot ce începuseră să înveţe unul despre altul noaptea trecută. Nu se mai săturau unul de celălalt. Era plăcut să fie departe de hotel, într-un loc unde nu trebuiau să se teamă că vor fi descoperiţi.

El stătea întins în pat după aceea şi se uita la ea cu afecţiune, nevenindu-i să creadă că o avea alături.

— Cum de-am avut norocul să te găsesc, în cele din urmă? zise el, şi vorbea serios.

— Şi eu m-am întrebat exact acelaşi lucru. Am simţit că mi-am irosit toţi aceşti ani până să te întâlnesc.

Îl sărută, iar el îi zâmbi.

— N-au fost pierduţi. Au fost preţul pe care l-am plătit amândoi pentru a ne găsi unul pe celălalt. Şi mie nu-mi pasă cât de mult a durat sau ce singur m-am simţit în aceşti ani, pentru că a meritat să te aştept, Natalie. M-aş fi târât în genunchi prin toată lumea ca să te găsesc.

Ea zâmbi la auzul acestor cuvinte romantice şi îşi lipi din nou buzele de ale lui.

— Bine ai venit acasă, Hugues, spuse ea cu blândeţe, iar el o strânse mai tare, ştiind că ajunsese acolo unde sperase întotdeauna să fie.

Capitolul 10

În ziua întoarcerii lui Heloise din Elveţia ca să-şi petreacă vacanţa de Crăciun în New York, întregul personal al hotelului fremăta de entuziasm. Patiserul-şef îi făcea tortul ei preferat de ciocolată, Ernesta verifica dacă i se făcuse o curăţenie lună în cameră, Jan îi trimisese în apartament florile care îi plăceau cel mai mult, iar în hol se puseseră toate decoraţiile de Crăciun. Hugues era încântat că fata lui venea acasă. De-abia aştepta s-o revadă. Trecuseră aproape patru luni, cea mai lungă perioadă în care fusese despărţit de ea. S-a dus la aeroport cu Rollsul s-o întâmpine la sosire.

El şi Natalie vorbiseră noaptea trecută despre întoarcerea lui Heloise, iar ea avea emoţii s-o întâlnească. Ce se va întâmpla dacă fata nu o plăcea? Hugues îi spusese că e imposibil, sigur că are s-o placă, dar nu voia să-i povestească despre ei în seara sosirii, ci peste câteva zile, după ce se mai acomoda. Se întâmplaseră aşa de multe. El şi Natalie îşi petreceau toate nopţile împreună de patru săptămâni, aşa că le va fi dor unul de celălalt în cele două săptămâni în care stătea Heloise acasă. Avea o vacanţă de trei săptămâni, iar Hugues se supărase să audă că voia să meargă la schi în cea de-a treia, la Gstaad, cu prietenul ei francez. Părinţii lui aveau o casă acolo. Hugues încercase să se împotrivească, dar fără rezultat, căci Heloise îi spusese că toţi prietenii ei aveau să fie acolo. Îi era totuşi recunoscător pentru fiecare clipă din cele două săptămâni pe care le petrecea cu el. În acest timp, avea să găsească momentul potrivit să-i spună despre Natalie şi despre faptul că intenţiona să i-o prezinte.

Avionul ei a aterizat cu o oră mai devreme, dar Hugues era acolo, iar ea l-a îmbrăţişat aşa de tare, că abia mai putea să respire. I se părea mai altfel, mai matură, mai europeană într-un fel. Îşi tăiase părul mai scurt, ceea ce o făcea să arate mai sofisticată. Prima ei adevărată poveste de iubire cu tânărul francez o schimbase într-o oarecare măsură. Când plecase de acasă era încă o fetiţă, iar acum se întorsese o tânără femeie.

Pe tot drumul spre oraş, au vorbit cu însufleţire despre şcoala ei, iar la hotel i-au aşteptat foarte mulţi dintre angajaţi. Părea o scenă de familie, cu atâtea decoraţii de Crăciun în holul de la intrare. Au îmbrăţişat-o zâmbitori, au bătut-o uşurel pe spate şi au învârtit-o să se uite mai bine la ea. Jan era acolo, cu un braţ de trandafiri roz cu coada lungă,

pe care i-a oferit lui Heloise. Jennifer a ieşit din birou special s-o strângă în braţe. Nici un VIP nu fusese primit vreodată în hotel cu atâta căldură. Trei hamali au dus-o la etaj cu liftul, deşi nu avea decât un singur bagaj. Heloise părea în culmea fericirii când a intrat în apartament şi şi-a îmbrăţişat tatăl încă o dată. Şi el arăta la fel de fericit ca ea.

— Totul e superb! spuse ea, uitându-se în jur, la florile împrăştiate peste tot şi la camerele strălucind de curăţenie. Şi tu eşti minunat, adăugă ea, radioasă. I se părea că tatăl ei nu arătase niciodată mai bine ca acum. Mi-a fost *atâât* de dor de tine!

— Nu-mi mai spune aşa ceva, zise el cu o expresie voit îndurerată pe faţă, pentru a-şi ascunde sentimentele. Am simţit mereu că îmi lipseşte ceva, un organ vital, ca ficatul, inima sau ambele picioare, timp de patru luni. Apoi îşi aminti. Stai să vezi apartamentul 912! E complet refăcut.

Îi spusese că renovarea era în curs, dar vroise să-i facă o surpriză arătându-i-l terminat.

— Cred că arată grozav!

Părea nerăbdătoare, aşa că el scoase cheia din buzunar şi îi zâmbi.

— Vino să vezi cu ochii tăi! Se va ocupa în seara asta, dar acum e încă liber. O luă de mână şi se urcară pe scara de serviciu până la etajul 9. Hugues îşi lăsă fiica să intre prima şi o auzi icnind, când văzu ce se făcuse acolo.

— O, Doamne, tăticule! E splendid! E atâât de frumos, exact ce ne trebuia! Arată modern, optimist şi elegant, iar tablourile cele noi sunt superbe. Îmi plac şi lămpile, şi covoarele. Se ducea din living în dormitor şi admira totul. Decoratoarea trebuie să fie extraordinară. A făcut o treabă excelentă. Îi vorbise de Natalie în ultimele patru luni, dar avusese grijă să nu fie prea expansiv, ca să nu-i trezească bănuiala că era ceva între ei. Şi fusese priceput, căci nu văzu nicio sclipire de curiozitate în ochii ei. Tot ce o interesa erau decoraţiile. Îmi place enorm, zise ea, aşezându-se pe canapea şi privind încă o dată în jur. Şi ei îi plăceau toate amănuntele şi accesoriile pe care le adăugase Natalie, dar şi obiectele aduse din alte camere, deoarece se potriveau mult mai bine aici.

— Şi nici n-a cheltuit toată suma alocată. Tocmai i-am dat pe mână şi celelalte trei apartamente mari. A mai făcut şi nişte retuşuri în alte camere.

— E foarte bună, spuse Heloise pe un ton admirativ. Mi-ar plăcea s-o cunosc într-o zi. E tânără? Există ceva tineresc în ceea ce face, dar rămâne, în acelaşi timp, în ton cu

hotelul. Eleganţei specifice bătrânului continent i se adăugase o notă modernă.

— E tânără faţă de mine. Nu şi faţă de tine, zise Hugues, referindu-se la vârsta lui Natalie. Cred că are 39 de ani. Aflase exact ce vârstă are, dar nu voia să dea impresia că ştie prea multe despre ea. Ar fi fost cea mai bună ocazie să-i spună că ieşea cu Natalie şi că o iubea, dar nu voia ca ea să afle aşa curând, pentru că exista riscul să o supere în prima ei zi de stat acasă. Aşa că nu scoase o vorbă, în afară de informaţiile legate de vârsta lui Natalie şi de talentul ei de decoratoare.

— Sunt convinsă că e de treabă, îşi dădu cu părerea Heloise.

— Da, este, zise el încet, iar apoi Heloise vru să se întoarcă în apartamentul lor. Hugues comandase acolo cina din acea seară, în timpul căreia ea îi povesti totul despre şcoală şi François, băiatul cu care ieşea.

— Îl iubeşti? o întrebă tatăl ei emoţionat, pentru că se temea de răspunsul ei.

— Poate, nu ştiu. Nu vreau să mă las distrasă de la şcoală şi s-o dau în bară. E destul de greu, dar am făcut amândoi cereri de înscriere pentru practică, vara viitoare, la Ritz, George V sau Plaza Athénée.

Hugues o privi cu tristeţe când auzi asta.

— Credeam că ai să faci anul de practică aici, la mine, îi aminti.

— Le pot face pe ambele, spuse Heloise cu tact. Pot să fac la Paris şase luni, iar restul cu tine. În felul ăsta, mă voi întoarce până la Crăciunul de anul viitor. Se aşteptase ca ea să vină acasă mai devreme, în iunie. Asta însemna că va fi plecată încă un an, iar ultimele patru luni i se păruseră o eternitate. Dar nu şi ei. Îi era clar că ea se simţea foarte bine în Lausanne, la şcoală, cu François şi noii ei prieteni de acolo. Îi spusese că zece din ei vor petrece Anul Nou în cabana părinţilor lui François, din Gstaad. Aceştia aveau afaceri de succes şi mai deţineau un hotel în Sudul Franţei, aşa că aveau multe în comun cu ei. Aceasta era prima ei relaţie mai serioasă şi, fie că recunoştea sau nu, tatăl ei îşi dădea seama că era îndrăgostită.

După aceea, Heloise coborî la parter să-şi vadă vechii prieteni din hotel. Cunoştea tot personalul din tura de noapte, aşa că se opri la centrala telefonică şi la recepţie, îl sărută pe portarul de serviciu şi se întoarse pe urmă în apartament. Hugues vorbea la telefon cu Natalie când intră

ea. Imediat ce fiica lui îşi făcu apariţia, spuse „noapte bună” şi închise.

— Cine era la telefon? întrebă Heloise, cu un zâmbet. Pentru tatăl ei, tot copil rămăsese, chiar dacă nu era aşa. Îi venea greu să-i explice unui copil că era îndrăgostit de Natalie. În caz că-i spunea, nu s-ar fi simţit în largul lui şi ar fi considerat că o trădează într-un fel. Ştia că este o prostie să gândească astfel, dar aşa simţea.

— Era Natalie Peterson, decoratoarea de interioare care a renovat apartamentul 912. I-am spus cât de mult îţi place rezultatul muncii ei. Zicea că ar vrea să te cunoască. Poate peste câteva zile.

— Sigur. Deşi observase, Heloise nu zise nimic despre faptul că el o sunase la ora zece noaptea. Fata presupunea că se împrieteniseră în timp ce colaboraseră. Ar fi grozav, spuse ea, zâmbind, şi se duse în chicineta lor să-şi pună nişte vin. Tatăl ei a observat ce face şi a fost surprins. Era şi asta o dovadă că crescuse, deşi el o lăsase întotdeauna să bea vin la masă dacă dorea, dar nu o făcea decât rareori. Spera că nu bea peste măsură cu prietenii ei de la şcoală. Avea foarte puţin control şi influenţă asupra vieţii ei, acum că era aşa departe, motiv din care sufereau toţi părinţii în situaţia lui. Odată ce copiii creşteau, voiau să fie independenţi, să ia propriile decizii, bune sau rele, cu toate consecinţele ce derivau din acestea. Şi tot ce putea face un părinte era să spere că nu riscau prea mult şi că urmările nu vor fi catastrofale.

— Ce facem mâine? îl întrebă ea, stând pe canapea picior peste picior şi sorbind din vin în timp ce el încerca să se consoleze cu gândul că n-avea ce face.

— Orice vrei tu. Sunt cu totul la dispoziţia ta în următoarele două săptămâni. Normal că mai avea treburi de făcut, dar anunţase pe toată lumea că nu va sta mereu la birou cât timp era fiica lui în oraş. Şi o anunţase pe Natalie că nu se vor vedea prea des. Ea se ducea la Philadelphia de Crăciun, să stea câteva zile cu fratele ei şi familia acestuia. Mergea cu trenul, împreună cu nepotul ei mai mare, care tocmai începuse facultatea de drept la Columbia.

— Mâine trebuie să-mi fac cumpărăturile de Crăciun, îi explică Heloise. N-am avut timp de asta la Lausanne. Am fost în examene până ieri.

— Cum te-ai descurcat? o întrebă, aruncându-i o privire îngrijorată.

Îi mai era teamă ca François să n-o distragă de la învăţătură.

— Cred că foarte bine. Ştiu de aici o mulţime din lucrurile pe care le învăţăm acolo, zise ea, părând liniştită.

Au mai vorbit puţin despre şcoală, despre Elveţia şi despre cum era şcoala pe timpul lui Hugues, iar, în cele din urmă, Heloise a început să caşte şi s-a dus la culcare. După ora Elveţiei, era foarte târziu pentru ea. Şi, ca atunci când era mică, el o sărută şi o luă în braţe.

— Noapte bună, tati… ce bine e acasă, spuse ea cu o voce somnoroasă.

Îi trimise un pupic, se întoarse pe o parte şi adormi până să iasă el din cameră.

Hugues se duse apoi în camera lui, stătu pe gânduri câtva timp – se gândea la ea şi la ce bine era s-o aibă din nou acasă – şi, pe urmă, o sună iar pe Natalie, care era încă trează, întrebându-se cum decursese revederea.

— Ce mai face Heloise?

— E îndrăgostită de băiatul acela, aşa cred, dar pare fericită că a venit acasă. Acum spune că vrea să facă practică la un hotel din Paris în anul de dinaintea întoarcerii acasă. Asta înseamnă că va fi plecată încă un an.

Părea dezamăgit, iar lui Natalie îi părea rău pentru el. Îi fusese aşa greu s-o lase să plece.

— Timpul o să treacă repede, îl asigură Natalie, şi te poţi duce oricând să-i faci o vizită.

— E greu să scap de aici.

Ştia şi ea că spunea adevărul. Îşi dădea multă osteneală cu hotelul şi stătea tot timpul acolo, în caz că era nevoie de el. Îşi lăsa mereu mobilul deschis când era cu ea, chiar şi noaptea. Rareori lăsa mesageria vocală să intre pe telefon, doar când făceau dragoste. Oricând altădată, răspundea el.

„Şi când mi-o prezinţi?

Natalie părea încântată s-o cunoască pe Heloise şi de-abia aştepta să se spargă gheaţa.

— Ce-ar fi să vii mâine la noi să bem ceva? După lucru, bineînţeles.

— Sună grozav, spuse Natalie cu entuziasm. Mor de nerăbdare. E ca şi cum m-aş întâlni cu o celebritate sau cu o vedetă de cinema, adăugă ea, râzând.

— Pentru mine este un star, îi confirmă el spusele, ceea ce ştia deja. La şapte e bine? Dacă va fi în regulă, poate luăm şi cina împreună.

— Bună idee!

— Mi-e dor de tine, spuse el în şoaptă.

Nu voia să-l audă cumva Heloise, deşi ştia că dormea profund.

— Şi mie. Te iubesc, Hugues.

Şi spera ca, într-o zi, s-o iubească şi pe fiica lui. Dorea să fie aşa pentru toţi trei. Voia să-i fie prietenă lui Heloise, nu să îi înlocuiască mama, ceea ce n-ar fi fost corect. Mai degrabă i-ar putea fi un fel de mătuşă, eventual cea preferată.

— Şi eu te iubesc, Natalie, spuse el cu tandreţe şi după o clipă închise telefonul. Apoi s-a dus la uşa lui Heloise şi a rămas un timp acolo. Dormea aşa de liniştit, cu un surâs pe faţă. A închis uşa încetişor şi s-a dus la el în dormitor, simţindu-se atât de relaxat cum nu mai fusese de mult. Acum că o ştia în camera ei, acasă, în siguranţă, iar mâine-dimineaţă avea s-o vadă la micul dejun. Totul decurgea bine în viaţa lui.

A doua zi dimineaţă, Hugues şi Heloise au comandat micul dejun de la room-service. Au venit să-i servească doi chelneri în loc de unul şi amândoi au sărutat-o pe faţă, bucuroşi s-o vadă, spunându-i că hotelul nu mai era acelaşi fără ea, aşa că ar fi bine să termine odată şcoala şi să vină înapoi.

După aceea, Heloise a ieşit la cumpărături, iar tatăl ei a insistat să ia o maşină 4x4 de la închirieri de limuzine, deoarece ningea şi nu avea să găsească un taxi.

A făcut cumpărături toată ziua, s-a întâlnit cu o prietenă de la Lycée să ia prânzul şi s-a întors la ora cinci, mulţumită şi obosită. Când a intrat în paşi de dans la tatăl ei în birou, Jennifer şi-a ridicat privirea la ea şi i-a zâmbit.

— Mă bucur că te-ai întors, zise Jennifer când o sărută Heloise pe obraz, în drum spre biroul tatălui ei.

El semna nişte cecuri, dar o auzi intrând şi se uită la ea cu dragoste.

— Mi-au mai rămas nişte bani sau i-ai cheltuit pe toţi astăzi? o întrebă, zâmbind.

— Am cheltuit cea mai mare parte din ei, dar ţi-am lăsat destui să-mi cumperi un cadou de Crăciun.

Chicoti la propria glumă, iar el pufni în râs.

— Serios? La ce te-ai gândit?

— Nu ştiu, ceva să port la şcoală. Poate o diademă sau un mantou de samur. Apoi i se aşternu o expresie serioasă pe faţă. De fapt, aş avea nevoie de nişte schiuri noi. Cele vechi sunt prea uzate şi mi-ar plăcea să am unele noi la Gstaad.

Era o rugăminte rezonabilă, care îi surâdea şi lui.

— M-am gândit şi eu la asta. I-a mai cumpărat de la Bergdof şi un hanorac îmblănit, pe care credea că-l va purta la şcoală, şi o brăţară de aur cu numele ei gravat pe ea, iar în

interior: „Cu dragoste, de la tata”. Mai greu i-a fost să găsească un cadou pentru Natalie, care avea gusturi simple, dar era elegantă şi părea să aibă tot ce îi trebuie, iar el voia să-i ofere ceva cu valoare sentimentală, pe care să-l poarte mereu. Se hotărâse să-i ia de la Fred Leighton un medalion vechi, cu o inimă făcută din diamante şi un lănţişor lung de aur pentru el, care spera să-i placă. Vrei să luăm cina în oraş sau să rămânem aici? Heloise părea stânjenită de întrebare. Nu voia să-l jignească şi dorea să-şi petreacă mult timp cu el, dar avea de gând să se vadă şi cu prietenele ei. Aranjase să ia cina cu două din ele şi, după aceea, să se ducă la o petrecere în Tribeca.

— Îmi pare rău, tăticule, ies cu nişte prieteni. Dar ce zici de mâine-seară? N-o să-mi fac niciun program.

— Nu fi prostuţă. E-n regulă. Fireşte că vrei să te vezi cu prietenii. Încercă să nu pară dezamăgit; nu trebuia să uite că era tânără, iar el nu era singura persoană din viaţa ei. Apropo, la şapte vine aici Natalie, decoratoarea, să bea ceva cu noi. Vrea să te cunoască.

— Şi eu aş vrea s-o cunosc, dar nu ştiu dacă am timp. Avem rezervare la opt, la un restaurant din centru.

— Nu trebuie să stai mult. E încântată că îţi place apartamentul.

Heloise zâmbi, iar după câteva minute, îşi strânse pachetele şi urcă să se pregătească pentru seară. Hugues se strădui să pară mai calm decât era. Nu voia să insiste ca fata lui s-o cunoască pe Natalie, dar întâlnirea era importantă pentru el, deşi încerca să pară că nu-i pasă.

Când a ajuns şi el în apartament, la 6.30, Heloise se învârtea de colo-colo înfăşurată într-un prosop, vorbea cu o prietenă la mobil şi îşi făcea planuri pentru acea seară. I-a făcut lui Hugues semn cu mâna şi s-a dus în camera ei. El a fost sunat de la recepţie la şapte fix ca să i se spună că domnişoara Peterson era jos, iar Hugues le-a zis să o trimită sus.

I-a deschis chiar el uşa, dar nu a îndrăznit s-o sărute, ca nu cumva să-i surprindă Heloise. În schimb, i-a şoptit:

— E cam agitaţie aici. Heloise iese în oraş. I-am spus că vii să bei ceva cu noi ca să faceţi cunoştinţă. I-a plăcut enorm apartamentul.

— E-n regulă, spuse Natalie, arătând calmă.

Era obişnuită cu tineri de vârsta lui Heloise, pentru că avea şi nepoţi, şi nepoate. Fratele ei din Philadelphia avea patru copii, din care două gemene de vârsta lui Heloise.

Hugues i-a turnat un pahar de şampanie şi, după o jumătate de oră, a apărut şi Heloise, purtând colanţi negri, o tunică neagră de piele şi sandale negre cu tocuri extrem de înalte; avea părul încă ud. Hugues nu o mai văzuse niciodată în aşa o ţinută şi nu-şi dădea seama dacă tunica era un fel de rochie sau un gen de bluză. Până atunci se îmbrăcase întotdeauna sobru, iar în ţinuta aceea sexy părea înspăimântător de matură şi de sofisticată. O femeie în pas cu moda, ca acelea din holul hotelului sau de la bar.

— Ea e Natalie, decoratoarea de interioare care făcut minuni în apartamentul 912, zise el, făcându-le cunoştinţă celor două femei, iar Heloise îi zâmbi lui Natalie, gândindu-se că era o persoană simpatică. Avea o atitudine cordială şi un zâmbet neprefăcut.

— Îmi place enorm ce-ai făcut, îi spuse Heloise cu sinceritate, în timp ce tatăl ei îi dădea o cupă de şampanie şi o poftea să stea cu ei un pic. Nu pot să stau mai mult de cinci minute. Trebuie să-i iau pe toţi de acasă la opt fără un sfert şi să ajungem în centru. Nu mai ningea, dar în acea perioadă a anului, în preajma Crăciunului, era greu să găseşti un taxi. Totuşi, acceptă cupa de şampanie, se aşează pe canapea şi luă o gură. Tata mi-a zis că îţi mai dă nişte apartamente de decorat. Sunt convinsă că vor ieşi la fel de bine, spuse Heloise cu politeţe şi cu un zâmbet plăcut.

— Poate mă ajuţi tu să aleg materialele de această dată, zise Natalie în treacăt, uitându-se la ea.

Era o fată frumoasă şi mai sofisticată decât se aşteptase din descrierile lui Hugues.

— Ar fi amuzant. Dar o să plec în curând. Sunt sigură că tu şi tatăl meu veţi face o treabă excelentă. Se uită la ceasul de mână, se sperie un pic de cât de târziu se făcuse, aşa că se ridică imediat. Trebuie să plec, îi spuse tatălui ei, sărutându-l pe obraz, după care o privi pe Natalie, fără să aibă idee de ce era între ei. Mă bucur că te-am cunoscut, îi zise, iar după câteva secunde, amândoi auziră uşa de la intrare închizându-se.

— Îmi pare rău, spuse Hugues, părând dezamăgit. Aş fi vrut să staţi mai mult de vorbă, dar Heloise vrea să-şi vadă şi prietenii, cât stă acasă. Am uitat de asta.

Natalie îşi dădea seama că, de fapt, uitase că fata lui avea acum şi ea viaţa ei.

— Nu-i nimic, zise ea pe un ton calm. Tinerii n-au timp pentru nişte babalâci ca noi.

— Poate că eu sunt un babalâc, spuse el, zâmbind, dar tu eşti tânără.

Aşa şi arăta în fusta aceea scurtă pe care o purta, cu o bluză frumoasă şi pantofi cu toc înalt.

— Pentru ea sunt bătrână, spuse ea, cu realism, în ochii ei, noi suntem cu un picior în groapă, şi stă aici doar două săptămâni, aşa că e normal să iasă cu prietenii. Are vreo bănuială în privinţa noastră?

— Niciuna, spuse el pe un ton categoric. Avusese grijă de asta. Nu i-am zis nimic în afară de faptul că lucrăm împreună la decorarea hotelului. Am vrut să vă întâlniţi mai întâi. S-a întors abia ieri. Natalie încuviinţă din cap şi îl sărută, iar el mai turnă o cupă de şampanie. S-a maturizat mult de când a plecat, continuă, părând puţin trist. Cred că băiatul acela e de vină.

— Eu cred că vârsta. Şi faptul că a plecat la şcoală atât de departe de casă. Aşa s-a întâmplat şi cu nepoatele mele când s-au dus la Stanford. Toţi se maturizează când pleacă de acasă.

— Mă face să mă simt bătrân, adăugă el.

Tot mai era supărat că Heloise nu avusese mai mult timp să stea cu Natalie. Îşi dorea din tot sufletul ca Heloise s-o placă, dar abia apucase s-o vadă.

*

În acea seară, s-au dus să ia cina la restaurantul La Goulue de pe Madison Avenue, unde s-au simţit foarte bine, pentru că le plăcea atmosfera, iar pe urmă s-au întors la hotel. El n-a vrut să meargă la Natalie, gândindu-se că poate se întorcea Heloise mai devreme. Au mai băut ceva în apartament, iar Natalie a plecat înainte de miezul nopţii. Heloise a venit la mult timp după ce adormise tatăl ei, la patru dimineaţa.

Părea un pic obosită a doua zi la micul dejun, aşa că el nu mai pomeni de Natalie. Nu voia să întindă prea tare coarda, aducând din nou vorba de ea.

— Ce program ai azi? o întrebă deodată.

— Mă duc la patinaj cu prietenii în Central Park. Şi diseară merg la altă petrecere în centru. Toată lumea a venit de la facultate în vacanţa de Crăciun, găsi ea un motiv rezonabil, iar Hugues îşi dădu seama că fata lui nu va petrece prea mult timp cu el. Erau foarte puţine şanse să stea o seară cu ea şi cu Natalie, pentru ca ele să se cunoască mai bine. Voia să facă prea multe lucruri în puţinul timp pe care îl petrecea în New York.

Până în Ajunul Crăciunului, Heloise n-a avut nicio clipă liberă pentru ei, programul ei fiind prea încărcat. Hugues se vedea cu Natalie să ia prânzul împreună şi să-şi dea

cadourile, pentru că ea pleca în seara aceea la Philadelphia. Urmau să meargă la restaurantul de la parterul hotelului. Natalie a venit să-l ia din apartament la amiază, după cum stabiliseră. Heloise ieşea la prânz cu nişte prieteni.

— Bună, zise ea când o văzu la uşă pe decoratoare, neştiind cu ce treabă venise acolo.

Se uită la Natalie un pic nedumerită, dar era clar că nu bănuia că era ceva între ea şi Hugues.

— Crăciun fericit! îi ură Natalie, zâmbindu-i. Iau prânzul cu tatăl tău.

— Cred că e la parter, în biroul lui. Nici nu apucă să termine, că Hugues îşi făcu apariţia. Era atât încântat, cât şi emoţionat să le vadă împreună pe cele două femei din viaţa lui. O sărută pe obraz pe Natalie, aşa cum ar fi făcut cu orice prieten. Bună, tată. Eu plec, zise Heloise, punându-şi paltonul.

— Văd. Sper că diseară nu te duci la nicio întâlnire. Hai să petrecem o seară plăcută împreună, ca pe vremuri. Şi să mergem la slujba de la miezul nopţii.

— Desigur, zise ea, de parcă nici nu s-ar fi gândit să facă altceva, însă până atunci ieşise în fiecare seară. Şi pleca peste şase zile. Stătuse puţin şi fusese foarte ocupată, dar el tot se bucura că venise. Faptul că împărţeau din nou acelaşi apartament, că o vedea în fiecare dimineaţă, îl făcea fericit. Apoi, Heloise deschise uşa, le zâmbi amândurora, îi spuse „Pa!” lui Natalie şi o întinse.

După plecarea ei, Hugues părea nefericit.

— Abia dacă am văzut-o de când s-a întors, i se plânse lui Natalie, cu care Heloise stătuse şi mai puţin. Speranţa că vor ajunge să se cunoască se spulberase.

— Crezi că vom găsi timpul necesar să-i spunem despre noi înainte să se întoarcă în Europa? îl întrebă Natalie, părând puţin îngrijorată. Ocupă un loc atât de important în viaţa ta, încât merită respect. „Dar şi eu”, se gândi Natalie, fără să spună însă nimic. Se simţea de parcă se tot ascundeau şi nu erau sinceri cu fiica lui, iar pe ea o stânjenea această situaţie.

— Ştiu că merită să afle, a fost el de acord, dar tot n-avea idee cum va reacţiona Heloise. Pentru ea, Natalie era doar o decoratoare care lucrase pentru hotel şi nimic mai mult. Era imposibil de ghicit cu ce ochi o va privi pe Natalie când va afla ce loc important ocupa în viaţa tatălui ei. Trebuie să stau mai mult timp cu ea ca să-i spun despre noi şi nu pot să deschid o asemenea discuţie în Ajunul Crăciunului. Şi va pleca în mai puţin de o săptămână după aceea. Aşa că nu-i

rămânea destul timp s-o liniştească, dacă era supărată, sau s-o lase să-i treacă de la sine. Totul era aiurea. O să mă străduiesc să aranjez lucrurile, spuse şi o luă în braţe pe Natalie, dar vedea bine că şi ea era dezamăgită.

— Cred că va fi mai greu să-i spui după ce se întoarce la şcoală, dar nu mi se pare corect să trăim împreună şi să nu-i spunem nimic. Erau amanţi de la ziua Recunoştinţei, dar ieşiseră împreună din septembrie, şi acum era deja Ajunul Crăciunului. Nu-mi place să ne ascundem faţă de ea. Poate e bine să-i spui acum şi să-i laşi timp de gândire când se întoarce la şcoală.

— Nu vreau să fac asta, spuse Hugues categoric. Ar fi cu totul altceva dacă aş fi avut vreo relaţie stabilă până acum, dar n-am avut. Asta e prima, iar pentru ea va fi o surpriză.

Cum era şi pentru el.

— Şi pentru mine e ceva nou, spuse Natalie, cu tristeţe în glas, dar cred cu tărie că trebuie să-i spunem adevărul. Ne iubim; nu facem nicio crimă.

Dar amândoi ştiau că aşa i s-ar putea părea lui Heloise. Natalie spera că nu, dar, la cât de apropiaţi erau Hugues şi fiica lui, era greu de prevăzut ce va gândi ea.

— Lasă-mă să găsesc momentul potrivit să vorbesc cu ea înainte de a pleca, încercă el s-o liniştească, iar după aceea, amândoi au făcut efortul de a găsi alte subiecte de discuţie. El comandase prânzul în apartament, ca să fie singuri, şi, după ce au mâncat, a sărutat-o şi i-a dat cadoul. Lui Natalie i-a plăcut medalionul, i-a mulţumit din suflet şi l-a pus la gât. Acum îi părea rău că insistase atâta să-i spună lui Heloise despre ei, dar o deranja ca relaţia lor să rămână un secret pentru fiica lui. Dorea să fie sinceră cu ea, să-i fie prietenă, ceea ce nu se întâmplase încă. Apoi, îi dădu şi ea cadoul. Îi cumpărase o frumoasă colecţie de cărţi legate în piele, toate ediţii princeps ale clasicilor francezi despre care vorbea el adesea. Colecţia conţinea 20 de volume şi oricine s-ar fi mândrit cu ea.

S-au aşezat apoi unul lângă altul şi s-au mângâiat, el fiind înnebunit să facă dragoste cu ea, dar nu a îndrăznit, gândindu-se că s-ar fi putut să vină Heloise acasă. Natalie trebuia să plece la ora trei, ca să prindă trenul de Philadelphia, şi urma să se întoarcă peste două zile. Mai avea încă timp să ia un prânz sau o cină cu Heloise, în caz că Hugues găsea momentul oportun să-i explice cum stăteau lucrurile între ei.

A sărutat-o tandru la despărţire şi şi-au urat unul altuia un Crăciun fericit, apoi el s-a întors în biroul său. N-a mai

văzut-o pe Heloise până la şase seara, iar ea s-a ţinut de cuvânt şi a petrecut o seară liniştită cu el. Au luat cina la restaurant, apoi s-au întors în apartament şi s-au dus mai târziu la slujba de la miezul nopţii, la St. Patrick, iar după ce s-au întors de la biserică, Heloise a primit un telefon din Londra, de la mama ei.

Miriam i-a spus că se trezise devreme ca să pregătească darurile pentru copii şi că voise să le ureze ei şi tatălui ei un Crăciun fericit.

— Mulţumesc mult, mamă, îi zise Heloise pe un ton plăcut.

Mama ei ştia că stătea în Lausanne din septembrie, dar nu o invitase la Londra, pretextând că era prea ocupată. Greg şi formaţia lui înregistrau un nou album. Conversaţia fusese foarte scurtă, iar după ce a închis telefonul, Heloise a rămas o clipă pe gânduri. De câte ori vorbea cu mama ei, avea o senzaţie de gol sufletesc. A încercat să-i explice şi tatălui ei, iar acesta s-a întristat. Miriam reuşea întotdeauna s-o dezamăgească. Era un exemplu de narcisism, demonstrând că nu era făcută să fie mamă.

— Cred că am avut noroc să rămânem doar noi doi în toţi aceşti ani. Îi zâmbi tatălui ei cu tristeţe. Nu pot să-mi închipui ce fel de viaţă am fi dus cu ea. Nu-mi mai amintesc nimic de perioada în care eraţi căsătoriţi. Era prea mică să-şi aducă aminte. Şi cred că am fost tare norocoasă că nu te-ai recăsătorit, adăugă ea, surâzându-i, dar pe el îl trecu un fior, gândindu-se la ce era acum între el şi Natalie, deşi nu aveau de gând să se căsătorească. Era prea devreme, dar se şi vedea petrecându-şi restul vieţii alături de ea, cu încuviinţarea lui Heloise. Era un progres remarcabil pentru el, în comparaţie cu cei cincisprezece ani în care refuzase să aibă o relaţie stabilă cu cineva. Îmi place să te am doar pentru mine, îi spuse Heloise cu sinceritate. Nu cred să fi vrut vreodată să te împart cu altcineva.

Această declaraţie pe care i-o făcea acum îl descurajă un pic pe Hugues.

— Nici acum? o întrebă încet, uitându-se în ochii ei.

Ea râse de întrebare, pentru că era inutilă.

— Nici acum nu vreau să te împart cu nimeni. Îmi place să fiu singura femeie din viaţa ta, tăticule.

— Şi dacă te îndrăgosteşti de cineva şi te măriţi, până la urmă?

Nu era o întrebare cinstită.

— Atunci o să trăim aici, împreună cu tine, şi vom fi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Nu se gândea să se mărite cu François. Erau amândoi prea tineri. Nici nu-i trecuse vreodată prin minte.

Hugues ofta în timp ce o asculta, dar ea nu îi observase tristeţea din privire. Era imposibil să-i vorbească despre Natalie acum, după mărturisirea pe care tocmai i-o făcuse. Bănuia că ar fi ca explozia unei bombe şi că între ei s-ar căsca o prăpastie, lucru pe care nu-l dorea. Nu voia să jignească sentimentele fiicei sale. Mama ei o făcuse să sufere destul pentru toată viaţa.

— Atunci, mai bine vino acasă şi fii singura femeie din viaţa mea, o tachină ca s-o mai înveselească. Dacă rămâi la Paris cu François, am să vin după tine să te iau.

La auzul acestor cuvinte, Heloise râse şi îl linişti imediat.

— Nu-ţi face griji, tati. Mă întorc pentru totdeauna anul viitor, de Crăciun. Îţi promit. Apoi, se dădu mai aproape de el pe canapea şi îi înconjură umerii cu braţul. Am să fiu întotdeauna fetiţa ta. Aşa fusese toată viaţa ei şi pentru ea nu se schimbase nimic. Mintea ei nu putea concepe că ar exista altă femeie în viaţa lui. Nici nu vedea cine ar fi putut fi. Te iubesc, tăticule, spuse ea încet, punându-şi capul pe umărul tatălui ei.

Spre deosebire de mama ei, el nu o dezamăgise niciodată.

— Şi eu te iubesc, îi şopti el, trăgând-o mai aproape de el şi simţindu-se de parcă ar fi trădat-o pe Natalie, nespunându-i de relaţia lor lui Heloise. Dar prima obligaţie o avea faţă de fiica lui, aşa fusese întotdeauna şi aşa va rămâne şi de-acum încolo. „Sângele apă nu se face”, aşa spune un vechi proverb. Şi legătura dintre ei era mai puternică decât oricare alta.

Capitolul 11

Când s-a întors Natalie la New York, după Crăciun, Hugues i-a spus că o ducea pe Heloise la teatru în acea seară. Se juca piesa cea mai de succes a stagiunii, pe care voiau amândoi s-o vadă. Ar fi dorit s-o invite şi pe Natalie, dar n-a îndrăznit. De Crăciun îşi dăduse seama că n-avea cum să-i spună lui Heloise înainte de plecare nimic despre povestea lui de dragoste cu Natalie. Nu după ce-i declarase în acea noapte că vrea să fie singura femeie din viaţa lui. Aşa stând lucrurile, probabil că Natalie n-ar fi o surpriză plăcută pentru ea, iar el nu voia să rişte.

Nu s-a mai văzut cu Natalie până în seara plecării lui Heloise, de care s-au despărţit amândoi îndureraţi. El i-a promis că va veni în Europa în vacanţa ei de Paşte şi o va duce la Roma. Mai erau aproape patru luni până atunci, un timp îndelungat pentru amândoi, dar lui i-ar fi fost greu să plece înainte de acea dată, iar ea avea cursuri la şcoala din Lausanne.

Lui Heloise i s-au umplut ochii de lacrimi când a lăsat-o la aeroport, iar lui i se pusese un nod în gât de durere, aşa că trebuise să se oprească la Natalie acasă, în drum spre oraş. Ea a fost surprinsă de vizită. Încercase să nu se supere pe el că fusese atât de ocupat cu Heloise şi nu se mai întâlnise cu ea. Se văzuse ultima dată cu el când au luat împreună prânzul în Ajunul Crăciunului, cu şase zile înainte, care trecuseră greu pentru amândoi.

— Mă urăşti? o întrebă, urmând-o în apartament după ce îi deschisese uşa.

— Nu vorbi prostii. De ce să te urăsc?

Îi zâmbea, dar părea mai rece cu el decât ultima oară când se întâlniseră şi îşi dăduseră cadourile. În schimb, a fost fericit să vadă că purta medalionul de la el.

— Pentru că nu i-am spus lui Heloise despre noi? răspunse tot el la întrebare. Se simţea vinovat şi se considera nesincer faţă de fiica lui. După ce ne-am întors de la biserică în noaptea de Ajun, mi-a spus că vrea să fie singura femeie din viaţa mea. Ar fi fost greu să-i zic de noi după asta. Cred că avea nevoie de mai mult timp decât cele câteva zile înainte de plecare, să se gândească la asta. Cred că existenţa ta în viaţa mea ar fi fost o mare surpriză pentru ea.

— Speram să fie una plăcută, zise Natalie, părând tot dezamăgită, nu o traumă severă. Se afla într-o situaţie jenantă, şi nu acesta era rolul pe care voia să-l joace. Dorea

să fie prietenă cu Heloise, nu să-i distrugă viaţa. Când o mai vezi?

— Abia de Paşte. O duc la Roma în vacanţa de primăvară. Poate reuşesc să-i spun atunci.

— Nu înainte?

— Nu cred c-ar trebui să-i spun aşa ceva la telefon sau pe mail. Iar până atunci, noi doi vom fi petrecut mai mult timp împreună, ceea ce nu-i un lucru rău, raţionă el.

Dacă se vor despărţi cumva în aceste luni, atunci nu va mai trebui să-i spună lui Heloise nimic care ar fi putut s-o supere. Natalie înţelegea cum gândea el.

— De ce? Dau cumva o probă pentru un rol?

Începuse să se înfurie şi era tare supărată. Nu avea de gând să dea o probă pentru el. Îl iubea şi credea că şi el o iubeşte.

— Nu trebuie să dai nicio probă pentru mine, spuse el, părând mâhnit. Trebuie doar să înţelegi că fata mea n-a avut niciodată o mamă în adevăratul sens al cuvântului. Eu sunt toată familia pe care a avut-o vreodată. Oricine pătrunde în acest „cerc magic" reprezintă o ameninţare pentru ea. Ştii cum sunt copiii. El încerca să găsească justificări pentru o situaţie anormală pe care Natalie, deşi o privea cu înţelegere, nu putea s-o accepte întru totul.

— Nu mai e copil, Hugues, îi spuse ea încet. Are 19 ani. Unele fete au copii la vârsta asta. Ca maică-mea. Fac eforturi să înţeleg, dar sunt pusă într-o situaţie ciudată. Nu-mi place să mă ascund. Nu facem nimic rău, iar situaţia asta e o povară prea grea. Nu pot nici să umblu în voie prin hotel, de teamă să nu-i spună cineva fiicei tale. Nu e genul meu de viaţă. Sunt o femeie corectă şi te iubesc. Sunt dispusă să fac concesii pentru asta, dar n-am de gând să mă ascund mereu.

Îi explicase cât se poate de bine ce gândea.

— Nici nu vreau s-o faci, adăugă el. Mai lasă-mă doar până la Paşte. O să-i spun când voi fi cu ea în Europa, îţi promit. Atunci, ea îi zâmbi. Era o situaţie încurcată, dar aşa e viaţa uneori. Mă mai iubeşti? o întrebă, apropiindu-se de ea, iar Natalie îi surâse din nou.

— Da. Dacă nu te iubeam, toate astea n-ar fi fost o problemă. Te iubesc foarte mult şi vreau să duc cu tine o viaţă normală, în văzul lumii, ca să mă pot mândri că sunt femeia ta. Sunt foarte mândră că sunt cu tine. De Crăciun, le vorbise despre el celor din familia ei, iar fratele ei mai mare fusese fericit pentru ea. Nu-l plăcuse niciodată pe bărbatul cu care trăise înainte, despre care credea că e un ticălos.

Hugues i se părea un om de treabă. Fratele ei, James, era bancher în Philadelphia, iar soţia lui, Jean, era avocată, şi aveau patru copii minunaţi. Erau o familie unită şi fuseseră încântaţi că Natalie nu mai era singură.

Hugues a trimis şoferul cu maşina înapoi la hotel şi şi-a petrecut restul serii încercând să se revanşeze faţă de ea pentru ultimele două săptămâni în care o neglijase şi pentru că nu-i spusese lui Heloise despre ei, iar după o oră erau deja în pat şi făceau dragoste. A stat toată noaptea la ea şi se gândea să facă Revelionul împreună. Voia să întâmpine Anul Nou cu ea şi să păşească în el cu dreptul. Stabiliseră deja să meargă la ea acasă după ce se întorcea el de la petrecerea organizată în hotel. Aveau întotdeauna cheflii la bar în acea noapte, o masă oficială în restaurant şi oaspeţi întârziaţi, care băuseră prea mult şi se împleticeau pe hol. Unii dintre ei trebuiau ajutaţi să ajungă în camerele lor. Cât timp Heloise nu ştia ce era între ei, Hugues şi Natalie încercau să fie discreţi, lucru care ei îi displăcea. Le era foarte greu să-şi ascundă iubirea, dar amândoi conveniseră că era cel mai înţelept lucru pe care îl puteau face, dacă nu voiau să le iasă vorbe în hotel.

Hugues a plecat de la ea a doua zi dimineaţă şi s-a întors la biroul său. Al ei era închis între Crăciun şi Anul Nou, dar al lui nu se închidea niciodată. Îşi dublau întotdeauna măsurile de siguranţă de Anul Nou, în caz că prea mulţi clienţi se îmbătau sau îşi ieşeau din fire. Ar fi preferat să rămână în hotel în acea noapte specială, dar îşi dorea prea mult să fie cu ea, aşa că a acceptat să facă Revelionul la Natalie acasă. A ajuns acolo la ora nouă, aducând caviar, homari şi şampanie într-o geantă frigorifică. S-au aşezat pe canapea să se înfrupte din bunătăţi, iar miezul nopţii i-a găsit făcând dragoste. Era un mod minunat de a întâmpina noul an.

Capitolul 12

După sărbători, Natalie s-a apucat de apartamentele pe care i le încredinţase Hugues să le renoveze. A pus tot atâta energie şi creativitate în munca ei ca la primul, iar până la sfârşitul lunii martie, rezultatele au fost spectaculoase, iar hotelul avea acum patru apartamente noi, admirate de toate lumea. Clienţii care mai fuseseră acolo solicitau rezervări pentru aceste apartamente, iar Hugues era încântat. A şi crescut preţul acelor camere şi al altor câteva pe care le decorase Natalie cu mult talent. Munca pe care o făcea pentru el la Vendôme a devenit o afacere profitabilă şi pentru ea. Hugues ajunsese cel mai bun client al ei. Amânase renovarea apartamentului prezidenţial şi a celor de lux cu câteva luni, din cauza problemelor bugetare, nu din cauza stilului ei de decorare. I-a promis că îi dă proiectul anul următor.

Natalie a devenit o prezenţă obişnuită în hotel, fiind mereu văzută vorbind cu zugravii, punând draperii sau tablouri pe care le târa singură pe coridoare. Ernesta îi spusese ce mult îi plăcea cum decorase camerele, iar Jan fusese aşa de încântată de noile apartamente, că pusese nişte orhidee speciale în ele. Şi Bruce, şeful corpului de pază, îi făcuse multe complimente. Găsise mai multe obiecte frumoase de artă pentru Hugues şi, cu gustul ei desăvârşit, făcuse mici modificări, dând mai mult farmec hotelului, aşa că toată lumea o iubea. Hugues îi vorbea despre ea lui Heloise de câte ori se ivea ocazia, însă continua să-i ascundă ce era între ei. Nu credea că e bine să-i spună la telefon, aşa că aştepta vacanţa de Paşte, când avea s-o ia de la Lausanne, vor sta o noapte la Geneva, iar apoi o va duce la Roma.

Natalie tot nu se simţea bine că fiica lui nu ştia de relaţia lor. Povestea lor de iubire dura de şase luni şi nu i se părea corect s-o mai ascundă de ochii lumii. Cei mai mulţi dintre angajaţii hotelului îşi dăduseră deja seama că între ei nu era vorba doar de afaceri, dar nimeni nu punea întrebări şi nici nu îndrăznea să sufle o vorbă în faţa lui Hugues. El a recunoscut până la urmă în faţa lui Jennifer, care, de altfel, ştia deja. Natalie îi spusese cu luni de zile înainte. Jennifer era cea mai mare admiratoare a ei, secretara fiind fericită pentru amândoi. Hugues merita o viaţă mai frumoasă decât ducea de atâta timp şi Jennifer era încântată că găsise o femeie pe care s-o iubească, în afară de fiica lui şi de femeile care treceau repede prin viaţa lui, cu care lua o cină

sau două ori îşi petrecea o noapte la alt hotel. Jennifer avusese întotdeauna grijă să-i facă rezervările pentru cină. El se îngrijea de nopţi.

Natalie îi spusese de mai multe ori lui Jennifer ce necăjită era că Hugues nu-i vorbise încă lui Heloise despre relaţia lor, iar Jennifer înţelesese mai bine decât ea cât de delicată putea să fie situaţia pentru fată, dat fiind ataşamentul ei faţă de tată, aşa că o sfătuise pe Natalie să aibă răbdare. Ea avea, dar dorea mai mult ca oricând ca lui Heloise să i se spună de Paşte ce era între ei. Avea câteodată impresia că relaţia lor nici nu exista până nu afla Heloise despre ea. I-a spus lui Hugues că începuse să se simtă ca „o femeie din altă lume", de parcă dragostea lor era un secret înfricoşător. El încercase s-o convingă că se înşela. Ea era femeia pe care o iubea. Dar şi fiica lui era. Lui Natalie începea să i se pară ceva nebunesc şi spera că vălul care îi înconjura avea să cadă în curând. Ea fusese, şi era gata şi acum, să dezvăluie lumii întregi povestea lor de iubire.

În ciuda tensiunii dintre ei, datorate faptului că Heloise nu ştia încă de ei, legătura lor mergea bine. Erau mai îndrăgostiţi unul de celălalt ca oricând. Şi Natalie şi-ar fi dorit mult să meargă cu el în Europa, ceea ce nu se putea cu niciun chip, pentru că Heloise încă n-avea habar de existenţa ei în viaţa lui, ştiind doar că era decoratoarea care îi renova patru apartamente din hotel, îi propusese să se întâlnească la Paris, după ce avea s-o lase pe Heloise la Lausanne, dar el îi spusese că trebuia să se întoarcă la New York, pentru că aveau mulţi clienţi de seamă care soseau la sfârşitul lunii aprilie, şi chiar mai mulţi în mai şi iunie. Era o primăvară încărcată pentru el.

A plecat cu avionul la Geneva în miercurea dinaintea Paştelui, a aterizat joi dimineaţă, a luat-o pe Heloise de la şcoala din Lausanne şi au înnoptat amândoi la Hotel d'Angleterre din Geneva, care era o adevărată bijuterie. Era un mic hotel de lux cu încăperi frumoase, aşa că avea să fie un început încântător pentru excursia lor. În Vinerea Mare, dimineaţa, au luat zborul de Roma, iar apoi s-au plimbat pe Via Veneto, au aruncat nişte monede în Fontana di Trevi, au mâncat *gelato* şi s-au uitat vrăjiţi la tavanul Capelei Sixtine. Era emoţionat doar să fie acolo în preajma a mii de oameni, ca să primească binecuvântarea Papei. Era unul dintre cele mai frumoase locuri în care puteai să-ţi petreci Paştele.

Stăteau la Excelsior, care era unul dintre hotelurile preferate ale lui Hugues, încă din copilăria sa, când fusese acolo cu părinţii, şi îi plăcea să-şi amintească de acele

timpuri acum, când era acolo cu fiica lui. Era o plăcere să călătorească împreună şi se simţeau minunat întotdeauna. De această dată, era hotărât să-i spună de Natalie. Îi promisese iubitei sale şi avea de gând să se ţină de cuvânt. Urmau să petreacă o săptămână împreună, aşa că Heloise va avea destul timp să mediteze asupra faptului că el era îndrăgostit de o femeie cumsecade, care voia ca fiica lui să ştie adevărul.

După-amiaza, când stăteau pe terasa unei cafenele, bucurându-se de soarele de primăvară, el a întrebat-o cum mergeau lucrurile cu François. Ea nu prea vorbea de el, aşa că tatăl ei nu-şi dădea seama dacă era ceva serios între ei sau nu. Era evazivă în privinţa lui, ceea ce nu-i stătea în obicei.

— E foarte bine, zise ea, uitându-se în gol, în timp ce Hugues căuta pe faţa ei nişte indicii care l-ar fi putut alarma. Sosise timpul să fie atent la acele semne care puteau prevesti faptul că ea nu se va mai întoarce acasă. Spre uşurarea lui, până acum nu observase niciunul.

— Ce înseamnă „foarte bine”? E foarte bine că tu eşti aşa înnebunită după el, încât nu mai vezi bine, sau e un prieten simpatic, dar nu mare lucru?

Ea râse de spusele tatălui ei. Purta jeanşi, un pulover şi adidaşi, şi îşi făcuse o coadă de cal pentru prima dată după mulţi ani. Părea chiar mai tânără decât era.

— E ceva între cele două variante. Aşa e, îl iubesc, dar tot vin acasă, dacă asta te interesează. Amândoi vom face un an de practică la Paris, îl anunţă, iar el ridică din sprâncene. Era prima oară când îi confirma ceea ce îi mai spusese, şi asta îl enerva puţin, deşi era sigur că va câştiga experienţă în capitala franceză.

— Unde anume?

Îi bătea inima să-i spargă pieptul când i-a pus această întrebare.

— La George V. E unul dintre cele mai bune hoteluri din Paris şi va fi o rampă de lansare în lanţul Four Seasons, care îl deţine, în caz că am vrea vreodată să lucrăm într-unul dintre hotelurile lor.

— Ce vrei să spui? Nu ai nevoie de Four Seasons dacă te întorci să lucrezi cu mine. Ţi-ai schimbat cumva planurile?

— Nu, doar ţi-am spus, vin acasă anul viitor, de Crăciun. Încep practica la George V pe 1 iunie. Eu şi François o să ne căutăm un mic apartament, în care el o să locuiască un an întreg, iar eu doar şase luni. Îşi făcuse o idee despre planul ei, dar acum i se părea bine pus la punct, iar chestia cu locuitul la Paris împreună cu François era o noutate.

— O să trăieşti cu el? Ea încuviinţă din cap. Nu te implici prea mult?

— E vorba doar de şase luni, zise ea, cu pragmatism, şi nu vreau să stau singură. Am 20 de ani, tată, sau îi voi împlini până atunci. Aşa se întâmplă în ziua de azi. Pare foarte logic.

— Pentru cine? o întrebă, părând supărat. Pot să-ţi plătesc un apartament. Nu trebuie să stai cu el.

— Dar aşa vreau, zise ea, zâmbindu-i.

— Şi dacă aş face şi eu aşa ceva? o întrebă el direct, încercând să găsească o cale de a-i spune ce îl frământa de şase luni.

— Nu te prosti. Nu cred că ai putea trăi cu cineva. Şi dacă ai face-o, nu mi-ar plăcea. Nu se cade la vârsta ta. Eu sunt studentă. Nu-i acelaşi lucru.

— De ce? Şi dacă m-aş îndrăgosti? întrebă el, încercând marea cu degetul ca să-i vadă reacţia.

— Probabil că aş face o criză şi aş strânge-o de gât pe femeia aia, spuse ea cu un zâmbet, iar lui îi stătu inima în loc. Tu eşti al meu, adăugă ea fără să ezite o clipă, cu încrederea pe care i-o dăduse un tată care nu iubise niciodată pe nimeni în afară de ea, iar ei îi plăcea cum stăteau lucrurile şi nu-i era teamă s-o spună sus şi tare.

— Aş putea să fiu al tău *şi* al femeii pe care o iubesc, cum ar fi o oarecare parteneră de afaceri.

Se tot învârtea în jurul subiectului, dar nu avea curajul să-l atace frontal, mai ales din cauza răspunsurilor pe care i le dăduse Heloise până acum. Fiica lui părea foarte stânjenită că el spusese lucrurilor pe nume.

— Nu, n-ai putea, zise ea, bând limonadă cu paiul. Nu te-aş lăsa. În afară de asta, probabil că ea n-ar sta cu tine decât pentru banii tăi şi ar încurca toată activitatea din hotel. N-ai nevoie de o femeie, tăticule, mă ai pe mine. Îl privi radioasă şi se rezemă de spătar, iar el nu avu inima să-i strice restul săptămânii, spunându-i că o iubeşte pe Natalie. Se părea că o săptămână sau chiar două nu erau suficiente ca să-i dea asemenea veşti, dată fiind împotrivirea ei, declarată pe faţă. Înţelegea, din felul în care se uita Heloise la el, că nu va avea nici de Paşte mai mult curaj ca de Crăciun. Cum ar putea el să-i strice săptămâna petrecută împreună, când o vedea doar o dată la trei, patru luni? Nu putea să-şi asume un asemenea risc. Însemna prea mult pentru el. Şi, dacă o pierdea, Natalie nu l-ar fi putut niciodată consola.

Le voia pe amândouă în viaţa lui, nu doar pe una sau pe cealaltă.

— Mai spune-mi despre practică, ce presupune aceasta, zise el, părând mâhnit, dar ea nu băgă de seamă privirea lui tristă. Ştia că o dezamăgise şi pe Natalie neţinându-şi promisiunea pe care i-o făcuse, iar excursia era doar la început. Când se va întoarce acasă, va trebui să-i explice de ce nu reuşise, deşi încercase. Spera să nu-i facă prea multe reproşuri. Începuse deja să se întrebe dacă nu era mai bine să nu-i spună nimic lui Heloise despre Natalie până nu se întorcea acasă pentru totdeauna, în decembrie. Dacă vorbea cu ea înainte, s-ar putea hotărî să rămână în Franţa. N-avea cum să ştie cât de trădată se va simţi sau cât de furioasă va fi, n-avea cum să îşi închipuie cât de vehementă îi va fi reacţia până când nu rostea acele cuvinte fatidice. Era unicul lui copil, şi nu era dispus să rişte. Poate că se purta ca un laş, dar nu voia să-şi piardă copilul. O iubea foarte mult pe Natalie, dar nu putea să facă aşa ceva nici măcar pentru ea.

*

În celelalte zile au vizitat muzee şi biserici şi au luat cine minunate, mai ales în restaurantele mici şi intime din Trastevere, pe celălalt mal al Tibrului. Au primit binecuvântarea papală în duminica de Paşte, s-au dus la Colosseum, într-un cuvânt, s-au simţit foarte bine doar ei doi, tatăl şi fiica. Ea a vorbit enorm cu François la mobil şi i-a dat mesaje de oriunde mergeau, dar, cu toate acestea, Hugues n-a fost în stare să-i spună că exista o femeie în New York pe care o iubea şi cu care îşi petrecea mult timp, şi că era loc pentru amândouă în inima lui. La o săptămână după ce sosiseră la Roma, când trebuiau să se întoarcă deja în Lausanne, ea încă nu ştia nimic despre locul pe care îl ocupa Natalie în viaţa lui.

Când au ajuns la şcoală, François o aştepta acolo, iar ea a strălucit de fericire în clipa în care l-a văzut şi tânărul a sărutat-o. Pe Hugues îl înfuria că ei i se permitea să aibă o relaţie, şi lui nu, dar acela pe care se înfuria era chiar el, pentru că fusese prea laş să-i spună adevărul şi să-şi asume riscul de a o supăra. Natalie spunea că lui Heloise îi va trece mânia, dar dacă nu era aşa?

În ultima seară pe care şi-o petrecea în Lausanne, i-a invitat pe Heloise şi François la cel mai bun restaurant din oraş, La Grappe d'Or, de pe rue Cheneau-de-Bourg. François era un tânăr simpatic, deşi un pic prea plin de el pentru că părinţii lui deţineau un hotel cu faimă şi credea că ştie totul despre industria hotelieră. Dar nu era băiat rău, iar Heloise părea vrăjită de el. Cu un pic de noroc, poate avea să-i treacă iubirea şi să-l părăsească până la sfârşitul anului.

În acelaşi timp, Hugues şi-a dat seama că el şi Natalie nu se puteau afişa în public până atunci. Poate că în câteva luni Heloise va fi destul de matură şi de pregătită pentru ce avea el să-i spună. Spera din tot sufletul, dar acum trebuia să se întoarcă la New York şi să-i spună lui Natalie că îşi încălcase promisiunea şi că Heloise tot nu ştia nimic despre ei doi.

A strâns-o tare în braţe când s-au despărţit în acea noapte, iar a doua zi dimineaţă a luat primul zbor de New York, şi la ora 9.00, ora locală, a aterizat pe Aeroportul J.F. Kennedy, ca să se poată duce la lucru. Vorbise de mai multe ori cu Natalie cât stătuse în Europa. Ea nu voia să-i forţeze mâna, aşa că nu-l întrebase dacă vorbise cu Heloise despre ei doi, iar acum trebuia să-i spună că nu o făcuse. Când a aterizat, a simţit că inima i se striveşte de pistă, pentru că trebuia să se confrunte cu Natalie.

La 10.30 a ajuns la birou şi s-a ocupat de ce avea de rezolvat acolo. A făcut un tur rapid al hotelului să vadă dacă era totul în ordine şi, tocmai când se întorcea în birou, unul dintre portari i-a spus că Natalie era sus şi punea un tablou într-unul dintre apartamente. El i-a mulţumit, apoi s-a dus cu liftul la etajul 7 şi a intrat în apartament. Era singură şi se lupta cu un tablou foarte mare. L-a atârnat, în cele din urmă, scoţând o exclamaţie victorioasă, şi s-a întors să-i zâmbească, pe când el traversa camera cu paşi mari ca s-o ia în braţe. A ţinut-o strâns şi a închis ochii, dorindu-şi să n-o fi dezamăgit, dar ştia că nu ar fi putut să facă altfel.

— Ce bine-mi pare că te-ai întors! Părea fericită să-l revadă, iar el o sărută cu o tandreţe în care se amestecau regretul şi scuzele unui om conştient că o trădase.

Ea i se smulse din braţe ca să se uite la el. Simţea că ceva nu era în regulă, după felul în care o îmbrăţişase. Ce s-a întâmplat?

Părea îngrijorată, aşa că el îi spuse imediat totul. Nu voia s-o mintă.

— Nu i-am spus. N-am putut. În prima zi la Roma mi-a zis nişte chestii din care am înţeles că i-ar fi tare greu. Mi-a fost teamă că nu se va mai întoarce aici dacă îi spun de noi. Îmi pare rău, am vrut, dar n-am fost în stare. După ce rosti aceste cuvinte, se lăsă o tăcere apăsătoare în cameră, iar pe faţa ei se citi o clipă furia, apoi tristeţea şi, pe urmă, Natalie dădu din cap. Era o femeie raţională. Îl iubea şi nu voia să-l piardă, aşa cum îi era şi lui frică să nu-şi piardă fiica.

— E-n regulă. I s-au lăsat umerii în jos, la fel ca lui. Amândoi se simţeau înfrânţi. Acum, se aflau la mâna lui

Heloise, chiar dacă fata nu ştia încă nimic. Mai devreme sau mai târziu, tot o să afle. Nu ne putem feri tot timpul. Relaţia lor mergea din ce în ce mai bine, în afară de acest lucru, care era foarte important. Trebuia să se împartă între Natalie şi fiica lui, dar, la un moment dat, va trebui să le spună pe şleau că poate să se descurce cu amândouă. Te-ai simţit bine? îl întrebă din generozitate sufletească, iar el o iubi mai mult ca oricând, pentru cât de drăguţă şi de raţională era şi pentru cât de mult îl iubea.

— Da. O trase mai aproape de el. Dar mi-a fost dor de tine. Faptul că nu putuse să vorbească despre ea îi făcuse dorul şi mai dureros. Şi tot ce voia să facă acum era s-o ţină în braţe, s-o sărute, s-o mângâie şi să facă dragoste cu ea, să se revanşeze pentru că nu făcuse ce promisese. Când a pus pe uşa apartamentului gol plăcuţa cu „Nu deranjaţi!” şi a tras lanţul, era deja nebun de dorinţă, aşa că a luat-o cu el în dormitor. S-au dezbrăcat într-o secundă, pentru că şi ea îl dorea la fel de mult. Toată săptămâna fusese îngrijorată de ce se putea întâmpla, dar acum nu-i mai păsa. Când au făcut dragoste, nu s-au putut gândi decât la iubirea lor, pentru că nimic altceva nu mai avea importanţă. Iar după aceea, îl şi iertase că nu-i spusese lui Heloise de relaţia lor. Stăteau întinşi unul lângă altul, cu răsuflarea întretăiată, când el îi zâmbi şi o trase din nou în braţele lui. Tot ce ştia Hugues era că o iubea mai mult ca oricând.

Capitolul 13

În următoarele două luni, viaţa lor a părut să se desfăşoare absolut normal. Au venit la New York fratele lui Natalie, James, şi soţia lui, iar ea şi Hugues au luat cina cu ei, şi cei doi bărbaţi s-au înţeles de minune. James îl considera pe Hugues un tip extraordinar, tocmai bun pentru sora lui. Cei doi bărbaţi au discutat toată seara despre afaceri, iar Natalie a vorbit cu cumnata ei despre copii şi despre cazurile de care se ocupa acum, în calitate de avocată.

Firma lui Natalie prospera, însă ea tot mai făcea unele lucruri în hotel pentru Hugues. Într-un fel, era aproape ca şi cum el nu ar fi avut o fiică, pentru că aceasta nu făcea parte din viaţa lui Natalie şi nici n-avea idee dacă o să facă vreodată. Aproape uitase de dorinţa de a se împrieteni cu ea. Heloise era altă „felie" din viaţa lui Hugues, iar ei doi îşi vedeau de relaţia lor. Părea solidă şi strânsă, şi trăiau armonios împreună, chiar dacă nu în acelaşi loc, pentru că Hugues locuia în hotel, iar Heloise trebuia să se întoarcă în decembrie. Dar, în oricare alte privinţe, relaţia lor mergea bine şi legătura dintre ei se întărea pe zi ce trecea.

Hugues avea multă treabă la hotel şi îi plăcea să discute cu Natalie despre problemele de acolo. Era o femeie inteligentă, o interesa hotelul şi îi dădea sfaturi bune. S-au dus la Hamptons în weekendul de ziua Eroilor şi, în timp ce luau cina la Nick & Toni's, ea a pomenit de o expoziţie de pictură pe care voia s-o vadă la Muzeul de Artă Modernă, iar el i-a spus că pleacă la Paris săptămâna viitoare.

— Pentru afaceri? Ea părea surprinsă. Era prima oară că pomenea de această călătorie, fiind convinsă că fusese aranjată în ultima clipă, astfel că el nu avusese timp să-i vorbească despre asta.

— Nu, ca s-o văd pe Heloise. Se duce să facă practică la George V pe 1 iunie. I-am zis că vin să-i fac o vizită înainte să înceapă lucrul. Natalie rămase tăcută un timp, apoi dădu din cap. Acesta era unul dintre lucrurile care îi aduceau din când în când aminte că el avea şi o altă „felie" de viaţă, în care ea nu încăpea. Se simţea exclusă, dar încerca să nu se mai gândească la asta. Era aproape ca şi cum el ar fi avut o nevastă pe undeva, iar ea era amanta, femeia pe care o iubea pe ascuns. I-ar fi plăcut să meargă la Paris cu el, şi avea timpul necesar, dar era imposibil. Cel puţin până nu-i spunea lui Heloise despre relaţia lor, subiect pe care el nu-l

mai adusese în discuţie. Aleseseră amândoi calea minimei rezistenţe şi se bucurau de ce aveau.

— Mi se pare cam ciudat, remarcă ea, dar nu-l întrebă dacă de această dată va vorbi cu Heloise despre ei. Îşi amintea de scuzele pe care le găsise când n-o făcuse: cât de mult s-ar fi necăjit fata, că nu putea să-şi asume riscul etc. Şi nu mai voia să fie dezamăgită, aşa cum mai fusese altă dată. Aş vrea să merg şi eu la Paris.

— Poate la anul, spuse el încet, simţindu-se ca ultimul om. Uneori, Natalie se întreba dacă avea să se despartă de ea când se întorcea fiica lui acasă în decembrie, doar pentru că astfel n-ar mai fi trebuit să-i spună ce era între ei. Începea să-i amintească de relaţia pe care o avusese timp de opt ani cu bărbatul care nu vroise să se implice prea mult. Hugues părea că vrea să se implice, dar, cât timp nu avea o discuţie cu Heloise, Natalie simţea că ceva nu era în regulă. Ea trecea prin viaţa lui ca o fantomă pe care o iubea, dar numai Heloise era pentru el o fiinţă în carne şi oase.

— Ce se va întâmpla când se întoarce ea în decembrie? îl întrebă Natalie, cu tristeţe în glas.

— Va trebui să-i spun atunci. Dar amândoi ştiau că nu o va face. Putea să joace acest joc la infinit, cât timp Natalie îl lăsa în voia lui. Când auzise că se ducea la Paris să-şi vadă fata, se simţise de parcă i-ar fi dezumflat cineva cauciucurile, iar de data asta nici măcar nu-i promisese că va vorbi cu ea despre ei doi. Ştia că îi este peste putinţă, şi o ştia şi Natalie. Îi era aşa frică să nu o supere pe Heloise, s-o îndepărteze de el sau s-o piardă, încât nu se simţea niciodată pregătit să-şi asume aceste riscuri, nici măcar pentru femeia pe care o iubea.

Natalie a rămas tăcută pe tot drumul de întoarcere la hotel, iar Hugues simţea atmosfera tensionată din maşină, dar nu scotea o vorbă. Nu mai voia să aducă pe tapet acel subiect delicat. Îl făcea să se simtă prea vinovat faţă de ea şi prea îngrijorat în privinţa fiicei sale. A doua zi dimineaţă, ea s-a dus singură să facă o plimbare pe plajă, iar Hugues şi-a dat seama că era încă supărată pe el. Nu avea ce să-i spună ca s-o împace, în afară de un singur lucru – că o să discute cu Heloise despre ei. Pe de altă parte, nu voia să-i promită din nou, iar apoi să nu se ţină de cuvânt. Se simţea ca un ticălos.

Tot restul weekendului, Natalie nu a mai adus vorba de problema care frământa. Nu mai avea ce să-i spună. Când a dus-o acasă, duminică seara, nu l-a poftit să urce la ea, ceea ce nu se întâmplase niciodată, iar el s-a întors la hotel. Pleca

peste patru zile. A sunat-o a doua zi s-o întrebe dacă poate să treacă pe la ea. S-a arătat drăgăstoasă când a venit şi i-a pregătit cina, dar el a simţit că se ridicase un zid între ei. O dezamăgise de prea multe ori nespunându-i lui Heloise de relaţia lor, ceea ce devenise un obstacol greu de trecut, chiar dacă niciunul din ei nu ştia de ce.

— Uite ce e, ştiu că pare o nebunie, îi spuse el la sfârşitul cinei. Ştiu că nu e corect să nu-i spunem, dar asta ne lasă timp să ne consolidăm relaţia. Bineînţeles că o să-i spun de noi când se va întoarce acasă, doar că nu vreau să risc până atunci. Are multe alte opţiuni, gândeşte-te numai la băiatul acela de la Paris. E tânără, nu e aşa raţională ca noi. Poate să reacţioneze violent. Odată ce va fi acasă, mă descurc eu cu ea. Îţi promit.

Ea îl privi lung şi scutură apoi din cap.

— Eu nu înţeleg. Şi nu mai sunt tânără. E insultător pentru mine. Am ajuns să mă ascund de toată lumea. Tu eşti mulţumit să ai o relaţie cu mine, dar nu vrei să-i spui nimic fiicei tale. Ce înseamnă asta? Că ţi-e ruşine cu mine? Că nu sunt destul de bună pentru tine? Cum ar trebui să mă simt? Mărturisesc că mă simt ca dracu'.

— Ştiu că te simţi aşa şi îmi pare foarte rău. E o situaţie ciudată. Am fost singuri timp de aproape şaisprezece ani. M-a avut doar pentru ea. Am mai vorbit despre asta de o sută de ori. Ştii foarte bine de ce nu-i spun încă.

Părea la fel de necăjit ca ea, dar Natalie se simţea şi mai rău.

— Poate că n-ai să-i spui niciodată. De unde să ştiu eu ce vei face când se va întoarce acasă? Trăim împreună de şase luni şi tu tot nu i-ai spus. Şi poate că n-ai s-o faci niciodată.

Natalie nu mai ştia ce să creadă.

— Uite, mă duc să stau cu ea o săptămână. Asta-i tot. N-am mai văzut-o de la Paşte. Poate c-o să-i mai fac o vizită la toamnă, iar pe urmă va veni acasă.

— Şi atunci ce se va întâmpla? Dacă îţi va cere să te desparţi de mine şi te va constrânge s-o faci? De unde pot să ştiu ce putere are puştoaica asta asupra ta? Până acum se pare că a câştigat mereu, iar eu am pierdut tot timpul. Mi s-a mai întâmplat asta.

— Atunci a fost altceva. Tipul ăla te-a părăsit pentru cea mai bună prietenă a ta.

— Nu văd nicio diferenţă. El n-a fost în stare să se implice mai mult, aşa cum nu eşti nici tu în stare să-i spui fiicei tale. N-aveţi curaj niciunul.

Era cel mai dur lucru pe care i-l spusese, dar el ştia că merita cu prisosinţă, aşa că nu a ripostat. Orice i-ar fi zis, tot nu avea de gând să-i spună nimic lui Heloise la Paris şi nici să-i promită aşa ceva lui Natalie. O iubea, dar relaţia cu fiica lui însemna prea mult pentru el ca să-şi asume vreun risc. Şi nu ştia ce va face dacă ea îl va implora să se despartă de Natalie când se întorcea acasă. Era un gând oribil atât pentru el, cât şi pentru Natalie.

În acea seară, s-a întors la hotel, nu a rămas la ea, iar Natalie nu avea să-l mai vadă până pleca în Europa. Ştia că era un semn rău. Şi s-a tot frământat în timpul zborului. Când a ajuns în Paris, a sunat-o pe mobil, dar nu i-a răspuns. Îi era teamă că de această dată fusese prea mult pentru ea, dar nu avea cum să îndrepte lucrurile. Nu putea să-şi scoată din cap că Heloise îi spusese că voia să fie singura femeie din viaţa lui în ziua când sosiseră la Roma. Era absurd, iar el ştia.

Dar cât de departe putea ea să meargă în acest sens? Dacă refuza să-l vadă ani de zile? Pe de altă parte, nu era corect nici din partea lui Natalie să-i pretindă să-şi asume acest risc, când Heloise trăia la aproape 5 000 de kilometri depărtare, iar el nu stătea cu ea decât câteva zile. Îşi tot spunea că Natalie nu-l înţelegea pentru că nu avea copii, însă în adâncul inimii lui ştia ce nedrept fusese cu ea, şi se ura pentru asta. Acum se părea că şi Natalie îl ura. Rupsese orice legătură între ei, nu-i răspundea nici la mesajele pline de scuze jalnice şi de declaraţii pătimaşe de dragoste. Cât timp făcea un secret din relaţia lui cu ea, Natalie nu mai credea un cuvânt din ce-i spunea şi nici nu mai voia să aibă de-a face cu el. Spera să se mai domolească până la întoarcerea lui.

Totuşi, a încercat să se simtă bine la Paris cu Heloise, dar timpul a fost scurt şi au avut multe de făcut. Ea încerca să aranjeze micul apartament pe care îl găsiseră, aşa că el a ajutat-o să-l mobileze de la IKEA într-o singură zi. Ea şi François erau nervoşi din cauza practicii, aşa că se certau aproape tot timpul, iar pe la jumătatea şederii lui, a avut loc o grevă generală în transporturi, deci nu mai circula nimic, nici metroul, nici trenurile, nici autobuzele sau taxiurile, şi aeroportul era închis, în oraş era un trafic infernal de biciclete şi maşini particulare, pe care oamenii erau nevoiţi să le ia ca să ajungă la serviciu.

Cu toate acestea, în hotelul Ritz domnea aceeaşi atmosferă plăcută ca oricând, iar Hugues i-a scos de mai multe ori pe „copii” la masă în oraş în scurtele perioade

când nu se ciondăneau. A petrecut însă foarte puţin timp numai cu faţa lui, şi necazurile pe care le avea cu Natalie l-au apăsat pe toată durata şederii lui acolo. Nici acum nu era momentul oportun să discute cu Heloise despre relaţia lui cu Natalie. Fata era foarte tensionată din cauza viitoarei sale slujbe la George V şi nu ar fi reacţionat deloc bine. Aşa că a fost pentru el aproape o uşurare să plece cu o zi înainte să se prezinte ea la muncă. Ea i-a promis să-i spună la telefon cum merge treaba, iar el le-a urat mult noroc amândurora.

I se părea ciudat că o lăsa cu François. Heloise îşi vedea de viaţa ei, dar nu voia să-l lase pe tatăl ei să aibă şi el una. Hugues se gândea că ambele femei din viaţa lui erau absurde şi se simţea stors de puteri când s-a îmbarcat în avionul de New York. Greva din transporturi se terminase cu o zi înainte de plecarea lui. Avionul era plin ochi de oameni ale căror zboruri fuseseră anulate în timpul grevei. Şi ultima lovitură a fost că i s-a pierdut bagajul.

De la aeroport l-a luat maşina, care l-a dus la hotel. Era fericit să fie din nou acasă, căci nu fusese o călătorie uşoară. A încercat s-o sune pe Natalie din maşină, dar, la fel ca în ultima săptămână, i-a răspuns doar căsuţa vocală. A dat telefon şi la firma ei, dar i s-a spus că nu era acolo. Nu era de găsit. Şi oriunde ar fi fost, tot nu voia să discute cu el. Când a ajuns la birou, a şi descoperit de ce. Jennifer i-a dat o scrisoare pe care i-a zis că i-o lăsase Natalie la începutul săptămânii. Pe ea scria să-i fie înmânată personal, aşa că secretara nu deschisese plicul cel voluminos. S-a dus la el în birou şi a închis uşa ca s-o citească liniştit. Nu-i spuse nimic lui Jennifer înainte, în afară de faptul că i se rătăcise bagajul. Le ceruse celor de la recepţie să telefoneze la compania aeriană şi să i-l găsească.

În scrisoare, Natalie îi spunea tot ce nu voia el să audă. Că îl iubea mult, cu întreaga ei fiinţă, că ar fi fost foarte fericită să-şi petreacă toată viaţa lângă el, dar că era o femeie cinstită, nu una pe care s-o ascundă de privirile fiicei sale de 19 ani. Dacă nu o iubea suficient ca să-i spună lui Heloise de ea, după şapte luni de viaţă comună, atunci îi era clar că nu avea loc pentru ea în inima lui. N-avea de gând să-i îngăduie s-o mai umilească păstrând secretul asupra relaţiei lor. Mai scria că îi înţelegea problema şi temerile pe care le avea în privinţa felului în care va reacţiona fiica sa, dar dacă faptul că îi dedicase exclusiv 16 ani din viaţă conta în ochii ei, atunci avea să-l ierte cu siguranţă pentru că iubea o femeie care îl iubea la rândul ei şi care ar fi fost drăguţă şi cu ea. În încheiere, Natalie îi dorea tot binele, îi spunea că se

terminase totul între ei şi îl ruga să n-o mai sune. După ultima propoziţie: „Te iubesc”, se semna simplu: „Natalie”. Asta era. Se sfârşise.

Se aşeză la birou, simţind că se prăbuşeşte cerul pe el. Ştia că o merita, dar nu vroise să se întâmple aşa ceva. Şi mai ştia că singurul lucru pe care îl putea face ca să schimbe situaţia era să-i spună lui Heloise despre legătura lor, dar nu era dispus să facă asta acum. Şi n-avea să fie nici în următoarele şase luni. Poate nici după aceea. Era îngrozit de lipsa lui de curaj, dar adevărul era că relaţia lui cu Heloise era mai importantă decât aceea cu Natalie. O ştiau amândoi. Tot ce putea face acum era s-o lase să plece de lângă el şi să-i accepte decizia, din respect pentru ea. O iubea, dar, aşa cum îi spusese atât de limpede în scrisoare, nu destul. Nu suficient încât s-o trateze aşa cum merita. Şi era de acord cu ea. Merita mai mult. Nu era doar o femeie pe care s-o ascundă de ochii lumii. Merita să aibă tot ce îşi dorea, dar el nu putea să-i dea acel lucru. I se umplură ochii de lacrimi când împături scrisoarea, o vârî la loc în plic şi o puse într-un sertar al biroului, pe care îl încuie. Îşi luă capul în mâini şi stătu aşa câteva minute, apoi se ridică şi ieşi din încăpere. Era negru la faţă de supărare.

— E totul în regulă? îl întrebă încet Jennifer. El ezită o clipă, apoi dădu din cap şi o porni spre holul hotelului, să vadă ce mai era pe la recepţie. Jennifer nu ştia ce scria în scrisoare, dar ghici imediat. Natalie nu o mai sunase nici pe ea, dar ştia ce necăjită era femeia că Hugues nu voia să-i spună lui Heloise de relaţia lor. Şi era convinsă că, mai devreme sau mai târziu, Natalie se va sătura şi va părăsi corabia. Uitându-se la Hugues, Jennifer îşi dădu seama că o şi făcuse. Ea sperase că nu va fi aşa, dar şapte luni era prea mult să aştepţi ca un bărbat să-i spună copilului său că avea o relaţie serioasă. Îi părea rău pentru amândoi. Era evident că el o iubea, dar dragostea pentru fiica lui era şi mai mare. Iar Jennifer ştia că nu ar fi fost uşor nici dacă îi spunea. Heloise nu avea să accepte niciodată existenţa unei alte femei în viaţa lui, indiferent cum era aceasta. Iar ea credea că Natalie era minunată şi merita mai mult decât atât. Din câte se părea, şi Natalie gândea la fel.

Jennifer nu l-a mai văzut pe Hugues toată ziua. Se dusese peste tot prin hotel să afle cum stăteau treburile, iar apoi urcase la el în apartament, încuiase uşa, pusese plăcuţa cu „Nu deranjaţi!”, se întinsese în pat şi plânsese până adormise.

Capitolul 14

A fost o vară lungă, călduroasă şi solitară pentru Natalie şi Hugues. Natalie şi-a luat mai multe proiecte de design, dar niciunul dintre ele nu i-a plăcut la fel de mult ca apartamentele din hotelul Vendôme, pe care le refăcuse. A fost de acord să decoreze o casă de pe plaja din Southampton, o alta în Palm Beach şi două apartamente în New York. Toţi clienţii ei de acum erau foarte drăguţi şi încântaţi de munca ei, dar ea nu se simţise niciodată mai neinspirată şi mai deprimată ca în acele trei luni din perioada de vară.

Natalie trebuia să tragă de ea ca să meargă la serviciu în fiecare zi şi se simţise rău din punct de vedere fizic în primele săptămâni, după ce-l părăsise pe Hugues. Mai păţise aşa ceva şi ştia că nu are de ales. Trebuia doar să treacă prin asta. Îl iubea cu adevărat, iar faptul că-l pierduse o chinuia nespus de mult.

Toate cele trei asistente îşi făceau griji în privinţa ei, iar Natalie le punea să facă mare parte din muncă. Nu se putea concentra la nimic. Apoi, în cele din urmă, s-a apucat din nou de treabă, găsindu-şi un refugiu. A zburat la Palm Beach de două ori ca să se vadă cu clientul şi cu arhitectul proiectului. Un alt client a sunat-o cât era plecată. Acesta îi cerea să redecoreze o casă imensă din Greenwich. Afacerea îi mergea din plin, dar se simţea groaznic.

Şi în septembrie se simţea la fel de prost, dar se obişnuise şi muncea din greu. În timpul zilei făcea eforturi supraomeneşti, iar noaptea nu putea dormi de oboseală.

Se gândea mereu la Hugues, dar nu avea ce să-i spună, iar după ce el primise scrisoarea pe care ea i-o lăsase la hotel, a încetat să o mai sune. Voia să-l uite, dar nu ştia cât va dura până va reuşi. Fiecare zi i se părea o viaţă de om, iar fiecare lună, un secol.

De ziua Muncii se simţea de parcă ar fi înotat trei luni sub apă cu un bloc de ciment pe cap. Nu mai fusese niciodată atât de deprimată, nici măcar atunci când bărbatul cu care trăise o părăsise pentru cea mai bună prietenă a ei. Hugues reprezenta o pierdere uriaşă pentru ea, iar Natalie simţea că el nu-i dăduse vreo şansă, îi trimisese un bilet drept răspuns la scrisoarea ei, în care îi spunea cât de mult o iubeşte şi ce rău îi pare. Recunoscuse că nu făcuse ce trebuia, dar îi era prea teamă, date fiind împrejurările. I-a mai spus cât o iubea şi că îi dorea tot binele din lume. Ştia că Natalie era

îndreptăţită să pună capăt acelei relaţii, dar şi el se simţise toată vara la fel de rău ca ea. Tot ce putea face ca să atenueze durerea era să lucreze mereu şi să nu ia niciodată o pauză. Cei care îi fuseseră alături când soţia îl părăsise au afirmat că Hugues nu arătase niciodată mai groaznic.

Nimeni nu ştia exact ce se întâmplase, dar plecarea bruscă a lui Natalie era ciudată, iar oamenii bănuiau că nu se datora faptului că terminase cu redecoratul. Le părea rău că Natalie dispăruse din viaţa lor. Era o femeie drăguţă, care le înseninase vieţile şi pe care o plăceau cu toţii, dar lui Hugues îi părea cel mai rău.

Începuse să facă plimbări lungi prin parc şi să lucreze în fiecare zi până la miezul nopţii. Era foarte arţăgos, ceea ce nu i se prea întâmpla, şi nu accepta niciun fel de greşeli din partea nimănui. Angajaţii lui încercau pe cât posibil să nu-i stea în drum, sperând ca el să-şi revină cât de curând. Jennifer se străduia să nu-l supere, dar el a ţipat la ea de câteva ori, ceea ce nu-i stătea în fire. În septembrie arăta la fel de rău, iar Jennifer îşi făcea griji în privinţa lui. Nu a îndrăznit să mai pomenească de Natalie, iar când Hugues se întorsese în iunie de la Paris, îi spusese lui Jennifer să-i plătească lui Natalie ultima factură, ceea ce şi făcuse. Din câte ştia ea, cei doi nu mai vorbiseră de atunci.

În weekendul de ziua Muncii erau peste 40°C şi avuseseră probleme cu aerul condiţionat la etajele 5 şi 6. Inginerii lucrau de zor să repare aparatele în timp ce clienţii se tot plângeau. Hugues le-a spus celor de la recepţie să ofere o reducere pentru camerele respective, dar clienţii erau oricum nemulţumiţi. Căldura devenise insuportabilă în tot oraşul. Era prea cald ca să mergi undeva sau să faci ceva. Hugues se hotărî să ia o pauză şi se îndreptă spre Central Park după ce începuse să se răcorească un pic, adică temperatura ajunsese la vreo 30°C, dar măcar sufla un pic vântul. Se gândise să-l ia cu el pe câinele lui Heloise, dar i-ar fi fost prea cald animalului, aşa că îl lăsă la florărie, unde-şi petrecuse ultimele luni cât timp fusese fata plecată, dat fiind că Jan ţinea mai mult la căţel decât Hugues.

Mergea pe malul lacului, purtând o pereche de pantaloni de stofă şi o cămaşă cu mâneci lungi. Îşi dăduse jos cravata. Apoi, cerul s-a întunecat, s-au auzit tunete, fulgere şi a început să plouă brusc. Era singurul lucru care mai putea domoli căldura înăbuşitoare din oraş. Hugues s-a udat până la piele, cămaşa îi era lipită de corp, dar îi era atât de cald încât nu-i păsa. Continua să meargă, gândindu-se la ce făcuse în iunie, la scrisoarea lui Natalie şi la lucrurile pe

care ar fi trebuit să le abordeze în alt mod. Acum era prea târziu. Şi tot îi mai era dor de ea.

Mergea în continuare pe malul lacului în ploaia care nu se mai oprea şi aproape făcuse un cerc complet când văzu o femeie care arăta ca Natalie, în pantaloni de trening şi cu un tricou pe ea. Era şi ea la fel de udă până la piele ca el, călcând în bălţile cu noroi. Lui Hugues i se păruse că acea femeie arăta ca Natalie pentru că se tot gândise la ea. Avea părul lung şi blond prins în coadă, acum ud şi lipit de spate. Îşi dădea seama că nici ei nu-i păsa de ploaie. Se întoarse şi schimbă direcţia de mers, iar atunci Hugues realiză că nu i se păruse, ci însăşi Natalie venea spre el. Părea la fel de surprinsă ca şi el şi niciunul din ei nu ştia unde să se uite şi pe unde s-o ia.

Au continuat să meargă unul spre altul, iar el nu ştia dacă să o salute sau nu. Atunci, ea s-a uitat în jos, fiind cât pe ce să treacă pe lângă el, când o forţă mai puternică decât el îl împinse să facă un pas înainte şi să-i blocheze trecerea. Ea s-a uitat în sus la el, iar expresia din ochii ei aproape că îl lăsă fără suflare. Arăta la fel de distrusă ca el.

— Îmi pare rău c-am fost atât de fraier, îi spuse pe când stăteau în ploaia ce se dezlănţuise.

— E-n regulă. Îi zâmbi cu tristeţe, nefăcând niciun efort să-l ocolească. Eu te-am iubit tot timpul. Poate că trebuia să aştept, dar nu mai puteam rezista.

— Nu te condamn. Mi-era frică să n-o pierd, dar te-am pierdut pe tine.

Arăta descompus de durere pe când ploaia le şiroia pe feţe.

— Poate ai făcut o alegere mai bună. E fiica ta.

— Te iubesc, îi spuse fără să întindă mâna ca s-o atingă. Nu voia să o jignească.

— Şi eu. Dar nu prea ne ajută acest lucru. Oricum te-ar fi forţat să mă părăseşti.

Heloise avea foarte mare influenţă asupra lui. Natalie era conştientă acum de acest lucru.

— Nu voi lăsa să se întâmple aşa ceva… dacă… Dacă-mi mai dai o şansă. Nu ştiu dacă îi voi spune înainte să se întoarcă. O să vină acasă peste trei luni. Şi voi lupta pentru relaţia noastră până atunci. Natalie zâmbi la auzul spuselor lui, dar nu credea nimic. Pot să te sun?

Amândoi erau atât de uzi, că arătau de parcă n-aveau haine pe ei, iar el chiar îşi dorea să nu aibă. Îşi amintea prea bine cum arăta trupul ei. Îl văzuse cu ochii minţii noapte de

noapte. Chipul, ochii ei. Îi zărea trupul prin tricoul jilav şi pantalonii scurţi de trening.

— Nu ştiu ce să zic, spuse ea cu sinceritate. Nu vreau să ne întoarcem de unde am plecat, cu mine în dulap, ascunzându-mă de ea. El dădu din cap.

— Şi dacă-i spun în decembrie, când se întoarce acasă?

— Ar fi în stare să te omoare. Natalie îi zâmbi, iar el simţi că se topeşte. Mai bine că n-am făcut copii.

— Meritã, îi spuse el cu blândeţe. Şi tu la fel. Aş vrea să ne mai vedem. Ea nu-i răspunse. Şi ei i-ar fi plăcut, dar poate prea mult, şi ar fi ajuns în acelaşi bucluc, poate chiar mai rău, dacă Heloise ar fi aflat şi ar fi făcut o criză de isterie. Natalie nu voia să ajungă din nou acolo. Dar acum Hugues era mai dornic să repare lucrurile decât în iunie. Ştia cât de mult o iubeşte. Îşi dăduse seama de asta în ultimele trei luni. Era dispus să se certe cu propria fiică pentru ea.

— Nu vreau să-ţi distrug viaţa, îi spuse ea cu blândeţe. Părea că vrea să meargă mai departe. O tulburase prezenţa lui, nu avea răspunsurile la care se aştepta el, la fel cum nici el nu le avusese înainte.

— Ai grijă de tine, îi zise el cu tristeţe şi se dădu într-o parte. Trebuia să-o lase să plece. Ştia că nu are de ales. Ea se îndepărtă, apoi se întoarse ca să-i mai arunce o privire, în timp ce el stătea acolo, în ploaie, privind-o. Încă turna cu găleata, când ea se opri din nou din mers, izbucnind în plâns. El veni spre ea şi o îmbrăţişă. Niciunul din ei nu ştia ce să spună. Cunoşteau povestea şi cum se terminase. Apoi, el o sărută; nu se putea abţine, trebuia s-o facă. Îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îl sărută şi ea. Stăteau aşa în ploaie, cu trupurile lipite unul de celălalt.

— Nu vreau să te pierd, îi şopti ea când se traseră amândoi înapoi ca să se privească.

— Nu se va mai întâmpla una ca asta. Îţi promit. Nu voi mai fi atât de nătâng.

— N-ai fost nătâng, ci doar ţi-a fost teamă.

— Acum sunt mai curajos, spuse el, şi Natalie îi zâmbi. Vrei să vii la hotel să ne uscăm? Ea dădu din cap că da. Merseră înapoi la hotel în tăcere şi stătură în hol, cu apa curgând pe ei. O luară repede spre ascensor, iar liftierul îi zâmbi lui Natalie. Era bucuros să o vadă din nou. Nu spuse nimic, dar observă că domnul Martin zâmbea pentru prima dată de luni bune.

Hugues o pofti în apartamentul lui şi se duse să aducă prosoape. Ea se descălţă şi îşi lăsă pantofii la intrare, apoi îşi uscă întâi părul.

— Pot să îţi usuc şi hainele dacă vrei.

— Mulţumesc, îi spuse ea politicoasă.

Intră în a doua baie şi ieşi purtând unul dintre halatele groase din frotir ale hotelului. Şi el purta unul. Hugues sună camerista şi îi dădu hainele ude ale lui Natalie, rugând-o să le pună la uscat. După ce camerista plecă, Natalie îi zâmbi. Era desculţă şi goală pe sub halat, dar el nu îndrăzni să se apropie de ea.

— Vrei un ceai? îi sugeră el.

— Da, mulţumesc. Nu se aşteptase să mai stea vreodată acolo, la hotel, cu el, în apartamentul lui. Încercase să nu mai simtă nimic pentru el, şi el la fel, dar niciunul din ei nu reuşise.

Când veni ceaiul, el îi dădu o ceaşcă de Earl Grey, exact cum îi plăcea. Natalie se aşeză şi îl privi. Nu ştia ce să facă acum. Era oare un moment sau o viaţă întreagă? Niciunul dintre ei nu ştia, dar soarta îi adusese iar împreună. Ea alergase prin Central Park, apoi începuse să plouă şi el era acolo. Hugues nu scoase o vorbă, ci doar se întinse spre ea şi o luă de mână.

— Să ştii că am vorbit serios în parc. Voi lupta pentru noi dacă mă laşi. Ea nu-i răspunse, ci doar îl privi lung şi puse jos ceaşca de ceai. Întinse braţele spre el, iar el o prinse în ale lui. Halatele amândurora se desfăcură, apoi el o duse în braţe în dormitor, o aşeză pe pat şi se uită la ea.

— Nu trebuie să lupţi pentru mine, îi spuse ea cu blândeţe în glas. Nu vreau să existe neînţelegeri între tine şi fiica ta. Vreau o familie în care să domnească iubirea. Hugues încuviinţă din cap. Asta îşi dorea şi el. Acum ştia, aşa cum ştia şi cât de mult o preţuia pe Natalie, pe care nu încetase niciodată s-o iubească. Nu-i mai spuse nimic; făcu dragoste cu ea aşa cum îşi dorise de trei luni încoace, iar ea i se dărui cu toată fiinţa, plină de dorul nestins pentru el. După aceea, rămaseră amândoi acolo, tulburaţi de ce pierduseră şi regăsiseră. Ştiau că trebuiau să lupte din răsputeri pentru relaţia lor.

Capitolul 15

Hugues s-a dus să o vadă pe Heloise din nou la Paris în octombrie. Vremea era frumoasă, el era fericit să o revadă, iar ea, încântată că urma să se întoarcă în curând acasă. Nu a pomenit deloc de Natalie, dar Heloise îşi dădea seama că nu era ceva în ordine. A încercat să-l descoasă la cină.

— Ai crescut, îi spuse el încetişor. Poate că amândoi. Cred că şi eu aveam nevoie să mă maturizez. Poate ţi se va părea ciudat când te vei întoarce acasă. Ai fost plecată de atâta vreme, ţi-ai trăit viaţa cum ai vrut alături de un bărbat. Îi zâmbi, iar ea îi spuse că îi plăcea practica pe care o făcea la George V. Ai devenit o persoană independentă. Heloise părea îngrijorată la gândul că lucrurile se schimbaseră. El încerca să o pregătească pentru ce va urma. Dar se simţiseră bine împreună. De data aceasta a stat doar patru zile. Când s-a întors, i-a făcut o propunere lui Natalie.

A rugat-o să redecoreze pentru fiica lui câteva camere de la etajul cinci. Ştia că Heloise va suferi un şoc când va afla că nu va mai sta în apartamentului lui, dar era un lucru absolut necesar. Hugues avea nevoie să fie singur cu Natalie. Începea să clădească genul de viaţă pe care voia să-l aibă cu ea, iar Natalie şi-a dat seama că exact asta făcea. De data aceasta lucrurile erau diferite, din fericire. Se simţea iubită şi respectată.

— Ce părere crezi că va avea?

— Va fi supărată, speriată, furioasă, poate fericită. Toate lucrurile pe care le simte cineva când se maturizează. O rugase pe Natalie să înfrumuseţeze camerele cum numai ea ştia, şi să nu se uite la bani. Voia să-i facă o surpriză lui Heloise când se va întoarce, aşa că Natalie avea doar două luni la dispoziţie. Nu era mult timp, dar Hugues ştia cât de capabilă era.

Natalie se apucase imediat de treabă, iar de Ziua Recunoştinţei totul era aproape gata. I-a promis că va termina apartamentul în două săptămâni. Avea un aer tineresc, stilat, şic, perfect pentru o tânără care locuise şase luni la Paris. Hugues hotărâse să nu facă modificări în vechea ei cameră, având de gând să o lase să se mute în apartament când se va simţi pregătită, o idee ce-i surâse şi lui Natalie.

A făcut ultimele retuşuri cu trei zile înainte de a sosi Heloise acasă. El nu era sigur cum se va simţi când va ajunge. Îl sunase plângând cu două săptămâni în urmă; se

despărţise de François. Heloise spunea că se certau de luni întregi, el fiind furios pentru că ea pleca, iar ea aflase că o înşelase cu altă stagiară de la hotel. Relaţia lor se terminase, iar acum stătea cu o prietenă. Îşi lăsase mobila de la IKEA în apartament şi era foarte necăjită din cauza despărţirii. Lui Hugues îi părea rău, dar, într-un fel, se simţea uşurat. Nu trebuia să mai fie legată de acel loc.

În sala de bal pusese la cale o petrecere de bun-venit. Jennifer o organizase în mare parte, iar Sally, responsabila cu aprovizionarea, se ocupase de restul. Dădeau petrecerea la o zi după întoarcerea ei. După Crăciun, Heloise se ducea să schieze cu prietenii ei. Urma să lucreze pentru el după Revelion, dar întâi voia să se distreze. Muncise din greu la George V.

Când a ajuns, toţi cei din hotel erau ocupaţi până peste cap. Noul ei apartament era gata. Petrecerea în cinstea ei era pusă la punct. Hotelul era plin. Natalie era extrem de ocupată, iar Hugues se îngrijea de problemele curente. Un client beat căzuse pe scări şi ameninţa să-i dea în judecată. Cineva furase mâncare din bucătărie şi au trebuit să concedieze trei angajaţi cheie într-o perioadă foarte aglomerată din an. În ciuda faptului că erau atât de ocupaţi, Hugues şi Natalie se simţeau fericiţi şi senini. Ea era emoţionată în privinţa întoarcerii lui Heloise, dar ştia că Hugues se va ocupa de această problemă ca să fie bine pentru ei toţi. Aşteptase de mult timp acest lucru, iar acum avea încredere în el. Din septembrie erau din nou fericiţi, după acea vară chinuitoare prin care trecuseră amândoi. Şi Jennifer era fericită să-i vadă din nou împreună. Hugues era alt om, unul mai bun, iar Natalie se întorsese la el. Se înţelegeau foarte bine. Era din nou el însuşi, într-o formă excelentă, iar Natalie se simţea ca acasă în hotel şi îşi petrecea multe nopţi la el în apartament.

Când a sosit timpul s-o ia pe Heloise de la aeroport, Hugues a luat maşina hotelului ca să-i încapă toate bagajele. Era plecată de şaisprezece luni, iar lui i se părură şaisprezece ani, dar tot a fost uimit când a văzut cu ce mult bagaj venise. Avea opt valize şi mai multe cutii pline cu lucruri pe care le cumpărase de la piaţa de vechituri din Paris. Se aruncă în braţele lui în clipa în care îl văzu. Avea un aer foarte sofisticat în mantoul negru de la Balenciaga pe care şi-l cumpărase înainte să plece, cu permisiunea lui, şi cu cizme cu toc în picioare. Părul ei roşcat era prins sub o căciuliţă de lână. Avea un aer stilat şi a vorbit cu însufleţire tot drumul spre hotel. Nu a pomenit de François, iar tatăl ei

a observat că se simţea mai bine. Era clar că luase hotărârea să-l uite, şi oricum îi spusese că nu mai pot fi împreună înainte să plece la tatăl ei. Dar el alesese o cale extrem de neplăcută pentru a pune punct relaţiei.

La fel cum se întâmplase şi Crăciunul trecut, când se întorsese acasă, majoritatea angajaţilor o aşteptau în holul hotelului, care arăta splendid, cu bradul împodobit şi decoraţii peste tot. Lipsise un an de acasă, iar petrecerea de a doua zi din sala de bal avea să fie o surpriză pentru ea, la fel ca apartamentul. Dar Hugues nu se simţea încă pregătit să-i spună tot. Nu voia s-o grăbească şi s-a gândit s-o mai lase câteva zile să se acomodeze înainte să-i arate noua ei locuinţă. Nu voia ca Heloise să se simtă de parcă o dădea afară din apartamentul familial unde crescuse. Natalie avea să stea la ea acasă câteva zile, până când Hugues vorbea cu Heloise despre relaţia lor. Natalie ştia că, de această dată, Hugues se va ţine de cuvânt. Amândoi îşi doreau să fie împreună, chiar dacă asta o va supăra pe fiica lui. Heloise avea viaţa ei, iar el trebuia să şi-o trăiască pe a lui, deşi pentru ea avea să fie o schimbare majoră, de care cu siguranţă, nu va fi încântată. Hugues spera ca ea să înţeleagă, dar era conştient că s-ar putea să nu accepte situaţia. Era pregătit pentru o ceartă în toată regula.

La fel cum făcuse şi anul trecut, Heloise a ieşit cu prietenii în noaptea în care s-a întors, după ce a luat cina cu tatăl ei. Ardea de nerăbdare să-i vadă pe toţi, dar acum părea mai calmă şi mai matură. Practica pe care o făcuse la George V se dovedise foarte folositoare. Lucrase la recepţie în ultimele două luni, unde era mereu agitaţie, şi învăţase să-şi păstrase calmul în situaţii de criză.

Hugues voia să o pună să lucreze la recepţie, măcar în prima lună, ca să ştie mai bine cum să se poarte cu oaspeţii. Se gândea să o pună şi la contabilitate o lună. Trebuia să înveţe toate aspectele afacerii. După aceea câteva săptămâni la departamentul de room-service aveau să-i facă bine, precum cele câteva luni la recepţie. Voia ca ea să ştie tot până în iunie, deoarece după aceea trebuia să se întoarcă la Lausanne pentru ceremonia de absolvire, la care va veni şi el, poate şi Natalie, dacă totul mergea bine. Hugues era de un optimism moderat, iar Natalie spera ca el să aibă dreptate.

A doua zi dimineaţă, Hugues şi Heloise au luat micul dejun împreună, iar apoi ea s-a dus prin hotel să împartă cadourile pe care le cumpărase în Paris pentru oameni deosebiţi ca Jan şi Ernesta, Jennifer, Bruce, şeful corpului

pază; cumpărase şi o cutie mare de bomboane belgiene pentru telefoniste. S-a oprit să discute cu fiecare dintre ei, iar apoi a ieşit să-şi termine cumpărăturile de Crăciun.

Îi spusese tatălui ei că s-ar putea să iasă cu nişte prieteni în acea seară, iar el i-a zis că va avea nevoie de ea să-l ajute la hotel. Heloise a părut un pic surprinsă că el se aştepta să se apuce de lucru atât de repede, dar nu s-a certat cu el şi i-a spus că va fi acolo; l-a întrebat la ce oră. Părea mult mai matură după ce lucrase la Paris. O instruiseră bine.

— Dacă te întorci până la 19:30, e în regulă. Ne întâlnim aici. O să vină oaspeţi de marcă, îi spuse ca să o ademenească la petrecerea surpriză din sala de bal.

O invitase şi pe Natalie. Voia ca şi ea să fie acolo. Heloise a promis că va ajunge la timp, iar apoi a plecat.

La şapte jumătate, era îmbrăcată şi pregătită, iar Hugues avea un aer formal şi oficial când au coborât cu liftul. Îi spusese să-şi pună o rochie de cocktail, din moment ce trebuiau să treacă şi prin sala de bal. Heloise purta o rochie neagră din dantelă pe care o cumpărase la Paris, tocuri înalte, iar părul îl avea strâns într-un coc. Lui Hugues îi plăcea cum arăta şi i-a zâmbit când au luat liftul până la etajul doi. Îi spuse că se vor opri întâi în sala de bal, apoi vor întâmpina VIP-urile la intrarea în hotel. Heloise nu l-a întrebat cine erau acele persoane, dar l-a urmat orbeşte până în sala de bal. Muzica răsuna, erau baloane peste tot, iar când au intrat, Heloise şi-a văzut toţi cunoscuţii şi angajaţii aşteptând-o. Cu toţii au strigat „Surpriză!”, iar ea a părut copleşită câteva secunde. Apoi, s-a întors spre tatăl ei.

— Petrecerea e pentru mine. Era uimită. Chiar şi prietenii ei de la Lycée erau acolo, cu toţii îi zâmbeau, iar ea făcea eforturi să-şi stăpânească lacrimile. Era atât de emoţionată de ce făcuse tatăl ei pentru ea.

— Da, scumpo. Bine ai venit acasă! Erau peste o sută de oameni în sala de bal. Nu-i venea să creadă că se organizase o petrecere atât de mare pentru ea, şi tocmai în sala de bal. I-a luat câteva minute să se familiarizeze cu atmosfera, să-şi revină, iar apoi să facă înconjurul sălii pentru a vorbi cu fiecare.

Hugues s-a dus la Natalie în timp ce Heloise îşi făcea drum prin mulţime. Heloise s-a întors unde erau ei şi i-a mulţumit din nou. Era impresionată de cât de reuşită era petrecerea. Tatăl ei şi Natalie stăteau unul lângă altul când a venit Heloise spre ei.

— Cred că ţi-o aminteşti pe Natalie, spuse el, prezentându-i-o din nou şi încercând să o facă pe un ton

normal. A mai decorat alte câteva apartamente de când ai plecat tu anul trecut. Unul dintre ele îţi va plăcea cu siguranţă, îi spuse el pe un ton secretos, fără să-i ofere însă alte detalii. Heloise era prea emoţionată ca să fie foarte atentă la ce-i spunea. A schimbat câteva vorbe cu Natalie, apoi a plecat de lângă ei.

În cele din urmă, Hugues şi Natalie au părăsit petrecerea, ca majoritatea adulţilor şi a angajaţilor în vârstă. Tinerii au dansat până la două dimineaţa, iar el şi Natalie au stat la bar mult timp după aceea, după care Hugues a trimis-o acasă cu Rollsul condus de un şofer, îi părea rău că nu-şi puteau petrece noaptea împreună, dar ea ştia că era prea devreme ca Hugues să dispară brusc din peisaj. Heloise venise doar de două zile.

De dimineaţă, Heloise i-a mulţumit din nou tatălui ei pentru minunata petrecere. Nu bănuise nimic, chiar crezând că Hugues o va pune la muncă în seara aceea. Apoi, i-a aruncat o privire poznaşă.

— Seara trecută ai flirtat cu decoratoarea sau mi s-a părut? E foarte drăguţă şi cred că te place. Heloise părea amuzată şi câtuşi de puţin îngrijorată când l-a văzut zâmbind. Tatăl ei era chipeş, iar femeile încercau mereu să-i atragă atenţia. A tachinat-o puţin, iar Heloise a crezut că nu-l interesau femeile şi că e burlac convins.

— Sper că mă place, îi spuse Hugues la micul dejun. Ne vedem de un an. E o persoană specială pentru mine şi sper să ajungi şi tu s-o cunoşti.

Deschisese subiectul de care-i fusese frică un an de zile. Era ca o gură de aer proaspăt pentru el. Nu avea de gând s-o mai mintă.

Dar Heloise arăta de parcă i s-ar fi făcut un duş rece. Se uita urât la el şi nu-i venea să creadă ce-i spusese.

— Cum adică „vă vedeţi”? Adică te culci cu ea? Se uita la el, neputând să creadă. Nu era pregătită pentru această veste şi spera ca tatăl ei să-i spună că glumise şi că el cu Natalie erau doar prieteni, dar nu i-a zis asta. Trebuia să folosească metode mai drastice. Era timpul să se maturizeze. Îi promisese asta lui Natalie şi era valabil pentru toţi, chiar şi pentru Heloise, chit că-i plăcea sau nu. Şi se pare că acum era cu totul împotriva lor. E prietena ta?

Se uită duşmănos la el, aşteptând un răspuns pe care nu voia să-l audă.

— Da, Heloise, îi răspunse el pe un ton foarte calm.

— De ce nu mi-ai spus înainte?

Se simţea şocată şi jignită în acelaşi timp.

— Am vrut, dar n-am găsit niciun moment potrivit. Erai atât de departe. Plus că, o perioadă, am rupt relaţia.

Heloise nu ştia ce să spună. Se ridică în picioare şi se duse la fereastră, trecându-i prin cap o mie de gânduri. Apoi se întoarse spre tatăl ei, arătând atât de distrusă, încât lui Hugues i se înmuie inima.

— De ce? De ce ai nevoie de o prietenă? Nu ai mai avut niciuna până acum. Se întreba dacă nu cumva făcuse asta pentru că era plecată. Te-ai simţit singur? îl întrebă ea, părându-i rău. Natalie părea o femeie de treabă, respectabilă, dar Heloise ar fi preferat ca tatăl ei să-şi fi luat un câine. Nu ai mai avut nicio prietenă. De ce acum?

— Am mai ieşit cu femei de-a lungul anilor, îi spuse el cu sinceritate. Nu voia să o mintă în continuare, era suficient de mare ca să înţeleagă. Prefera să fie deschis cu ea. Dar niciuna dintre ele nu a însemnat nimic pentru mine, continuă el, aşa că nu ţi le-am prezentat. Cu Natalie e altfel.

— Cum aşa? Heloise era panicată când îi întâlni privirea tatălui ei. Nu voia să-şi piardă locul pe care îl avea în inima lui. Noi avem o relaţie specială. De ce s-o strici?

— Natalie nu o poate distruge, îi spuse Hugues cu blândeţe. Voia să traverseze camera ca s-o îmbrăţişeze, dar nu o făcu. Heloise părea că vrea să păstreze distanţa. Tu ai trăit cu François la Paris. Eu de ce să nu am pe nimeni?

Acum, intrase cu adevărat în panică. Natalie era suficient de tânără ca să aibă un copil, deşi Heloise spera să nu. Nu i-a atras atenţia că el avea 53 de ani, iar Natalie cu 13 ani mai puţin. Heloise părea distrusă, dar a păstrat un ton politicos. Parcă îi dăduse cineva cu ceva în cap.

Apoi, tatăl ei îi spuse în şoaptă:

— Am petrecut câţiva ani minunaţi împreună şi nu i-aş da pe nimic, dar ai crescut. Ai trăit cu un bărbat şase luni, iar eu nu m-am plâns de asta, deşi eram îngrijorat. Credeam că poţi lua singură decizii. Te rog să le respecţi şi tu pe ale mele. Eu şi Natalie avem o relaţie minunată şi ea nu are de gând să ia nimic din ceea ce-ţi aparţine.

Dar deja o făcuse. Heloise ştia că pierduse o parte din tatăl ei. Lucrurile nu mai erau la fel. Nu mai era singura femeie din viaţa lui. Voia să fie din nou în burta mamei.

Văzându-i suferinţa din privire, Hugues îi explică:

— Nu mă vei pierde. Nu se poate. Nimeni nu-ţi va lua locul în inima mea. E loc pentru toată lumea.

Rosti aceste cuvinte privind-o cu multă dragoste.

— Nu, nu e loc, spuse ea cu lacrimi în ochi. Avusese cel mai mare şoc din viaţa ei, dat fiind că nu-şi amintea cum

fusese când plecase mamei ei. Mă întorc în Franţa, spuse ea, plimbându-se dintr-un colţ în altul al camerei.

Deşi nu era deloc liniştit, Hugues încercă să pară calm.

— Ba nu! Trebuie să faci practică aici, altfel nu poţi să-ţi iei diploma de absolvire. Pe deasupra, hotelul este casa ta.

— Da, dar a ei nu e. Nu vreau s-o mai văd pe aici.

— Heloise, nu o voi ascunde de tine. Vă respect prea mult pe amândouă. Ar fi trebuit să-ţi fi spus acum un an, dar n-am făcut-o. Sper să te obişnuieşti cu ideea şi cu Natalie. Ea ar vrea să fiţi prietene.

— Am destui prieteni, nu am nevoie de ea. Are de două ori vârsta mea. El nu mai spuse nimic şi aşteptă ca ea să se calmeze dar Heloise îşi luă haina, se întoarse spre el şi-i spuse: Îţi mulţumesc că mi-ai distrus viaţa! Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, o zbughi din apartament şi trânti uşa în urma ei. Hugues era sigur că se ducea la o prietenă, să se plângă de el, dar măcar fusese în stare să-i spună ce avea pe suflet. Acum trebuia să accepte că Natalie făcea parte din viaţa lui. Ştia că îi va lua ceva vreme. Nu era şocat de ce-i spusese, doar îi părea rău pentru ea.

O sună pe Natalie mai târziu în acea dimineaţă şi îi repetă discuţia avută cu Heloise, fără să-i mai spună că fata susţinuse că el i-a stricat viaţa. Se ţinuse de cuvânt. Îi spusese, în cele din urmă, lui Heloise, iar ea reacţionase exact cum se aşteptase. Dar Natalie era totuşi mulţumită că nu făcuse mai urât.

— Cum se simte? îl întrebă Natalie, părând îngrijorată.

Spera că nu se certaseră prea rău.

— Momentan e foarte furioasă. Poate speriată şi rănită. O să-i treacă. Are nevoie de puţin timp. Părea sigur pe el odată ce-i spusese.

Heloise a dormit la o prietenă în acea seară, iar în ziua de Crăciun nu vorbea încă cu tatăl ei. Natalie plecase la fratele ei în Philadelphia, ca de fiecare Crăciun, aşa că Hugues n-a rugat-o să stea cu ei, ceea ce era mai bine. A fost un Crăciun foarte tensionat. Heloise nu a vrut să ia cina cu el, lucrând, în schimb, la recepţie.

A doua zi după Crăciun, Natalie a trecut pe la hotel, după ce s-a întors în oraş. Luau cina liniştiţi în apartament, când Heloise a intrat peste ei, iar când a văzut-o pe Natalie, s-a şi repezit în camera ei şi a trântit uşa, fără să scoată o vorbă. Teama şi durerea pe care le simţea se prefăcuseră în furie. Era ca un uragan care făcea ravagii, purtându-se ca un copil în acelaşi timp.

— Uau! exclamă Natalie în şoaptă. Înţelegea acum de ce Hugues nu-i spusese mai înainte despre relaţia lor. Numai amabilă nu era. Heloise vorbise cu câţiva dintre prietenii ei buni din hotel, inclusiv cu Jennifer, iar cu toţii îi spuseseră că Natalie era bună la suflet şi potrivită pentru tatăl ei, lucru care o supărase şi mai rău. Voia ca ei s-o urască la fel de mult ca ea, dar nimeni nu părea să fie de partea ei. Era singura împotrivă, deoarece toţi credeau că Hugues trebuia să aibă pe cineva în viaţa lui. Heloise credea că toţi erau nişte trădători demni de dispreţ, dar pe tatăl ei îl ura cel mai mult, pentru că o trădase, înlocuind-o cu Natalie. Nu voia să-l împartă nici cu acea femeie, nici cu altcineva. Era al ei.

— Îşi revine ea, încercă Hugues să o liniştească pe Natalie, dar şi ea era supărată. Nu voia să-i distrugă familia sau relaţia pe care o avea cu singurul lui copil, însă trebuia să aştepte să treacă furtuna. Şi se părea că avea mult de aşteptat.

A doua zi, Heloise s-a dus la schi în Vermont cu nişte prieteni. Nu i-a spus o vorbă când a plecat. Într-un fel, era mai uşor că Heloise plecase pentru câteva zile. Natalie putea să stea cu el şi să-şi petreacă Revelionul în linişte. Nu voiau decât să fie împreună, dar Natalie era îngrijorată că-i distruge viaţa lui Heloise.

— Vrei să dispar iarăşi din viaţa ta? îl întrebă, simţindu-se vinovată pentru necazurile pe care le provocase.

— Nu, nu vreau! îi spuse el cu hotărâre în glas. Am făcut asta pentru noi şi pentru că trebuia. Acum, am nevoie să mă sprijini până la capăt. Nu poţi să dai bir cu fugiţii când e mai greu. Ea încuviinţă, dar nu ştia ce să facă pentru a calma spiritele; putea doar să-l susţină şi să aştepte.

— Crezi că o să-mi dea vreodată o şansă? îl întrebă Natalie, părând agitată.

— Momentan nu. A fost mereu foarte încăpăţânată şi nu s-a schimbat. Furtuna va trece de la sine. Sunt sigur că va fi foarte neplăcut o vreme.

O cuprinse cu un braţ şi o sărută. Şi, oricât de mult îi fusese teamă de cum va reacţiona Heloise, era pregătit să suporte. Natalie părea speriată.

După ce s-au dus la culcare, ea s-a tot zvârcolit în somn, arătând foarte obosită a doua zi dimineaţă.

— Încearcă să nu-ţi mai faci griji. Trebuie să mai aşteptăm, îi spuse el hotărât.

Natalie s-a relaxat în cele din urmă de Revelion şi au petrecut o seară minunată împreună, uitându-se la filme vechi şi sorbind dintr-o cupă de şampanie. Hugues a sunat-o

pe Heloise ca să-i ureze la mulţi ani, dar ea nu a răspuns la telefon. I-a lăsat un mesaj pe căsuţa vocală şi i-a trimis un mesaj scris. Natalie era uimită de calmul de care dădea dovadă. Acum era liniştit, odată ce-i spusese lui Heloise ce se petrecea. În acea noapte a refuzat să deschidă subiectul. Seara era doar a lor.

Spre surprinderea tuturor, Heloise era încă furioasă când s-a întors. Mai tare ca la început. O trădase, iar ea nu putea să-l ierte. A început să lucreze la recepţie la două zile după Revelion, uitându-se urât la tatăl ei ori de câte ori trecea pe lângă ea. El a lăsat-o în pace şi nu a încercat să o preseze. Acum, ştia că Natalie făcea parte din viaţa lui. Trebuia să se obişnuiască, fie că-i plăcea sau nu.

Furia ei nu s-a domolit nici în ianuarie, abia adresându-i două vorbe în cinci săptămâni şi ignorând-o complet pe Natalie. Hugues era un pic descurajat. Se întreba cât timp avea s-o mai ţină supărarea. Se pare că foarte mult timp. Jennifer a încercat şi ea s-o înduplece, dar fără succes. Heloise nu voia să o asculte nici pe ea, şi nici pe oricine altcineva. Spunea că o ura pe Natalie şi atâta tot. Jennifer îndrăznea s-o contrazică.

— Acum nu e vorba de directoarea de la aprovizionare care flirtează cu tatăl tău şi care apoi face sex cu ajutorul de bucătar în camera frigorifică, îi aminti ea. Această replică o făcu pe Heloise să zâmbească. Uitase de Hillary. Natalie e o femeie de treabă. Nu o să-ţi facă zile fripte şi n-o să încerce să ţi-l fure pe Hugues. Ar trebui să-i acorzi o şansă.

— De ce? N-am nevoie de o mamă, am deja una, şi nu vreau să-l împart pe tatăl meu cu ea. Măcar era sinceră, deşi vorbea de parcă avea cinci ani. Avea un comportament imatur, de copil răsfăţat. Jennifer i-a spus toate astea, înfuriind-o şi mai rău. I-a mai zis că e absurdă şi că acest mod de a trata o problemă nu-i face cinste. Heloise a plecat furioasă, întorcându-se la recepţie, unde se descurca de minune. Tatăl ei era bucuros să audă asta, dar tot se ţinea departe de ea. Natalie nu se ducea la hotel când Heloise era acolo.

La începutul lunii februarie, Heloise era încă furioasă şi supărată, Natalie era un pachet de nervi, iar Hugues începuse să se cam sature. Natalie tot se oferea să-l părăsească, ceea ce lui Heloise i-ar fi plăcut, însă el voia ca amândouă să se liniştească. Hugues îi spunea acest lucru lui Jennifer în fiecare dimineaţă, iar ea îl sfătuia să reziste şi să aibă răbdare, astfel încât a asigurat-o că aşa va face.

— De ce nu te căsătoreşti cu ea? îl întrebă Jennifer într-o dimineaţă. E tot un drac. Dacă Heloise e atât de supărată, atunci doar o să se înfurie şi mai tare dacă vă căsătoriţi. De ce să nu faceţi pasul cel mare acum? Apoi Natalie se poate muta aici. Nu-i arătase lui Heloise noul apartament, atâta timp cât era încă furioasă. Voia s-o vadă că se bucură şi aştepta să se calmeze, ceea ce nu se întâmplase încă. Şi se părea că nu-şi va reveni niciodată, dar i-a surâs ideea lui Jennifer şi s-a gândit la ea câteva zile. Poate că avea dreptate. Heloise era deja supărată de două luni. Nu avea să fie nicio diferenţă. Şi îl încânta ideea de a-şi petrece cu Natalie tot restul vieţii. Discutaseră despre asta de câteva ori, înainte să înceapă tot tărăboiul de după întoarcerea lui Heloise.

N-a spus nimănui nimic, i-a cumpărat fiicei lui un pardesiu roşu de la Givenchy de Sfântul Valentin, pe care i l-a dat la micul dejun. Îşi dădea seama că se simţea tentată să-l refuze, totuşi a deschis ambalajul supărată, însă s-a înseninat imediat când a văzut pardesiul.

— Taţi, îmi place la nebunie! spuse ea, arătând din nou ca de obicei timp de cinci minute.

A îmbrăţişat-o, ea şi-a pus haina pe ea, apoi s-a dus în dormitor şi a trântit din nou uşa. Poate că uraganul va trece într-o zi. Furia ei începuse să-l obosească.

În acea seară a dus-o pe Natalie să ia cina la Grenouille, restaurantul ei preferat, apoi au mers la ea acasă să vorbească, să se relaxeze şi să facă dragoste. Avuseseră parte de două luni extrem de stresante. Amândoi lucrau de zor, iar Heloise le făcea viaţa amară. Acum, Hugues prefera să plece din hotel ori de câte ori se putea ca să fie cu Natalie şi să se bucure în linişte de timpul petrecut împreună.

Stăteau în pat în apartamentul ei, vorbind iar despre Heloise, dar Hugues a schimbat subiectul. Nu voia ca Natalie să se mâhnească din nou. Numai despre asta discutau acum, încercând să-şi dea seama cât timp îi va mai lua lui Heloise să se domolească. Poate nu avea să-i ierte niciodată. Fuseseră două luni foarte lungi.

Încerca să o tachineze pe Natalie ca să-i distragă atenţia, sărutând-o, apoi privind-o cu îngrijorare, de parcă ar fi văzut ceva ce nu-i plăcuse.

— Ce-ai în ureche? o întrebă el, iar Natalie păru speriată o clipă.

— În ureche? Am ceva în ureche?

Şi-a dus mâna la ureche de parcă ar fi avut o insectă acolo.

— Ai ceva în ureche, insistă el, încă încruntat. Stai să mă uit.

Se uită în ureche, apoi Natalie chicoti. Hugues o gâdila.

— Ce faci?

— Cred că s-a blocat. Poate ar trebui să iau un patent sau ceva de genul ăsta.

— Nu fi prostuţ, spuse ea când se întoarse să-l sărute, ceea ce-i distrase atenţia o clipă. Voia să facă din nou dragoste cu ea, dar înainte trebuia să se ocupe de altceva.

— Ai un patent?

— Nu. Şi n-ai să-mi bagi un patent într-o ureche!

— Uite. Am găsit! Ştiam că am ceva pe aici! îi dădu ceva, fără ca să ştie la început ce era. Se tot uita la acel lucru, nevenindu-i să creadă. Era un superb solitar. Urmase sfatul lui Jennifer şi se dusese la Cartier în acea zi. Era mai mare decât orice alt inel de logodnă la care visase, iar ea se uită la Hugues uimită.

— Vorbeşti serios?

— Pare un inel foarte serios, spuse el, râzând. E bine că am reuşit să-l scot, altfel ar fi trebuit să-ţi tai urechea ca să ajung la el. Apoi, vorbi serios: Te căsătoreşti cu mine, Natalie?

Îi puse inelul pe deget şi o sărută.

— Da, spuse ea după ce luă o gură de aer. Mă căsătoresc cu tine şi fără inel. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Acest lucru i se părea lui Hugues şi mai amuzant. Îi plăcea să o răsfeţe. Iar ea merita: aşteptase de multă vreme ca el să facă pasul care trebuia, iar acum făcea chiar mai mult.

— Când ne căsătorim? o întrebă, părând fericit şi relaxat, după care se întinse lângă ea. Natalie admira într-una diamantul, fiind toată un zâmbet.

— Nu ştiu. Mâine e prea devreme? Dacă te răzgândeşti?

— N-am s-o fac. Nu mai zise nimic preţ de câteva clipe. Trebuie să mă duc la Lausanne în iunie, la ceremonia de absolvire a lui Heloise. Sper ca până atunci să poţi veni şi tu cu noi. La întoarcerea ei acasă, aş vrea să dau o petrecere pentru ea, care să coincidă cu aniversarea ei de 25 de ani. Nu vreau s-o eclipsez. Ce zici să ne punem pirostriile în iulie?

— E perfect, spuse ea, pe când se întorcea ca să-l sărute. Toată seara fusese de vis. Sexul, cererea în căsătorie, inelul superb. Şi o viaţă alături de el. Iar apoi s-a îngrijorat din nou. Ce-o să-i spunem lui Heloise?

— Că ne vom căsători, îi zise el. Oricum mă urăşte deja. Poate fi mai furioasă de atât?

— Probabil că da, spuse Natalie, părând agitată.

— Îi trece ei! Încă mai credea asta. Şi îi spuse lui Natalie că, atunci când Heloise se va întoarce la el, va fi pentru totdeauna. Şi se ţinea de cuvânt. Când se va calma, îi voi cere să ne fie martoră.

— Îl voi ruga pe fratele meu să mă conducă la altar, spuse Natalie fericită. S-ar putea ca lui Heloise să-i placă de nepotul meu. Este foarte drăguţ. Le putem face cunoştinţă la nuntă.

Îi plăcea cum sunau cuvintele pe care le rostea: „la nuntă”. Era în al nouălea cer.

— Ar fi bine, spuse Hugues, părând la fel de încântat ca Natalie. Bănuiesc că vom da petrecerea în sala de bal, nu? o întrebă.

— Bineînţeles. Am putea ruga un preot să oficieze aici. Natalie nu era foarte bisericoasă, el era divorţat, aşa că amândoi căzură de acord. Totul era perfect. Nunta. Şi viaţa pe care o vor duce după aceea. Hugues va avea o nevastă iubitoare. Şi poate şi o fiică.

Capitolul 16

Hugues s-a hotărât să discute cu Heloise în dimineaţa următoare. După ce a plecat de la Natalie, a mers pe jos până la hotel, a văzut-o pe Heloise la recepţie şi a rugat-o să vină la el în birou. Avea un aer foarte protocolar când a vorbit cu ea. Stătea la recepţie îmbrăcată într-un costum albastru – uniforma recepţionerelor iar după câteva minute, a intrat la el în birou.

— Am greşit cu ceva? îl întrebă, părând agitată şi parcă uitând că era supărată pe el. Se întreba dacă greşise cât timp lucrase la recepţie sau dacă se plânsese vreun client de ea, dar el dădu din cap şi o rugă să se aşeze.

— Nu, cred că eu am greşit, dar oricum eşti supărată pe mine. Vreau să-ţi mai spun încă o dată că te iubesc şi că nimeni nu ar putea şi nu-ţi va lua locul pe care-l ai în inima mea. Eşti fiica mea. Tu *şi* Natalie aveţi amândouă loc în inima mea. Voi aveţi roluri diferite. Multă vreme am dus o viaţă agitată, dar ne-a plăcut amândurora să fim împreună. Tu nu vei rămâne singură pentru totdeauna şi nu văd de ce eu aş face asta. Nu e drept. Heloise se foia în scaun în timp ce îi vorbea el. Se uită la ea fără să scoată o vorbă, apoi continuă: Dar, cum tot eşti supărată pe mine, nu prea am ce pierde. Vreau să fii prima care ştie că am cerut-o pe Natalie de nevastă ieri-seară, iar ea a acceptat. Aş vrea să vii şi tu la nuntă, să fii martora mea, în locul unui cavaler de onoare. Indiferent cât de furioasă eşti pe mine, să ştii că te iubesc. Şi sper să-i dai lui Natalie o şansă şi să ajungi să o cunoşti într-o zi. Ne vom pune pirostriile în iulie, după ce termini tu şcoala, lucru care înseamnă foarte mult pentru mine.

Atunci, Heloise s-a uitat fix la el, îndurerată şi tăcută, iar lacrimile au început să-i şiroiască pe obraji.

— Cum poţi să-mi faci una ca asta? Mereu ai zis că nu te vei mai însura niciodată.

Nu-i venea să creadă că tocmai îi spusese ce plănuia să facă. Nu auzise veşti mai proaste în viaţa ei. Voia să-l facă şi pe el să sufere.

— Probabil că te va părăsi, aşa cum a făcut şi mama, spuse ea, uitându-se urât la el.

Hugues încercă să nu reacţioneze. Îi vorbi reţinut de la birou.

— Nu este ca mama ta. Sper ca mariajul nostru să meargă, dar, dacă nu se întâmplă aşa, probabil că va fi vina mea, nu pentru că va fugi ea cu un star rock sau cu

altcineva. Natalie e o femeie serioasă. Dă-i o şansă. Poate îţi va plăcea de ea într-o bună zi.

Heloise se întrista ascultându-l. Îşi pierdea tatăl din cauza unei femei pe care abia o cunoştea. Acum îi părea rău că se dusese la şcoală. Era sigură că, dacă ar fi rămas, nu s-ar fi întâmplat niciodată aşa ceva. Veştile lui bune îi frângeau inima.

El s-a ridicat în picioare şi a înconjurat biroul, uitându-se drăgăstos la ea. Îşi dădea seama cât de supărată era, aşa că i-a vorbit pe un ton calm. Tocmai îi venise o idee şi spera să aibă succes.

— Du-te la recepţie, te rog, şi ia cheia de la camera 502. Au ieşit amândoi din biroul lui, iar el o aşteptă la lift până luă ea cheia de la recepţie. Heloise nu l-a întrebat de ce, era prea supărată. Recepţionerul zâmbi când i-o dădu. Se tot întreba când îi va încredinţa tatăl ei cheia. De două luni nu se atinsese nimeni de ea.

Au luat amândoi liftul în tăcere, au urcat până la cinci, iar el a luat cheia de la ea pe când mergeau pe hol. Heloise nu înţelegea ce voia să-i arate. Hugues a descuiat uşa, a împins-o, a aprins lumina şi i-a făcut semn să intre. Ea s-a uitat prin cameră. Îşi dădea seama că fusese recent decorată. Sufrageria era zugrăvită în tonuri de alb şi galben, iar dormitorul într-un roz pal. Materialele erau frumoase. Îi plăceau tablourile, iar camerele încă mai miroseau a vopsea. Apartamentul avea un aer plăcut, iar soarele intra din plin prin ferestre.

— E foarte frumos, spuse ea fără nicio inflexiune în voce. Îmi plac tablourile. Trebuie să admir talentul de decoratoare al lui Natalie sau trebuie să fac ceva?

Atunci, Hugues i-a dat cheia.

— Am aşteptat două luni ca să-ţi arăt apartamentul.

— De ce?

— Pentru că l-am făcut special pentru tine. E al tău, oricând vrei să te muţi. Poţi să stai şi sus, la mine, dacă vrei, dar mă gândeam că poate doreşti să ai intimitate. Ai dus o viaţă independentă la Paris şi, dacă vrei să faci acelaşi lucru şi aici, mă gândeam că poate vrei să ai un apartament numai al tău. Asta nu înseamnă că te dau afară din celălalt apartament, dar acesta e al tău oricând doreşti. Păstrează cheia.

Observă că Heloise părea să revină la viaţă, că era încântată de ideea lui, dar nu ştia ce spună, apoi îngrijorarea îi umbri chipul.

— Încerci să mă îmbunezi pentru că te însori?

— Nu, Natalie a început să-l decoreze în octombrie. Am hotărât să mă căsătoresc cu ea acum două săptămâni.

— Păcat, spuse ea cu tristeţe, iar el o luă în braţe.

— Îţi promit că totul va fi în regulă. Nu mă vei pierde niciodată, indiferent ce se va întâmpla. Stătea acolo, ţinând-o în braţe, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Nu suporta să-i provoace suferinţă, dar ştia că trebuia să se însoare cu Natalie. Te poţi muta în apartamentul acesta când doreşti. Dacă vrei, poţi să stai la etaj cu noi şi aici să dai petreceri pentru prietenii tăi. Dacă stai sus, mă aştept să te porţi civilizat cu Natalie.

Era foarte clar în privinţa acestui lucru. Ea nu scoase o vorbă câteva minute, apoi se opri din plâns şi îi zâmbi. Era foarte surprinsă de ce făcuse tatăl ei pentru ea.

— Mulţumesc, tati, e un apartament superb şi-mi place la nebunie. Îl îmbrăţişă şi apoi îl sărută pe obraz. Nu ştia dacă să fie distrusă sau încântată de noul ei apartament. De când se întorsese acasă, avea emoţii puternice. Abia aştepta să-şi invite prietenii să-i vadă apartamentul. Îi displăcea faptul că trebuia să plece acum şi să se întoarcă la lucru. Se mai învârti prin apartament, încântată de tot ce vedea. Încerca să se bucure de cadoul primit şi să uite că tatăl ei se va însura cu Natalie. Chiar îmi plac tablourile, îi spuse în cele din urmă. Erau minunate – contemporane, luminoase şi tinereşti.

— Eu le-am ales pentru tine, îi spuse el cu blândeţe. Mă bucur că-ţi plac. Aş fi foarte dezamăgit în caz contrar, îi zise cu sinceritate.

— Tot sunt supărată pe tine că te însori cu Natalie, spuse ea, la fel de sinceră cu el, dar nemaifiind aşa de mânioasă.

Era şocată. Nu se aşteptase ca tatăl ei să se recăsătorească.

— Ştiu. Sper să-ţi treacă, într-o zi. Vrei să fii martora mea? o întrebă cu seriozitate.

— Poate. Părea din nou tristă, uitându-se prin noul apartament. E o decoratoare excelentă, dar nu ai nevoie de o nevastă, mă ai pe mine.

— Şi aşa va fi mereu. O fiică e de neînlocuit, dar nu vei fi mereu lângă mine. E bine să am pe cineva la bătrâneţe. Şi o iubesc. Dar şi pe tine, iar asta nu se va schimba niciodată.

Heloise dădu din cap ascultându-l, apoi îşi strecură cheia de la apartament în buzunarul de la uniformă, de parcă i-ar fi fost frică că i-o va lua pentru că fusese supărată pe el atâtea săptămâni.

— Mulţumesc. Îmi place la nebunie apartamentul.

— Bun, spuse tatăl ei pe când o luă de umeri. Te iubesc. Acum, întoarce-te la muncă. Zâmbi pe când el zise asta şi se duseră împreună la parter. Toţi cei de la recepţie zâmbeau. Ştiau unde fuseseră din clipa în care Heloise luase cheia.

— Ce părere ai? o întrebă secretara pe Heloise, care zâmbi cu gura până la urechi.

— Este foarte mişto. Se uită la tatăl ei, care îi zâmbi şi se îndepărtă. O sună pe Natalie să-i spună ce se întâmplase.

— I-a plăcut?

— Glumeşti? E foarte încântată. I-am spus că ne căsătorim şi că nu trebuie să stea cu noi dacă nu vrea. Poate să se mute jos dacă aşa doreşte, dar nu se va simţi ca o străină. Poate să facă tot ce-i trece prin cap.

— S-a înfuriat când a auzit că ne căsătorim? îl întrebă Natalie, încă agitată. Nu voia ca afurisita de fiică vitregă să stea cu ea tot restul vieţii, şi nici măcar în următoarele şase luni.

— Mai degrabă a fost şocată. Se obişnuieşte ea, îi spuse el încrezător. Cred că noul apartament i-a distras atenţia. I-a plăcut enorm. Mi-a mai zis că, mai devreme sau mai târziu, mă vei părăsi şi tu pentru un star rock.

Hugues zâmbea. Spusese un lucru prostesc.

— Ce oribil! spuse Natalie, nu ţi-aş face niciodată aşa ceva.

— Ştiu asta.

Fusese o dimineaţă de pomină şi se simţea epuizat. Spera ca Heloise să se calmeze şi să accepte să o cunoască pe Natalie. I-ar fi prins bine să aibă o femeie pe lângă ea, nu doar pe el. Natalie avea să fie o binecuvântare pentru amândoi.

— Am rugat-o să-mi fie martoră, îi spuse el atunci.

— Şi ce-a zis?

— Se mai gândeşte. Trebuie să fim optimişti. Până în iulie se calmează.

— L-am sunat pe fratele meu şi a zis că mă conduce la altar. Acum trebuie să-mi găsesc o rochie. Nunta lor urma să aibă loc peste cinci luni şi mai avea multe de rezolvat până atunci.

— Ar trebui să vorbeşti cu şefa de la aprovizionare cât mai repede, o sfătui. E o fată minunată. Trebuie să stabilim o dată. Din fericire, sala de bal nu prea e rezervată în iulie. Toată lumea vrea să se căsătorească în mai, iunie, de Sfântul Valentin sau de Crăciun. Amândurora le surâdea luna iulie. Apropo, unde vrei să mergi în luna de miere?

Puteau să-şi facă planuri, dat fiind că Hugues îi spusese lui Heloise ce era între ei.

— Într-un loc drăguţ, spuse ea cu inocenţă. Hotărăşte tu. Pe când spunea asta, Hugues îşi dădu seama că ştia locul perfect. One & Only Palmilla din Baja în California. Îşi trimitea mulţi oaspeţi acolo şi tuturor le plăcea la nebunie. Era un complex foarte luxos şi un loc perfect pentru luna de miere. Puteau să mai meargă la Hotel du Cap în Cap d'Antibes. Dar în Baja era mai bine.

— Îţi mulţumesc că ai decorat atât de frumos apartamentul lui Heloise. Într-o zi o să-ţi mulţumească, dar nu acum.

— Nu trebuie să facă asta. A fost ideea ta, şi m-ai plătit. Ţie ar trebui să-ţi fie recunoscătoare.

— Aşa a şi fost, spuse el zâmbind pe când se aşeza la birou. Au mai vorbit câteva minute la telefon, după care Jennifer a intrat cu un teanc de hârtii ce trebuiau semnate şi cu un cappuccino, iar el i-a zâmbit.

— Îţi mulţumesc pentru sugestia aceea grozavă, îi spuse el. Am cerut-o pe Natalie de nevastă ieri seară. A fost ideea ta şi a mers de minune. A spus „da" şi ne vom căsători în iulie, asta dacă reuşim să rezervăm sala de bal.

— Am eu nişte pile. Cred că te pot ajuta, îl tachină. Felicitări amândurora. Tot binele din lume miresei. I-ai spus lui Heloise? îl întrebă, încercând să nu pară îngrijorată.

— Tocmai i-am spus.

— E de acord?

— Nu, dar va fi. A fost un şoc pentru ea. Jennifer nu era surprinsă să audă asta, dar era încântată că Hugues îi urmase sfatul.

Jennifer zâmbi pe când el semna actele, şi plecă din încăpere cu acestea. Se bucura pentru el. Era absolut sigură că Natalie i se potrivea de minune. Odată ce Heloise trecea de partea lor, nu vor mai avea nicio problemă. Era încântată de planurile lor. Poate că şi Heloise se va obişnui în curând cu ideea. Jennifer era fericită că Heloise va avea parte de un fel de mamă, care îi lipsise de ceva vreme. Şi ea, şi Hugues aveau nevoie de Natalie, chit că erau conştienţi de asta sau nu.

Capitolul 17

Cele câteva luni care mai rămăseseră până la nunta lui Hugues şi Natalie şi la ceremonia de absolvire a lui Heloise au fost agitate pentru toţi. Natalie încerca să conducă o firmă, să organizeze o nuntă, să aibă o relaţie şi să facă pace cu o fiică vitregă care purta un război rece cu ea, ignorând-o ori de câte ori se aflau amândouă în aceeaşi cameră. Era cel puţin stresant. Hugues încerca să aibă răbdare şi să le consoleze pe amândouă, dar nimic din ce spunea nu o făcea pe Heloise să se poarte frumos cu Natalie sau să o considere viitoarea lui soţie. O ignora intenţionat. Nu a vrut să se implice deloc în organizarea nunţii, Natalie trebuind să se ocupe de aprovizionare, de flori şi de organizarea petrecerii de nuntă.

În noul ei apartament, Heloise dădea des petreceri pentru prietenii ei. Îi plăcea acest lucru, dar continua să stea cu tatăl ei în vechea cameră, ceea ce însemna că ea şi Natalie dădeau nas în nas destul de des, ori de câte ori Natalie venea să ia cina cu el sau când treceau în revistă detaliile legate de nuntă. Hugues stătea la Natalie ori de câte ori putea. Pe Heloise trebuia să o ţină ocupată cu practica la hotel ca să nu se mai gândească la nuntă. Adeseori o punea să facă ture duble, să lucreze seara, peste program, mutând-o din departament în departament, ca să cunoască fiecare aspect al afacerii. Asta ar fi vrut cei de la École Hôteliére să facă, iar el îi asigurase că nu o va trata altfel pentru că e fiica lui.

*

Heloise avea impresia că ştia totul doar pentru că de mic copil crescuse în hotel, dar mai avea multe de învăţat despre cum se conduce o afacere. Cu toţii erau de acord că muncea din greu, fiind dispusă să facă orice i se cerea, neplângându-se niciodată.

Tatăl ei era mândru de ea, dar Heloise rămânea neînduplecată în privinţa lui Natalie. În cele din urmă, îi spusese că nu vine la nuntă, nici ca martoră, nici ca invitată, iar Hugues nu a insistat. Nu voia să o forţeze şi astfel să înrăutăţească lucrurile, sperând că se va calma până în iulie. Ţinea în continuare să-i fie martoră.

Până când Heloise a trebuit să plece la Lausanne pentru absolvire, devenise evident că Natalie nu era binevenită acolo, dar pe ea nu o deranja, dat fiind că avea multe de făcut acasă. Nunta urma să aibă loc pe 7 iulie, singura zi în care sala de bal era liberă. Heloise a fost de acord, mai ales

că majoritatea invitaţilor aveau să fie plecaţi în weekendul prelungit de 4 Iulie. Spera să nu vină nimeni.

Pe 15 iunie, cu trei săptămâni înainte de nuntă, Heloise avea să-şi sărbătorească tot aici împlinirea a 21 de ani şi absolvirea şcolii. Abia aştepta, la fel ca toată lumea din hotel, iar de data aceasta nu mai era o surpriză. Heloise organiza totul de una singură, lucrând îndeaproape cu Sally, responsabila cu aprovizionarea, care se ocupa şi de nuntă. Heloise nu voia să audă de planurile lor nici în ruptul capului, refuzând să discute cu Sally sau cu Jan despre asta.

Evaluările primite de Heloise în urma practicii la hotel erau excelente. Felul ei de a fi, dăruirea, judecata limpede, modul în care se purta cu oaspeţii şi cu colegii de muncă fuseseră foarte apreciate. Îndrumătorilor ei le plăcuse atenţia pe care Heloise o acorda detaliilor, precum şi simţul înnăscut pentru această meserie. Anii în care stătuse pe lângă tatăl ei îi prinseseră bine. Faptul că era un pic prea independentă şi tindea să ia decizii de una singură erau singurele critici care i se aduceau.

Simţeau că nu lucra foarte bine în echipă, dar ar fi fost foarte bună pentru management, ceea ce îşi şi dorea să facă. Avea să se alăture programului de practică al hotelului lucrând la recepţie, alături de un recepţioner cu experienţă, când se întorcea de la Lausanne. Majoritatea clienţilor hotelului care o văzuseră deja la recepţie habar nu aveau că Heloise era fiica patronului. Respecta aceleaşi reguli în privinţa clienţilor ca şi ceilalţi angajaţi, purta aceeaşi uniformă sobră, formată dintr-un taior albastru-închis pentru femei, pe care Hugues îl crease special, bărbaţii purtând sacou şi pantaloni în dungi. Angajaţii trebuiau să arate într-un anumit fel. Heloise îşi ţinea părul roşcat prins într-un coc, machindu-se foarte puţin, ceea ce oricum îi stătea în obicei.

Heloise avea să zboare la Geneva cu o săptămână înainte de absolvire, iar tatăl ei ajungea cu patru zile după ea. Fata voia să petreacă puţin timp cu colegii de clasă din Lausanne până să ajungă el. Heloise trecu pe la biroul lui în dimineaţa plecării. Ca de obicei, el semna cecuri.

— Pleci? o întrebă, iar ea dădu din cap că da. În ciuda neînţelegerilor dintre ei, era mândru de ea că termina şcoala. Iniţial nu fusese de acord să se ducă acolo, dar acum era clar că avea un al şaselea simţ când venea vorba de hotelieri. Trăise, dormise şi respirase în această lume de la vârsta de doi ani, plăcându-i la nebunie, nedorindu-şi să facă altceva, ca şi el, de altfel. Ai nevoie de bani? o întrebă, ca orice tată.

Îi punea aceeaşi întrebare ori de câte ori ieşea pe uşă, chiar şi când se ducea să mănânce o pizza cu prietenii.

— E-n regulă, îi spuse ea, zâmbindu-i. Am luat nişte bani de la contabilitate. Mereu îi trimiteau registrele contabile. Atunci când se va întoarce, avea să primească un salariu decent pentru practica pe care o făcuse. Înainte, lucra astfel încât să satisfacă exigenţele celor de la École Hôteliére, iar tatăl ei le spusese deja tuturor că nu va fi tratată diferit sau preferenţial când se va alătura programului obişnuit de practică. Ne vedem vineri când ajungi acolo, îi spuse ea pe un ton călduros tatălui ei. Era o cină pentru părinţi în acea seară şi o petrecere după absolvire.

El zâmbi pe când se ducea s-o îmbrăţişeze, iar ea îşi aminti cât de fericită era că Natalie nu venea. Acum o întâlnea peste tot. Măcar o dată, poate pentru ultima oară, îl va avea doar pentru ea. Viaţa lor urma să se schimbe pentru totdeauna, dar, în ceea ce o privea, acest lucru deja avusese loc. Prefera să se comporte de parcă Natalie n-ar fi existat. Nu o invitase la absolvire şi nici nu şi-a cerut scuze că nu o făcuse. Nu se purta foarte urât cu ea, ci doar o ignora, ceea ce era o jignire destul de mare.

— Să ai un zbor plăcut. În ochii lui Hugues se citea iubirea pentru fiica lui, nepăsându-i cât de urât se purtase ea în ultimele şase luni. Abia aştept să vin la absolvire şi la petrecerea de aici. Nu a pomenit nimic de nuntă, din moment ce era un subiect atât de delicat pentru ea. Oricum în cele două săptămâni care urmau, ea trebuia să fie în centrul atenţiei. Ca de obicei, mama ei nu venea la absolvire. Heloise o invitase, dar îşi petrecea vacanţa în Vietnam cu Greg, şi, în ciuda faptului că ştia de un an că fata ei termina şcoala, Miriam i-a spus că nu avea cum să-şi schimbe planurile. La fel făcea tot timpul. Lui Heloise nu-i păsa, atâta timp cât tatăl ei era acolo. El a condus-o afară, unde o aştepta o maşină cu şofer ca să o ducă la aeroport.

— Mersi, tată, spuse ea încetişor. Se mai calmase în ultimele zile. Era foarte încântată că termina şcoala, simţindu-se deodată foarte matură. Învăţase foarte multe lucrând pentru tatăl ei la hotel. Era diferit faţă de când era mică şi se ţinea după el. Avea responsabilităţi acum, situaţii dificile de rezolvat, trebuia să-şi mulţumească îndrumătorii, care uneori erau severi şi exigenţi cu ea, deşi o cunoşteau de mulţi ani. Acum, trebuia să întrunească standardele de la Vendôme, nu doar pe cele ale École Hôteliére. Ne vedem vineri, adăugă, suindu-se pe bancheta din spate, lângă rochia

pentru balul de absolvire, pe care o ţinea într-o pungă, făcându-i cu mâna pe când pornea maşina.

Hugues părea căzut pe gânduri în timp ce se uita la maşina care dispărea, amintindu-şi de toţi anii pe care-i petrecuseră împreună, de viaţa ciudată pe care o duseseră, hotelul fiind ca un fel de cocon pentru ei. Hugues ştia cât de greu îi era lui Heloise să accepte pe cineva nou în viaţa ei; de aceea îi trecea mai uşor cu vederea felul în care se comportase în ultimele luni. În ciuda faptului că era furioasă şi supărată pe Natalie, ştia că îl iubea, la fel cum o iubea şi el. Îi era greu să creadă că acum era femeie în toată firea, la aproape 21 de ani, pe cale să termine aceeaşi şcoală pe care o făcuse şi el. Zâmbi pe când se întorcea la hotel.

Când Heloise a ajuns la Lausanne, s-a întâlnit cu colegii din anul precedent. Cu toţii erau nerăbdători să termine cursurile şi povesteau despre practica pe care o făcuseră în hoteluri din toată lumea. Heloise avusese cele mai puţine probleme, căci pentru ea era un domeniu familiar, bucurându-se totuşi că avea acum şi şase luni de experienţă la George V. L-a văzut pe François pentru prima dată după şase luni. Avea o nouă prietenă, ceea ce o irita la culme pe Heloise. Aproape toţi veniseră cu cineva. Nu mai avusese nicio relaţie amoroasă de când se întorsese la New York. Nu avusese timp, dat fiind că făcea ture duble la hotel.

Ieşeau cu toţii în fiecare zi să ia cina la un restaurant din zonă, inclusiv la cele din campus şi la două baruri studenţeşti, au participat la ultimele seminarii şi la o repetiţie a ceremoniei de absolvire. Pentru Heloise era o perioadă foarte dificilă din punct de vedere emoţional.

Unii dintre ei se înscriseseră pentru încă doi ani în International Hospitality Management Program, iar alţii voiau să-şi dea masterul după aceea, dar Heloise era gata să plece şi să-şi continue practica la Vendôme.

Vineri a venit tatăl ei şi s-a cazat în hotelul de lângă şcoală, construit special pentru ca studenţii să facă practică acolo. Pentru fiecare oaspete era o onoare să fie cazat în acel hotel, unde Hugues lucrase câteva luni când fusese tânăr. Îi plăcea să se întoarcă aici şi să vadă cum se schimbaseră lucrurile. Anii petrecuţi la École Hôteliére fuseseră cei mai buni din viaţa lui înainte de a-şi începe cariera. Nu se putea abţine să nu se întrebe, pe când se plimba prin campusul cunoscut şi imaculat, dacă unul dintre viitorii lui nepoţi va studia aici într-o bună zi. Era greu de crezut, dar, dată fiind profunda pasiune a lui Heloise pentru această afacere, Hugues nu excludea ca acest lucru să se întâmple într-un

viitor îndepărtat. Deodată se simţi ca un întemeietor de dinastie, nemaifiind doar proprietarul unui mic hotel.

— La ce te gândeai, tată? îl întrebă Heloise când îl ajunse din urmă.

Îl văzuse plimbându-se de unul singur şi se dusese în căutarea lui. Renunţase la atitudinea belicoasă în aceste zile, dat fiind că Natalie nu era cu ei. Parcă erau vremurile de odinioară.

El îşi ridică privirea şi zâmbi când o văzu pe Heloise, iar apoi o cuprinse cu un braţ.

— Sună prosteşte, dar mă gândeam că poate, într-o bună zi, şi copiii tăi vor învăţa aici. El nu se aşteptase ca Heloise să vină aici, dar, când se hotărâse să păşească pe urmele lui, totul devenise deodată o tradiţie. Se întreba ce ar fi avut de spus părinţii lui. Nu asta aşteptau de la el, dar era o carieră pe care Hugues a urmat-o cu plăcere.

— Nu cred că vreau copii, spuse ea căzută pe gânduri, pe când mergeau braţ la braţ. Era surprins să audă una ca asta. Se aşteptase mereu ca ea să se mărite şi să aibă copii, sperând şi acum, chiar dacă va lucra tot timpul la hotel.

— De ce nu? o întrebă, uitându-se cu multă atenţie în ochii ei.

— Îţi dau prea multă bătaie de cap, spuse, alungând acea idee, iar el râse.

— La fel stau lucrurile şi cu un hotel. Oricât de mult ţi-ar răpi copiii din timp, merită. Viaţa mea n-ar însemna nimic fără tine.

Emoţia care-l încerca i se simţea în voce.

— Chiar şi acum când eşti cu Natalie?

Pe Heloise o obseda acea femeie. Era tristă când se uită la el, iar Hugues dădu din cap înţelegător.

— Chiar şi acum. Nu e acelaşi lucru. Am iubit-o foarte mult pe mama ta, iar acum ţin enorm la Natalie, dar dragostea pentru o femeie sau un bărbat nu e aceeaşi ca aceea pentru copilul tău. Nu se compară. Dragostea mea pentru tine e neţărmurită. Iubirea pentru altcineva poate dura o veşnicie, dar uneori nu se întâmplă aşa. Eu te voi iubi până când voi pune mâinile pe piept.

Era foarte serios, iar Heloise nu scoase o vorbă. Se opriră din mers, iar ea se uită în ochii lui.

— Credeam că nu mai e cazul, spuse ea încetişor, iar el scutură din cap.

— Te voi iubi mereu. Pentru totdeauna. Toată viaţa. Ea încuviinţă, părând uşurată.

Îi era greu să-şi închipuie că, deşi părea adultă, Heloise era doar un copil care credea că-şi va pierde tatăl în favoarea altcuiva, sau că acest lucru se întâmplase deja. Aşa se explica de ce o respinsese pe Natalie. Şi nu era surprinzător, dat fiind că la patru ani mama ei se căsătorise cu alt bărbat. Dar, în ceea ce o privea pe Miriam, Heloise nu simţise niciodată că avusese o mamă. Fusese în viaţa ei doar o scurtă perioadă de timp. Faptul că mama o părăsise reprezentase trădarea supremă, ceea ce îi accentuase animozitatea faţă de Natalie şi furia faţă de el. Acum, Hugues vedea totul mai limpede. Era mai bine că venise de unul singur. O ţinu strâns în braţe, mângâind-o pe părul lung şi mătăsos, iar apoi se întoarseră spre hotel braţ la braţ, cu linişte în suflet. Spusese tot ce voia ea să audă. Nu era suficient să ştie, să presupună, să spere; avusese nevoie să audă acele cuvinte din gura lui.

Cina de dinainte de absolvire, din acea seară, care se ţinea la hotelul condus de şcoală, a fost un eveniment festiv. S-a ţinut în sala de conferinţe, care fusese împodobită şi decorată, câţiva studenţi, precum şi directorul şcolii luând cuvântul, unele discursuri fiind foarte emoţionante. După aceea, majoritatea studenţilor s-au dus în cluburile şi barurile din Lausanne, precum şi la cele din campus, pentru ultima dată. Heloise a ieşit cu prietenii, fiind tristă la gândul că îi părăsea. Cu toţii vor fi în alte colţuri ale lumii, deşi doi dintre ei urmau să facă practică la New York, dar nu-i cunoştea bine pe niciunul. Auzise că François îşi găsise o slujbă la Paris, la Plaza Athénée, preferând să lucreze acolo decât la hotelul familiei, din Sudul Franţei. De acum înainte, cu toţii vor încerca să avanseze într-o funcţie de conducere din industria hotelieră, mulţumindu-şi îndrumătorii şi încercând să satisfacă toate dorinţele clienţilor. Cu toţii ştiau că nu e o meserie uşoară, dar acesta era drumul pe care-l aleseseră, şi de abia aşteptau să înceapă. Doar două persoane renunţaseră, una pentru că avea pe cineva bolnav în familie, iar cealaltă pentru că era însărcinată şi la nunta ei se trăseseră focuri de armă, dar chiar şi aceasta din urmă promisese să se întoarcă. Din grupa lui Heloise absolveau 178 de studenţi şi mai puţin de 200 în toată şcoala, inclusiv cei care urmau după aceea cursuri postuniversitare. Era considerată cea mai bună şcoală din lume şi un loc ideal ca să-ţi continui studiile.

Ceremonia de absolvire de a doua zi a fost foarte emoţionantă. S-au respectat toate tradiţiile, rămase neschimbate de când absolvise Hugues, în urmă cu 30 de

ani. S-au acordat premii, iar Heloise a primit două menţiuni onorabile. Lumea din sală s-a ridicat şi i-a aplaudat la sfârşitul ceremoniei, pe când cânta orchestra, iar apoi studenţii au început să chiuie de bucurie, căci absolviseră cursurile prestigioasei École Hôteliére din Lausanne. Obrajii lui Heloise şi ai lui Hugues erau brăzdaţi de lacrimi când s-au îmbrăţişat.

— Sunt atât de mândru de tine, îi spuse el cu emoţie în voce. Nimeni nu mai era în acea încăpere sau în lume, în afară de ei doi, în acel moment. Din nou se bucura că venise singur. Trebuia să fie doar el cu ea în acea clipă, să-i arate cât de mult ţinea la ea. Se întristase că Miriam nu venise şi ea. Ce păcat că nu fusese niciodată o mamă adevărată pentru Heloise! Lipsise de la toate evenimentele importante, inclusiv de la acesta. Nu-i păsa decât de persoana ei. Îi părea rău că Heloise avea aşa o mamă denaturată din cauza lui şi spera ca ea şi Natalie să fie prietene într-o bună zi. Era prea târziu să fie ca o mamă pentru ea, dar ar fi fost bine ca Heloise să aibă o prietenă matură şi responsabilă, cu totul diferită de Jennifer, Ernesta şi Jan, care se purtaseră totuşi foarte frumos cu ea. Până la urmă, Natalie avea să facă parte din familie. Hugues încercase să fie pentru ea mamă, tată, mentor, prieten, dar simţea că avea nevoie de o prietenă şi îi părea rău că nu avusese niciuna înainte de Natalie. Aşteptase prea mult, iar acum, în loc să fie încântată, fiicei lui îi displăcea ideea şi îi declarase război viitoarei sale soţii. Spera ca ele două să cadă la pace într-o bună zi, dar nu i-a pomenit acest lucru cât timp a stat în Lausanne.

Cina de absolvire din acea noapte a fost foarte sofisticată, servindu-se mâncare excelentă în acordurile unei orchestre foarte bine pregătite. A dansat cu fiica lui, iar apoi Heloise a dansat pentru ultima oară cu prietenii ei. După munca asiduă pe care o depuseseră în ultimii doi ani, în această noapte, realizările lor erau recunoscute. A doua zi dimineaţă, s-au întâlnit pentru ultima oară după ce, în ziua precedentă, se culcaseră la şase dimineaţa. Heloise nici măcar nu dormise. După ce şi-a îmbrăţişat toţi prietenii şi a făcut schimb de adrese, s-a suit în maşină cu tatăl ei, s-au dus la aeroportul din Geneva şi au adormit buştean în momentul în care s-au urcat în avion. El a acoperit-o grijuliu cu o pătură şi pe buze i-a înflorit un zâmbet când s-a uitat la ea. Părea din nou o fetiţă, cu părul ei roşcat şi cu pistrui. Era o femeie acum, cu o carieră strălucită în faţă, dar avea să fie mereu fetiţa lui, în ciuda succeselor pe care le va repurta. Se întinse şi o sărută,

uitându-se la ea cum dormea în avionul ce urma să ajungă la New York.

Capitolul 18

Când au ajuns la New York, amândoi s-au apucat imediat de treabă. Hugues se ocupa de problemele ce surveneau la hotel: certuri între angajaţi, evitarea unor procese sau greve, sosirea unor invitaţi de marcă. Heloise era de serviciu la recepţie în noaptea în care s-au întors acasă. Diploma ei era tot în servietă, dar aici nu conta. Trebuia să sune la linia aeriană şi să recupereze bagajul pierdut al unui client care venea la hotel, să găsească un alt apartament pentru un oaspete nemulţumit din motive greu de crezut, pentru că-i dăduse un apartament recent restaurat, dar persoana respectivă susţinea că verdele o agita, îi dădea migrene, iar perdelele aveau ciucuri verzi. Heloise reuşise ca prin minune să mute respectiva persoană în apartamentul în care alt client nu ajunsese încă. După miezul nopţii a trebuit să cheme un doctor, căci fiul de cinci ani al unui client avea febră, apoi a trebuit să-i cheme pe cei de la pază să aplaneze o altercaţie între doi beţivi de la etajul patru, pentru a nu solicita ajutorul poliţiei şi astfel cazul să ajungă în paginile cotidianului *New York Post.* La două dimineaţa, a trebuit să-i mustre de mai multe ori pe cei de la room-service pentru că nu răspunseseră la telefon şi să-i explice altui oaspete de ce la recepţie nu era nimeni la cinci dimineaţă. A terminat la şapte şi a îngheţat când s-a dus în apartamentul tatălui ei şi a văzut că era şi Natalie acolo. Nu o mai văzuse de când se întorsese acasă, cu o zi în urmă, dar era atât de obosită, încât nu-i păsa. Luau micul dejun când Heloise trecu pe lângă ei, salutându-i cu răceală. Îi displăcea profund cum se uita tatăl ei la Natalie. Era topit după ea. Lui Heloise i se părea ridicol ca un bărbat de vârsta lui să fie atât de îndrăgostit, dar încercă să nu observe acest lucru şi se îndreptă spre camera ei.

— Cum a fost noaptea trecută? o întrebă pe când fiica lui trecea pe lângă ei.

— A fost bine, am avut de aplanat un conflict la etajul patru. Soţii Moretti s-au luat la ceartă, iar cei din camerele de lângă ei au vrut să sune la poliţie.

— Ce ai făcut?

Părea îngrijorat, iar ea se codea să-i dea un răspuns.

— Am trimis câteva sticle de Dom Perignon nemulţumiţilor. Bruce a stat aproape o oră cu soţii Moretti. Se pare că bărbatul l-a înjurat de mamă, iar Bruce a rămas cu ei până când au obosit de cât au băut, iar domnul Moretti

s-a dus, în cele din urmă, la culcare. Pe doamna Moretti am mutat-o în altă cameră, la un alt etaj. Nu ştiam ce altceva să fac. Şi am chemat un doctor la camera 619, la două dimineaţă. Copilul ei avea un streptococ şi o infecţie la ureche.

— Ai făcut exact ce trebuia, o lăudă tatăl ei. În cei doi ani petrecuţi la şcoala de hotelieri, Heloise învăţase să fie diplomată, spontană şi să acţioneze rapid. Se pricepea de minune la asta, iar instinctul nu o înşelase niciodată până acum.

— Soţii Moretti au nevoie de un psihiatru, spuse ea zâmbind larg, pe când îşi dădea jos uniforma şi o arunca pe un scaun. Îşi dăduse jos pantofii la intrare. Abia atunci îi aruncă o privire lui Natalie. Nunta urma să aibă loc în mai puţin de patru săptămâni, iar petrecerea ei, în câteva zile. Cum merg pregătirile de nuntă?

Natalie zâmbi larg, apoi oftă.

— Cumnata mea şi-a luxat glezna săptămâna trecută când se dădea cu rolele. Cele două nepoate au mononucleoză şi s-ar putea să nu vină. În Olanda, e posibil ca piloţii să intre în grevă, aşa că nu suntem siguri dacă o să avem flori. Nu am definitivat încă meniul, iar tatăl tău nu vrea tort de nuntă. În plus, trei dintre clienţii mei vor să mă ocup de casele lor în săptămâna cât sunt plecaţi. În rest, totul e minunat. Heloise nu se putu abţine să nu râdă de ce auzise. Părea mai maleabilă de când îşi luase diploma şi petrecuse trei zile singură cu tatăl ei la Lausanne. Natalie se felicitase că nu mersese acolo, dar, la câte avea pe cap, oricum nu ar fi putut. Ştia că Heloise ar fi văzut-o ca pe o intrusă dacă s-ar fi dus.

— Mi se pare foarte normal când mai sunt trei săptămâni până la ziua cea mare. De obicei, lucrurile astea se întâmplă cu câteva zile înainte. Eşti în grafic, îi spuse Heloise pe un ton extrem de plăcut, iar tatăl ei zâmbi. Timpul petrecut împreună cu el în Lausanne îi făcuse bine.

— Asta nu mă linişteşte. Natalie părea agitată şi parcă pierduse ceva kilograme, dar părea fericită când se uita la Hugues. Viitoarea ei fiică vitregă încă o mai speria, dar fusese mai prietenoasă acum cu ea decât în tot anul. Poate era obosită după o noapte lungă şi zborul de ieri şi nu avea suficientă energie să se poarte urât cu ea. Natalie nu era sigură. N-avea încredere în ea, după ce, în lunile anterioare, Heloise fusese atât de furioasă pe ea.

— Sally te va ajuta să pui totul la punct. E minunată. Poate duce orice la bun sfârşit! spuse Heloise cu nonşalanţă.

Odată, a găsit un rabin în jumătate de oră. Erau în luna de miere la hotel, ea l-a scos din pat ca să oficieze nunta, iar apoi a sunat un cantor pe care-l cunoştea. Totul a mers strună. De ce nu vrei tort? întrebă, uitându-se dezaprobator la tatăl ei.

— Mă simt prost. Poate am văzut prea multe nunţi. Nu mi-au plăcut niciodată. Vreau un desert normal, se plânse el.

— Trebuie să ai un tort de nuntă. Poţi să comanzi un desert de la room-service, dar trebuie să ai un tort, îl certă ea, apoi luă brioşa de pe masa lor şi o mâncă în drum spre camera ei.

Era atât de obosită, încât abia mai putea gândi. Trebuie să mă întorc la ora trei. E naşpa să lucrezi la recepţie, spuse ea peste umăr pe când intra în camera ei şi închidea uşa. De data aceasta nu o trânti. Natalie se uită la Hugues surprinsă după ce uşa se închise.

— Eşti mai bine? îl întrebă ea.

Aşa se părea.

— Cred că da, spuse el încet, ca să nu-l audă Heloise. Se întreba dacă fiica lui se va muta în noul ei apartament după nuntă. I-ar fi plăcut să petreacă mai mult timp singur cu Natalie, mai ales dacă Heloise avea de gând să-i facă zile fripte, dar încă nu dădea niciun semn, poate se purta aşa doar ca s-o scoată pe viitoarea lui nevastă din ţâţâni. Cred că-i e frică să nu mă piardă, îi şopti. I-am spus că e imposibil. Nu mă poţi răpi de lângă ea şi ştiu că nici nu-ţi doreşti asta. Din cauza mamei ei, sunt tot ce are pe lume, cel puţin acum şi în ultimii
17 ani. Reprezinţi pentru ea o ameninţare mai mare ca oricând. Natalie dădu din cap că da. Mai discutaseră acest subiect, şi înţelegea mai bine decât credea Heloise, de aceea încerca să fie înţelegătoare, deşi Heloise se purtase oribil cu ea în ultimele şase luni. Spera că Heloise se calmase, ceea ce ar fi încântat-o peste măsură. Nu-şi mai închipuia că puteau fi prietene.

— Mama ei n-a mai venit la ceremonia de absolvire?

— Evident că nu. S-a dus în vacanţă cu Greg în Vietnam, deşi ştia de un an când va avea loc ceremonia. Ar fi lipsit şi dacă avea programare la coafor sau să-şi facă un tatuaj, spuse el furios.

— Cred că-i este greu lui Heloise. Nu poţi înţelege de ce părinţii tăi nu sunt lângă tine când ar trebui. Dacă au murit, n-ai ce să faci, dar dacă sunt în viaţă, însemnă că nu le pasă. Este greu să mai iubeşti apoi pe altcineva. Părinţii îţi pot face mult rău, spuse ea cu un aer atotştiutor.

— Am încercat să mă revanşez în toţi aceşti ani, să fiu mereu alături de ea, dar Miriam, niciodată. Uneori am impresia că părintele absent face mai mult rău decât poate repara cel prezent în viaţa copilului.

Natalie încuviinţă, apoi aduse din nou vorba de tortul de nuntă şi îi aminti ce spusese fiica lui.

— Bine, bine, alege tu tortul de nuntă. Eu o să comand altceva. Mi se pare de prost gust. Şi nu o să te las să-mi dai o linguriţă cu tort, iar apoi să mă mânjeşti pe faţă. Era prea european ca să facă una ca asta, neînţelegând şi detestând acel obicei. Poţi folosi o furculiţă.

— Promit, spuse ea încântată.

Voia să ţină cont de tradiţii, obiceiuri şi superstiţii. Ceva de împrumut, ceva albastru. Avea o jartieră bordată cu dantelă albastră şi chiar şi o monedă pentru pantofi. Aşteptase 41 de ani acest moment, nu mai avea nicio speranţă că se va mai căsători vreodată, încetând să-i mai pese, până când a intrat el în peisaj. Acum se va bucura la maximum de acest eveniment. El ştia asta şi îi făcea toate poftele, cu excepţia tortului de nuntă.

— Te rog să nu mă pui să gust din 14 feluri de torturi, ca orice mireasă. Comandă ce-ţi place. Natalie voia un tort de nuntă de ciocolată cu glazură din cremă de culoarea fildeşului, decorat cu fundiţe de marţipan şi flori proaspete. Îi arătase cofetarului o fotografie cu tortul ei preferat. Aceasta era nunta ei de vis, singura din viaţa ei, aşa că voia să facă totul ca la carte. Îi plăcea la nebunie rochia de mireasă. Nu era prea tinerească, dar era simplă şi elegantă. Voia să-l dea pe spate pe Hugues. Natalie ştia că văzuse o mulţime de nunţi şi mirese la hotel. Voia să fie cea mai frumoasă pe care o văzuse în viaţa lui.

O oră mai târziu, amândoi au plecat la treabă. Natalie se întâlnea cu noii clienţi. Le promisese că se va uita într-una dintre camerele de hotel care avea o infiltraţie, ceea ce ar fi fost un pretext ca să o redecoreze, iar Hugues avea întâlniri una după alta, pe lângă cea a asociaţiei hotelurilor. Aceste întâlniri erau foarte bune pentru a menţine relaţii cordiale între proprietarii şi managerii de hoteluri. Heloise era din nou la recepţie după-amiază, promiţând că îi va ţine locul unui portar pentru două ore.

Zilele următoare au fost la fel de agitate. Heloise abia a avut timp să se pregătească pentru petrecere, Sally ocupându-se de toate amănuntele, deşi Heloise discutase cu ea în detaliu cu o zi în urmă. Va fi o mare petrecere, la care se vor serba atât ziua ei de naştere, cât şi absolvirea. Camera

era decorată în alb şi auriu, cu flori albe pe fiecare masă şi baloane aurii care atârnau de tavan. Tatăl ei angajase o orchestră extraordinară şi îi lăsa să stea pe prietenii ei până la patru dimineaţa. După aceea, au luat micul-dejun într-o cameră mai mică. Heloise a spus că a fost o petrecere foarte reuşită şi că se distrase de minune. Tatăl ei voia să o răsplătească pentru munca depusă la École Hôteliére, dorind ca ea să simtă specială, şi nu stânjenită de nunta ce urma să aibă loc în curând.

Hugues şi Natalie au dispărut pe la unsprezece, lăsându-i pe cei tineri să se distreze. S-a dovedit a fi un preambul fericit la nunta lor. Lui Natalie i-a plăcut, iar Heloise se purtase foarte frumos cu ea de când se întorsese de la Lausanne. Era mai matură şi nu mai era supărată nici pe tatăl ei şi nici pe viitoarea lui soţie. Parcă înţelesese, în cele din urmă, că nu-l va pierde. Nu era fericită că Hugues se va căsători cu Natalie, dar nu mai era pornită să-i facă viaţa un infern. Acum îi era ruşine de cât de furioasă fusese pe ea. Când se întorsese de la Lausanne, îi spusese acest lucru lui Jennifer.

Natalie îşi petrecea săptămânile dinaintea nunţii încercând să stabilească aşezarea invitaţilor la masă. Deşi era un weekend de sărbătoare, aşteptau peste două sute de invitaţi. Până acum, totul decurgea conform planului, deşi Natalie era foarte agitată, deoarece nu mai organizase până atunci un asemenea eveniment de amploare. I se părea mai greu decât să decoreze un apartament sau o casă. Nu era domeniul ei, şi se baza pe personalul hotelului să o ajute, încercând să nu-l deranjeze pe Hugues. Avea destule pe cap şi voia ca el să fie plăcut surprins.

Cu o seară înaintea nunţii făceau o repetiţie la petrecerea pentru familie şi persoanele din afara oraşului. Singura ei familie era fratele ei, soţia lui, copiii lor, iar Hugues nu avea pe nimeni, cu excepţia lui Heloise. Dar tot se aşteptau să-şi facă apariţia 60 de invitaţi la repetiţia care urma să aibă loc la etaj, într-un salon privat. Nu va fi muzică şi nu vor dansa, aşa că era uşor de organizat. Aveau nevoie doar de flori, trebuiau să decidă în privinţa meniului şi a vinurilor, iar caligraful trebuia să scrie cartonaşele cu locuri şi să facă schiţa generală. Natalie se simţea de parcă punea la cale un război, cu liste şi schiţe peste tot. Avea cu ea un aparat de emisie-recepţie ca să comunice oricând cu Sally. Natalie nu-i dăduse nicio sarcină lui Heloise, din respect pentru ea, dar o invitase la cina burlăciţelor, însă Heloise a refuzat-o, spunându-i că trebuie să lucreze, ceea ce era adevărat. Pe de

altă parte, n-avea chef să se distreze când tatăl ei îşi punea pirostriile. Ar fi fost ipocrit din partea ei şi i s-ar fi părut ruşinos să vadă cum nişte femei între două vârste i-ar fi dat lui Natalie lenjerie intimă ca să-l seducă pe tatăl ei. Natalie oricum se descurca de minune.

Angajaţii hotelului organizaseră cu o lună înainte o petrecere surpriză a burlacilor pentru Hugues, cu mâncare cu specific marocan şi dansatoare din buric, însă a fost ceva destul de liniştit. Au mai invitat şi câţiva prieteni ai lui care lucrau sau se ocupau de alte hoteluri. Dat fiind că muncea foarte mult, îi era greu să fie prieten cu cineva. Hotelul şi angajaţii făceau parte din viaţa lui, timp liber nemaiexistând. Hugues se distrase însă la petrecerea burlacilor, dansase cu câteva fete, dar nimeni nu făcuse nimic ruşinos, niciunul nu depăşise limitele bunei-cuviinţe, ceea ce se întâmplase deseori la alte petreceri ale burlacilor de la hotel, unde veneau prostituate plătite de unul dintre invitaţi. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-i facă una ca asta lui Hugues; nu era genul lui, aşa că doar s-au distrat.

Cu o zi înainte de nuntă, Natalie era la capătul răbdării. Rochia ei era în altă cameră de la alt etaj, unde avea să i se facă machiajul şi coafura în ziua nunţii. Fratele şi cumnata ei stăteau la hotel. Doar cei doi băieţi ai lor au venit; surorile lor gemene încă aveau mononucleoză. Cu o zi înainte de nuntă, Natalie se programase la masaj, manichiură şi pedichiură. Heloise a văzut-o în acea dimineaţă la coafor, cu o mască pe faţă. S-a oprit să o salute, iar Natalie a deschis ochii când i-a auzit vocea. Abia o văzuse zilele astea.

— Cum mai merge treaba? o întrebă Heloise.

— Groaznic, spuse Natalie, încercând să nu-şi mişte gura prea mult ca să nu i se crape masca, care părea a fi din argilă verde. Se simţea ca vrăjitoarea cea rea din *Vrăjitorul din Oz*. Îmi apar coşuri pe faţă. Sunt deranjată la stomac. Solistul formaţiei nu poate pleca din Las Vegas, aşa că nu mai vine. Mi-aş fi dorit să fugim împreună.

Mai avea un pic şi izbucnea în plâns.

— O să fie bine, o consolă Heloise. Încearcă să te relaxezi, mai spuse, iar apoi, oftând, îi făcu o concesie. Se pricepea mai bine decât viitoarea ei mamă vitregă la chestiile astea, dar până atunci nu ridicase un deget ca s-o ajute. Vrei să vorbesc cu Sally? o întrebă cu blândeţe.

Natalie se uită fix la ea şi dădu din cap.

— Te deranjează? Nu ştiu ce să fac şi sunt groaznic de agitată. Lua medicamente care o făceau să se simtă şi mai agitată, dar nu i-a spus asta lui Heloise. Hugues ştia şi

încerca să facă tot posibilul să o calmeze, dar doctoriile şi stresul organizării unei nunţi o afectau foarte mult, ceea ce se vedea cu ochiul liber.

— Mă duc în câteva minute la ea în birou, îi promise Heloise, zâmbindu-i. Tu stai să-ţi faci unghiile şi părul. Lasă restul în seama noastră. Trage şi un pui de somn. Natalie dădu din cap şi o urmări cu privirea cum pleacă din coafor. Simţea că războiul e pe sfârşite. Nu era sigură că se terminase complet, dar de când Heloise şi Hugues se întorseseră de la Lausanne, nu mai simţea ameninţarea plutind în aer.

Jumătate de oră mai târziu, Heloise era sus cu Sally, trecând în revistă detaliile legate de nuntă. Majoritatea erau puse la punct, iar ea şi cu directorul foarte competent de la aprovizionare au discutat ce nu era făcut şi au operat câteva modificări pe care nu le va observa nimeni: poziţionarea meselor şi mărimea blaturilor. Cineva comandase scaunele greşite, iar Heloise le-a cerut pe cele mai bune. Invitaţii, programul, cartonaşele cu nume – toate erau făcute astfel încât ceremonia să fie văzută de toţi. Erau schimbări minore, dar de efect. Ea şi Sally au operat modificările, iar aceasta din urmă a spus că era un gest foarte frumos din partea lui Heloise.

Trebuia să aibă loc o repetiţie, dar a fost contramandată pentru că rudele miresei ajungeau prea târziu. Heloise a rugat-o pe Sally să trimită florile pentru Natalie şi cumnata ei, pentru părul miresei şi ambele buchete în apartamentul în care se va îmbrăca în rochia de mireasă. Iar lăcrămioara pentru reverul lui Hugues trebuia dusă în camera lui, nu a ei. Dintr-odată, lui Heloise nu i se mai făcea rău când se gândea la nuntă. Se împăcase cu acest gând, dorindu-şi să dea şi ea o mână de ajutor,

— Dar tu? o întrebă Sally cu băgare de seamă. Nu comandase flori pentru ea. Tu ai buchet?

Nu îndrăznise s-o întrebe pe Heloise despre nuntă. Acum, părea să nu se mai opună.

— Eu nu vin la ceremonie, spuse Heloise încetişor, părând un pic jenată.

— Nu? Sally arăta surprinsă şi îşi dădu seama că nu discutase acest subiect cu mireasa. Nu o întrebase pe Heloise de ce. Ştia, ca toată lumea din hotel. De când se anunţase, Heloise fusese total împotriva acelei nunţi.

— Tata m-a rugat să-i fiu martoră, în loc de domnişoară de onoare. Era mai mult o tradiţie europeană, dar ea nu îi spusese ce hotărâse, iar el nu insistase. Avea să fie fericit

doar dacă venea la nuntă, neaşteptându-se la altceva. Nu era sigură ce va face. Îl ameninţase de câteva ori că nu va veni. La asta se gândi ea când se uită la Sally, cu care era prietenă de mică. Mai bine îmi aduci şi mie un fir de lăcrămioară pe care să mi-l prind la rochie. Acest lucru o asocia cu mirele, nu cu mireasa, iar asta ar fi purtat un cavaler de onoare (sau un trandafir alb), dar ei îi plăceau lăcrămioarele acestea fiind unele dintre florile ei preferate. Le admira pe miresele care aveau şi lăcrămioare în buchetul lor. Natalie avea orhidee *Phalaenopsis,* care se asortau cu rochia ei puţin mai sofisticată.

Heloise a pus la punct toate detaliile cu Sally, ambele declarându-se satisfăcute. Reuşiseră să ducă la bun sfârşit toate lucrurile de care nu era sigură Natalie, Sally nedorind să ia deciziile în locul ei. Acum, Heloise deţinea controlul şi luase hotărâri excelente. Îi plăceau la nebunie nunţile şi era atentă la detalii.

Apoi, s-a dus sus în apartamentul lor. Era pauza de prânz. Natalie tocmai intrase şi se aşezase pe canapea, părând bolnavă.

— Eşti bine? o întrebă Heloise, încântată că reuşise să facă acele modificări împreună cu Sally.

— Nu, sunt o epavă. Te-ai văzut cu Sally?

Părea panicată, iar Heloise îi zâmbi.

— Totul e sub control. Nu te mai gândi la asta, ci doar rezistă până mâine. Ce porţi în seara asta?

Heloise nu se gândise nici cu ce se va îmbrăca ea. Nu-şi cumpărase nimic pentru nuntă, deoarece nu era sigură că se va duce.

— O rochie albastră din satin, îi răspunse Natalie. Florile de pe mese sunt şi ele albastre.

— Ştiu, am trecut totul în revistă. Surâse. Vrei puţin ceai?

Natalie dădu din cap că da, părând îngrijorată, şi îi zâmbi recunoscătoare lui Heloise când aceasta îi dădu o ceaşcă de Earl Grey câteva minute mai târziu. Heloise era cu totul alta acum, iar lui Natalie nu-i venea să creadă. Hugues avusese dreptate. Heloise se calmase.

— De asta sunt bune mamele, spuse Natalie, după ce-şi bău ceaiul, care părea să o ajute. Deşi a mea nu a fost niciodată lângă mine. Am avut parte de o mamă obişnuită şi scorţoasă care se purta de parcă eram două străine şi care s-a dezbrăcat doar ca să facă sex şi să nască. Avea o inimă de gheaţă. Heloise zâmbi, gândindu-se la Miriam, care îşi ducea viaţa alături de un star rock. Tatăl meu a murit când aveam 12 ani. Maică-mea m-a trimis la internat şi, de atunci,

n-am prea mai văzut-o la faţă. S-a mutat în Europa şi mă lua la ea câteva săptămâni pe an împreună cu fratele meu, pe care nu am prea avut când să-l văd. A murit când eram la colegiu. Parcă mergeam la înmormântarea unei străine. Nu o cunoscusem niciodată cu adevărat şi nici ea nu manifestase vreun interes faţă de mine. Doar după ce am terminat facultatea, am început să-mi cunosc mai bine fratele, iar acum ne înţelegem de minune. E mai mare ca mine cu zece ani, aşa că era mai matur când a murit tata, dar mama a rămas o enigmă pentru amândoi. Nu ar fi trebuit să aibă niciodată copii, dar ne-a adus pe lume pentru că se simţea obligată. După ce a murit tata, s-a descotorosit de mine; fratele meu era deja la internat de mai mulţi ani, iar eu l-am văzut abia când eram la colegiu. N-am idee ce fel de viaţă a dus mama după ce a murit tata. Mereu m-am întrebat dacă a avut vreun prieten. Sper că da, spre binele ei. Discutam doar despre vreme şi bune maniere, iar ei îi mai plăcea să joace bridge. Avea grijă de mine doar câteva săptămâni pe an, aşa că nu m-ar fi ajutat să organizez această nuntă nici dacă ar mai fi fost în viaţă. Îţi mulţumesc mult că ai vorbit cu Sally, îi spuse lui Heloise, care părea căzută pe gânduri, dar avea un zâmbet întipărit pe faţă. Era impresionată de povestea lui Natalie.

— Şi mama mea e destul de ciudată. E căsătorită cu un star rock, dar cred că tata ţi-a spus deja asta. El consumă multe droguri şi are un anturaj dubios care pe ea o încântă. L-a părăsit pe tata pentru tipul ăsta când aveam eu patru ani, i-a făcut doi copii foarte repede, iar eu am devenit o parte din trecutul ei. Cam ce s-a întâmplat cu mama ta. Se poartă cu mine de parcă aş fi copilul altcuiva, îmi vorbeşte ca unei străine ori de câte ori ne vedem. Nu-mi place să mă duc la ea. O văd cam o dată pe an, când îi convine ei, ceea ce se întâmplă rar. Cred că, atunci când a divorţat de tatăl meu, a renunţat şi la mine.

Era sinceră, iar Natalie îşi dădea seama cât de mult o afectase situaţia după cât de tristă părea.

— Cred că suferi foarte mult, îi spuse Natalie înţelegătoare. Era prima oară când vorbeau una cu alta fără să se certe, reuşind acum să stabilească o legătură neaşteptat de puternică între ele. „Clubul celor cu mame nebune”, cum obişnuia să spună Natalie. Sau poate ar fi trebuit să se numească Clubul mamelor denaturate. Se pare că erau multe ca ele în lume. Şi lăsau urme adânci în sufletul oricărui copil. Natalie făcuse ani de terapie ca să scape de traumă.

— Doare, recunoscu Heloise.

— Plângeam săptămâni la rând după ce o vedeam, îi mărturisi Natalie. E groaznic ce spun, dar mi-a fost mai uşor după ce-a murit. Nu putea să mă mai dezamăgească. E mai dureros când sunt în viaţă şi nu vor să te vadă, sau, atunci când vor, se poartă de parcă n-ar şti cine eşti. Nu suportam acest gen de comportament.

— Nici eu nu suportam să-mi văd mama, spuse Heloise. Se simţea uşurată să vorbească despre asta şi să spună cuiva adevărul. Nu-i venea să discute cu Hugues despre asta. Se supăra numai când auzea numele lui Miriam şi avea sentimentul că şi-ar trăda mama dacă i-ar spune tatălui ei cât de urât se purta cu ea, aşa că nu i se confesa prea des. Te doare tot timpul. Mereu mă simt neglijată când mă duc acolo. Parcă sunt un musafir, o străină sau o persoană pe care nu a cunoscut-o niciodată. Nu ştiu cum a putut să mă lase de izbelişte, dar asta a făcut. Nici cu ceilalţi doi copii nu se poartă cine ştie ce, căci sunt două puşlamale, zise ea zâmbind.

— Aşa e ea, o lămuri Natalie, nu ai făcut tu nimic greşit. Mi-a luat ani buni să înţeleg asta, dar oamenii ca ei nu simt compasiune faţă de alţii. Faţă de nimeni. Le pasă doar de ei.

— Mda, spuse Heloise de parcă îi picase fisa cât timp discutaseră. Natalie înţelegea.

— Mi-a fost mereu teamă să am copii, ca nu cumva să ajung să mă port ca ea. Şi nu vreau să ajung aşa, spuse Natalie cu sinceritate.

— Şi eu simt la fel, spuse Heloise încetişor. Tata a fost un părinte minunat, dar e ciudat să ai doar unul, iar celălalt să nu fie prin preajmă şi să nu te vrea. M-am săturat să le explic asta prietenilor mei, deşi o vreme au fost impresionaţi de Greg. Dar e un bou.

— Măcar l-ai avut pe tatăl tău, îi aminti Natalie, iar Heloise încuviinţă. Iar acum trebuia să-l împartă cu ea. Dar nu mai părea totul atât de negru. Îşi dădea seama de ce o iubea tatăl ei. Era sinceră, iubitoare şi se străduia din greu să fie plăcută. Iar Heloise şi-a dat seama că Natalie nu-şi pierduse niciodată cumpătul în ultimele şase luni, indiferent cât de oribil se purtase cu ea. Asta spunea ceva despre ea. Abia mi-am văzut tatăl, care era şi mai distant decât mama, adăugă Natalie. Cred că amândurora le displăceau copiii.

— Tata este grozav, confirmă Heloise. Cele două femei s-au uitat una la alta ceva vreme şi după aceea şi-au zâmbit.

— Îţi mulţumesc mult că m-ai ajutat cu nunta. Sunt foarte speriată, îi mărturisi Natalie. Părea atât de tânără şi vulnerabilă că lui Heloise i se făcu milă de ea. Nu mai vedea

în ea o adversară redutabilă, ci doar o femeie singură, care avusese părinţi răi şi care era fericită că-l găsise pe Hugues. Heloise putea să facă faţă, Natalie nu era monstrul înspăimântător de care se temuse.

— O să ai o nuntă de pomină, o linişti Heloise. Îţi promit. Dacă intervine ceva, mă ocup eu. Şi era perfect capabilă să facă asta, cu sau fără ajutorul lui Sally. Acum, după ce se confesaseră una alteia, se simţea legată de Natalie. Tu relaxează-te şi simte-te bine. E ziua cea mai importantă din viaţa ta.

— Nu ştiam că nunţile sunt atât de stresante şi de greu de organizat când am început să-mi fac planurile pentru a mea. Eram depăşită, recunoscu ea zâmbind larg. Nu m-am gândit niciodată că o să am una, aşa că nu ştiam mai nimic despre amănunte.

— Nunţile nu sunt ceva atât de greu, spuse Heloise cu nonşalanţă. Să decorezi e mult mai greu, iar tu te pricepi de minune la asta. Astea-s doar detalii neimportante. Apropo, îmi place la nebunie apartamentul meu. Ai făcut o treabă excelentă. Toţi prietenii mei sunt invidioşi. A zâmbit, iar Natalie părea încântată. Au făcut multă treabă în acea după-amiază: au dus gunoiul şi au tras jaluzelele, lăsând soarele să intre în cameră.

— A fost interesant. S-a ridicat de pe canapea, arătând mai bine decât înainte. Ar fi vrut să o strângă în braţe pe Heloise, dar nu trebuia să depăşească anumite limite. În ultimele două ore făcuseră progrese mari şi amândouă ştiau asta. Nu voia să strice totul acum fiind prea afectuoasă cu Heloise.

— Trebuie să mă întorc la muncă. Ne vedem la cina din seara asta, spuse Heloise pe când îşi puse din nou taiorul pe ea şi pantofii în picioare. Tot ce trebuie să faci este să arăţi bine şi să te distrezi. Lasă restul în seama noastră. Să nu-ţi fie teamă sau să-ţi faci griji.

— Mulţumesc din nou.

Natalie zâmbea, părând măgulită, iar după un minut, Heloise s-a dus la recepţie. După cinci minute, Hugues a intrat în apartament, însă Heloise plecase deja.

— Ce faci aici? o întrebă, surprins că o vede pe Natalie acolo la acea oră, şi un pic confuză.

— Încerc să-mi recapăt suflul, spuse cu sinceritate. Am avut o conversaţie cu Heloise, continuă, părând fericită.

— Despre ce aţi vorbit?

Hugues părea surprins şi încântat când s-a aşezat pe canapea alături de viitoarea lui soţie. Îi plăcea ideea că

Natalie avea să-i fie soţie. De-abia aştepta.

— Am discutat despre mamele noastre. Nici a mea n-a fost vreo drăguţă. I-am povestit lui Heloise, iar ea mi-a vorbit de a ei. Altfel de femeie, cu un alt stil de viaţă, dar amândouă nişte narcisiste, femei care nu ar trebui să facă niciodată copii. Hugues încuviinţă. Tot încercase să-i ofere compensaţii lui Heloise, fiind sigur că ceilalţi doi copii ai lui Miriam vor ajunge nişte drogaţi, la fel ca tatăl lor. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu ea. E o fată tare drăgălaşă. Mă ajută cu nunta, spuse Natalie, recunoscătoare. S-a purtat minunat cu mine.

Ochii i se umplură de lacrimi când spuse aceste cuvinte. Se simţea foarte uşurată. O afectaseră cele şase luni în care Heloise o dispreţuise. Făcuse din nou terapie în acea perioadă.

— Mă bucur că a revenit la sentimente mai bune, spuse Hugues, părând şi el uşurat, apoi se aplecă şi îşi sărută mireasa. Arăţi minunat! Ce faci acum? o întrebă pe când îşi dădea jos sacoul.

— Nimic, de ce? Voiam să trag un pui de somn şi la cinci să mă duc la masaj.

— Perfect. Aveam o întâlnire la trei, dar s-a anulat. La şase am programare la frizer. Şi eu trebuie să mă odihnesc puţin. Se uită la ea cu şiretenie, iar ea zâmbi larg. Se grăbiră spre dormitor ca nişte copii. Semnul cu „Nu deranjaţi!” era deja pe uşă. În câteva secunde şi-au dat jos hainele, s-au strecurat în pat şi au făcut dragoste ca doi tineri înnebuniţi de pasiune. Natalie era încântată la gândul că Hugues va fi al ei pentru totdeauna.

Capitolul 19

Cina a decurs fără nicio problemă, iar Natalie a arătat splendid. Purta o rochie fără bretele din satin albastru şi îşi pusese cerceii cu diamante pe care Hugues îi dăduse drept cadou de nuntă. Aceştia se potriveau de minune cu inelul şi colierul de perle moştenite de la mama ei.

Heloise a găsit în dulap o rochie simplă neagră de cocktail, iar acum îi părea rău că nu se dusese la cumpărături, dar era noaptea lui Natalie, nu a ei. Îi plăcea de fratele lui Natalie şi de soţia lui, care şchiopăta cu glezna în ghips, şi de băieţii lor. Cel mai mic avea 17 ani, tocmai termina liceul şi se ducea la Princeton în toamnă, iar Brad, cel mai mare, era arătos, avea 25 de ani şi studia dreptul la Universitatea Columbia. Erau aşezaţi la mese separate, aşa că nu prea au avut cum să vorbească, dar Heloise şi-a amintit că Brad va sta cu ea la aceeaşi masă a doua zi la nuntă, iar el părea interesat de ea.

Fratele lui Natalie şi Hugues au ţinut cuvântări, iar cumnata ei a citit o poezie reuşită, pe care o scrisese despre mire şi mireasă, ideea centrală fiind aceea că erau cuplul perfect; în loc să-i displacă profund acest lucru, Heloise, care ştia ce copilărie tristă avusese Natalie, a fost plăcut surprinsă, gândindu-se că poezia era drăguţă şi amuzantă. Era evident că şi lui Natalie îi plăcuse. Era încântată de tot ce se întâmpla, iar apoi s-a dus să doarmă în camera unde era rochia ei de mireasă, pentru că nu voia să-l vadă pe Hugues în acea seară şi până a doua zi la nuntă. Acesta a sărutat-o în prag, apoi s-a dus sus în apartamentul lui împreună cu Heloise.

— Ai emoţii mari, tată? îl întrebă ea în drum spre apartament.

În mod normal i-ar fi plăcut, dar acum i se părea ciudat să nu fie Natalie prin preajmă. Aproape îi simţea lipsa, după conversaţia purtată cu ea în acea după-amiază.

— Da, cred că da, recunoscu el. E un pas important pentru oricine, chiar şi pentru un bătrân ca mine.

Nu se aşteptase nici într-o mie de ani că se va mai însura, dar iată că se întâmpla.

— Nu eşti bătrân, tată.

I se părea tânăr şi arătos.

— Vrei să fii domnişoara mea de onoare mâine? o întrebă, iar ea încuviinţă. Chiar îşi dorea asta şi era foarte încântat că Heloise începuse să se poarte frumos cu Natalie.

— Bineînţeles.

Tot nu ştia cu ce se va îmbrăca, dar şi-a amintit că avea o rochie pe care o purtase cu trei ani în urmă de Revelion. Era scurtă, de un auriu pal şi stins. Era o rochie sobră şi elegantă, cu un decolteu adânc; avea un bolerou pe care putea să-l poarte în timpul ceremoniei, deoarece rochia era fără bretele, ceea ce o va face să fie sexy când va începe dansul şi şi-l va da jos. Se gândea să o probeze mai încolo.

Au mai flecărit câteva minute, iar apoi Hugues s-a dus la culcare, iar Heloise s-a învârtit prin apartament. Parcă nu mai era locul ei acolo, nu pentru că Natalie o înlocuise, ci pentru că depăşise vârsta copilăriei. Se gândea să se mute jos în apartamentul ei cât timp cei doi erau în luna de miere. Se vor simţi şi ei în largul lor. Nu mai trebuia să dovedească nimic sau să-şi apere teritoriul. Începea să creadă că e loc pentru toţi trei în lumea ei. Natalie nu-i răpise nimic, venise să li se alăture şi avea suficient loc.

Heloise s-a trezit la şase dimineaţa a doua zi, la fel ca atunci când se organiza altă nuntă la hotel. Şi-a pus pe ea o pereche de jeanşi, un tricou, sandale în picioare şi s-a dus să vadă dacă totul se desfăşura conform planului în sala de bal. Se aranjau florile, mesele, scena, Jan şi cei doi asistenţi ai lui Sally erau acolo. Jennifer venise să-i ajute şi să se asigure că toată lumea avea loc la masă. Bruce era şi el prezent. Heloise a discutat cu ei câteva minute şi a verificat toate detaliile. Totul decurgea conform planului. A plecat din sala de bal la şapte, i-a întrebat pe cei de la room-service dacă Natalie comandase micul dejun, aceştia i-au spus că da, aşa că Heloise s-a oprit în drum ca să mai schimbe două vorbe cu ea. Natalie părea foarte emoţionată când a deschis uşa.

— Totul e în ordine, o linişti Heloise. Tocmai m-am dus la ei să văd cum merge. Toată lumea e acolo. Sala arată splendid. Heloise s-a aşezat şi a discutat cu ea până i-a venit micul dejun, i-a ţinut de urât cât timp a mâncat, iar apoi s-a dus sus. Tatăl ei încă dormea, şi nu avea momentan ce să facă. Îi promisese lui Natalie că în două ore o va ajuta să se îmbrace, iar apoi venea coafeza să-i aranjeze părul. Aveau câteva coafeze excelente. Xenia, care-i făcuse codiţe când era mică, se pensionase anul trecut.

Între timp, Heloise s-a pregătit, hotărându-se să se îmbrace cu rochia aurie. Încă îi venea bine. Nu s-a machiat prea mult, şi-a strâns părul într-un coc simplu, iar în picioare şi-a pus sandale aurii cu toc înalt, ca să se asorteze cu

rochia. La 10.30 era din nou la Natalie, iar Jean, cumnata ei, i-a deschis uşa.

— Cum se simte mireasa? o întrebă Heloise pe un ton reţinut.

Dintr-odată, se trezi ocupându-se de o nuntă pe care încercase s-o evite de cinci luni.

— E foarte emoţionată, îi spuse Jean când Heloise intra în cameră. Dar arăta superb, ca un model sau ca un star de cinema, cu părul ei blond ridicat într-un coc franţuzesc.

Natalie era prea agitată ca să scoată o vorbă, dar a auzit-o pe Jean discutând cu Heloise. Aceasta i-a adus la un moment dat ceai şi un biscuit digestiv, lucru pentru care Natalie i-a fost recunoscătoare.

La amiază erau gata să o ajute să se îmbrace cu rochia de mireasă. Amândouă femeile i-o trecură peste cap, iar rochia alunecă în jos, pe silueta ei zveltă. Era din dantelă argintie, pe gât, cu mâneci lungi, şi îi ajungea până în pământ, având o trenă lungă, tot din dantelă; ţinuta îi era completată cu o coroniţă din dantelă, de care se prindea vălul. Rochia se mula pe silueta ei, făcând-o să arate splendid. Ambele femei au făcut un pas înapoi să se uite mai bine la ea şi au rămas fără grai. Natalie îşi dorise o adevărată rochie de mireasă, pentru că asta era nunta ei de vis, dar nu exagerase, nu era nimic nelalocul lui sau prea bine pus la punct. Era o nuntă de bun-gust, iar buchetul de orhidee pe care îl avea era superb.

Parcă era o mireasă din alte vremuri, iar ambele femei se uitau la ea, simţind că li se pune un nod în gât. Arăta cum trebuia să arate orice mireasă. Heloise nu ştia ce va spune tatăl ei. Nici măcar el nu era pregătit pentru ceva atât de spectaculos.

— N-am mai văzut niciodată aşa o mireasă frumoasă, şi am văzut multe la viaţa mea, spuse Heloise cu sinceritate, iar Jean încuviinţă din cap. Purta o rochie simplă bleumarin din mătase, cu o jachetă cusută cu mărgele şi pantofi din satin bleumarin. Arăta decent, de parcă era mama miresei, ceea ce i se părea potrivit.

După ce s-a îmbrăcat şi Natalie, Jennifer a venit să vadă ce mai fac şi a început să plângă când a dat cu ochii de Natalie. A stat doar câteva minute, iar apoi a plecat spre sala de bal să se vadă cu Sally. Era o zi mare pentru toţi.

Ambele femei au însoţit-o la liftul special, pe care Heloise îl capitonase cu pânză şi unde atârnase draperii de muselină. Nu voia ca rochia să se atingă de nimic, aşa că se gândise la tot. Au strâns trena în lift, iar Heloise a întrebat-o

pe Sally prin staţie dacă toată lumea era pregătită. Toţi cei care jucau un rol-cheie la nuntă aveau staţii de emisie-recepţie. Totul se desfăşura cu precizia unui jaf armat sau a unui război. Până la urmă, era nunta şefului.

Sally i-a transmis lui Heloise că tatăl ei era în mijlocul sălii, aşteptând-o pe Natalie la altar, unde se afla şi pastorul. Toţi musafirii se aşezaseră. Erau gata să înceapă, i-a spus Sally râzând pe înfundate. Muzica a început să cânte când au coborât din lift, iar cele două i-au aranjat lui Natalie rochia, i-au îndreptat trena şi vălul şi au aşteptat în holul din spate până a venit Sally să le conducă. Strălucea de fericire când a văzut-o pe superba mireasă.

— Suntem gata când spuneţi dumneavoastră, doamnă Martin, îi zise ea lui Natalie, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Să nu care cumva să plângi şi să-ţi strici machiajul! o avertiză Heloise. Machiorul venise împreună cu coafeza în acea dimineaţă şi făcuseră o treabă foarte bună, nefolosind prea mult machiaj.

— Sunt aşa de emoţionată şi de speriată! exclamă Natalie, care nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Eşti bine! o consolă Heloise, lăsând-o singură cu Sally. În sala de bal, Brad, fiul cel mare al lui Jean, le-a condus pe Heloise şi pe Jean spre altar. Jean s-a aşezat lângă fiul mai mic, iar Brad lângă ea. Tatăl lor se dusese să-şi caute sora şi să o conducă spre altar, iar Heloise se aşezase lângă tatăl ei. Amândoi aveau fire de lăcrămioare la fel, iar Hugues, părând emoţionat, şi-a sărutat fiica şi a strâns-o de mână. Arăta la fel de emoţionat ca Natalie atunci când aşteptase pe hol. Muzica se auzea în surdină, iar apoi, deodată, orchestra a început să interpreteze *Muzica apelor* a lui Debussy, iar Natalie a apărut în pragul uşii la braţul fratelui ei, îndreptându-se apoi încet spre altar. Arăta superb şi părea calmă, iar când Heloise s-a întors spre la tatăl ei, i-a văzut lacrimile care i se scurgeau pe obraji când îşi privea mireasa.

Mirele şi mireasa au plâns de fericire pe toată durata ceremoniei, iar preotul i-a declarat, în cele din urmă, soţ şi soţie, spunându-i lui Hugues că îşi poate săruta mireasa. După ce a făcut-o, s-a întors repede să o sărute şi pe Heloise, luându-le de mijloc pe amândouă cu câte un braţ. Era cel mai puternic mesaj pe care putea să i-l transmită: nu va fi lăsată niciodată de izbelişte. Acum erau trei. Apoi, când Natalie şi Heloise s-au sărutat pe obraz, amândouă plângeau, ca de altfel toată lumea.

Muzica a început din nou când cei 214 invitaţi s-au aşezat la coadă ca să-i întâmpine. Sally s-a dus să mai verifice câteva amănunte cu Heloise, dar totul decurgea conform planului. Nu au avut probleme, toată lumea se distra de minune, iar orchestra era excelentă.

Hugues şi Natalie au dansat primul dans, apoi el a dansat cu Heloise, Natalie cu fratele ei, iar invitaţii s-au aşezat ca să ia prânzul târziu pe care îl organizaseră Natalie şi Sally. Toţi vechii angajaţi erau acolo. Heloise era prea agitată ca să mănânce. Când s-a aşezat, în cele din urmă, s-a trezit că stătea lângă Brad, cu care a început să discute despre facultatea de drept şi despre École Hôteliére din Lausanne. Părea fascinat de tot ce făcuse ea, dar mai ales vrăjit. A rugat-o să danseze la scurt timp după ce făcuse acelaşi lucru cu tatăl ei. Nu prea s-au aşezat toată după-amiaza. Natalie i-a văzut şi a zâmbit, spunându-i ceva lui Hugues. El s-a uitat şi şi-a văzut fiica discutând cu tânărul înalt şi arătos care părea vrăjit de ea.

Iar apoi a venit momentul să taie tortul. Cum au promis, l-au tăiat, apoi Natalie i-a oferit lui Hugues o furculiţă plină cu tort, iar după aceea chelnerii l-au luat ca să-i servească pe toţi invitaţii. Totul decursese fără probleme pentru Hugues, care se distra pe cinste la propria nuntă. A dansat cu soţia lui, a sărutat-o de câte ori i se ivea ocazia şi le spunea tuturor că nu mai văzuse în viaţa lui o femeie atât de frumoasă. Voia să danseze din nou cu Heloise, dar, de câte ori o căuta, era pe ringul de dans cu Brad şi nu a vrut să o deranjeze, aşa că a dansat din nou cu Natalie.

Acum, Natalie trebuia să arunce buchetul. Fusese instalată o scară pentru ca ei să-i fie mai uşor, dar şi pentru ca fotografii şi operatorii video să prindă imagini reuşite. Natalie stătea sus pe scara cea scurtă, îmbrăcată într-o rochie din satin alb, împodobită cu flori, pe când femeile necăsătorite se strângeau lângă ea. Heloise era în mijlocul mulţimii, cum îşi dorise de când era mică şi uneori, când nu era nimeni atent, aştepta ca buchetul să-i treacă pe lângă cap. Erau cam douăzeci de femei acolo, privind-o neliniştite pe Natalie, care a ţintit cu precizie. S-a uitat la Heloise pentru o clipă, iar aproape în ralanti, s-a ridicat pe vârfuri şi a aruncat buchetul exact în direcţia potrivită; acesta a aterizat fix în braţele întinse ale fiicei sale vitrege. Toţi cei din încăpere au scos un chiot de bucurie, iar Heloise ţinea buchetul în sus ca pe un trofeu, zâmbindu-i larg lui Natalie şi şoptindu-i „Mulţumesc!”. Acum îşi luase revanşa pentru

când era mică şi nu avea voie să prindă buchetul, iar zâmbetul lui Hugues era la fel de larg pe când se uita la ea.

Era un cadou în plus pentru el. Cele două femei pe care le iubea se împrieteniseră.

Brad a venit s-o caute imediat după ce a prins buchetul şi a reînceput muzica, ce devenise mai ritmată şi mai tinerească.

— Dacă asta înseamnă că tu te vei căsători următoarea, atunci e periculos să dansez cu tine, o tachină el, dar risc oricum. Vrei să dansăm? Ea a aşezat minunatul buchet pe masă şi s-a dus cu el pe ringul de dans. Au stat acolo o grămadă de timp, până când Sally a venit să-i spună că Natalie urcase să se schimbe. Se dusese cumnata cu ea, iar Sally i-a spus lui Heloise că putea să rămână la petrecere, urmând s-o anunţe când erau gata de plecare. Şi tatăl ei dispăruse. Deja pozaseră pentru fotografii, după ce întâmpinaseră toţi invitaţii într-o mică încăpere de lângă sala de bal.

Cei doi miri zburau la Los Angeles în această noapte, stăteau la hotelul Bel Air, iar a doua zi luau avionul până la Palmilla, în Baja. Se gândiseră să-şi petreacă seara la hotel, dar Hugues ştia că va fi chemat să rezolve orice problemă se ivea, aşa că a vrut să plece din oraş imediat după nuntă, motiv pentru care ceremonia nupţială şi petrecerea au avut loc în timpul zilei.

Heloise a dansat cu Brad până când a venit Sally la ea, apoi amândouă au ieşit cu o mulţime de oameni ca să-i vadă pe proaspeţii căsătoriţi părăsind hotelul. Jennifer şi Bruce erau acolo, împreună cu alţi invitaţi la nuntă. Rollsul îi aştepta, iar hamalii aruncau petale de trandafiri; după câteva minute, şi-au făcut apariţia Hugues şi Natalie. El purta un costum din pânză bej cu o cămaşă albă şi o cravată galbenă de la Hermes, iar Natalie un taior alb de la Chanel şi cerceii cu diamante. Când Hugues şi-a strâns fiica în braţe, amândoi parcă erau desprinşi din paginile unei reviste.

— Te iubesc, îi spuse el, ţinând-o strâns un minut, apoi Natalie a luat-o în braţe, toată lumea a aruncat în sus cu petale de trandafir, iar apoi cei doi s-au suit în maşină, toţi invitaţii făcându-le cu mâna pe când se îndepărtau. Heloise a rămas acolo timp de câteva clipe, încercând să nu plângă, simţindu-se părăsită, până când Brad i-a atins braţul, uitându-se la ea.

— Eşti bine?

— Da, sunt în regulă.

Se întorceau în două săptămâni, îşi aminti, după care se întoarseră împreună la petrecere.

I-a fost greu să-şi vadă tatăl plecând, dar Brad i-a distras atenţia după ce au revenit în sala de bal, iar ea a zâmbit când i-a văzut pe Jennifer şi pe Bruce dansând împreună ceva ritmat. Se descurcau destul de bine, iar Brad şi Heloise li se alăturară.

Au fost printre ultimii invitaţi care au plecat, aceasta fiind cea mai reuşită petrecere la care luase parte. După ce s-a terminat, Heloise i-a invitat pe cei mai tineri şi pe nepoţii lui Natalie în noul ei apartament. Mai târziu au comandat bere, hamburgeri şi pizza, iar camera a răsunat de râsete şi conversaţii până după miezul nopţii, lui Brad parcă părându-i rău că trebuia să plece. I-a spus că a doua zi şi-o petrecea cu părinţii, care plecau în Philadelphia cu fratele lui, dar a întrebat-o dacă vrea să ia cina cu el săptămâna viitoare, iar ea i-a zâmbit şi a dat din cap că da. Era încântată de idee şi de faptul că el studia la Facultatea de Drept Columbia, şi nu undeva departe. A promis că o va suna să-i spună ziua şi locul, după care a plecat, iar ea a rămas în apartament. S-ar fi simţit prea singură fără Natalie şi tatăl ei. Deja se hotărâse ca a doua zi să-şi mute jos restul de lucruri.

Când s-a băgat în pat, gândindu-se la tot ce se întâmplase în acea zi, la ceremonie, la dans, la oamenii pe care îi întâlnise, la dansul cu tatăl ei, la Brad, şi-a dat seama că fusese o zi deosebită, un punct de cotitură atât pentru ei, cât şi pentru ea.

În avionul cu destinaţia Los Angeles, mirele şi mireasa au ciocnit un pahar cu şampanie şi s-au sărutat pe când străbăteau un cer înstelat, ţinându-se de mână. Căpitanul a anunţat prin staţie că la bord se afla un cuplu proaspăt căsătorit.

— Mult noroc lui Hugh şi lui Natalie, spuse el, prescurtându-i numele lui Hugues, iar toţi de la bord i-au aclamat, pe când cei doi radiau de fericire.

Capitolul 20

În timp ce Hugues şi Natalie se relaxau în luxul de la superbul hotel Palmilla din Baja, Heloise a lucrat şapte zile pe săptămână la hotel şi a ţinut totul sub control în lipsa tatălui ei. Avea doi secretari care se ocupau de toate în locul lui, dar nu strica nici prezenţa lui Heloise, care să se asigure că totul mergea bine şi că oamenii se comportau adecvat. Făcea ture duble la recepţie în absenţa lui, dar a reuşit să se elibereze ca să ia cina cu Brad Peterson la o săptămână după nuntă. El se ducea la facultate şi vara, ca să termine dreptul mai repede. Nu ştia dacă să se specializeze ca avocat în taxe şi impozite sau în industria divertismentului. Îl interesau ambele domenii. Dar Heloise îl interesa mai mult, când a luat cina cu ea. S-au dus la un restaurant cu specific chinezesc de lângă Columbia, unde era plin de studenţi, au vorbit din nou despre experienţa ei la şcoala de hotelieri şi despre George V. O asculta fascinat când vorbea despre hotelul lor. Părea un loc minunat în care să creşti.

— Crezi că într-o bună zi îi vei lua locul tatălui tău? o întrebă, vădit interesat.

Avea impresia că Heloise este sau va fi capabilă, într-o bună zi.

— Nu ştiu. Aş vrea ca el să-l conducă mereu. Prefer să fiu subordonata lui. Nu pot să-mi închipui hotelul Vendôme fără el. El l-a pus pe picioare şi este un hotel perfect. Oferim aceleaşi servicii ca toate marile hoteluri, numai că unor clienţi mai selecţi; hotelul are mai puţine camere. Brad îşi dădea seama cât de mândră era de hotelul tatălui ei şi de cât de loială îi era. A vorbit în treacăt şi de mama ei. Heloise i-a spus că părinţii ei divorţaseră când ea avea patru ani, iar mama ei s-a recăsătorit cu Greg Bones, starul rock, lucru care i-a atras atenţia lui Brad. Tot ce avea legătură cu ea îi trezea interesul şi se simţea foarte atras de faţă. Era americancă, dar avea un aer european şi îi plăcea cum era îmbrăcată. Arăta tânără, şic şi sexy, în acelaşi timp. Era mult mai interesantă decât fetele pe care le cunoscuse înainte.

A mai invitat-o în oraş şi în weekendul următor. A dus-o la Café Cluny, iar ea l-a invitat duminică noapte să se uite la filme, comandând de la room-service mâncare, în noul ei apartament. În săptămâna următoare s-au mai văzut de două ori, a sărutat-o, iar acum erau ca doi porumbei.

Până să vină Hugues şi Natalie din luna de miere de două săptămâni, de la Palmilla, Brad şi Heloise erau un cuplu, iar

el devenise o prezenţă obişnuită la hotel. Cu toţii spuneau că le stă bine împreună şi că Brad era un tânăr simpatic. Şi Heloise era de aceeaşi părere.

A fost încântată când tatăl ei şi Natalie s-au întors acasă bronzaţi, fericiţi, odihniţi. A pomenit în treacăt de Brad când a luat cina cu ei în prima lor noapte acasă. Tatăl ei şi-a dat seama că Heloise îşi luase majoritatea lucrurilor în apartamentul ei.

— M-aş fi simţit prea singură acolo fără voi, spuse ea. Oricum, cu toţii avem nevoie de intimitate.

Lui Hugues i s-a părut ciudată afirmaţia fiicei sale şi s-a întrebat ce făcuse cât fuseseră ei plecaţi, în afară de a munci. Apoi, a adus vorba de Brad, iar mama ei vitregă a zâmbit.

— E ceva serios între voi? o întrebă Natalie, iar Heloise ridică din umeri, zâmbind misterios. Tatăl ei era uimit să o vadă aşa. Plecaseră două săptămâni şi, dintr-odată, avea pe cineva. La 21 de ani era ceva normal, până la urmă, iar Natalie îi spusese dinainte că nepotul ei era un tip de treabă şi că voia să le facă cunoştinţă. Heloise nu mai avusese o relaţie serioasă de un an, după ce se despărţise de François.

— Nu ştiu. E prea devreme să mă pronunţ. E posibil, spuse ea vag.

Încă nu se culcase cu el şi nu se simţea pregătită pentru aşa ceva, dar Natalie nu credea că mai aveau mult.

— Sună interesant.

Natalie i-a zâmbit, fiind bucuroasă pentru ea. Nu putea doar să muncească şi să se dedice meseriei. Toată lumea îi spusese lui Hugues cât de bine se descurcase fiica lui cât timp a fost el plecat, făcând mai mult decât ce era prevăzut în programul de practică. Se dusese peste tot în hotel să verifice lucrurile de zeci de ori pe zi. Era încântat de cât de responsabilă şi muncitoare era Heloise.

Cei doi însurăţei erau fericiţi, odihniţi şi mai îndrăgostiţi ca oricând. Plănuiau ca în luna august să se adapteze vieţii de oameni căsătoriţi. Natalie îşi vindea apartamentul, îşi muta restul lucrurilor la ei, iar o parte, în camerele de depozitare. În septembrie voia să se apuce de noi proiecte şi să mai renoveze câteva camere prin hotel. El voia să-i dea să redecoreze apartamentul prezidenţial, dat fiind că îşi permiteau acum.

O săptămână mai târziu, Natalie se întorcea de la apartamentul ei cu accesorii decorative şi alte lucruri, şi, când a urcat în lift, a dat nas în nas cu Heloise şi Brad. Se duceau la apartamentul lui Heloise. Brad şi-a sărutat mătuşa, părând ciudat de relaxat, de parcă hotelul şi Heloise erau

ceva la ordinea zilei pentru el. Era ziua liberă a lui Heloise. Acum că tatăl ei se întorsese, avea mai mult timp liber.

— Ce-aţi mai făcut voi doi? îi întrebă Natalie, surprinsă că-i vedea atât de fericiţi împreună.

Se ţineau de mână când ea intrase în lift.

— Am fost la o paradă în centru, spuse Heloise, radiind de fericire. Brad a luat-o de umeri şi, într-un minut, au coborât la etajul cinci. Natalie i-a întrebat dacă nu voiau să urce să ia cina cu ei mai târziu, dar Heloise s-a grăbit să-i spună că ieşea din nou cu Brad. Nu ştia de ce, dar Natalie n-o credea. I se părea evident că voiau să fie singuri. A zâmbit în sinea ei când a coborât din lift şi a intrat în apartament. Hugues era la sala de fitness. Mai târziu i-a spus că i-a văzut pe Heloise şi Brad.

— Crezi că e ceva serios între ei? o întrebă, privind la ea, iar ea îi zâmbi, ridicând din umeri.

— Cât poate fi la vârsta lor, dar oricum le stă bine împreună. Amândoi sunt copii buni, cu valori morale solide, care vor să aibă cariere de succes. Ar fi putut găsi pe cineva mult mai nepotrivit pentru ea.

— În regulă, dădu el din cap liniştit.

Avea încredere în judecata ei, chiar şi în ceea ce o privea pe Heloise. Simţea lipsa fiicei lui în apartament, dar ştia că sosise momentul să se mute. Îi plăcea să stea singur cu soţia lui. Aveau multă intimitate şi libertate.

În septembrie, lucrurile au fost foarte multă agitaţie în hotel. Era mereu o lună aglomerată pentru că oamenii se întorceau din concediu sau veneau la New York cu afaceri ori pentru evenimente sociale. Majoritatea clienţilor lor fideli îşi făceau apariţia în septembrie. Ca şi cum lucrurile nu erau destul de complicate, din cauza unei ameninţări teroriste au trebuit să evacueze lumea din hotel. Celor din conducere li s-a spus că va exploda o bombă într-o oră. Hugues a sunat la poliţie, care la rândul ei a contactat experţi în dezamorsare, iar aceştia au evacuat imediat hotelul. Poliţia credea că este o ameninţare falsă, dar nu voiau să rişte.

Angajaţii au bătut la uşile camerelor de la fiecare etaj, cei de la pază s-au ocupat cu securizarea scărilor, iar Heloise alerga de la un etaj la altul cu tatăl ei să verifice dacă totul era în ordine şi să liniştească oamenii care plecau din camere puţin îngrijoraţi. Jennifer, Bruce şi portarul îi îndrumau spre ieşire, iar în douăzeci de minute au scos pe toată lumea din hotel. I-au dus în siguranţă la două cvartale distanţă, în spatele cordonului poliţiei, în timp ce angajaţii

hotelului le împărţeau ceai şi cafea. S-a întâmplat seara, când mulţi terminaseră ce aveau de făcut şi nu se duseseră încă la cină. Natalie a venit de la birou exact când clienţii ieşeau din hotel. Odată ce i-au scos şi i-au dus la o distanţă sigură, Heloise l-a sunat pe Brad de pe mobil şi i-a povestit ce se întâmplase. Vorbeau aproape tot timpul şi îşi trimiteau mesaje toată ziua.

— Vrei să vin să te ajut? se oferi el, iar ei îi surâse ideea.

— Dacă vrei tu. A ajuns cu jumătate de oră mai târziu, căci venise cu metroul de la Columbia. Era uimit de cât de mulţi clienţi ai hotelului erau în stradă. Păreau calmi, deşi unii erau îngrijoraţi. Cu toţii voiau să ştie când se puteau întoarce în camerele lor de hotel. Bruce şi personalul de pază se duceau printre oameni, le dădeau asigurări, în timp ce chelnerii de la room-service îi serveau cu ceai, cafea şi apă îmbuteliată. Majoritatea clienţilor aveau planuri pentru acea seară şi stăteau pe stradă în halate de baie. Echipele SWAT împânziseră hotelul, căutând bombe la fiecare etaj.

S-a adus mâncare pentru toţi clienţii hotelului, iar Brad a ajutat-o pe Heloise şi pe chelnerii de la room-service să împartă sendvişuri şi biscuiţi. A fost foarte drăguţ cu toată lumea, calmându-i pe cei agitaţi. Nimeni nu părea furios, dar mulţi erau îngrijoraţi pe bună dreptate. Hugues era încântat că incidentul a avut loc pe vreme frumoasă, şi nu în toiul iernii, cum se întâmplase o dată. Toate hotelurile erau expuse unor asemenea pericole.

Trei ore mai târziu, poliţia a spus că se putea intra în hotel şi a lăsat pe toată lumea înăuntru. Fusese o alarmă falsă, spre uşurarea şi supărarea tuturor. După ce au intrat cu toţii şi s-au dus spre camerele lor, Brad s-a dus cu Heloise în apartamentul ei. Erau printre ultimii care au plecat din stradă. Brad era impresionat de cât de bine se descurcase Heloise, cât de calmă şi cu capul pe umeri fusese. Făcea o meserie la care se pricepea. Şi ea credea acelaşi lucru despre el. Fusese calm, o ajutase şi se purtase foarte frumos cu clienţii hotelului.

— A fost interesant, recunoscu el cu sfială.

Îi plăcuse agitaţia şi faptul că o ajutase. Vorbise ceva vreme cu poliţia.

— Nu-i spune asta lui tata, îl rugă ea zâmbind larg. Nu suportă genul acesta de situaţie care îi incomodează pe oameni. În urma unei astfel de întâmplări face un efort deosebit ca să se revanşeze faţă de ei. Probabil că nu le va cere niciun ban pe cazarea din această seară. Trebuie să procedezi astfel, deşi nu e vina ta. S-a trântit, în cele din

urmă, pe canapea lângă el, părând obosită pe când se descălţa. Ieşise afară în costumul ei albastru şi stătuse pe tocuri toată noaptea, arătând competentă, profesionistă şi mai în vârstă decât era. Lui Brad îi venea greu uneori să creadă că Heloise avea doar 21 de ani, şi chiar de atâţia arăta acum, când şi-a dat jos taiorul şi şi-a desfăcut din coc părul, care i-a căzut în valuri pe umeri. Deodată, pistruii de pe faţă ieşeau şi mai mult în evidenţă. În două minute se transformase din femeie într-o copilă. Zâmbindu-i, s-a aplecat spre ea şi a sărutat-o, iar Heloise i s-a topit în braţe.

— Arăţi atât de sexy cu părul despletit, îi şopti el, iar, după ce stătuseră şi munciseră împreună toată noaptea, se simţiră amândoi cuprinşi de o dorinţă năvalnică. Fusese o seară agitată, şi acum amândoi erau relaxaţi, în loc să fie obosiţi. Simţeau o poftă nebună şi o pasiune cum nu mai cunoscuseră vreodată. Această dorinţă se acumulase de două luni. Şi, fără să şovăie niciunul din ei, se treziră făcând dragoste pe podea. Aşteptaseră mult timp această clipă, iar acum nimic nu-i mai putea opri. Gâfâiau extenuaţi după aceea, râzând şi ţinându-se în braţe.

— O, Doamne, ce s-a întâmplat? o întrebă, uitându-se la ea. Fusese cuprins de un val de dorinţă atât de puternic, încât nimic pe lume nu-l putea opri. Simţea cum se ridică din nou în el.

— Te doream atât de mult, recunoscu ea pe când se ridicau amândoi. Râzând din nou, Brad se luă cu Heloise la întrecere până în dormitor, unde se trântiră amândoi pe pat, încă râzând pe înfundate. Se simţea bine cu el. Nu era pasiunea, iar apoi plictiseala şi trădarea de care avusese parte cu François la Paris. Se simţeau aşa bine împreună şi se potriveau. Îi plăcea să asculte ce-i povestea el despre facultatea de drept, iar Brad era fascinat de hotel, dar mai ales de ea.

Au făcut dragoste de două ori în acea noapte, iar el a rămas pentru prima oară peste noapte la ea. A trebuit să se trezească dimineaţă devreme, iar ea a comandat micul dejun pentru el, şi-a pus treningul pe ea şi l-a condus până la metrou. Tocmai se întorcea când a dat nas în nas cu tatăl ei şi cu Natalie, care ieşeau din lift îmbrăcaţi lejer. Era şapte dimineaţa.

— Unde vă duceţi voi doi la ora asta? îi întrebă Heloise fără să se gândească, dar tatăl ei îi evită privirea, iar Natalie dădea din colţ în colţ.

— Eu am o întâlnire de dimineaţă, spuse ea după o pauză ciudată, fără să fie însă îmbrăcată corespunzător. Mereu se

îmbrăca impecabil, dar acum purta o pereche de jeanşi, un hanorac şi nişte sandale în picioare, ceea ce nu-i stătea în obicei. Se vedea cât colo că erau grăbiţi. Natalie i-a promis că o sună mai târziu, Hugues ieşise deja afară, iar Heloise s-a dus sus să facă un duş. Petrecuse o noapte de pomină împreună cu Brad. Ceva mai încolo, acesta i-a trimis un mesaj din sala de curs, în care îi spunea cât o iubeşte şi că era cea mai atrăgătoare femeie din lume. Nu era prima dată când îi spunea că o iubeşte, dar era prima oară când făcuseră dragoste, şi fusese nemaipomenit. Acum, Heloise dorea şi mai mult.

Când s-a urcat în taxi, Natalie s-a uitat agitată la Hugues.

— Crezi a bănuit ceva?

— Nu, spuse el, luând-o de umeri ca s-o liniştească. Nu cred că avea cum să-şi dea seama. Şi nici nu facem nimic greşit. Aşteptase o viaţă întreagă acel moment, fără să fie conştientă de acest lucru. Hugues îi făcea de trei luni injecţii cu hormoni, care aveau ca efect o iritabilitate crescută. Acum, se duceau la o clinică de fertilitate pentru implantarea a patru embrioni fertilizaţi, îi scoseseră ovulele şi astăzi i le puneau la loc, fertilizate cu sperma lui Hugues. Scoaterea ovulelor fusese o procedură dureroasă, dar astăzi îi va fi mult mai uşor. Apoi, vor trebui să aştepte să vadă ce s-a întâmplat, dacă embrionii fertilizaţi s-au prins de peretele uterin. Au vrut să încerce pe cale naturală, dar la vârsta ei, cu un nivel scăzut de hormoni, doctorul îi recomandase fertilizarea în vitro.

Era atât de agitată, încât nu voia decât să plângă, ceea ce a şi făcut în momentul în care a ajuns la clinică. Când au dus-o în cabinet, a izbucnit în lacrimi, nu pentru că-i era frică, dar pentru că dorea ca acest tratament să dea roade. La vârsta ei, aveau între 6 şi 10 şanse să rămână însărcinată, ceea ce era foarte puţin, dar merita să încerce. Discutaseră despre asta câteva luni după ce a cerut-o Hugues de soţie, iar ea a fost de acord, dat fiind că însemna atât de mult pentru ea. Nu-şi dorise până atunci copii, dar acum că era îndrăgostită de el şi căsătorită şi numai la asta se gândea. El n-ar fi zis nimic dacă nu avea copii cu ea, dar se simţea obligat faţă de ea, deoarece Natalie nu avusese copii până atunci. El o avea pe Heloise şi îi era suficient. I se părea puţin ciudat să o ia de la capăt cu un copil sau mai mulţi, în cazul în care avea o sarcină multiplă. Hugues avea 54 de ani, ea aproape 42, şi în această dimineaţă i se implantau patru embrioni. Ajunseseră la concluzia că patru embrioni era perfect pentru ea. Dacă implantau mai mulţi, sănătatea ei

şi a copiilor ar fi fost pusă în pericol. Nu voia o droaie de copii, s-ar fi mulţumit cu unul de la Hugues. Se hotărâseră să nu-i spună nimic lui Heloise, ca să n-o supere din nou. Îi luase şase luni să accepte faptul că ei doi se vor căsători şi nu voiau să tulbure apele aşa de curând, mai ales dacă nu reuşea să rămână însărcinată. Aveau să-i spună doar dacă intervenţia reuşea.

Natalie se rugase pentru asta şi aprinsese chiar şi lumânări la biserică.

Au implantat embrionii cu un cateter de transfer embrionar. Hugues stătea lângă ea. După o oră se întorceau la hotel. Medicii i-au spus lui Natalie să stea în pat în acea zi şi să o lase mai moale câteva zile, să nu facă gimnastică, să nu ridice greutăţi sau să facă băi fierbinţi. Trebuie să ia în continuare progesteron pentru ca, implantarea să fie reuşită. În două săptămâni putea să facă un test de sarcină. După aceea aveau să facă o ecografie să vadă câţi embrioni rămăseseră fixaţi de peretele uterin. Timpul va trece foarte greu, iar doctorii le spuseseră deja că procedura ar putea fi repetată. Multe femei nu reuşeau să rămână gravide decât după a treia sau a patra implantare, dacă îşi permiteau, ceea ce măcar nu era o problemă pentru ea. Era o procedură costisitoare, dar pe ei îi speria cel mai mult gândul că nu vor reuşi. Natalie era obsedată să aibă un copil cu Hugues.

A adus-o acasă de la clinică, a pus-o în pat, aşa cum făcuse şi cu Heloise în toţi acei ani când era mică, apoi s-a aplecat s-o sărute.

— Tu şi copiii tăi staţi aici, îi spuse el cu blândeţe. Să nu te dai jos din pat.

— Nu, îi promise, ţinându-l de mână.

Fusese atât de atent cu ea, ceea ce o făcea să se simtă atât de apropiată de el. Natalie ştia că Hugues făcea toate acestea doar pentru ea. Îi era frică să se mişte şi să piardă potenţialii copii, aşa că a stat în pat toată ziua. Se uita la sitcomuri în reluare la TV şi tocmai mânca atunci când Heloise a sunat-o pe telefonul mobil.

— Unde vă duceaţi aşa grăbiţi de dimineaţă? o întrebă, curioasă.

— M-am întâlnit de dimineaţă cu un client într-un cartier ciudat, iar tatăl său s-a oferit să mă conducă. Nu voia să iau maşina sau să rămân pe acolo fără un taxi.

A minţit convingător, pentru că Heloise a înghiţit găluşca.

— Unde eşti acum? La birou?

— Nu. M-am întors repede. Sunt sus, în pat. Cred că am răcit.

— Ce nasol! Ai comandat mâncare de la room-service?

— Da, supă de pui. Mă simt mai bine. Poate nu este nimic şi doar m-am trezit prea devreme.

Părea să fie sănătoasă, dar era hotărâtă să respecte sfaturile medicilor şi să o lase mai moale astăzi. Se ocupa de proiecte prin telefon.

— Vrei să-ţi mai trimit ceva? se oferi Heloise, dar Natalie îi spuse că nu avea încă nevoie de nimic.

— Dar tu ce căutai aşa devreme pe stradă? o întrebă Natalie. Sper că nu alergi prin parc la ora aia; e foarte periculos, o avertiză.

Observase treningul pe care-l purta. Heloise chicotea.

— Nu, îl conduceam pe Brad până la metrou. Acum, o simpatiza pe Natalie şi îi plăcea să-i împărtăşească unei femei din secretele ei. Era mai deschisă faţă de ea decât fusese Jennifer în toţi acei ani, dar acum era mai mare, iar Natalie era mai apropiată de vârsta ei. Şi-a petrecut noaptea la mine, îi mărturisi Heloise.

Părea foarte mândră şi foarte îndrăgostită pe când rostea aceste cuvinte.

— Pentru prima oară?

Natalie era flatată că Heloise îi spusese un lucru atât de intim. Erau veşti excelente. Formau un cuplu minunat, iar acea relaţie era benefică pentru amândoi.

— Da, noaptea trecută am făcut dragoste pentru prima dată. Ne-a speriat ameninţarea cu bombă. Am venit sus şi asta a fost.

Natalie zâmbea pe când o asculta. Fusese o noapte de pomină.

— Sunt de acord cu relaţia voastră, dacă asta înseamnă ceva. Pentru tine.

— Îţi mulţumesc. Dar nu-i spune tatălui meu. Nu-i povestesc chestii de genul ăsta. Poate se supără. Nu fusese încântat de relaţia ei cu François, deşi o tolerase. Încă era fetiţa lui.

— Rămâne între noi, o asigură Natalie, dorindu-şi să-i spună despre fertilizarea în vitro din această dimineaţă, dar era prea repede. L-ai văzut azi pe Hugues? Lui Natalie îi era dor de el, dat fiind că stătea singură în apartamentul lor.

— Da, era la birou şi le scria clienţilor scrisori în care-şi cerea scuze pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută. A stat în holul hotelului, liniştindu-i pe clienţi şi spunându-le cât de rău îi pare. Oamenii au fost drăguţi, dar tot nu le-a plăcut ideea. Nu e de dorit să creadă că va fi o ameninţare cu bombă ori de câte ori stau aici. Cred însă că mulţi au fost

încântaţi că i-am evacuat şi nu le-am pus vieţile în pericol. Mai bine să le cauzăm neplăceri decât să sară în aer, spuse ea fără menajamente, iar Natalie zâmbi.

— Cred şi eu.

Ce bine că nu se întâmplase azi. Nu voia să se mişte din pat.

— Te sun mai târziu să văd cum te simţi, îi promise Heloise şi se întoarse la muncă.

Hugues a venit mai târziu ca de obicei; îşi petrecuse toată ziua liniştindu-i pe toţi clienţii hotelului. Era îngrijorat în privinţa lui Natalie.

— Cum te simţi?

Părea preocupat, iar ea ştia că, dacă rămânea gravidă cu unul sau mai mulţi copii, Hugues va fi şi mai îngrijorat. Era un eveniment major la vârsta lor.

— Sunt bine, doar am ceva crampe.

Dar medicii îi spuseseră că s-ar putea să aibă, aşa că nu s-a îngrijorat, ci i-a zâmbit, iar el s-a aplecat să o sărute. Când avea puţin timp liber, se gândea neîncetat la ea, la ce ar fi dacă ar avea cu el un copil sau mai mulţi, care să alerge prin cameră. Începea să-i surâdă ideea, simţindu-se din nou tânăr.

Două zile mai târziu, Natalie s-a întors la muncă şi viaţa a reintrat pe un făgaş normal. În hotel domnea acum o atmosferă relaxată. Ea se ducea la firmă în fiecare zi. Parcă acele două săptămâni până să-şi facă testul de sarcină durau o veşnicie. Doctorii i-au spus că putea să şi-l facă acasă, dar că trebuia să vină la cabinet pentru analize de sânge şi o ecografie. Odată ce sarcina era sigură, trebuia să se ducă la un obstetrician. Treaba lor era să o facă să rămână gravidă, nu să-i urmărească evoluţia sarcinii.

Natalie cumpărase un test de sarcină pe care-l ţinea într-un dulăpior din baie, în aşteptarea zilei cea mare. Era atât de emoţionată, încât după ce a urinat puţin pe acel beţişor, a rămas în baie plângând până ieşea rezultatul. Avea să fie aşa dezamăgită dacă nu era gravidă şi atât de surprinsă dacă procedura reuşise. În ultimele două săptămâni nu îndrăznise să spere, dar numai la asta se putea gândi. A încercat să nu deschidă subiectul de faţă cu Hugues, dar şi el se gândea neîncetat la acelaşi lucru. După ce făcea testul de sarcină acasă, urma să facă analize de sânge ca să-i confirme nivelul de gonadotropină.

Ţinea beţişorul în mâna ce-i tremura, cu ochii la ceas. Era timpul să se uite. De fapt, trecuse un minut, iar ea nu se uitase încă. În sfârşit s-a uitat, ţinându-şi respiraţia. Se holba, complet înmărmurită, izbucnind în lacrimi. Erau două

linii de roz acolo unde trebuiau să fie. Două linii roz strălucitoare, exact cum scria în prospect. Era însărcinată!

Capitolul 21

Când Hugues a venit de la muncă în seara în care Natalie a făcut testul, şi-a dat seama că nevasta lui plânsese. Plânsese în reprize toată după-amiaza, copleşită de ceea ce se întâmplase şi extrem de încântată. Când a intrat pe uşă, Natalie a izbucnit din nou în lacrimi, simţindu-se ca o prostuţă, iar el s-a dus de îndată la ea. A ştiut imediat care era rezultatul testului, sau cel puţin aşa credea. Hugues presupunea că Natalie făcuse testul, din moment ce ştia că azi era ziua decisivă, şi acesta fusese negativ, iar ea era profund dezamăgită. Ajungând la canapeaua pe care stătea întinsă, a luat-o imediat în braţe şi a încercat s-o consoleze.

— Draga mea, repetăm procedura. Îţi promit. Aminteşte-ţi ce ne-au spus. Unele persoane trebuie să încerce de trei sau patru ori. Data următoare o să avem noroc, îi spuse, încercând să o consoleze, dar ea continua să scuture din cap, ceea ce el interpretă ca pe un semn de neîncredere. La un moment dat, ea a început să râdă printre lacrimi. Hugues a avut impresia că este isterică, începând să se îngrijoreze. Natalie, eşti în regulă?

Ea a dat din cap că da.

— Da, sunt bine. Sunt *însărcinată*!

A ţipat de fericire şi l-a îmbrăţişat pe Hugues, care părea total debusolat.

— Deci eşti. Credeam că…

— Nu ştiu de ce am plâns toată după-amiaza. Sunt atât de fericită, încât cred că voi înnebuni.

În viaţa ei nu fusese atât de copleşită de un sentiment, iar el tremura pe când o ţinea în braţe şi o săruta. Nu credea că va însemna atât de mult pentru el, dar era în culmea fericirii.

— Doamne, a mers de prima dată! Când mergem să facem ecografia? Hugues voia să ştie câţi copii urma să nască Natalie şi cât de atentă trebuia să fie. Avea să o protejeze pe ea şi pe copii cu preţul vieţii.

— Săptămâna viitoare. Nu vom vedea mare lucru, ci doar un număr de embrioni şi de saci embrionari. Asta le va arăta câţi copii vor avea.

Ţinând-o în braţe ca pe un obiect fragil şi mângâindu-i cu o mână abdomenul încă plat, au visat şi au vorbit până târziu în noapte. Singurul lor subiect de conversaţie au fost bebeluşii pe care urmau să-i aibă, iar dragostea lor nu fusese niciodată mai puternică.

Analizele de sânge au confirmat că era însărcinată, iar ecografia le-a arătat ce voiau să ştie: trei embrioni în trei saci. Era gravidă cu tripleţi. Hugues părea şocat când au plecat din clinică. Trei copii. Avea să fie tatăl a patru copii. Şi Natalie era la fel de uluită. Încă nu le venea să creadă că totul mersese atât de uşor şi de repede, dar depuseseră eforturi de câteva luni. Ea începuse să ia hormoni din iunie şi trebuia să nască pe 1 iunie, asta dacă rămâneau copiii în burtă atâta timp. Când aveai tripleţi, de obicei veneau devreme pe lume sau puteai să-i pierzi. Doctorul a avertizat-o că, dacă rămânea însărcinată, probabil va trebui să stea în repaus complet. Următoarele trei luni aveau să fie hotărâtoare. Doctorii se oferiseră să-i reducă numărul de copii de la gemeni la unul singur, dar ea şi Hugues au refuzat. Totul sau nimic.

Amândoi păreau şocaţi când se întorceau acasă cu taxiul. Se puseseră deja de acord că nu vor spune nimănui până la sfârşitul primului trimestru, când sarcina avea să fie sigură. Aşadar, nu aveau să-i spună lui Heloise până în decembrie. Hugues spera că va fi fericită la aflarea veştii, acum că o acceptase pe Natalie, dar cu siguranţă avea să fie la fel de şocată ca ei.

În următoarele trei luni, Hugues a făcut eforturi să prevină o grevă a personalului de la bucătărie, ceea ce i-a solicitat foarte multă atenţie, energie şi diplomaţie pentru a se descurca, ajutat de avocaţii lui. S-a mai ocupat şi de treburile curente şi a soluţionat problemele unor clienţi. Heloise avea o groază de treabă la recepţie şi se ducea oriunde era nevoie de ea, iar relaţia cu Brad era din ce în ce mai solidă. Hotelul a fost foarte aglomerat între septembrie şi Crăciun, iar de ziua Recunoştinţei nu mai era nicio cameră liberă. Când aveau o clipă de linişte, Hugues şi Natalie discutau despre tripleţi. Momentan, sarcina părea să fie în regulă. Se duseseră împreună la ecografii, văzuseră tripleţii şi auziseră trei bătăi de inimă. Avea fotografiile lor într-un dosar de pe biroul ei. Se uita adesea la ele, spunându-le să stea acolo, în burtă. Cu două săptămâni înainte de Crăciun, era deja gravidă de trei luni. Bebeluşii se dezvoltau bine, dar situaţia era delicată dat fiind că erau trei, iar soarta lor avea să se decidă dacă Natalie năştea sau nu prematur, încerca să lucreze din ce în ce mai puţin la birou şi să se bazeze pe asistenţii ei, terminase cât mai multe proiecte şi refuzase altele noi. Acum n-o interesa nimic în afară de tripleţi.

Natalie de-abia aştepta să-i spună lui Heloise vestea cea mare. Purta cămăşi largi şi tunici în ultima lună, dar deja începea să se vadă că e însărcinată, pentru că avea tripleţi.

Sâmbătă seara au invitat-o pe Heloise să ia cina cu ei în apartament, dar se vedea cu Brad, aşa că a venit la prânz. Brad învăţa toată ziua pentru examene. După ce a discutat cu Hugues, părea interesat să profeseze ca avocat specializat în legislaţia muncii.

Heloise arăta senzaţional, îmbrăcată cu pantaloni negri mulaţi şi un pulover alb pe gât, cu cizme negre de călărie în picioare. I-a îmbrăţişat pe amândoi când a ajuns acolo. A observat că Natalie luase în greutate recent, dar era drăguţă oricum. Presupunea că din cauza mâncării de la hotel şi a prea multor comenzi la room-service în timpul nopţii.

Au vorbit puţin despre hotel, iar apoi Natalie nu a mai suportat şi a deschis subiectul. Hugues zâmbea mândru pe când Natalie îi dădea fiicei lui toate detaliile.

— Ţine-te bine, îi spuse ea lui Heloise, zâmbind larg. Sunt însărcinată cu tripleţi.

Îi spusese totul cu economie de cuvinte, iar Heloise se uita la ei, nevenindu-i să creadă. S-a ridicat în picioare de parcă ar fi vrut să plece, fiind total îngrozită de noile veşti.

— Tu glumeşti? *Tripleţi*? Cum de s-a întâmplat una ca asta? Ce e în capul tău? N-ai auzit de pilulă la vârsta ta?

Părea şocată. Ei avuseseră la dispoziţie trei luni să se obişnuiască cu această idee. Ea doar trei minute şi se simţea de parcă o lovise cineva cu un ciocan în cap.

— Sunt copii doriţi, spuse Natalie, părând dezamăgită. Nu a fost o greşeală.

— De ce? o întrebă Heloise, pe când străbătea nervoasă încăperea. De ce vrei să ai copii la vârsta ta? Se uita când la Natalie, când la tatăl ei, ceea ce însemna că le adresa amândurora întrebarea.

— Pentru că nu am mai avut până acum şi am vrut să nasc măcar unul până nu e prea târziu, îi spuse Natalie cu sinceritate.

— Eşti deja prea bătrână, îi spuse Heloise cu răutate. Îi dăduseră din nou viaţa peste cap cu această veste şocantă. O să ai 60 de ani când vor merge copiii la facultate, şi tu 70, spuse Heloise uitându-se la tatăl ei.

Natalie i-a răspuns cu blândeţe, dar şi cu fermitate.

— Mulţi părinţi sunt aşa. Şi femei mai în vârstă ca mine au copii.

Heloise s-a trântit pe canapea şi s-a uitat mâhnită la ei. Nu a mai făcut niciun comentariu. Abia se obişnuise cu gândul

că sunt căsătoriţi, iar acum afla că vor avea trei copii.

— Nu ştiu ce să spun.

— De „Felicitări!” ce-ai zice? spuse tatăl ei încetişor. O să ne fie foarte greu, mai ales lui Natalie, şi fără să ne baţi tu la cap. Nu poţi să fii fericită pentru noi? Tripleţii vor face parte şi din viaţa ta.

I-a vorbit foarte frumos. O voia de partea lui.

— Nu ştiu ce să cred, spuse ea cu sinceritate.

Nu ştia dacă era geloasă, furioasă, jignită sau doar şocată. I se părea o idee nebunească.

— Nici noi, la început. Trei copii îţi dau de gândit, spuse Natalie, uitându-se la ea, dar trebuie să-i am. Doar eu ar trebui să fiu cea care să se streseze.

— Dar de ce? o întrebă Heloise, uitându-se mirată la ea, de parcă îi crescuseră două capete.

— Câteodată sunt fericită, tristă, speriată, încântată, îngrozită, cea mai fericită femeie din lume şi toate la un loc, dar ideea e că sunt foarte fericită şi nu-mi doresc nimic altceva pe lume.

S-a întins şi l-a luat pe Hugues de mână când a spus asta, Heloise simţindu-se din nou dată la o parte. Întâi de soţia lui, apoi de cei trei copii. Avea multă informaţie de procesat.

— A fost un accident sau aţi planificat? o întrebă Heloise.

— Mi s-a făcut fertilizare in vitro. Am depus ceva eforturi, nu s-a întâmplat din senin. A fost visul nostru.

Heloise s-a uitat la tatăl ei pe când vorbea Natalie. Nu credea că asta îşi dorea şi el. Era clar ideea ei. Tatăl ei nu spusese niciodată că voia mai mulţi copii, ba dimpotrivă. Mereu spunea că era fericit cu unul singur. Iar acum vor mai avea trei. Îi amintea de mama ei care făcuse doi copii cu Greg. I s-a făcut greaţă. S-a ridicat în picioare, uitându-se la amândoi.

— Trebuie să mă gândesc serios. Lăsaţi-mă un pic să reflectez la această situaţie. Momentan nu pot.

Reacţiona mai bine ca anul trecut, când i-au spus că se iubesc. Parcă de fiecare Crăciun îi mai dădeau o veste-bombă. Iar asta era uriaşă. A plecat repede din apartamentul lor şi s-a dus în al ei, apoi l-a sunat pe Brad, care şi-a dat imediat seama că o supără ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi… e greu de explicat. Mă simt ciudat.

El s-a îngrijorat.

— Eşti bolnavă?

— Nu, doar vreau să-ţi vorbesc. Poţi să vii când termini de învăţat?

— Desigur. În jumătate de oră cred că sunt gata. Pot să vin acum şi termin mai târziu. E ceva grav?

— Da… nu… Nu ştiu… Sunt doar supărată. Poate că doar am reacţionat exagerat.

— Am făcut eu ceva greşit?

— Nu, normal că nu. Apoi a început să plângă. Era foarte supărată şi avea nevoie de o doză de realism din partea lui. Poate înnebunea, dar nu era fericită că urmau să aibă tripleţi. Nici cei doi copii ai mamei ei nu o făcuseră fericită. Nici măcar nu-i plăcea de ei. Şi de ce i-ar simpatiza pe aceştia?

— Ajung cât de repede pot, îi spuse el cu seriozitate. Nu mai putea învăţa oricum, la cât de îngrijorat era în privinţa ei.

În douăzeci de minute era în faţa uşii apartamentului ei, iar ea stătea plângând pe canapea. Când a intrat, Heloise i s-a cuibărit în braţe. A mai avut nevoie de cinci minute ca să-şi revină. Brad se uita fix la ea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Heloise îşi sufla nasul şi îl privea.

— Ţi se poate părea stupid, dar Natalie e gravidă cu tripleţi. S-au dat peste cap să-i aibă prin fertilizare in vitro. A început să plângă din nou în timp ce vorbea. Acum se au unul pe altul. Se iubesc la nebunie şi au trei copii pe cale să se nască. Peste noapte sunt familia perfectă. Am o mamă care mă urăşte şi căreia nici nu-i pasă că sunt în viaţă. Şi ea a făcut doi copii după ce m-a lăsat de izbelişte. Acum, eu unde sunt? Ce sunt eu pentru toţi? Unde mai încap? Parcă am fost concediată. Sunt o jucărie veche. Acum au alte trei noi jucării. El nu a scos o vorbă la început, ci doar a ţinut-o strâns în braţe, ascultând-o şi mângâind-o pe păr. Era fericit că Heloise putea să spună ce simte. Îşi dădea seama cât de mult o durea acest lucru şi de ce. Mama ei o părăsise, iar acum tatăl ei era îndrăgostit, urmând să aibă trei copii. Oricine s-ar fi simţit profund rănit.

— Întâi de toate – s-a tras ca să se uite la ea pe când lacrimile îi brăzdau obrajii, iar ea sughiţa – nu cred că eşti proastă. Şi eu m-aş simţi la fel. Cu siguranţă, este un sentiment ciudat, dar nu cred că ai fost înlocuită. Nu poţi fi înlocuită. Tu eşti tu. Şi tatăl tău te iubeşte, şi ştiu că Natalie ţine la tine. Nu a avut niciodată copii şi probabil că e disperată să aibă, până nu e prea târziu, aşa că au apelat la ştiinţă şi au făcut trei copii în eprubetă, ceea ce e puţin ciudat. Dar nu cred nici într-o mie de ani că tatăl tău vrea să te înlocuiască.

— Dacă îi va plăcea de tripleţi mai mult decât de mine? Boşorogilor le plac bebeluşii. Îi fac să se simtă tineri. Jumătate din clienţii noştri de 65 de ani au neveste de 20 de ani şi copii de doi ani. Exagera puţin, dar acel fenomen modern exista. În acei ani, o femeie de 55 de ani avusese un copil, iar un diplomat european în vârstă de 86 de ani, care ieşise la pensie, se însurase cu o femeie de 22 de ani, cu care avea gemeni.

— Tot nu te va uita. Aveţi 21 de ani de amintiri comune. Nimeni nu poate să le şteargă, spuse Brad, care a îmbrăţişat-o din nou. Sincer, îmi pare rău de el. La vârsta lor fac un efort supraomenesc. Şi eu m-aş speria.

— Şi nu o să fac pe bona pentru bebeluşii ăia gălăgioşi. Am şi aşa multă treabă în hotel.

Brad a râs, încercând să şi-o închipuie în acea postură.

— O să te ajut. Sau am putea să-i speriem şi mai tare şi să facem unul al nostru. Nici n-am avea nevoie de fertilizare. Ea a zâmbit. Îi surâdea ideea, dar nu ca să-i facă în ciudă tatălui ei. Dar nu voia un copil, deşi era îndrăgostită lulea de el, pentru că nu voia să nască. Oftă când îl privi, cuibărindu-se la pieptul lui.

— Mersi de înţelegere. Scuze dacă te-am stresat, dar simt că nu mai am loc în familie dacă ea o să nască tripleţi. Se întrista spunându-i aşa ceva. Dar trecuse prin acelaşi lucru cu mama ei şi cu Greg.

— Ai un loc al tău şi într-o zi vei avea o familie a ta. E ciudat cum oamenii ăştia se hotărăsc să aibă copii la 40, 50 ani.

Ea a încuviinţat din cap.

— Mersi că ai venit pe la mine să discutăm.

S-au dus să se plimbe, iar el i-a spus că, dacă părinţii lui divorţau şi se recăsătoreau, s-ar necăji dacă ar mai avea şi alţi copii. Îşi amintea cât de tare se supărase la opt ani, când aflase că va mai avea un frate, şi la patru ani, când s-au născut surorile lui gemene. Acum i-ar displăcea şi mai mult. După aceea, Heloise a sunat-o pe Natalie şi şi-a cerut scuze dacă a supărat-o. De data aceasta nu s-a mai dezlănţuit nicio urgie. Nu avea rost. Nu avea să schimbe nimic. Iar Brad o ajutase foarte mult.

Natalie era uşurată că o sunase şi i-a mulţumit. Heloise i-a spus că Brad era acolo, iar Natalie i-a invitat să urce la ei, dar Heloise i-a spus că erau amândoi istoviţi. Avea nevoie de spaţiu. Tatăl ei a coborât mai târziu să o vadă; era îngrijorat. Îi citise pe chip surprinderea şi durerea când auzise vestea şi i se frânsese inima pentru ea. A vorbit cu

amândoi, apoi şi-a îmbrăţişat fiica şi s-a dus sus. Brad şi-a adus cărţile cu el şi a învăţat puţin, petrecându-şi noaptea acolo, ceea ce o ajuta foarte mult pe Heloise. Stătea cu ea din ce în ce mai des şi se simţeau minunat. Totul mergea mai bine şi se simţeau mai împliniţi când erau împreună.

Crăciunul a fost ciudat pentru Heloise, după anunţul făcut de Natalie. Totul părea ireal. S-a uitat cum se aprindea bradul din holul hotelului, ea supervizând instalarea lui. Toată lumea era încântată că tatăl ei şi cu Natalie vor avea tripleţi. Jennifer deja se ocupa de organizarea unei petreceri în cinstea nou-născuţilor. Heloise iar se simţea pe dinafară, dar a făcut eforturi să-şi scoată acest lucru din minte şi să nu reacţioneze. Tatăl ei avea o nouă soţie şi o familie, iar ea putea doar să spere că el încă o mai iubea. Timpul va fi hotărâtor.

Acum, îl avea pe Brad. Ieşeau în oraş ori de câte ori aveau timp, sau venea el pe la ea. În sinea ei era însă deprimată din cauza tripleţilor. Nu prea ştia unde era locul ei. Pentru tatăl ei, făcea parte din trecut. Tripleţii erau viitorul lui. Iar dacă voia să facă parte dintr-o familie, ştia că într-o bună zi trebuia să-şi întemeieze una, dar încă nu era pregătită.

De Crăciun, Brad s-a dus acasă la familia lui, în Philadelphia, iar Natalie l-a convins pe Hugues să se ducă şi ei acolo două zile, atâta vreme cât ea putea încă să mai călătorească, dar Heloise nu a vrut să plece. I-a spus tatălui ei că va sta la hotel, iar el s-a simţit prost, dar Natalie a insistat să meargă la fratele ei acasă, ceea ce l-a făcut pe Hugues să se simtă sfâşiat între două lumi. Heloise rămânea în New York, iar Natalie era atât de sensibilă acum că era gravidă, încât plângea mereu din orice cauză. În cele din urmă, Hugues a fost de acord să plece cu soţia lui la Philadelphia, iar Heloise a acceptat să facă toate turele de Crăciun. Tatăl ei a sunat-o imediat ce au ajuns acolo şi în ziua de Crăciun la prima oră.

Ea era deja la recepţie. Şi, pentru prima oară, mama ei nu i-a telefonat să-i ureze Crăciun fericit, lucru care nu a surprins-o câtuşi de puţin.

Capitolul 22

Un grup de afacerişti olandezi s-a cazat la hotel în ianuarie, ocupând patru dintre apartamentele mari de la etajele nouă şi zece. Reprezentau un consorţiu european, iar Heloise l-a văzut de câteva ori pe Hugues cu ei. Nu era ceva neobişnuit să petreacă mai mult timp cu clienţi importanţi. Ocupaseră sala de conferinţe, iar pe doi dintre ei i-a văzut într-o după-amiază discutând cu Hugues în biroul lui, în timp ce alţi doi umblau prin hotel alături de Bruce Johnson, şeful de la pază, şi de Mike, inginerul-şef, ceea ce i s-a părut ciudat. Hotelul era însă atât de plin, încât nu a avut timp să se gândească la asta, iar Mike a vorbit doar după ce au plecat acei oameni de afaceri.

— Ar fi ciudat dacă tatăl tău ar vinde hotelul! Am auzit că vor să-i ofere o avere!

— Cine?

Heloise se uita la el de parcă i-ar mai fi crescut un cap în plus sau ar fi fost un extraterestru.

— Olandezii ăia care au fost aici săptămâna trecută. Tatăl tău ne-a pus să le arătăm totul. Am auzit că-i vor face o ofertă imposibil de refuzat, sau poate că i-au şi făcut-o deja. Se zvoneşte că va vinde.

Când a auzit aceste cuvinte, lui Heloise i-a venit să leşine. Pământul se învârtea cu ea şi îi era greaţă.

— Să nu crezi tot ce auzi, îi spuse ea, dorind să înăbuşe imediat acel zvon. Tremura când a intrat în biroul tatălui ei. Era singur şi stătea la birou, iar Jennifer se dusese să ia prânzul. Dacă intenţiona să vândă, voia să audă asta de la el. Dacă era adevărat, ar fi trebuit să-i spună cu mult timp înainte. Heloise ştia că era îngrijorat din cauza cheltuielilor, dar hotelul era o afacere de succes.

— S-a întâmplat ceva? Heloise arăta de parcă văzuse o fantomă, iar el bănuia că avusese neplăceri cu un client. Până acum reuşise să rezolve extrem de bine chiar şi cele mai delicate situaţii. Ştia cum să se poarte cu oamenii şi învăţa cu uşurinţă o mulţime de lucruri despre acest gen de afacere.

Nu a vorbit cu ocolişuri. Nu făcea niciodată asta cu el.

— Mike mi-a spus că vrei să vinzi hotelul. Nu ştia ce să mai zică. Întâi avea tripleţi, iar acum le vindea casa. E adevărat? Încă tremura, stând în picioare de cealaltă parte a biroului.

El a ezitat câtva timp. Prea mult timp. I-a răspuns cu durere în privire, dar ştia că trebuie să-i spună adevărul sau îl va auzi de la altcineva.

— Iniţial nu am vrut. Dar s-ar putea, dacă îmi oferă o sumă frumuşică. Depinde cât sunt dispuşi să ofere. A căzut din cer, nu am căutat eu oferta. Ei m-au găsit pe mine. Avea o expresie vinovată pe chip.

— Cum poţi să faci una ca asta? începu ea să ţipe la el. Hotelul ăsta e casa noastră. A fost visul tău. Acum este al meu. Nu poţi vinde visul nostru.

Vocea îi tremura de spaimă şi furie.

— Am 53 de ani. În câteva luni o să am patru copii, nu doar unul. Şi trebuie să mă gândesc la voi toţi, la viitorul vostru, al lui Natalie şi al meu. Dacă vor să-mi ofere o sumă uriaşă de bani, aş fi nebun să nu accept. Era un raţionament pe care era prea supărată ca să-l înţeleagă. Ea avea o viaţă întreagă înainte. El, nu. Avea mai multe persoane pentru care să-şi facă griji. Familia lui era pe cale să se dubleze şi, deodată, se simţea bătrân, fiindu-i şi puţin teamă.

— Nu eşti loial nimănui şi nici unei idei, îl acuză ea, atât de furioasă pe el, încât abia putea vorbi. Nu te voi mai respecta deloc dacă vinzi, îi spuse cu vehemenţă, iar el o aprobă. Bănuia că aşa ar sta lucrurile, dar, dacă oferta era avantajoasă, trebuia să vândă. Ea nu voia banii, ci hotelul. Tată, nu te voi ierta niciodată dacă vinzi hotelul! îi spuse, uitându-se fix la el. Apoi, s-a întors pe vârfuri şi a ieşit din cameră.

În următoarele trei zile nu i-a adresat niciun cuvânt, iar când îl vedea în lift, nici nu deschidea gura. Zvonurile se răspândeau prin tot hotelul. I-a spus şi lui Brad, care ştia cât de mult o afecta acest lucru. Voia să lucreze acolo pentru tot restul vieţii şi, într-o bună zi, să ia locul tatălui ei. De aceea se dusese la École Hôteliére, iar acum el îşi bătea joc de cariera ei şi de tot ce învăţase.

A fost o perioadă tensionată şi tristă pentru ea, iar Brad era singura ei mângâiere. Tatăl ei ştia cât de supărată era şi se ţinea departe de ea. Încă o dată dădea vina pe Natalie. Nu înţelegea ce presupunea această meserie şi nu avea idee ce însemna pentru amândoi. Heloise o şi vedea încurajându-l pe Hugues să vândă, doar ca să facă mai mulţi bani, dar Heloise nu vedea în hotelul Vendôme o sursă de venit, ci ataşament şi loialitate pentru oamenii care lucrau acolo, faţă de viziunea tatălui ei, de visurile lor, şi acum de al ei. Pentru asta nu puteai plăti cu bani. Tatăl ei îi promisese că îi va spune ce decizie a luat după ce primea oferta.

Iar era la cuţite cu tatăl ei şi cu Natalie, iar de data asta nu dădea înapoi. Vorbise serios că nu-l va ierta dacă vindea hotelul, iar Brad nu o văzuse niciodată atât de hotărâtă. Nu a vorbit decât cu Brad despre asta, dar el înţelegea ce însemna pentru ea. Tatăl ei, nu. Heloise refuza să discute subiectul cu altcineva. Era prea supărată.

Stătea în camera ei într-o după-amiază. Heloise şi tatăl ei locuiau la etaje diferite, ca nişte străini. Nu mai vorbise cu el sau cu Natalie de când Mike îi spusese că tatăl ei s-ar putea să vândă. Şi nu voia să discute cu niciunul din ei până nu afla ce aveau de gând să facă. S-a mirat când Natalie a sunat-o în acea zi pe mobil. Avea o voce parcă strangulată.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Eşti bolnavă? o întrebă Heloise cu răceală. Ai o voce groaznică.

— Poţi să vii sus? Eşti în hotel?

— Sunt în apartamentul meu. Heloise îi vorbea cu o răceală pe care o şi simţea. O trădaseră din nou. Sau urmau s-o facă, dacă acel consorţiu le dădea suficienţi bani. Ea nu voia acei bani. Voia să stea şi să lucreze la Vendôme pentru totdeauna. S-a întâmplat ceva? o întrebă Heloise pe Natalie, care gemu îngrozitor drept răspuns.

— Mă doare foarte tare… Sângerez… Nu pot să dau de tatăl tău.

— La naiba, spuse Heloise, ieşind din apartament şi urcând în fugă scara de serviciu, cu telefonul încă în mână. Nu voia să piardă timp aşteptând liftul. Din fericire, avea cheia de acces în buzunar. A intrat în apartament, apoi în dormitor, unde a găsit-o pe Natalie în pat, zvârcolindu-se de durere. Să sun la ambulanţă? Sângerezi mult? Făcuse cursuri intensive de prim-ajutor. S-a apropiat de Natalie şi a văzut că era sânge unde stătea ea, dar nu a vrut s-o sperie. Nat, mai bine te duci la spital cu ambulanţa, spuse ea cu blândeţe, uitând complet de problema vânzării hotelului.

S-a dus în cealaltă cameră şi a format 911 de pe telefonul fix. Le-a explicat că una dintre clientele hotelului avea hemoragie şi era însărcinată în patru luni cu tripleţi. Au promis că vor trimite imediat paramedici şi o ambulanţă. Le-a dat numărul camerei, apoi a sunat la recepţie şi i-a rugat pe cei de acolo să-l găsească pe tatăl ei. Au sunat-o imediat şi i-au spus că tatăl ei era într-o întâlnire în afara hotelului, şi pe telefon intra căsuţa vocală.

— Mai încercaţi şi trimiteţi imediat paramedicii când vin.

S-a dus apoi la Natalie şi s-a aşezat pe pat lângă ea, mângâind-o pe păr.

— Nu vreau să pierd copiii, plângea ea. Heloise a sunat-o după aceea pe doctoriţa ei. A spus că se vor întâlni la spital când ajung. Natalie plângea în hohote, ştiind că la patru luni nu puteau să-i salveze. Heloise făcea tot ce putea ca s-o calmeze.

În mai puţin de zece minute, au sosit paramedicii şi au întrebat dacă putea veni soţul ei sau cineva cu ea. Fără să ezite nicio clipă, Heloise a spus că era fiica ei. După ce au pus-o pe Natalie pe o targă şi au învelit-o cu o pătură, Heloise s-a dus după ei în liftul pentru marfă, ţinând-o strâns de mână pe mama ei vitregă.

— Va fi bine, Nat, îţi promit, îi spuse ea fără să ştie ce se va întâmpla. Au scos-o pe intrarea de serviciu pentru a nu-i speria pe oamenii din hol; Natalie plângea în hohote, în timp ce unul dintre paramedici îi punea întrebări. I-au pus o perfuzie imediat ce au ajuns în ambulanţă, au pornit sirena şi au luat-o spre spital în viteză. O echipă de obstetricieni o aştepta deja, iar medicul ei obstetrician a ajuns douăzeci de minute mai târziu. N-au lăsat-o pe Heloise să stea cu ea. După o oră au reuşit să dea de Hugues, care a sunat-o pe Heloise pe mobil.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă panicat.

Era deja într-un taxi, căci venea direct de la întâlnire.

— Nu ştiu. M-a sunat, mi-a zis că o doare rău şi că sângerează. Am telefonat imediat la ambulanţă. Acum e pe mâini bune.

— A pierdut copiii? o întrebă cu voce răguşită.

— Nu ştiu, îi spuse Heloise cu sinceritate, nu mi-au spus nimic, dar sângera abundent când am plecat de la hotel. Ea nu-şi făcea speranţe. E şi doctorul ei la spital.

— Ajung în zece minute.

— Sunt în sala de aşteptare din faţa cabinetului de obstetrică. O mutaseră de la urgenţe, în caz că năştea. Dar, fiind însărcinată în optsprezece săptămâni, bebeluşii nu aveau şanse să supravieţuiască, iar, dacă se întâmpla asta, urmau să aibă multe probleme.

Cinci minute mai târziu, l-a văzut pe tatăl ei trecând în fugă pe lângă ea şi dispărând în sala de tratament, unde era Natalie. I-a făcut cu mâna, dar nu a stat la discuţii cu ea, aşa că, timp de două ore, Heloise nu a ştiut ce se întâmplase. Nu ştia pe cine să întrebe, iar când tatăl ei a venit să-i spună, se făcuse deja ora şase.

— Cum se simte?

Nu a îndrăznit să-l întrebe dacă pierduse tripleţii. Arăta mai rău decât când intrase Natalie, iar atunci Heloise şi-a dat

seama cât de mult însemnau tripleţii şi Natalie pentru el. I s-a făcut milă de el.

— E bine şi ea, şi tripleţii. I-au făcut o ecografie şi nu i-a pierdut. S-ar putea să aibă placenta previa[6] sau altceva, dar se ţine tare. Va rămâne în spital peste noapte şi, dacă nu sunt complicaţii, o vor externa, îi vor da un monitor şi îi vor spune să stea la pat. Nu va părăsi patul pe toată durata sarcinii, şi e posibil ca tripleţii să supravieţuiască dacă-i mai ţine o lună sau două. Părea cel mai important lucru pentru el, iar Heloise s-a întins spre el şi l-a îmbrăţişat. Vrei să intri s-o vezi? Heloise a dat din cap că da şi l-a urmat prin uşile duble, pe holuri şi, în cele din urmă, în rezerva ei, unde era înconjurată de monitoare. Natalie părea îngrozită şi traumatizată de tot ce se întâmplase.

— Cum te simţi? o întrebă Heloise cu blândeţe.

— Sunt speriată de moarte, îi răspunse ea cu sinceritate, zâmbindu-i slab. Nu vreau să-i pierd.

— Sper să nu, spuse Heloise şi se aplecă să-i sărute mâna. Nu trebuie să faci efort.

Natalie a dat din cap că da. Aşa trebuia să facă. Era dispusă să facă orice pentru a-şi proteja copiii.

Heloise nu voia să o obosească, aşa că a plecat câteva minute mai târziu. Tatăl ei avea să rămână cu Natalie şi i-a promis că o va suna dacă se întâmplă ceva. Pe drumul spre zona rezidenţială a oraşului, Heloise se gândea că, indiferent cât de supărată era pe el din cauza vânzării hotelului, din cauza lui Natalie sau a tripleţilor, erau totuşi o familie, şi singurul lucru care conta era să le fie alături, să le arate iubire şi să ierte. Spera din tot sufletul ca Natalie să nu piardă copiii.

Surprinzător, nu i-a pierdut. Natalie s-a întors la hotel a doua zi cu ambulanţa. Au dus-o direct în pat. Tot restul sarcinii trebuia să stea în pat, cu o ploscă lângă ea. Nici nu trebuia să se ridice să meargă până la baie. Nu avea voie să atingă podeaua cu picioarele, iar Natalie părea îngrozită. Hugues era cu ea, spunându-i s-o cheme pe cameristă sau să-l sune pe mobil dacă avea nevoie de ceva. Heloise i-a spus s-o sune pe ea sau pe oricine de la recepţie. Natalie a promis că nu se va mişca, părând palidă şi speriată, iar Heloise s-a întors la recepţie, şi Hugues, la biroul lui.

Au luat amândoi liftul. El nu i-a spus că primise oferta de la olandezi cu o zi în urmă şi că se întâlnise cu bancherii lor. Oferta era avantajoasă şi greu de refuzat. Nu credea că va mai primi vreodată o ofertă atât de generoasă pentru hotel. Le spusese că le va da un răspuns în câteva zile, apoi îi

sunase Jennifer, iar el se dusese într-un suflet la spital. I-a mulţumit din nou lui Heloise pentru ajutor pe când îşi luau la revedere în hol. Încă mai era ceva tensiune între ei, iar el ştia că lucrurile vor rămâne neschimbate până când nu o va anunţa ce decizie a luat.

În următoarele zile, Natalie nu a pierdut sarcina. Heloise, Jennifer şi cameristele s-au dus pe la ea să vadă ce mai face. Ernesta i-a adus tot felul de atenţii şi o cutie cu bomboane. Portarul îi trimitea ultimele reviste apărute. Cei de la room-service îi aduceau tot ce îşi dorea. Natalie zăcea în pat, încă speriată că va pierde copiii. Dăduse colaboratorilor ei toate proiectele de la birou. Acum nu avea altceva de făcut decât să aştepte, în ziua în care au externat-o, sindicatele în care erau înscrişi cei din personalul de întreţinere le-au făcut o surpriză. În acea dimineaţă, i-au spus lui Hugues că vor intra în grevă. Era o grevă spontană de avertisment. El îi anunţase că va concedia doi angajaţi fără să le găsească înlocuitor, iar ei i-au spus că nu putea. El respectase toate procedurile legale, dar ei formaseră un cordon de grevişti în faţa hotelului, ca să-i supere pe clienţi. Toţi cei care formau cordonul băteau cu polonice în oale sau tigăi, făcând un zgomot de nedescris, ca să-i deranjeze pe clienţii hotelului.

Heloise s-a dus în biroul directorului să discute cu Hugues, care vorbea la telefon cu avocatul specializat în legislaţia muncii. Sindicatul voia ca el să-i reangajeze pe cei doi, deşi el respectase toate procedurile. A sunat la biroul sindical, rugându-i să renunţe la nenorocitul ăla de cordon din faţa hotelului, iar bărbatul cu care a vorbit i-a spus că, dacă nu îi reangajează pe cei doi bărbaţi, va avea probleme. Hugues i-a trântit furios telefonul în nas şi s-a uitat în sus la fiica lui.

— Nu pot să fac nimic, fir-ar al naibii! spuse el cu tristeţe în glas. Vreau să fii atentă. Ticălosul ăla m-a ameninţat la telefon, şi nu ştii de ce sunt în stare indivizii de teapa lui.

Amândoi ştiau că cei de la sindicate se purtau cu mănuşi cu ei, dar mai erau unul sau doi cu un temperament vulcanic, care preferau violenţa în locul negocierilor. Nu vreau să rămâi singură nici în hol, nici în subsol. Era îngrijorat că greviştii vor încerca să-i hărţuiască pe ceilalţi angajaţi la ieşirea din tură. Bruce a chemat tot personalul de pază şi angajaţii au fost puşi în gardă.

Greviştii au rupt rândurile la ora şase, spre uşurarea tuturor, iar Heloise făcea două ture la recepţie din acea seară şi până dimineaţă. Erau doi bărbaţi de serviciu cu ea, iar la 10 noaptea lucrurile se liniştiseră. Cei de la pază patrulau

mereu prin hol. Hugues s-a dus pe la opt să-i ţină lui Natalie de urât, iar Heloise s-a aşezat, în cele din urmă, să schimbe două vorbe cu colegii ei de serviciu. Au discutat despre cât de enervante erau grevele spontane şi despre greviştii care făcuseră gălăgie toată după-amiaza. La miezul nopţii doar câţiva clienţi mai intrau în holul hotelului. Hugues a sunat să vadă ce fac, înainte să se ducă la culcare, iar Heloise i-a spus că totul era în regulă.

La unu noaptea, în subsol a început să sune alarma de incendiu. Aveau un panou de comandă la recepţie care indica un incendiu în faţa bucătăriei. Cu siguranţă, nu avea legătură cu greva, fiind mai mult ca sigur un cuptor pe care cineva îl lăsase aprins cu ceva în el. Heloise a intrat imediat în alertă şi, fără să se gândească, i-a spus practicantului de la recepţie să sune imediat la pompieri şi la pază. A alergat pe scările de serviciu să vadă dacă poate face ceva jos, iar când a ajuns acolo, flăcările cuprinseseră o canapea şi cele câteva cărucioare din faţa bucătăriei. Bucătăria era aproape de room-service, aşa că nimeni nu a observat nimic până nu s-a declanşat alarma.

Unul dintre oamenii de la pază pulveriza peste canapea şi cărucioare conţinutul unui extinctor până să ajungă pompierii, care au adus furtunuri cu ei. În mai puţin de zece minute au stins flăcările. Mirosea groaznic a fum, iar în subsol erau câţiva centimetri de apă, dar focul fusese stins. În bucătărie şi prin apropiere erau zeci de pompieri care verificau totul. Voiau să se asigure că nimic altceva nu luase foc. Heloise se uita la ei, mulţumindu-le pentru ce făcuseră. Veniseră foarte repede. Incendiile de la hotel erau luate în serios şi adesea începeau în bucătărie. Tatăl ei o învăţase să ia în serios orice incendiu, cât de mic, şi să-şi ia toate măsurile de siguranţă.

Heloise tot mai vorbea cu doi pompieri, când un altul a venit la ea cu o cârpă îmbibată în benzină, care duhnea a fum. Când a aruncat-o, a lăsat o baltă de benzină sub ea.

— Asta-i cauza incendiului, spuse el, uitându-se la Heloise şi la cei doi bărbaţi de la pază. Cineva a pus-o peste flăcări. Mai e una sub canapea. Cred că se joacă cineva cu voi. Poate că nu ar fi provocat un incendiu care să mistuie hotelul, din moment ce sistemul vostru de alarmă este foarte eficient, dar ar fi făcut pagube materiale dacă pompierii nu s-ar fi grăbit.

Pe când vorbea cu ei, Heloise l-a văzut rânjind pe unul dintre spălătorii de vase de la room-service. Nu lucra de mult timp la hotel şi părea amuzat văzând-o pe Heloise cum

vorbea cu pompierii despre acea cârpă. Se uita sfidător la ea, iar Heloise s-a îndreptat încet spre el.

— Ai văzut cine a pus focul? îl întrebă ea direct, iar el îi râse în faţă.

— Chiar dacă aş şti, crezi că ţi-aş spune? spuse el în zeflemea.

— Ce ştii despre incendiu? insistă ea.

Nu-i era deloc teamă de el.

— Ştiu că taică-tu a concediat doi tipi, iar sindicatul o să-i facă zile fripte dacă nu-i angajează din nou, îi spuse el sfidător, pe când cei de la pază se apropiau de ei. Bruce era liber în acea noapte. Ţi-au spus că vei avea neplăceri, aşa că poate cineva a dat foc la ceva ca să-ţi arate că vorbeau serios. Nu poţi concedia pe nimeni din senin. Sindicatul n-are să vă lase, spuse tipul, care stătea la câţiva centimetri de ea, iar felul în care se uita la ea ar fi înspăimântat pe oricine, dar nu şi pe Heloise.

Ameninţa să-i distrugă hotelul.

— Tu ai făcut asta? îl întrebă, apropiindu-se mai mult de el.

Era slabă şi avea 21 de ani, dar era la fel de curajoasă ca orice bărbat din încăpere.

— Şi ce dacă? i-o întoarse, râzând din nou de ea, în timp ce unul din pompieri chemă poliţia prin staţie. Urmau să fie probleme. Şi pompierul, şi cei de la pază ştiau asta.

Şi înainte să-l poată opri, tipul a luat-o pe Heloise de gât şi a izbito de perete.

— Javră, îi spuse el cu furie, nu-mi spune mie ce să fac! Heloise se uita fix la el, rămânând calmă. Niciunul din bărbaţii de lângă el nu voia să facă mişcări bruşte, în caz că tipul avea un pistol sau un cuţit. Aşteptau poliţia. Fără să scoată o vorbă, îi dădu un şut în fluierul piciorului cu toată puterea, iar, pe când el se chircea de durere, înjurând-o şi ţipând, Heloise i-a tras un pumn în nas. Pe când el se dădea înapoi, ea şi-a ridicat piciorul, lovindu-l între picioare. Învăţase autoapărare în liceu, şi acum îi folosea.

A făcut un pas înapoi când a intrat poliţia pe uşă. Tipului îi curgea sânge din nas şi ţipa la ea. Unul dintre poliţişti i-a pus cătuşe, iar cineva de la pază i-a explicat ce se întâmplase; Heloise nu părea şocată, deşi îşi rupsese fusta până la coapsă când îi dăduse un şut între picioare.

— Vă mulţumesc, domnilor, le spuse ea pe un ton plăcut. Unul dintre poliţişti i-a cerut o declaraţie, iar când tatăl ei a venit jos într-un suflet, Heloise ajunsese la jumătate. Îl trezise zgomotul sirenelor de pompieri, a văzut maşinile

afară şi s-a îmbrăcat repede. Lifturile au fost oprite ca măsură de siguranţă, aşa că a coborât pe scara de serviciu. A evaluat situaţia şi s-a întors spre cei din corpul de pază.

— Ce se întâmplă aici?

Zâmbind, unul din pompieri i-a explicat ce se întâmplase. Heloise îi făcuse pe toţi de ruşine.

— Eşti bine? îşi întrebă fiica, iar ea se uită la el.

Nu era speriată, deşi fusese furioasă pe cel care dăduse foc.

— Sunt bine. Cred că un ticălos de la sindicat l-a plătit pe tipul ăla să pună focul în subsol. O canapea şi câteva cărucioare sunt compromise, dar ar fi putut fi mai grav.

— Tu ai înnebunit? se răsti tatăl ei la ea. Dă-o naibii de canapea! Mi-au spus că l-ai bătut pe tip. Putea să te înjunghie. Ţi-a trecut prin cap?

Se uita la ea de parcă o credea nebună.

— El a pus focul. Cineva l-a plătit. N-o să las un ticălos ca el să dea foc hotelului şi să distrugă tot ce am construit.

Avea o expresie hotărâtă când s-a uitat în ochii tatălui ei. Mesajul era clar.

— S-a declanşat alarma?

— Da, de asta am venit jos. Cei de la pază stingeau flăcările, iar pompierii au ajuns odată cu mine, îi spuse ea tatălui ei. Au găsit cârpa pe care a folosit-o.

— De unde ştii că e el?

— Practic, mi-a spus sau a lăsat să se înţeleagă, apoi m-a înşfăcat de gât.

— Şi pe urmă l-ai lovit?

Tatăl ei părea şocat de inconştienţa şi curajul fiicei sale.

— Domnule, i-a spart nasul, spuse tânărul poliţist.

— I-ai spart nasul?

Hugues se uita la Heloise de parcă o vedea pentru prima dată.

— A fost o mişcare foarte mişto, comentă unul dintre pompieri. Cu tocul la ţurloaie, cu pumnul în nas, iar apoi cu genunchiul între picioare. Hugues s-a întors să se uite la toţi.

— Şi voi ce păzeaţi, făceaţi poze? De ce i-a spart *ea* nasul, şi nu voi?

— Pentru că e hotelul nostru, spuse ea zâmbind. Şi ţin la el mai mult ca tine, adăugă, referindu-se la oferta pe care o primise Hugues.

Apoi, poliţistul i-a luat şi restul declaraţiei. A spus că vor lua maşina de spălat vase. Se îndoia că vor putea acuza sindicatul de ceva dacă făptaşul nu vorbea. Dar era posibil,

dat fiind că depuneau plângere împotriva lui şi era ţinut în arest.

I-au spus lui Heloise că era liberă să plece şi că nu va fi acuzată de vătămare corporală, din moment ce acţionase în legitimă apărare, o mulţime de martori putând confirma asta. Pe tatăl ei l-a trecut un fior atunci când cei de la pază i-au chemat pe cei de la întreţinere să scoată de acolo cărucioarele şi canapeaua fumegândă şi carbonizată.

Heloise s-a îndreptat spre liftul de serviciu, căci trebuia să-şi schimbe fusta înainte să se ducă la recepţie să-şi vadă se treabă.

— Vin cu tine, spuse tatăl ei cu tristeţe, iar câteva minute nu scoase o vorbă. Se tot gândea la ce auzise că făcuse fata lui.

— Nu-ţi dai seama că putea să te omoare? Nu-ţi dai seama că hotelul nostru putea să ardă până-n temelii?

Hugues se străduia să nu zâmbească, gândindu-se la ce-i făcuse piromanului. Dar, de fapt, nu avea niciun motiv să zâmbească.

— Nu trebuia să-ţi rişti viaţa.

— Mai bine mor aici, apărând ceea ce iubesc, decât în altă parte, îi spuse ea cu mult calm.

— Nu vreau să mori nicăieri sau să-ţi rişti viaţa. Apoi, i-a zâmbit. Nu pot să cred că i-ai spart nasul.

— A fost o mişcare mişto, spuse ea zâmbind larg pe când liftul se oprea la etajul ei. A mers. La şcoală îi spuneau PNI. Picior, nas, inghinal. Nu dă greş niciodată.

— Eşti periculoasă, o tachină el. De ce nu-ţi iei liber restul nopţii? Mi-e teamă să nu mai răneşti şi pe altcineva.

A urmat-o până în dreptul uşii apartamentului ei.

— Sunt bine. N-o să aibă suficienţi oameni dacă nu mă duc. Stătea în pragul uşii, cu fusta despicată până în dreptul taliei, din cauză că ridicase genunchiul ca să-l lovească pe piroman între picioare. Şi-i dăduse o lovitură zdravănă.

— Cum se mai simte Natalie?

— E în regulă. Timpul o să-şi spună cuvântul. Nu suportă să stea în pat, iar cei de la birou nu se prea descurcă fără ea, dar e prea speriată ca să poată face ceva. Aceste cinci luni, sau câte mai are, vor trece greu. Natalie intenţionase oricum să-şi ia concediu în ultimele luni, dar nu prevăzuse că va sta la pat atât de devreme.

— O să trec mâine pe la ea, promise şi apoi intră în apartament să se schimbe. În zece minute era din nou la recepţie, cu altă fustă pe ea, cu părul periat şi pieptănat. Restul nopţii şi-a petrecut-o vorbind cu bărbaţii cu care

lucra, şi era cât pe ce să meargă sus la şapte, la sfârşitul turei, când tatăl ei a coborât în hol şi a rugat-o să vină la el în birou. Când a poftit-o să stea jos, Heloise se întreba dacă o va dojeni pentru că l-a atacat pe piroman. Avea ceva să-i spună şi arăta de parcă nu dormise noaptea trecută. Ea stătuse trează toată noaptea, dar arăta mai bine decât el. Când a vorbit, Hugues avea vocea răguşită.

— Nu vând hotelul. Poate sunt nebun. Este o nebunie să refuz aşa o sumă de bani. Nu o să mai primim niciodată o asemenea ofertă şi, poate, într-o bună zi o să ne pară rău, dar nu vreau să-ţi rişti viaţa pentru ce am construit, iar eu să vând. Noaptea asta m-ai făcut să realizez ce înseamnă acest hotel pentru mine, pentru noi. Nu vreau să-ţi mai rişti viaţa, indiferent cât de curajoasă eşti. Dar nu o să vând ceva la care ţii atât de mult. Refuz oferta lor.

Heloise s-a aşezat şi i-a zâmbit, lucru pe care l-a făcut şi el. Hotelul era doar al lor şi nu voia să renunţe la el sau să lase pe altcineva să-l rănească sau să-l ia. Iar acum şi el era de partea ei.

— Tată, sunt mândră de tine, îi spuse ea încetişor, ducându-se la birou ca să-l îmbrăţişeze.

— Nu, îi spuse el. Eu sunt mândru de tine. Era cât pe ce să vând. Tu ţi-ai riscat viaţa ca să aperi hotelul.

Au ieşit amândoi braţ la braţ din biroul lui. În acea dimineaţă şi-a sunat avocaţii ca să refuze oferta, iar apoi a telefonat la sindicat. Avocatul hotelului a înştiinţat sindicatul că nu îi angajau din nou pe cei doi oameni de la întreţinere şi că urmau să-i acuze de incendiere dacă mai făceau vreodată aşa ceva. Reprezentantul sindicatului i-a spus avocatului că nu avea idee la ce făcea referire, dar mesajul era clar. Spălătorul de vase era în arest, iar cordonul de grevişti nu s-a mai refăcut. Şi le-a pus foarte clar în vedere că hotelul Vendôme nu era de vânzare. Nici acum, nici altădată.

Capitolul 23

Până în martie, Brad a rămas în fiecare noapte la hotel cu Heloise. Nu locuiau oficial împreună, dar aşa se părea, iar tatăl ei nu avea nimic de comentat. Era un tânăr foarte de treabă. Heloise era matură, dar aşa fusese mereu, căci trăise în acest hotel. Trecuse prin mai multe experienţe decât alte fete într-o viaţă. Ea şi Brad se potriveau. Nu s-a plâns că ea muncea peste program şi făcea ture duble. Era interesat de hotel şi din ce în ce mai mult de legislaţia muncii. Niciunul dintre ei nu se ferea de muncă. El învăţa când ea lucra. Brad urma să termine facultatea de drept în iunie, iar apoi trebuia să dea examenul de intrare în barou. Începuse deja să-şi caute un loc de muncă.

*

Într-o seară ploioasă s-au dus să ia cina în centru, la Waverly Inn, ca să mai facă o pauză: el, de la învăţat şi ea, de la atâta muncă. Natalie era încă la pat, iar Heloise o văzuse în acea după-amiază. Încerca să treacă pe la ea cât de mult putea şi să-i aducă ultimele reviste şi DVD-uri. Stătea la pat de două luni. Era însărcinată în şase luni, iar bebeluşii aveau mari şanse să supravieţuiască dacă Natalie năştea acum, deşi erau încă mici. Dar fiecare săptămână în plus le creştea şansele. Încerca să-şi facă treaba din capul patului, iar asistenţii ei treceau în fiecare zi pe la ea, ceea ce era frustrant. Dar bebeluşii erau acum pe primul plan.

Heloise vorbea cu Brad despre ce loc de muncă îşi găsise el, în vreme ce taxiul se apropia de hotel. Odată ce au ajuns, ea a văzut maşina de pompieri parcată fix în faţa hotelului. Heloise s-a întrebat dacă unul dintre clienţi făcuse un atac de cord, şi amândoi s-au gândit imediat la Natalie, aşa că Brad i-a plătit şoferului şi au ieşit repede din maşină, alergând înăuntru. Nimeni nu o sunase pe mobil în timpul cinei, aşa că bănuia că era vorba despre un client. Pe când străbătea holul hotelului, l-a văzut pe tatăl ei trecând pe lângă ea, întins pe o targă, cu un defibrilator cardiac pe piept şi înconjurat de paramedici. Heloise era aşa de şocată, că s-a ţinut după ei până afară. Bruce, şeful corpului de pază, şi doi dintre oamenii lui se duceau după ei, cu teamă în priviri, iar din hol, clienţii se uitau curioşi.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe şeful recepţiei, pe când paramedicii băgau targa în salvare.

— Nu ştiu. Şi-a dus mâna la piept şi a leşinat la recepţie. Apoi, a venit salvarea. Cred că a avut un atac de cord.

— De ce nu m-ai sunat? îl întrebă ea panicată pe când paramedicii vorbeau cu tatăl ei, iar Brad era lângă ea.

— Nu am avut timp. Tocmai voiam să te sun.

— Natalie ştie? îl întrebă ea repede. El a scuturat din cap. Nu-i spune, îi ceru ea pe un ton ferm, apoi se urcă în salvare, aruncându-i lui Brad o ultimă privire înainte să închidă uşile. O clipă mai târziu, sirena a pornit şi salvarea a prins viteză în drum spre spital. Doi paramedici stăteau lângă Hugues, supraveghindu-l îndeaproape. Era conştient şi se uita la Heloise cu o expresie confuză pe chip.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el cu un glas răguşit. Mă doare pieptul de mor. Avea perfuzii în braţe, iar paramedicii l-au rugat să nu vorbească: ar face prea mult efort. O ţinea pe Heloise de mână, iar ea încerca să-şi reţină lacrimile, rugându-se ca tatăl ei să nu păţească nimic.

L-au dus la secţia de urgenţe cardiace, lăsând-o pe Heloise să aştepte afară până când îl consultau doctorii, apoi i-au dat voie să intre. I-au spus că Hugues avusese un atac de cord minor. I-au făcut un EKG, iar, mai târziu, o angiogramă. Heloise le-a spus de ce boli mai suferise tatăl ei, care se uita la ea speriat.

— Te rog să nu-i spui lui Natalie, îi şopti el. O să piardă copiii.

— Nu i-am spus, iar tu o să te faci bine, îi spuse ea, ţinându-l de mână şi dorindu-şi să fie adevărat. Nu-şi putea închipui viaţa fără el. Avea nevoie prea mare de el. A stat acolo până când l-au dus să-i facă angiograma. Apoi l-a sunat pe Brad, spunându-i unde e. O aşteptase în apartamentul ei, dar a venit imediat. Au rămas ore întregi în sala de aşteptare.

Era două dimineaţa când l-au adus din nou în salon pe tatăl ei. Îi făcuseră o angioplastie, după care a fost dus din nou la terapie intensivă ca să poată fi monitorizat, în timp ce ea şi Brad stăteau în camera de aşteptare, ia ea suna la recepţia hotelului.

— Ce i-ai spus lui Natalie?

Heloise spera ca Natalie să nu-şi facă griji dacă Hugues nu venea la ea.

— I-am spus că unul dintre clienţii hotelului a suferit un accident, iar tatăl tău s-a dus la spital cu el şi i-a transmis să nu-l aştepte, i-a zis Bruce.

— Foarte bine.

Heloise era uşurată.

— Cum se simte?

Toată lumea era îngrijorată în privinţa lui. Leşinase brusc la recepţie.

— I-au făcut o angioplastie şi au spus că va fi bine. Nu ştiu cât va sta aici. Încă e sub efectul anestezicelor.

— Ţine-ne la curent.

— Aşa voi face. S-a întors spre Brad, cuibărindu-se în braţele sale şi petrecându-şi aşa noaptea în sala de aşteptare. Lui Heloise i s-a dat voie să-şi vadă tatăl timp de zece minute la fiecare oră, dar acesta dormea de la anestezice. S-a trezit de dimineaţă, iar Heloise şi Brad erau lângă el. Bruce le adusese sendvişuri la şase dimineaţă şi un termos cu cafea caldă, pe care îl pregătiseră cei de la room-service. Heloise nu putea să mănânce, dar Brad era lihnit, aşa că a devorat două sendvişuri, parcă ruşinându-se până când a plecat din nou Bruce.

Când Heloise şi-a văzut tatăl în acea dimineaţă, acesta era ameţit şi arăta de parcă îmbătrânise cu zece ani peste noapte. Încă era conectat la aparatele care piuiau tare în agitaţia constantă de la terapie intensivă. Aşteptau să vină doctorul; Heloise s-a dus lângă Brad, după ce şi-a sărutat tatăl, spunându-i că se va întoarce. A adormit din nou înainte să plece ei. Şi nu arăta deloc bine.

În cele din urmă, la ora opt a venit doctorul să discute cu ea. Zâmbea când a ieşit de la terapie intensivă, făcând-o pe Heloise să se simtă uşurată şi să-l strângă de mână pe Brad.

— Du-te acasă şi odihneşte-te. Tatăl tău se simte bine. Îl mai ţinem câteva zile sub supraveghere, iar apoi poate să meargă acasă. Vreau să nu facă efort câteva săptămâni, poate chiar o lună, şi de-abia pe urmă să se întoarcă la muncă. Trebuie să facă anumite exerciţii şi să ţină regim. A scăpat ca prin urechile acului, dar cred că l-am pus pe picioare noaptea trecută. Dacă se odihneşte câteva săptămâni, o să fie ca nou.

Heloise a zâmbit la acest gând. În urmă cu câteva ore, nu prea mai trăgea nădejde.

— Soţia lui o să aibă tripleţi şi stă la pat. Cred că va trebui să-i punem în acelaşi pat.

Heloise i-a zâmbit doctorului, iar acesta a râs.

— Dacă nu face prostii cu ea, va fi bine. Dar dacă ea e însărcinată cu tripleţi, nu cred că va încerca nimic.

Cu toţii au râs de ce a zis el.

— Pot să-l văd din nou? îl întrebă Heloise.

— A adormit în urmă cu câteva minute, îi zise doctorul, dar poţi să vezi şi tu cu ochii tăi.

A intrat la tatăl ei, iar acesta a tresărit, s-a uitat la ea şi şi-a cerut scuze pentru neplăcerile pe care le provocase.

— Nu ne-ai făcut nicio neplăcere, tată, spuse ea încetişor, ţinându-l de mână, dar trebuie să ai grijă. Tu şi Natalie veţi sta la pat. Trebuie să o iei uşor, dar poţi să-i ţii companie până se nasc tripleţii. Doctorul a spus că ai voie să ieşi să te plimbi în fiecare zi. O să avem noi grijă de hotel.

— Ce prostie, se plânse el. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Sunt bine. Cred că eram obosit sau ceva de genul ăsta.

Părea mai puţin confuz, dar tot istovit, însă nici Heloise nu arăta mai bine. Fusese o noapte lungă pentru amândoi.

— Nu te pot lăsa să faci toată treaba, îi spuse tatăl ei, părând agitat.

— Nu te întorci la muncă până nu spune doctorul, zise Heloise cu hotărâre în glas. Putem să ne ocupăm de orice problemă. Trebuie să-ţi revii, tată, îi spuse ea încetişor. Am nevoie de tine. Aş fi pierdută fără tine. Eşti tot ce am.

Heloise avea lacrimi în ochi, iar el a mângâiat-o pe păr,

— Nu plec nicăieri. Spune-i lui Natalie că sunt bine şi să nu nască până nu mă întorc acasă.

I-a zâmbit fiicei sale.

— O să vii acasă în câteva zile. Mă întorc mai târziu. Brad e aici cu mine şi îţi transmite toată afecţiunea.

— Mă bucur că e cu tine. Transmite-i lui Natalie că o iubesc, ceea ce e valabil şi pentru tine, spuse el, zâmbindu-i fiicei sale. Apoi, şi-a pus capul pe pernă şi a închis ochii. A adormit imediat, iar ea a plecat din salonul de terapie intensivă şi s-a dus în sala de aşteptare, la Brad, cu care a ieşit afară din spital în soarele dimineţii. I se păruse că stătuse o săptămână în acea sală de aşteptare, când Brad a făcut semn unui taxi, care i-a adus la hotel. Au vorbit încet pe bancheta din spate a taxiului despre ce se întâmplase. Fusese cea mai groaznică zi din viaţa ei.

Cu toţii au început să-i pună o mie de întrebări când au văzut-o în holul hotelului. Părea istovită, dar nu distrusă; toată lumea a fost uşurată să afle că tatăl ei se simţea bine şi că se va întoarce acasă în câteva zile.

Brad s-a dus în apartament să facă un duş şi să se schimbe. Avea cursuri în acea dimineaţă, iar Heloise a mers să o vadă pe Natalie, care era în apartamentul tatălui ei. A intrat în dormitor. Natalie era trează şi se uita la ştirile de dimineaţă. Acum, avea televizorul mereu pornit. Toată ziua nu făcea decât să mănânce, să se uite la televizor, să sune la birou şi să se uite la burtă cum creşte. Iar acum era uriaşă, dat fiind că avea trei copii în ea.

— Unde e tatăl tău? o întrebă imediat, uitându-se îngrijorată la ea.

Heloise nu a vrut să-i spună, dar nu avea cum să-i ascundă faptul că Hugues era în spital, iar instinctul lui Natalie îi spunea că se întâmplase ceva cu soţul ei.

Heloise s-a aşezat pe marginea patului şi i-a zâmbit.

— E bine şi va veni acasă în câteva zile. Ne-a speriat ieri-noapte. E la New York Hospital, a avut un atac de cord minor, i-au făcut o angioplastie şi au spus că se va face bine. Vreau să-şi ia liber o lună. Poate să-ţi ţină de urât până naşti.

Îi spusese totul dintr-o singură suflare, iar Natalie părea uşurată. Simţise că se întâmplase ceva şi toată noaptea stătuse ca pe ace.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus adevărul, spuse ea, ţinând-o pe Heloise de mâini. Chiar e bine?

— Da, îţi jur.

— Pot să vorbesc cu el?

— Tocmai s-a culcat. A avut o noapte agitată. Poţi să-l suni în câteva ore, după ce se trezeşte. I-a scris numărul, lăsându-i carneţelul lângă pat. O să stau cu tine cât e Hugues în spital, se oferi Heloise, iar Natalie se simţi uşurată. Nu voia să fie singură noaptea, în caz că intra în travaliu şi nu se putea mişca sau dacă năştea pur şi simplu în pat, fără niciun avertisment. Îi era groază de ce se putea întâmpla, deşi era improbabil să nască aşa repede. Voia să facă o cezariană când era pregătită să nască.

— Îţi mulţumesc, îi spuse ea încetişor. Mi-aş dori să mă pot duce la el, dar sunt prizonieră în patul ăsta!

Se simţea complet neajutorată şi de niciun folos stând în pat, incapabilă să facă nimic, dar riscul era prea mare. Nu se putea ridica din pat nici măcar pentru Hugues.

— În curând vine acasă, îi reaminti Heloise, după care s-a dus în sufragerie şi s-a întins pe canapea.

S-a trezit două ore mai târziu, când a sunat telefonul. Era tatăl ei, care voia să discute cu soţia lui. Natalie a luat telefonul, izbucnind în lacrimi când l-a auzit. Au vorbit îndelung.

Heloise a comandat prânzul pentru ea, apoi s-a dus să se schimbe în uniforma de serviciu. La trei era de serviciu, dar a trecut întâi pe la tatăl ei. Nu mai era la terapie intensivă, ci într-o rezervă, cu o asistentă la dispoziţie şi fericit să o vadă pe Heloise. I-a mulţumit din nou pentru tot ce făcuse noaptea trecută şi pentru că avea grijă de Natalie în lipsa lui. Natalie îi spusese că Heloise se purta foarte frumos cu ea.

A stat o oră cu tatăl ei, apoi s-a întors la hotel să-şi înceapă tura. A ajuns la fix şi a stat până la ora 23. Era prea târziu să se mai ducă la tatăl ei, aşa că aproape s-a târât în camera ei ca să-şi pună pijamaua şi să-l vadă pe Brad.

— Pari extenuată. Treci în pat. Îşi făcea griji în privinţa ei, iar Heloise dădea din cap în timp ce îşi lua pijamaua din cuierul de pe uşa băii.

— Nu pot. Trebuie să stau cu Natalie în seara asta. Lui Brad îi era milă de ea. A condus-o până în apartamentul tatălui ei, unde a mai stat câteva minute de vorbă cu Natalie şi apoi a ieşit. Voia să renunţe la apartamentul de lângă Columbia pentru că nu mai stătea deloc acolo, ci numai la hotel, cu Heloise.

După ce a plecat Brad, Heloise s-a îmbrăcat cu cămaşa de noapte şi s-a băgat în pat lângă Natalie. Au vorbit câteva minute, dar Heloise era atât de obosită încât tocmai aţipise când Natalie i-a luat o mână şi i-a pus-o pe burtă. Braţe, mâini şi picioare loveau din toate părţile. Parcă era o ceartă dintr-un desen animat.

— Cum de poţi dormi?

Heloise se uita mirată la ea, iar Natalie i-a zâmbit.

— Păi, nu prea dorm. Tot îmi sar prin burtă.

— Cred că e o senzaţie tare ciudată, spuse Heloise somnoroasă, de-abia ţinându-şi ochii deschişi. Avea mare nevoie de somn şi, în câteva minute, adormi buştean, pe când Natalie rămase trează până târziu, uitându-se la televizor. Zilele şi nopţile erau lungi şi, dacă avea noroc, peste trei luni năştea.

Două zile mai târziu, Hugues a venit acasă. L-au adus într-un scaun cu rotile, dar el a insistat să intre în hotel pe picioarele lui. Arăta palid şi obosit, dar mult mai bine decât atunci când plecase. S-a dus repede sus în apartamentul lui să-şi vadă soţia, care a izbucnit în lacrimi la vederea lui, îmbrăţişându-l când s-a aşezat pe pat. Şi-a pus mâinile pe burta ei enormă, simţind bebeluşii cum lovesc, şi i-a zâmbit. Asta era tot ce îşi dorise: să rămână în viaţă şi să se întoarcă la ea. Avea prea multe motive pentru a trăi ca să lase să i se întâmple ceva. Putea să jure că lui Natalie îi crescuse burta de când fusese plecat; puţin mai târziu, s-a băgat în pat lângă ea, mulţumindu-i lui Dumnezeu că ajunsese acasă.

Heloise îi vizita cât putea de des, dar lucrase mai mult în lipsa tatălui ei. Urca mereu la el să-i ceară sfatul sau îl suna pe mobil, iar acesta era încântat că are un cuvânt de spus în privinţa deciziilor ce se luau la hotel. Acum, lui Natalie îi displăcea profund hotelul. Avea impresia că era o meserie

prea stresantă pentru el, care aproape îl omorâse. Voia ca Hugues să vândă hotelul Vendôme, să-i sune pe olandezi şi să le accepte oferta. Numai despre asta vorbea, iar când Hugues era la duş, a sunat-o pe Heloise şi a rugat-o să nu-i telefoneze prea des, ceea ce a făcut-o pe fată să se îngrijoreze şi mai mult în privinţa lui.

— Nici nu mă gândesc, îi spuse el hotărât lui Natalie, referitor la vânzare. Nu pot să-i fac asta lui Heloise. Îi place prea mult aici.

— Pe tine te iubeşte mai mult, insistă Natalie. Dacă te pierde, cu toţii vom fi distruşi. Trebuie să trăieşti pentru ea şi pentru copiii noştri, iar acest loc o să te omoare dacă nu o laşi mai moale. Nu ştia cum s-o lase mai moale, aşa că Natalie voia ca el să vândă. Vorbea mereu la telefon cu Bruce, Jennifer şi cu cei de la recepţie, ca să afle ce se mai întâmpla.

— Îmi iau o lună liber, îi aminti lui Natalie, sperând s-o mai înduplece, dar ea repeta obsesiv că trebuie să vândă hotelul.

Nu i-a spus nimic lui Heloise despre asta, dar pe Hugues îl bătea la cap constant, iar el răspundea răspicat că nu e de acord. Ea îl stresa mai mult decât hotelul, care era singurul lor motiv de ceartă. În restul timpului le plăcea să fie împreună. Natalie era încântată că el stătea acasă cu ea.

Hugues ieşea în fiecare zi să facă o plimbare în jurul lacului artificial, întorcându-se mereu cu mici atenţii pentru ea. La patru săptămâni după ce suferise atacul de cord, arăta mai bine ca niciodată, dar Natalie era descompusă de oboseală. El zâmbea de câte ori se uita la ea. Natalie abia mai putea să se mişte.

Doctorul venea pe la ea în mod regulat, iar o asistentă o vizita în fiecare zi. Asta se întâmpla în aprilie, când a început să aibă contracţii. Obstetricianul nu credea că Natalie mai are mult până să nască, dar era însărcinată în şapte luni, şi copiii din burtă se dezvoltau armonios. Dacă năştea acum, ar fi trăit toţi.

Într-o noapte se uitau *I love Lucy* în reluare şi mâncau floricele, când deodată Natalie s-a întunecat la faţă, apoi s-a uitat la Hugues, de parcă nu înţelegea ce se întâmplă. Stătea într-o baltă, care s-a întins rapid spre marginea patului. Lui îi era teamă că Natalie sângerează, dar când s-a uitat la cearşafuri, a văzut că era doar apă, şi amândoi şi-au dat seama ce se întâmplase.

— O, Doamne, mi s-a rupt apa, îi spuse ea, panicată. Deşi aveau doar şapte luni, tripleţii nu mai erau în pericol, şi toţi

trei aveau să supravieţuiască. Hugues l-a sunat pe doctor, care i-a spus să o aducă pe Natalie imediat la spital. Ea nu avea idee cât de repede va intra în travaliu şi nu voia să nască la hotel sau într-un taxi. Hugues i-a sunat pe cei de la pază şi i-a rugat să aducă un scaun cu rotile. Aveau câteva în hotel, iar pe unul din ele îl folosise chiar el luna trecută, când se externase din spital. Se recuperase complet, iar după plimbările zilnice, se simţea mai bine ca oricând şi voia să se întoarcă la muncă în acea săptămână.

Bruce le-a adus scaunul în câteva minute, iar Hugues a ajutat-o pe Natalie să se îmbrace. Era două dimineaţa. Se întreba dacă va naşte în acea noapte. Momentul era emoţionant. Dacă se întâmpla să nască, ştiau că bebeluşii vor trebui să stea la incubator ceva vreme, în funcţie de cât de mari erau, dar lui i se păreau uriaşi în burta ei.

Odată ce s-a îmbrăcat, Hugues a ajutat-o să coboare din pat şi să se aşeze în scaun. Ea i-a zâmbit.

— Se pare că a sosit momentul, spuse ea cu blândeţe. Aşteptaseră de multă vreme acest moment. Tratamentele hormonale din vara trecută, fertilizarea in vitro, şapte luni de sarcină şi cele patru luni de repaus total. Era pregătită să facă faţă situaţiei. Spera că şi bebeluşii.

Hugues şi Bruce au dus-o pe Natalie cu liftul. Dacă se întâmpla mai devreme, ar fi sunat-o pe Heloise, dar nu voia s-o deranjeze, bănuind că dormea.

Niciunul dintre şoferi nu era disponibil la acea oră ca să-i ducă la spital. Era mai simplu să ia un taxi. Portarul i-a făcut semn unuia, iar Natalie l-a ţinut de mână pe Hugues tot drumul până la spital. Era aşa de bine să simtă aerul proaspăt al primăverii şi să vadă oraşul din nou. Se simţea de parcă stătuse la închisoare luni în şir.

Doctorul îi aştepta la spital şi au dus-o pe Natalie în sala de naşteri exact când au început primele contracţii puternice. Doctorul i-a spus că, odată ce i se rupea apa, va intra în travaliu foarte repede, lucru care se şi întâmpla. Îl ţinea strâns de mână pe Hugues, care o consola şi o ajuta să urce în pat, unde au examinat-o, iar ea a început imediat să ţipe de durere.

— Te-ai dilatat deja opt centimetri, o lămuri doctorul. Probabil că ai avut contracţii toată noaptea. Voiau ca ea să aibă contracţii înainte de cezariană, pentru ca bebeluşii să respire din clipa în care se năşteau.

— Am avut atât de multe dureri şi au dat atât de mult din picioare, încât nu-mi dau seama, spuse Natalie, brusc sfâşiată de o altă contracţie, moment în care doctorul o

consultă din nou. De data aceasta Natalie ţipă, iar Hugues se înfioră uitându-se la ea. I se părea că Natalie e în chinuri groaznice. Miriam nu-l lăsase în sala de naşteri când se născuse Heloise, aşa că pentru el era prima experienţă de acest gen.

— Acum nu mai avem cum să le oprim, le spuse doctorul lui Hugues şi Natalie. Odată ce i s-a rupt apa există risc de infecţie, iar ea s-a dilatat prea repede. Aş vrea să încetinim contracţiile ca să-ţi mai administrăm antibiotic. Voiau să-i facă perfuzii pentru a proteja plămânii copiilor, căci nu erau foarte bine dezvoltaţi. Să vedem dacă putem câştiga puţin timp. Aveau de gând să-i pună două perfuzii şi să-i administreze antibiotice pentru plămânii copiilor. Doctorul le-a explicat lui Natalie şi lui Hugues că o injecţie epidurală i-ar fi putut încetini travaliul, asta dacă nu era deja prea târziu. Oricum, trebuiau să i-o facă pentru cezariană, din moment ce nu va naşte pe cale naturală, iar dacă era prea târziu pentru epidurală, trebuia anesteziată complet, lucru pe care nu-l voiau.

Au chemat un anestezist în salon, pe care l-au rugat să-i facă epidurala, înfigându-i un ac direct în măduva spinării. Pe Natalie a durut-o, dar, odată ce şi-a făcut efectul, nu a mai simţit contracţiile, care s-au redus treptat. Avea acum timp la dispoziţie ca să poată aduce copiii pe lume.

Natalie stătea pe o parte, părând epuizată şi preocupată. Fusese împunsă şi examinată, iar acum era îngrijorată de soarta copiilor. Pe un monitor se vedeau trei inimi bătând, iar Natalie stătea întinsă, nescoţând niciun sunet şi ţinându-l pe Hugues de mână, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe obraji.

— Sunt speriată, îi şopti ea, pentru ei, nu pentru mine.

— O să fie bine. Voia să-l creadă, dar nu putea. Multe lucruri puteau merge prost. Până la opt dimineaţa, o pompaseră cu antibiotice pentru ea şi copii, nu-i mai făcuseră încă o epidurală, iar Natalie începuse din nou să aibă dureri. Se pare că nu era o naştere uşoară, iar lui Hugues i se rupea sufletul pentru ea, dar doctorul voia ca ea să mai aibă contracţii pentru ca plămânii copiilor să înceapă să funcţioneze. I-a asigurat că travaliul nu va mai dura mult şi că vor începe în curând cezariana. Lui Hugues i se părea că nimeriseră din lac în puţ: întâi un travaliu chinuitor, apoi o cezariană, ceea ce însemna o operaţie. Au examinat-o din nou, lucru care i-a accentuat durerea.

— Vreau acasă, îi spuse ea lui Hugues şi izbucni imediat în lacrimi. Şi el voia s-o ducă acasă, dar cu bebeluşii în

braţe, teferi şi nevătămaţi. Acum însă trebuiau să rămână aici.

La scurt timp, au mai intrat în salon doi doctori şi şase asistente. I-au mai făcut o epiduralã, iar lucrurile au început să se desfăşoare mai repede, aşa că au pus-o pe Natalie pe o targă între două contracţii. A fost dusă în sala de operaţii, cu Hugues ţinând-o de mână şi toată echipa de medici după ei. Pentru că avea tripleţi, era mai multă agitaţie ca de obicei. Datorită tratamentelor hormonale şi inseminării in vitro, numărul naşterilor multiple crescuse, iar trei copii presupuneau atenţie sporită. Cu o zi în urmă, aduseseră pe lume cvadrupleţi.

Odată ce au ajuns în sala de operaţii, totul s-a desfăşurat repede, prea repede ca Natalie să-şi dea seama ce se întâmpla. I-au mai făcut o epiduralã, amorţind-o complet. În timp ce era spălată pe burtă, au intrat trei neonatologi, trei incubatoare au apărut de nicăieri, iar un cearşaf i-a fost ridicat la nivelul feţei ca să nu vadă ce se întâmplă. Doctorii l-au rugat pe Hugues să stea la capul ei. În ambele braţe avea perfuzii, aşa că nu mai putea să o ţină de mână, dar s-a aplecat să o sărute pe obraz, iar ea i-a zâmbit printre lacrimi. Apoi lucrurile s-au desfăşurat şi cu mai multă repeziciune. Una dintre inimi a început să bată neregulat, iar doctorul care coordona echipa a spus că demarau procedura.

Hugues s-a aşezat pe un scaun lângă ea, monitoarele piuiau, iar el nu era sigur, dar parcă auzea două bătăi, şi nu trei, dar nu voia să întrebe doctorii, ca să n-o sperie pe Natalie, care era oricum îngrozită.

Doctorii vorbeau tot timpul între ei, iar când Hugues s-a apropiat de faţa lui Natalie, amândoi au auzit un urlet de pe partea cealaltă a cearşafului.

— Ai un băieţel, o anunţă foarte mândru doctorul, iar Hugues şi Natalie începură să plângă în acelaşi timp; un neonatolog a luat copilul ca să-l consulte şi să-l pună în incubator. În câteva secunde s-a mai auzit un ţipăt. Acesta părea mai puternic. Era o fetiţă. Hugues şi Natalie surâdeau printre lacrimi. Niciunul dintre ei nu a mai auzit monitorul, iar Hugues se întreba dacă doctorii nu l-au oprit, dar cel de-al treilea strigăt se lăsa aşteptat. Apoi s-au auzit nişte plesnituri ritmice şi un schimb dur de replici între doctori.

— Ce se întâmplă? întrebă Natalie cu vocea strangulată. Niciunul dintre ei nu i-a răspuns, dar şi ea, şi Hugues au simţit ce se întâmplase, fără să li se spună ceva.

În continuare nu auzea al treilea ţipăt, în schimb cei doi copii plângeau acum. Doctorul a venit la ei, i-a privit, iar ei

şi-au dat seama ce voia să le spună după expresia de pe faţa lui.

— Am încercat să o salvăm pe cea de-a doua fetiţă, însă inima i-a cedat. Avea sub 900 de grame. Am încercat să o resuscităm… îmi pare rău, spuse el, părând dărâmat, iar Natalie izbucni în plâns în timp ce Hugues o mângâia cu blândeţe pe obrajii pe care i se rostogoleau lacrimile. Aveau doi copii sănătoşi, dar îl pierduseră pe al treilea. Ce schimbătoare era viaţa! Cum îţi dă şi îţi ia!

Echipa de doctori o închidea la loc pe Natalie, iar doctorul s-a întors să discute cu ei.

— Fetiţa pe care aţi pierdut-o e superbă. Am curăţat-o. Aţi vrea s-o vedeţi şi s-o ţineţi un pic în braţe? Ştia din experienţă că, uneori, oamenii îşi închipuiau tot felul de lucruri, cum ar fi faptul că bebeluşul a fost furat, înlocuit cu altul, sau că avea malformaţii groaznice. Natalie a dat din cap că da, iar câteva minute mai târziu i-au scos perfuziile din braţe şi i-au adus copilul care se născuse mort. Avea o feţişoară drăgălaşă şi păr negru ca al lui Hugues, arătând de parcă dormea în braţele mamei ei, pe când Natalie plângea în hohote şi Hugues îi mângâia faţa incredibil de mică. Apoi, o asistentă, i-a luat cu blândeţe copilul din braţe. Natalie încă plângea când i-au adus pe ceilalţi doi copii. Fiul lor care plângea de mama focului avea un puf de păr blond şi semăna cu mama lui, iar fetiţa avea chip de înger şi păr negru cârlionţat. Amândoi bebeluşii cântăreau puţin peste un kilogram şi trei sute de grame. Cel care nu supravieţuise avusese jumătate din greutatea celor doi. Dar cei doi copii erau bine, iar celui pe care-l pierduseră nu-i fusese dat să trăiască. Doctorul încerca să le îndrepte atenţia asupra celor care trăiau. Cei doi copii au fost puşi în incubator, dar doctorul le-a spus că vor fi externaţi când vor ajunge la un kilogram şi opt sute de grame. Între timp, au cusut-o la loc pe Natalie, şi cu toate că au acoperit-o cu o pătură caldă, a început să tremure puternic din cauza şocului, emoţiilor şi operaţiei. Tremura ca o frunză. Hugues se simţea de parcă trecuseră prin Cascada Niagara. Era fericit, dar şi trist, încântat de victorie, dar şi plin de regrete din cauza bebeluşului pe care îl pierduseră. Au mai ţinut-o pe Natalie o oră în sala de operaţie, apoi au dus-o cu scaunul cu rotile într-un salon. Copilul care murise fusese luat de acolo. Ceilalţi doi erau în secţia de neonatologie pentru că se născuseră prematur, dar altfel erau bine.

Când au ajuns în salonul lui Natalie, Hugues a luat-o în braţe, spunându-i cât de mândru e de ea, cât de curajoasă

fusese şi ce copii frumoşi avea. A încercat să-i aducă aminte, aşa cum o făcuse şi doctorul, cât de norocoşi erau să-i aibă pe cei doi. Lui Natalie îi tot apărea în minte faţa bebeluşului pe care îl pierduseră, în timp ce Hugues îi vorbea cu blândeţe.

Când s-a mai liniştit, au sunat-o pe Heloise şi i-au spus veştile: avea un frate şi o soră, iar apoi tatăl ei i-a zis că una dintre fetiţe murise, ceea ce a întristat-o, dar s-a simţit apoi uşurată că Natalie şi cei doi copii erau bine, dat fiind că fuseseră atât de multe riscuri la mijloc. În patru zile, Natalie va fi externată, iar gemenii, în două săptămâni.

— Cum se simte Natalie? îl întrebă cu gravitate pe tatăl ei.

Natalie tremura prea tare pentru a putea vorbi.

— E bine şi a dat dovadă de mult curaj. Amândoi suntem trişti, dar recunoscători că avem doi… şi pe tine, adăugă el zâmbind.

— Pot să o văd? îl întrebă Heloise, dar Natalie nu era pregătită să primească oaspeţi, mai ales după ce se întâmplase.

— Poate puţin mai târziu. Cred că Natalie trebuie să doarmă acum.

Era stoarsă de puteri şi nu se putea opri din plâns. Ba plângea de bucurie, ba de durere. Şi el se simţea complet răvăşit.

— Eşti bine, tată?

Heloise îşi făcea griji şi în privinţa lui, mai ales de când suferise acel atac de cord. Şi pe el îl afectase.

— Sunt bine.

Dar el îşi făcea griji în privinţa lui Natalie. Trecuse prin atâtea.

— O să le transmit veştile celor de la hotel. Jennifer pusese peste tot baloane roz şi albastre, iar Heloise le-a spus că unul din tripleţi nu supravieţuise, dar că ceilalţi doi, un băiat şi o fetiţă, împreună cu Natalie erau bine.

A lucrat toată ziua cu recepţionerii, apoi s-au dus cu Brad la spital, i-au văzut pe cei doi bebeluşi la incubator, iar Heloise a spus că erau superbi. Tatăl ei i-a şoptit pe hol că, atunci când va ieşi Natalie din spital, se va ţine o slujbă funerară pentru cel de-al treilea copil. Heloise s-a întristat, umbrind acea clipă fericită, mai ales că nu puteau să-i aducă pe cei doi acasă, şi regretând că tatăl ei şi Natalie au trebuit să treacă prin aşa ceva, dar, aşa cum îi spusese Hugues, şi suferinţa făcea parte din viaţă.

Natalie părea obosită şi avea dureri de la cezariană, aşa că Heloise şi Brad nu au stat mult timp, întorcându-se apoi la hotel şi discutând despre asta. Şi ea, şi tatăl ei trecuseră prin atâtea.

— Pare atât de complicat, spuse Brad cu tristeţe. Nu voia ca Heloise să treacă prin aşa ceva. Acum, vorbeau despre viitor, deşi erau amândoi atât de tineri. Era una din acele relaţii care se înfiripau repede, dar părea să meargă pe drumul cel bun. Ştiau că vor să fie împreună pentru totdeauna. Brad a scos în evidenţă faptul că mătuşa lui a aşteptat mult timp până să aibă copii şi a fost de acord cu Heloise când spunea ce noroc avuseseră că măcar doi bebeluşi supravieţuiseră. Putea să-i nască mai devreme şi să-i piardă pe toţi. Totul părea altfel acum, dar Brad a ţinut-o în braţe, fericit că se cunoscuseră cu nouă luni înainte. Voia doar s-o apere şi să aibă grijă de ea, sperând să treacă peste orice obstacol le-ar fi ieşit în cale în anii următori.

Hugues îşi dorea acelaşi lucru pentru Natalie. Stătea în spital cu ea, purtându-i de grijă toată noaptea, lucru care o bucura pe Heloise, pentru că însemna că se simte destul de bine să facă asta. Amândoi trecuseră prin multe în ultimele două luni – el suferise un atac de cord şi ea născuse.

A fost o săptămână foarte agitată cât a stat Natalie în spital. Cu toţii voiau să o vadă pe ea şi pe bebeluşi, dar încă nu se simţea în stare să primească vizite. Şi încă nu-şi revenise de pe urma pierderii fetiţei. A fost o zi foarte tristă când au înmormântat-o pe fetiţă, după ce s-a întors Natalie acasă. Doar ea, Hugues, Heloise şi Brad au participat la slujba restrânsă, iar lui Heloise i s-a frânt inima să vadă un coşciug atât de mic. Era alb, cu flori roz pe el, iar Natalie plângea fără să se poată controla, apoi, la insistenţele lui Hugues, sau oprit la spital să-i vadă pe ceilalţi doi copii, ca să-şi aducă aminte ce comori aveau. Îi botezaseră Stephanie şi Julien, iar Julien le zâmbea din incubator. Stephanie părea liniştită, aţipind în timp ce se uitau la ea. Arătau ca doi îngeraşi. Brad şi Heloise erau vrăjiţi de ei, văzându-i atât de mici, iar Heloise nu se mai simţea dată deoparte. Făceau parte din familie acum şi de când se născuseră, îi câştigaseră afecţiunea. Toată săptămâna le cumpărase cadouri, iar Brad o tachina în legătură cu acest lucru.

Toţi patru s-au dus înapoi la hotel şi au luat cina împreună în apartamentul lui Hugues şi Natalie. Fusese o altă zi obositoare, cu înmormântarea şi toate emoţiile prin care trecuseră. Natalie s-a dus la culcare înainte să termine ei cina.

Odată ce Natalie s-a întors de la spital, Hugues şi-a reluat activitatea pentru prima dată după aproape o lună şi s-a simţit minunat. S-au dus la spital împreună cu Natalie, care trebuia să-i hrănească pe gemeni. Îi alăpta şi le lăsa restul de lapte la spital pentru celelalte mese. Era îngrijorată că Hugues lucra prea mult. Tot îşi mai dorea să vândă hotelul înainte să-l omoare. Discutau despre asta într-o noapte, în pat.

Natalie scutura din cap pe când se uita la el cum stătea întins lângă ea. Părea mai fericit de când se apucase din nou de treabă.

— Nu te pot convinge să vinzi hotelul, nu-i aşa?

Se simţea mai apropiată de el ca oricând, după toate prin câte trecuseră, iar el simţea acelaşi lucru.

— Niciodată. I-a răspuns la întrebare zâmbindu-i. Era să fac greşeala asta o dată. Nu o voi mai face din nou. Într-o zi se va ocupa Heloise de hotel, poate chiar şi Julien cu Stephanie, iar noi doi vom călători în jurul lumii şi ne vom distra. Vorbea de parcă aceste lucruri aveau să se întâmple imediat, dar Natalie ştia că trebuiau să treacă mulţi ani. Nu şi-l putea închipui renunţând să mai conducă hotelul Vendôme. Poate să împartă responsabilităţile cu Heloise, dar nu era gata să se retragă şi nici nu credea că va fi vreodată. Acel hotel pentru care îşi sacrificase douăzeci de ani din viaţă era pasiunea lui, iar acum şi ea.

— În regulă, spuse, oftând resemnată. Mă dau bătută, suntem cu toţii nebuni de legat. Heloise munceşte la fel de mult ca tine. A făcut ture duble cât timp ai fost tu bolnav. Şi din nou săptămâna asta. Dar te rog să nu te surmenezi prea tare, îl avertiză ea. O să am nevoie de tine mult, foarte mult timp de-acum încolo, Hugues Martin.

— Şi eu am nevoie de tine, îi spuse, trăgând-o mai aproape de el ca s-o sărute. Tu eşti femeia pe care o iubesc şi mama copiilor mei. Într-o zi, când Heloise va fi gata să preia conducerea, îţi promit că vom pleca de aici. Nu ştia dacă se va ţine de promisiune, dar Natalie înţelesese, în cele din urmă, că nu va vinde niciodată hotelul, şi poate că nici n-ar trebui. Hotelul Vendôme era viaţa lui.

Capitolul 24

În mai s-au dus cu toţii la ceremonia de absolvire de la facultatea lui Brad. Veniseră părinţii şi fraţii lui, şi toată lumea era emoţionată. Heloise îl văzuse învăţând în fiecare seară, aşa că ştia cât de mult efort depusese. Era mândră de el şi extrem de fericită. Părinţii lui îi făcuseră cadou o excursie în Europa, în care avea să plece, în august, cu Heloise. Se duceau în Spania, Grecia, iar apoi la Paris. De-abia aşteptau. În iulie urma să susţină examenul de intrare în barou şi începuse deja să înveţe.

De trei luni se ducea la interviuri ca să obţină un post la o firmă de avocatură, dar şi-a dat seama că legile referitoare la monopoluri sau comerţ îl plictiseau. Se gândise să profeseze ca avocat, dar nu voia să lucreze pentru biroul avocaţilor din oficiu. El voia să fie avocat în legislaţia muncii. I se părea fascinant şi a discutat despre asta cu Hugues, care i-a aranjat un interviu la firma de avocatură care se ocupa de toate conflictele de muncă survenite la hotel. Cu o săptămână înaintea absolvirii îi oferiseră un loc de muncă. Începea la sfârşitul lui august, când el şi cu Heloise se întorceau de la Paris, iar Brad era foarte încântat. Ştia că acesta era domeniul în care voia să profeseze, şi o tot tachina pe Heloise că poate, într-o zi, el va fi avocatul care va soluţiona problemele de legislaţie a muncii din hotel. Ea spera să aibă dreptate.

Avea de gând să renunţe la apartamentul de lângă Columbia înainte să plece în Europa, iar Hugues fusese de acord ca el să se mute în apartamentul lui Heloise. Oricum stătea acolo în fiecare noapte, iar programul ei era atât de încărcat, încât, dacă locuiau împreună, se puteau vedea mai des. Şi erau împreună de un an. Se înţelegeau bine. Părinţii lui Brad erau încântaţi. Erau prea tineri ca să ia hotărâri în privinţa viitorului, dar se părea că vor rămâne împreună mult timp. Abia îşi începeau carierele, şi aveau multe de învăţat. Ea împlinea 22, iar el făcuse deja 26. Încă mai erau copii, cum obişnuiau să spună părinţii lor.

În acea seară, Hugues a organizat la restaurantul hotelului o superbă cină în cinstea absolvirii, pentru ambele familii şi câţiva din prietenii lui Brad. A fost un moment încântător. Heloise se consultase cu bucătarul-şef în privinţa meniului, alesese personal vinurile, iar toată lumea a fost încântată de alegerea ei.

Gemenii erau deja acasă, plesnind de sănătate. Natalie îşi luase trei luni de concediu de maternitate ca să stea cu ei tot timpul. Şi iubea fiecare minut în care îi alăpta pe amândoi. Încă se mai gândea la fetiţa care murise, dar acum se bucurau amândoi de copiii pe care îi aveau. Şi încerca deja să-şi închipuie cum va fi să lucreze cu jumătate de normă şi să-şi ia mai puţine proiecte când avea să se întoarcă la muncă.

Natalie scotea copiii în fiecare zi într-un căruţ dublu, în timp ce Hugues îşi făcea plimbarea prin parc. Îi dădea lui Heloise din ce în ce mai multe responsabilităţi, iar pentru aniversarea căsătoriei avea să o ducă pe Natalie şi pe gemeni într-un loc frumos. Închiriase o casă în Southampton pentru o săptămână. Tocmai o numise pe Heloise director-adjunct. Terminase practica la el, pe lângă cea făcută pentru École Hôteliére, şi îşi merita din plin promovarea. La 22 de ani, era o femeie extrem de competentă, iar tatăl ei era foarte mândru de ea.

Brad şi Heloise stăteau pe trotuar şi le făceau cu mâna când tatăl ei şi Natalie au plecat în weekendul de 4 Iulie ca să-şi sărbătorească prima aniversare a căsătoriei. Gemenii erau cu ei, alături de o tonă de lucruri. Brad i-a amintit că era şi aniversarea lor, căci se întâlniseră în urmă cu un an, la nunta lui Hugues cu Natalie. Atâtea lucruri se întâmplaseră de atunci. Vieţile lor se schimbaseră, iar ea arăta superb în uniforma bleumarin când s-au întors în hotel şi el s-a dus sus să termine cu despachetatul. Tocmai se mutase, iar în câteva săptămâni vor pleca în Europa. Erau nerăbdători.

Capitolul 25

Heloise s-a uitat la ceas şi s-a hotărât să treacă cinci minute pe la sala de bal. Sally îi luase pe toţi prin surprindere când le-a spus că s-a angajat la un hotel în Miami şi plecase cu câteva luni înainte. Salariul fusese extrem de tentant, iar acum aveau un nou director la aprovizionare, despre care Heloise nu ştia ce să zică. Toată lumea a fost tristă când a plecat Sally. Le-a spus că poate, într-o bună zi, se va întoarce. Acum Heloise coordona cu mare atenţie toate evenimentele. Şi acesta era un eveniment important. Tatăl ei împlinea 60 de ani, iar ei aşteptau peste o sută de invitaţi la cină şi la dansul de după aceea. El şi Natalie erau căsătoriţi de şapte ani, iar gemenii tocmai împliniseră şase ani.

Când a ajuns acolo, sala de bal arăta exact cum voia ea, cu bonsai şi aranjamente florale pe fiecare masă, şi cu tavanul aproape acoperit cu baloane. Noului şef de la aprovizionare îi plăceau baloanele, un pic cam prea mult pentru gustul lui Heloise; din păcate, şi Jan îşi dăduse demisia. Îşi deschisese propria florărie în Greenwich, dar venea adesea în vizită, iar ea şi Heloise luau împreună prânzul la două săptămâni. Aşa că îl aveau acum pe Franco, noul responsabil cu aranjamentele florale. Se pregătise cu Jeff Leatham la Paris, la George V, şi era foarte bun în meserie. Bonsaii şi aranjamentele florale erau deosebite, primind deja laude.

Heloise a verificat totul şi, odată mulţumită, s-a dus sus să se îmbrace. Brad tocmai venise acasă de la birou. Toată săptămâna se ocupase de o grevă, pentru unul dintre clienţii lui. A sărutat-o de cum a intrat pe uşă, apoi Heloise şi-a dat jos sacoul şi şi-a scos din dulap rochia pe care voia să o poarte. Tocmai se schimbaseră uniformele în acel an, iar ea alesese acel model. Părea mai tineresc, mai modern.

— Cum arată? o întrebă Brad, ştiind că deja inspectase sala de bal.

Era mereu atentă la detalii; o cunoştea foarte bine după şapte ani.

— Perfect. I-a zâmbit, apoi s-a băgat sub duş, iar după un minut a scos din nou capul. Am vrut să te sun. Am un client care a alunecat în baie şi vrea să dea hotelul în judecată. Brad încă mai lucra la firma de avocatură care se ocupa de problemele hotelului, muncind din ce în ce mai mult pentru hotel.

— M-a sunat tatăl tău în problema asta, îi spuse el. Am luat deja legătura cu respectiva clientă. Se întoarce de ziua Recunoştinţei împreună cu copiii. Vor trei apartamente şi un sejur gratuit de patru zile. Este mai ieftin decât să ne războim cu ea sau să cădem la alt gen de înţelegere. Heloise a dat din cap, uşurată. Femeia îşi fracturase clavicula şi braţul, iar un proces i-ar fi costat, nu glumă. Brad se descurcase de minune. Le rezolva toate conflictele de muncă. Acum, era asociat la firmă.

Brad şi Heloise au ajuns în sala de bal înaintea lui Hugues, a lui Natalie şi a copiilor, iar Stephanie i-a zâmbit cu gura ei ştirbă. Semăna izbitor cu Heloise, doar că ea era blondă, nu roşcată. Spunea că, într-o bună zi, vrea să lucreze la hotel. Voia să fie coafeză sau florăreasă, iar Heloise i-a spus că puteai să faci lucruri şi mai interesante dacă îl conduceai. Stephanie a spus că nu voia să poarte uniformă, ci rochii drăguţe şi pantofi strălucitori. Julien voia să fie jucător de baseball şi nu-l interesa deloc hotelul. Amândoi se duceau la Lycée, ca şi Heloise. Natalie lucra la fel de mult, deşi doar trei zile pe săptămână, iar Jim, asistentul ei, îi devenise asociat, ceea ce i-a mai uşurat din muncă. Tocmai redecorase toate apartamentele din hotel, dându-le o nouă înfăţişare, deşi, de această dată, Hugues a fost nemulţumit de costuri, încercând mereu să mai reducă din cheltuieli. Decorase apartamentul prezidenţial şi pe cele de lux.

Ziua de naştere a lui Hugues cădea în aceeaşi zi cu aniversarea de 25 de ani a hotelului. Franco dăduse comandă doar pentru baloane argintii. În jumătate de oră, a început petrecerea. Orchestra cânta, oamenii dansau şi toată lumea se adunase în jurul bufetului. Erau numai feţe cunoscute, venise chiar şi Jan, de la Greenwich. Hugues părea în culmea fericirii atunci când angajaţii lui devotaţi s-au strâns în jurul lui. Patiserul-şef îi făcuse un tort enorm. Heloise i-a zâmbit lui Brad peste masă când tatăl ei s-a ridicat să ţină un toast. A bătut uşurel cu un cuţit în paharul de şampanie pe care îl ţinea în mână, uitându-se prin încăpere după Natalie, cei trei copii, angajaţii lui, musafirii preferaţi şi prietenii săi. Toţi cei la care ţinea erau în acea încăpere.

— Vreau să vă mulţumesc tuturor pentru loialitatea de care aţi dat dovadă şi, de asemenea, familiei mele pentru că în ultimii 25 de ani mi-a oferit numai bucurii. Dacă m-aş adresa fiecăruia în parte, am sta aici toată noaptea. A zâmbit. Heloise îşi dădea ochii peste cap când îl asculta. A sunat mai

mult a discurs de pensionare decât a discurs aniversar, iar Heloise şi-a dat seama că şi Brad gândea la fel. Tatăl ei fusese foarte emoţionat cu prilejul acestei aniversări şi a zilei sale de naştere. M-am distrat aici, continuă el, am avut parte şi de necazuri, dar şi de copii. Acum 25 de ani, Heloise avea aproape trei ani când a început renovarea hotelului. Când am deschis, avea cinci ani. De 25 de ani vă tot terorizează, iar eu am avut plăcerea s-o văd cum devine o femeie încântătoare, competentă şi, precum ştiţi, una care mă ţine pe linia de plutire. Era cât pe ce să vând hotelul acum câţiva ani, dar m-a oprit, pentru că iubeşte hotelul. Avea dreptate, bineînţeles, şi aş fi făcut o greşeală imensă.

Aşa că, dragii mei prieteni, nu vă voi mai plictisi. Vă mulţumesc pentru aceşti 25 de ani extraordinari şi pentru că aţi venit la ziua mea de naştere, şi vreau să fac un anunţ important: Mă voi retrage spre sfârşitul anului şi am deosebita plăcere de a vi-l prezenta pe noul director general. Vă rog să ciocniţi în cinstea ei şi să-i uraţi numai de bine. V-o prezint pe Heloise Martin, noul director general al hotelului Vendôme!

Stătea acolo, cu paharul ridicat în cinstea ei, pe când Heloise se uita la el, nevenindu-i să creadă, cu lacrimile începând să-i şiroiască pe obraji. Habar nu avea că Hugues urma să facă acel anunţ şi, uitându-se în jur, şi-a dat seama că nici Natalie nu anticipase acest gest. Şi ea părea la fel de şocată ca Brad. Jennifer nu părea atât de surprinsă, având o expresie meditativă pe când stătea lângă Bruce. Heloise şi-a dat seama că ştia dinainte, dar nu scosese o vorbă.

Pe când se uita la tatăl ei, toată lumea se ridicase în picioare şi ciocnea în cinstea ei. Heloise a traversat camera şi l-a sărutat pe obraz.

— Tată, de ce-ai făcut asta? îi şopti ea.

— E rândul tău, draga mea. Ţi-ai câştigat acest drept. Ştiam că aşa se va întâmpla într-o bună zi. Şi poate unul din gemeni îţi va lua locul la un moment dat.

Heloise ştia că aceea va fi Stephanie, nu Julien.

A ridicat paharul şi a ciocnit în cinstea tatălui ei.

— Trebuie să mărturisesc că sunt foarte surprinsă. Tatăl meu nu mi-a zis că va face anunţul în această seară sau altă dată. Mereu mi-am dorit să conduc hotelul împreună cu el, spuse ea, încercând să-şi reţină lacrimile. Ştiu că niciodată n-am să fiu un director general ca el, o adevărată legendă. Dar, tată, îţi promit solemn, ţie şi celor pe care-i ştiu de o viaţă, că voi face tot ce-mi stă în puteri. La mulţi ani, tată! În cinstea ta!

L-a sărutat, şi în timp ce se ducea la scaunul ei, s-au auzit chiote de bucurie. Cu toţii discutau încântaţi de decizia pe care o luase.

— Nu ştiai? o întrebă peste masă pe Natalie, care părea la fel de surprinsă ca ea.

— Habar n-aveam.

Era şocată. Se întreba ce va face Hugues acum. Nu şi-l putea închipui stând degeaba.

— Nici eu, spuse Brad, alăturându-se conversaţiei. I se părea o idee bună. Heloise avea 27 de ani; se pregătise de zece ani şi ştia totul despre afacere. Când avea vârsta lui Stephanie, hotelul era locul ei de joacă şi, de atunci, devenise viaţa ei. Îl îmbunătăţise şi îl modernizase, reuşind să potenţeze viziunea tatălui ei. Era un hotel excepţional, o legendă a oraşului New York.

Hugues şi-a dus soţia pe ringul de dans, i-a povestit despre planurile sale de călătorie, despre lucrurile pe care le vor face, anul pe care voia să-l petreacă la Paris împreună cu ea şi copiii. A întrebat-o dacă era dispusă să-l lase pe Jim să-i conducă afacerea pentru atât de mult timp, cu speranţa că ea va fi de acord. Era foarte încântat şi avea o mulţime de idei, iar Natalie se învârtea pe ringul de dans alături de el, confuză, dar şi încântată de ce auzise. Entuziasmul lui era molipsitor, iar ei îi plăcea ideea de a petrece un an în Europa împreună cu gemenii. Din fericire, era suficient de tânăr să se bucure de retragerea sa; la fel şi ea. Natalie împlinise 48 de ani, iar Hugues era un bărbat de 60 de ani atractiv, arătos şi cu un aer tineresc. Ea şi copiii îl menţinuseră tânăr.

— Ce a zis tata? o întrebă nedumerită Stephanie pe Heloise.

Avea părul împletit în două codiţe blonde, de care erau legate funde.

— A spus că voi conduce hotelul şi, astfel, el va avea mai mult timp să se joace cu voi.

Heloise i-a zâmbit. Îi iubea pe amândoi.

Stephanie părea supărată când sora ei mai mare i-a explicat totul.

— Şi eu vreau să conduc hotelul.

— Atunci trebuie să munceşti din greu şi să-ţi petreci o mulţime de timp aici, pentru ca într-o bună zi, să poţi lucra cu mine.

Stephanie părea încântată de sugestie, iar Brad a dus-o pe Heloise pe ringul de dans, zâmbind şi privind-o afectuos.

— A fost, cu siguranţă, o mare surpriză. Crezi că va putea să se relaxeze?

Nu şi-o putea închipui nici pe Heloise făcând asta. Amândoi trăiau pentru acel hotel. Dar şi lui Brad îi plăcea munca lui şi felul în care se ocupa ea de hotel, precum şi de clienţi.

— Natalie şi gemenii îl vor ţine ocupat, îi spuse ea, pe când Jennifer şi Bruce dansau pe lângă ei, făcându-le cu mâna.

Heloise încă încerca să înţeleagă gestul tatălui ei în timp ce vorbea şi dansa cu Brad. El îi zâmbea mândru.

— Ai făcut un lucru inteligent, o lăudă el. O să fii un director minunat dacă nu te stresezi prea tare.

Era o trăsătură de familie: amândoi lucrau prea mult. Dar ei îi plăcea la nebunie, ca şi lui Hugues. Heloise era neobosită. Lucra tot timpul, mai puţin când Brad o scotea în oraş în vreo seară sau când plecau vreo câteva zile, ceea ce se întâmpla rar.

Încă mai vorbeau despre anunţul făcut de Hugues când s-au întâlnit cu Jennifer şi cu Bruce la bufet ceva mai târziu. Julien se ascundea în spatele lui, aruncând cu pâine spre sora lui, iar Heloise i-a făcut semn discret să înceteze. Era un drăcuşor împieliţat, mult mai naiv decât Stephanie, care părea mult mai matură. Era mai degrabă sora ei geamănă, şi nu a lui Julien. El era mai nepăsător decât Stephanie, care era interesată de tot ce se întâmpla în hotel. Îi plăcuse să se ţină după Ernesta şi să împingă căruciorul cu ea, până când femeia se pensionase, anul trecut. Dar în acea noapte era prezentă la ziua de naştere a lui Hugues, iar Heloise o îmbrăţişase.

Era una dintre comorile copilăriei ei, iar Ernesta se bucura de fiecare dată când o vedea şi izbucnise în plâns atunci când Hugues anunţase că Heloise va fi noul director general.

— Ce spuneţi, domnişoară directoare? o întrebă Jennifer, zâmbindu-i călduros, pe când Brad şi Bruce stăteau de vorbă, mâncând homarul pregătit de bucătar aşa cum îi plăcea lui Hugues. Heloise îl comandase special pentru el.

— Ştiai, nu-i aşa? o acuză Heloise, zâmbindu-i.

Văzuse expresia de pe chipul lui Jennifer. Nu fusese la fel de surprinsă ca alţii. Ştia tot ce făcea şi gândea Hugues, uneori mai mult decât soţia sau fiica lui cea mare.

— Nu mi-a spus, dar am intuit. Mă bucur că face această mişcare. Trebuie să se relaxeze şi să se distreze cât mai e încă tânăr.

Dar ştia că Heloise va fi mai ocupată ca oricând, preluând frâiele hotelului şi tot ce presupunea asta. Avea însă vârsta

potrivită. Bruce şi Brad s-au apropiat mai mult de ei, iar Heloise i-a văzut pe Bruce şi pe Jennifer zâmbindu-şi. Heloise ştia că aveau o relaţie de ani buni. Se înfiripase în timp, şi se potriveau. Pe când Heloise se gândea la asta, Jennifer i-a zâmbit stânjenită.

— Şi noi avem de făcut un anunţ, spuse ea, şi roşi în timp ce tipul forţos de la pază râdea. Ne căsătorim. Şi, probabil, mă voi pensiona la anul.

Arăta ca o fetiţă zăpăcită pe când spunea asta, iar Heloise a luat-o în braţe, apoi i-a fluturat un deget prin faţa ochilor.

— Te poţi căsători, dar nu poţi să-ţi dai demisia până nu preiau conducerea hotelului şi mă descurc. Probabil că ştii mai multe decât mine. Nu pleci nicăieri! Jennifer a râs drept răspuns, iar Heloise şi-a dat brusc seama că va ocupa biroul tatălui ei, ceea ce-i dădea un sentiment ciudat. Nu vedea cum să intre în pielea lui şi să facă aceeaşi meserie. Încă mai avea atâtea de învăţat. Se simţea cuprinsă de umilinţă şi întristată la gândul că-i va lua locul. Îi era aşa de bine lucrând cu el, că nu voia să-l lase să se retragă, dar şi-a dat seama că era spre binele lui, mai ales că se simţea pregătit s-o facă. Ea, nu. Trebuia să se obişnuiască cu ideea.

Jennifer şi Bruce i-au luat prin surprindere, spunându-le că se vor căsători de ziua Recunoştinţei, când copiii ei puteau să ajungă în New York. Şi Bruce avea trei copii. Heloise era fericită pentru ei, deşi se întristase când Jennifer îi spusese că-şi va da demisia după câteva luni. Heloise a reuşit să-i salute pe toţi până la sfârşitul petrecerii. A fost o noapte frumoasă pentru tatăl ei. Şi ea s-a simţit bine. Vorbea despre asta cu Brad când s-au retras în apartament după petrecere. Era obosită şi încă bulversată de anunţul tatălui ei. Era maestrul surprizelor. Aşa făcuse şi când îi spusese despre căsătoria cu Natalie, despre gemeni.

— Şi dacă nu mă pricep, greşesc cu ceva şi hotelul are de suferit? îl întrebă pe Brad, uitându-se panicată la el în timp ce se dezbrăcau.

Tatăl ei îi fusese mereu alături. Nu condusese niciodată hotelul de una singură, cu excepţia scurtei perioade de timp când fusese el bolnav.

— Te vei descurca mai bine decât el, îi spuse Brad, îmbrăţişând-o. Deja conduci hotelul, dar nu-ţi dai seama. Tatăl tău nu ţi-ar fi lăsat frâiele în mână dacă nu te credea în stare. Ţine prea mult la hotel ca să rişte. Ştie la fel ca mine că te vei descurca.

Heloise era singura care se îndoia de acest lucru. Era o responsabilitate enormă la vârsta ei. Era ceva să fii, la 27 de

ani, director general al unuia din cele mai de succes hoteluri din New York. Şi Hugues era ferm convins că Heloise se va descurca de minune.

— Mă ajuţi dacă o dau în bară? îl întrebă, rezemându-se de el.

— Da, dar asta nu se va întâmpla. Nu o să ai nevoie de un avocat ca să conduci hotelul, ci de oamenii responsabili pe care-i ai deja. Erau de multă vreme în afaceri, aşa că unii dintre angajaţi se pensionaseră sau îşi dăduseră demisia în ultimii ani, ca de pildă Ernesta, iar acum Jennifer şi chiar tatăl ei, deşi nu era foarte bătrân, avea doar 60 de ani. Nu se aştepta să se retragă decât după zece, cincisprezece ani, când credea că va fi pregătită. Dar, dat fiind că avea copii mici şi o nevastă mai tânără, voia să se bucure de viaţă şi să nu lucreze până-şi dă sufletul. Apropo, mă gândeam că trebuie să facem nişte schimbări. Brad părea serios când spunea asta, iar Heloise era un pic nedumerită. Tatăl ei spusese în acea noapte că, atunci când se vor întoarce după anul petrecut în Europa, va cumpăra un apartament pe care să-l decoreze Natalie, şi se va muta din hotel. După ce plecau, îi lăsa lui Heloise fostul său apartament. Era pregătită să se mute într-un apartament mai spaţios. Stătuse ani întregi în acel apartament minuscul cu Brad şi le plăcuse. Era casa lor. Totul se schimba atât de repede. Atunci, i-a spus lui Brad de apartamentul tatălui ei, şi el a părut încântat de idee. Le convenea amândurora să locuiască în hotel, deşi asta însemna că ea era oricând la dispoziţia angajaţilor, dar el se obişnuise deja. Era stilul ei şi al lui Hugues. Şi poate că va fi şi al lui Stephanie, într-o bună zi.

— Nu acestea sunt schimbările la care mă gândeam, deşi ar fi bine să avem mai mult spaţiu. Mă gândeam la altceva, spuse el încetişor, uitându-se în ochii ei.

— Ce anume? Spera să nu-i spună că vrea să se mute din hotel. Ea n-ar face niciodată aşa ceva, mai ales acum, deşi ştia că e supărător să locuiască acolo unde lucra.

— Cred că vei fi mult mai eficientă în calitate de director general, îi spuse el, căzând pe gânduri, dacă ai avea o adevărată viaţă de familie.

— Da, spuse ea, zâmbindu-i şi dându-şi seama că o tachina. Suntem împreună de şapte ani. Cred că avem o relaţie destul de stabilă.

— Aşa e, spuse el, râzând şi strângând-o mai tare în braţe. Mă refer la o viaţă de familie respectabilă. Nu poţi să fii director general şi să trăieşti cu un tip. Părea serios, reuşind să o uimească pentru a doua oară în acea seară. Heloise, vrei

să te căsătoreşti cu mine? De luni de zile vreau să-ţi cer mâna, dar cred că acum e momentul potrivit. I s-a tăiat respiraţia când i-a auzit propunerea. Ştia că se vor căsători într-o bună zi. Nu ştia exact când. Credea că în jurul vârstei de 30 de ani, dacă voiau copii. Încă nu erau pregătiţi. Nu se gândea să se mărite cu el acum.

— Vorbeşti serios? îl întrebă, uitându-se la el cu un aer solemn, iar el dădu din cap zâmbind.

— Foarte serios. Dacă tatăl tău se retrage, ar trebui să ne căsătorim înainte să preiei conducerea hotelului şi viaţa ta să devină un iad. Hai s-o facem cât mai repede. Părea şocată, apoi a sărutat-o, iar ea stătea în braţele lui şi zâmbea. Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti el, uitându-se îngrijorat la ea. Poate avea de gând să-l refuze.

— Mă bucur de acest moment, spuse ea fericită. În acea seară avea un soţ şi un hotel. Fusese o noapte plină de surprize. Da, bineînţeles că mă voi căsători cu tine, îi spuse zâmbind. Acum mi-am dat seama cât de mult doream să-mi ceri mâna.

El i-a zâmbit larg şi a sărutat-o din nou. Fusese o noapte perfectă pentru ea. Mai ales acum, cu Brad lângă ea.

Capitolul 26

Heloise şi Brad s-au căsătorit în luna septembrie. Natalie a fost domnişoara ei de onoare, alături de trei prietene de la Lycée şi de Jan. Stephanie era fata cu florile, iar Julien cel care aducea inelele, deşi Natalie le ţinea în locul lui, căci le tot rătăcea.

Tatăl ei avea să o conducă la altar; veniseră şi Miriam împreună cu Greg Bones, ceea ce explica armata de paparazzi de afară. Toţi cei care contau în viaţa ei erau acolo: angajaţii cu care lucrase, cei cu care crescuse, Ernesta, Jennifer şi Bruce, prietenii din liceu şi chiar şi câţiva prieteni de la École Hôteliére. Familia lui Brad şi prietenii lui erau, de asemenea, prezenţi.

Heloise se ocupase de organizarea nunţii în cele mai mici amănunte. De data aceasta a ajutat-o Natalie. Se dusese cu ea la magazin pentru rochie, ajutând-o să aleagă şi ţinutele domnişoarelor de onoare. Heloise ştia foarte bine cum trebuia să arate nunta, florile, mesele şi decoraţiile din sală. A lucrat îndeaproape cu Franco, florarul, şi a rugat-o pe Jan să se consulte cu el, pentru ca Heloise să aibă parte de aranjamentul dorit, cu ghirlande şi bonsai. Jan se ocupa de buchetul de lăcrămioare al miresei. Ea şi Brad au ales muzica şi orchestra, iar ea a comandat noile feţe de masă pentru sala de bal. Voia ca nunta ei să fie perfectă, la fel cum îşi dorise şi
Natalie, şi toate miresele de altfel.

O invitase şi pe mama ei, mărturisindu-i lui Natalie că nu ştia dacă va veni sau dacă-i păsa de ea. Miriam o dezamăgise de prea multe ori, dar i s-ar fi părut urât din partea ei să n-o invite. Hugues îi sugerase că trebuie să-i ofere posibilitatea de a-şi face apariţia.

— Vrei să vină? o întrebase Natalie, aşteptându-se la un răspuns sincer.

Heloise s-a gândit ceva vreme, a oftat, apoi a încuviinţat din cap.

— Poate e prostesc din partea mea, dar cred că da.

— Să nu te simţi prost. Indiferent cât de urât se poartă sau cât de mult ne dezamăgesc, sunt totuşi mamele noastre. Am simţit lipsa mamei când m-am căsătorit, deşi ştiam sigur s-ar fi purtat urât cu mine dacă era acolo. Mereu a fost aşa. Acest lucru le unise pe Natalie şi pe Heloise, din clipa în care Natalie îi spusese despre mama ei, cu o zi înainte să se mărite cu Hugues. De atunci, Heloise era de partea ei.

Heloise ştia că, dacă mama ei nu venea, Natalie îi va fi de ajuns.

Spre surprinderea ei, Miriam acceptase invitaţia, spunându-i că ar fi încântată să vină împreună cu Greg, Arielle şi Joey. A cerut două apartamente de lux la hotel, pe gratis, fireşte, din moment ce era mama miresei. Ar fi vrut apartamentul prezidenţial, dar era ocupat, iar Hugues nu avea de gând să-l mute pe cel mai important oaspete în altă parte de dragul lui Miriam, aşa că i-a pus la dispoziţie două apartamente foarte drăguţe la etajul nouă. Paparazzi au luat-o razna din cauza lui Greg.

Fusese o săptămână agitată, dar totul era aranjat acum, toată lumea o ajutase, în special Jan, Jennifer şi Natalie, iar Heloise lucrase până în ultima clipă.

În cele din urmă, au făcut şi repetiţia pentru petrecerea de nuntă în restaurantul închis pentru public. Ziua cea mare a venit mai repede decât se aştepta Heloise. Până să se dezmeticească, Natalie şi mama ei o şi ajutau să se îmbrace. Evident că Miriam alesese o rochie albă, sexy, aproape transparentă, nepăsându-i că nu trebuia să poarte alb la o nuntă sau că fiica ei era mireasa. Fratele şi sora vitregă a lui Heloise erau acolo, alături de Arielle şi de Joey. Aveau 19 şi 20 de ani, purtau jeanşi şi erau încălţaţi cu adidaşi, având la fel de multe tatuaje ca Greg şi mama ei. Stephanie i-a spus că erau foarte nepoliticoşi. Joey venise la cină cu propria sticlă de bere, dar lui Heloise nu-i păsa.

Avea o rochie albă de organdi cu o fustă enormă şi mâneci lungi, transparente. Arăta de parcă plutea într-un nor, cu părul ei roşcat strâns într-un coc sub văl. Când a văzut-o, lui Hugues i s-au umplut ochii de lacrimi. Se gândea doar la cum arăta Heloise la şapte, ani când alerga prin hotel. Părea mândru când o conducea la altar, spre treptele unde o aştepta Brad. Se uita la ea de parcă aşteptase acest moment toată viaţa. Amândoi îl aşteptaseră, iar momentul era perfect.

Ceremonia a fost scurtă şi simplă, iar Julien le-a dat inelele pe care reuşise să nu le piardă. Preotul i-a declarat soţ şi soţie, iar când Brad a sărutat-o, ea a ştiut că a ales bărbatul potrivit, la momentul potrivit. Au dansat toată noaptea, distrându-se de minune la nunta lor.

Brad se uita la ea ca vrăjit când dansau, gândindu-se că nu mai văzuse o femeie atât de frumoasă în viaţa lui, iar Heloise era în culmea fericirii. Era încântată să fie soţia lui.

— A fost exact cum ţi-ai dorit? o întrebă el în legătură cu nunta, iar ea dădu din cap că da, părând în al nouălea cer.

— Da, chiar mai mult decât atât. Mă simt ca un oaspete la hotel.

Încerca să uite de slujba ei şi să nu-şi facă griji în legătură cu nimic.

Chiar şi mama ei se comportase exemplar. Tatăl ei dansase o dată cu ea şi, după atâţia ani de căsătorie cu Natalie, şi-a dat seama că nu mai era furios pe Miriam. A fost o uşurare. Aceasta însă din cauză că i-a spus că hotelul era şi mai frumos decât înainte. Şi Greg a fost politicos, iar amândoi copiii s-au îmbătat şi au trebuit să se întoarcă în apartament înainte să se servească masa.

Julien şi Stephanie au fost cuminţi ca doi îngeraşi, dansând pe rând cu părinţii lor şi unul cu altul.

Noaptea nunţii i s-a părut ca un vis lui Heloise. Totul ieşise perfect. Sala de bal nu putea să arate mai bine, dat fiind că Franco şi Jan se ocupaseră împreună de aranjamentele florale.

Petrecerea a luat sfârşit la unsprezece pentru ca mirele şi mireasa să prindă avionul de unu dimineaţă cu destinaţia Paris. Urmau să înnopteze la Ritz, apoi să zboare la Nisa ca să stea la Hotel du Cap, din Cap d'Antibes, locul perfect pentru luna de miere.

Când Heloise a aruncat buchetul pe care i-l făcuse Jan, l-a îndreptat fix spre sora ei, Stephanie, care l-a prins şi a ţipat de bucurie, pe când Julien îşi dădea ochii peste cap, întrebându-se de ce era atât de prostuţă. Făcuse acest lucru special, pentru toate buchetele pe care dorise ea să le prindă când era mică şi nu avea voie, în amintirea celui pe care i-l aruncase Natalie cu şapte ani în urmă, în ziua în care îl cunoscuse pe Brad la nuntă. Stephanie ţinea buchetul în sus ca pe un premiu. Tatăl ei, Natalie şi toţi prietenii lui se uitau la ea şi la Brad cum urcau în Rolls Royce-ul din faţa hotelului. Heloise s-a oprit să-şi sărute tatăl, apoi le-a făcut cu mâna invitaţilor înainte să intre în maşină.

Pe când maşina se îndepărta de hotel într-un vârtej de petale de trandafiri, lui Heloise i-a sunat telefonul mobil. S-a uitat la număr şi a văzut că era al hotelului. Tatăl ei îi ţinea locul în perioada în care lipsea, iar după ce se întorceau, el urma să se retragă şi să plece la Paris. Închiriaseră un apartament pe malul stâng al Senei. Acestea aveau să fie ultimele săptămâni în care conducea hotelul Vendôme, Heloise urmând să preia frâiele. A vrut să răspundă la telefon, însă Brad i l-a luat din mână şi a sărutat-o.

— Nu eşti de serviciu, îi reaminti el. În următoarele două săptămâni eşti doar a mea.

De fapt, îi aparţinea pentru tot restul vieţii. Hotelul va fi tot acolo când se vor întoarce. Era al ei acum. A sărutat-o din nou, iar ea şi-a închis telefonul mobil, punându-şi-l în buzunar. Hotelul putea să mai aştepte. Când se va întoarce, îl va găsi în acelaşi loc, acolo unde fusese dintotdeauna.

Sfârşit

---

[1] Vânători (fr.)

[2] Pricomigdale umplute, de obicei, cu cremă de ciocolată (n.tr.)

[3] Van Cleef şi Arpels, renumită firmă franceză de bijuterii, ceasuri şi parfumuri (n.tr.)

[4] Siglă pentru New York University (n.tr.)

[5] Castel (fr.) (n.tr.)

[6] Inserarea joasă a placentei în interiorul cavităţii uterine (n.tr.)

Table of Contents

Capitolul 1 5
Capitolul 2 19
Capitolul 3 37
Capitolul 4 53
Capitolul 5 61
Capitolul 6 73
Capitolul 7 87
Capitolul 8 93
Capitolul 9 101
Capitolul 10 107
Capitolul 11 120
Capitolul 12 123
Capitolul 13 130
Capitolul 14 137
Capitolul 15 143
Capitolul 16 156
Capitolul 17 162
Capitolul 18 171
Capitolul 19 184
Capitolul 20 192
Capitolul 21 203
Capitolul 22 211
Capitolul 23 223
Capitolul 24 238
Capitolul 25 241
Capitolul 26 249